DAVID R. HAWKINS

MD., PhD

ADEVĂR VERSUS FALSITAT

Cum le putem diferenţia

DAVID R. HAWKINS, M.D. PH.D.

ADEVĂR VERSUS FALSITATE

Declaraţia Autorului

Lucrarea ce urmează a fi prezentată este rezultatul unei vieţi dedicate descoperirii miezului şi esenţei Adevărului însuşi şi modului în care acesta poate fi recunoscut, exprimat şi definit. Ca şi consecinţă, au fost descoperite mijloacele pentru a discerne adevărul de fals, ceea ce a şocat prin implicaţiile sale, deoarece a arătat nu numai natura esenţei adevărului, dar şi că această tehnică se poate aplica, fără limite, la orice, oriunde în timp şi spaţiu.

Până acum omenirea a fost ca un marinar pe mare fără o busolă prin care să discearnă adevărul de falsitate. Costurile plătite prin suferinţă au fost enorme. Compasiunea faţă de condiţia umană apare din înţelegerea masivelor consecinţe ale acestei limitări inerente ale minţii umane. Lucrarea de faţă este dedicată depăşirii acestui grav defect prin care falsitatea a fost greşit identificată drept adevăr.

Cercetările au indicat că adevărul este de fapt o variabilă relativă faţă de o constantă absolută. Gradul său de validitate este identificabil cu ajutorul unei scale de calibrare ce include tot ceea ce este viaţă în toate expresiile sale de-a lungul întregii istorii. Datele acumulate au fost covârşitoare prin implicaţiile şi relevanţa lor. Cercetătorii care au folosit acest nou mijloc s-au simţit precum copiii în faţa primului lor

microscop, examinând emoţionaţi totul şi orice din experienţa umană. Cantitatea de date acumulate a demonstrat deseori informaţii absolut extraordinare. A devenit evident că înfăţişarea, aspectul la exterior nu era în acord cu esenţa şi că mintea este fundamental naivă şi uşor de păcălit. Prin urmare, cititorii sunt avertizaţi dinainte că unele informaţii din prezentul material s-ar putea să îi perturbe şi să îi pună într-o stare de confruntare cu unele dintre iluziile lor cele mai iubite.

Lucrarea a fost prezentată progresiv într-o succesiune de cărţi, videocasete, seminarii, casete audio şi conferinţe publice. A fost tradusă în cincisprezece limbi şi pusă la dispoziţia publicului din toată lumea. În plus, a fost prezentată unor numeroase grupuri de studiu şi revăzută înainte de publicare.

Cantitatea enormă de fapte a fost organizată şi prezentată într- o succesiune pentru a facilita înţelegerea dintr-un spectru vast al informaţiei. Subiectul materie este, de asemenea, contextualizat pentru a uşura conştientizarea intenţiei. Aparentele paradoxuri sunt dizolvate prin reflecţie, multe din informaţii fiind prin ele însele transformatoare.

Aşa cum ştim din ***Putere versus Forţă*** citirea materialului are drept rezultat un progres al nivelului conştiinţei cititorului. De aceea, ceea ce poate părea conflictual la prima citire, se rezolvă, paradoxal, printr-o creştere a conştienţei şi o capacitate extinsă a discernământului.

Observaţi că, datorită ultra politizării societăţii actuale în aproape orice aspect al vieţii, este important de ştiut că autorul apreciază şi acordă importanţă nivelurilor conştiinţei calibrate conform rezultatelor

clinice din care au rezultat aceste informaţii şi în acord cu stările de conştiinţă subiectiv experimentate a căror apariţie a fost descrisă în alte materiale (Hawkins, 1995, 2001, 2003).

Tehnicile de cercetare au fost aplicate, ca şi în cazul celorlalte cărţi anterioare, asupra manuscrisului acestui volum. Nivelurile calibrate ale afirmaţiilor importante sunt citate, pe măsură ce apar aceste afirmaţii, iar nivelul adevărului al fiecărui capitol este documentat în Anexa 1.

Avertisment: Notă către cititor

Reacţiile emoţionale sunt personal determinate de poziţionalităţile interne şi de sistemul de credinţe al fiecărei persoane. Ele nu sunt „cauzate” din afară sau prin expunerea la noi informaţii. Aşa cum au descoperit cei care au participat la prezentarea acestui material, răspunsul iniţial se transformă, în urma reflectării, într-o înţelegere mai largă şi o compasiune faţă de sine şi faţă de alţii.

Intenţia acestei prezentări este alinarea suferinţei graţie înlocuirii falsităţii cu adevărul şi prin împărtăşirea cunoaşterii modului cum se poate ajunge la adevăr pe cont propriu, deoarece calea către sursă există înăuntrul fiecăruia. Pentru cei care sunt aliniaţi cu adevărul, calea se luminează; pentru aceia care îl refuză, calea se întunecă. Cu toţii suntem liberi să alegem.

La o primă lectură, Secţiunea I poate părea dificilă sau poate prea academică. Dacă aşa vi se pare, săriţi la Secţiunea II şi citiţi restul cărţii în continuare. După aceea vă va fi mai uşor şi veţi înţelege mai repede Secţiunea I. Sunt diferite modalităţi prin care oamenii pot învăţa – unii procesează logic, prin intelect înainte de a intra în detalii, în timp ce alţii învaţă prin asemănare şi apoi sunt gata pentru explicaţii. Ambele căi duc spre atingerea scopului – înţelegerea şi comprehensiunea.

Cititorul va remarca, de asemenea, o aparentă redundanţă a anumitor concepte cheie. Acesta este un stil pedagogic intenţionat are facilitează comprehensiunea progresivă a unor concepte majore

care sunt noi sau nefamiliare la prima citire, dar devin evidente prin reprezentări ulterioare. În general, punctul de vedere al informaţiei raportate este că importanţa nu se bazează pe ceea ce ne place sau nu, ci pe ceea ce este adevărat sau fals şi în ce grad. Calibrările raportate sunt rezultatul unei cercetări şi nu părerea autorului. Astfel, nu are niciun sens să scrieţi scrisori arţăgoase, care de obicei urmăresc formatul „cum aţi ajuns să cotaţi morsele mai sus decât focile?”, etc. La fel ca şi un calculator, metodologia prezentată are rezultate în cifre şi nu în opinii sau preferinţe subiective.

Sunt puse la dispoziţie şi referinţe mai vaste pentru a oferi un cadru necesar unei înţelegeri mai bune a informaţiilor legate de descoperirile cercetărilor. Compilarea manuscrisului însuşi a durat trei ani, inclusiv revizuirile, corecturile şi incorporarea comentariilor comitetelor şi consultanţilor, precum şi a reacţiei diferiţilor experţi. Astfel, a fost depus un efort meticulos pentru a prezenta datele cu o cât mai mare acurateţe.

Misiunea generală a fost ghidată de dictonul socratic care spune că eroarea sau greşeala umană este involuntară, deoarece omul poate alege doar ceea ce crede în acel moment că este un lucru bun care îi va aduce fericirea. Singura lui eroare este că nu poate discerne adevăratul bun-bine de binele iluzoriu. Această lucrare este dedicată clarificării a ce este „real” şi cum poate fi identificat.

Pentru a împiedica supărarea emoţională, publicarea aceşti cărţi a fost întârziată până când informaţiile descoperite prin cercetări anterioare au fost dezvăluite publicului. A fost hotărât astfel să

aşteptăm să treacă alegerile din 2004, războiul din Irak, scandalul de la Naţiunile Unite, operaţiile agenţilor dubli din SUA, pedofilia clericilor bisericii, infiltrarea în organizaţia MS- 13, planurile nucleare ale Iranului, etc. Toate aceste evenimente erau identificabile în 2003- 2004 cu mult înainte ca ele să ajungă în ştirile publice. Similar, multe ar putea fi spuse despre evenimentele ce urmează să iasă la suprafaţă.

De o importanţă mai mare este descrierea metodologiei şi a conceptelor de bază care facilitează investigaţia acestor descoperiri, deoarece acest studiu comprehensiv demonstrează că nu mai există secrete, iar adevărul poate fi descoperit instantaneu de orice cercetător integru.

Ridică probleme şi necesită multă reflectare dezvăluirea tuturor celor descoperite. Premiza care a determinat decizia de mai sus a fost că înţelepciunea este partea mai bună a curajului.

Cuvânt înainte

Prezentarea acestui material este unică prin aceea că ia în vedere totalitatea experienţei umane şi evoluţia vieţii printr-o nouă şi relativ recent descoperită modalitate de cercetare. Aceasta include noi observaţii şi înţelegeri nu numai despre obişnuita, presupus obiectiva lume (natură), dar, în mod unic şi pentru prima oară în orice cercetare, şi despre corelaţia simultană a observaţiilor cu înseşi mijloacele observaţiei (subiectivitatea). Astfel ocoleşte şi transcende sursa majoră şi veche de secole a erorii (dualitatea) prin mijloacele unităţii non-dualităţii, un proces transformaţional în şi prin sine însuşi.

Calibrările nivelurilor adevărului au fost deseori uluitoare şi, ca şi în cazul descoperirii razelor X, a microscopului şi telescopului, acestea au deschis uriaşe arii de cercetare care nu fuseseră accesibile înainte prin niciun alt mijloc. Dimensiunile materiei de studiu s-au extins la o rată covârşitoare şi, până la urmă, a apărut înţelegerea că se poate aplica la orice. În timp ce s-ar fi putut crede că o descoperire germinală ar fi satisfăcătoare, în această situaţie, dimpotrivă, a devenit copleşitoare şi a necesitat ani de reorientare şi de decizii – înţelegerea poate fi explicată? Şi dacă da, cum. Şi, în final, ar trebui să fie?

Conceperea acestei lucrări a fost consecinţa schimbărilor spectaculoase ale conştiinţei ce au avut loc spontan, la începutul vieţii, şi apoi, în 1965, când au relevat un mod cu totul nou de cunoaştere care a recontextualizat chiar miezul experienţei. Schimbarea sa făcut concret de la conţinut la context, ca punct

central al atenţiei şi conştienţei, în urma căreia tot înţelesul a devenit transformat. (Vezi „Despre autor”)

Când observarea ca martor şi comprehensiunea s-au situat la nivelul totalităţii (câmpul), în loc de locusul personal şi limitat al „sinelui personal”, tehnica de cercetare s-a relevat pe sine spontan. Instrumentul de bază al procesării informaţiei experienţiale şi chiar a experienţei însăşi, s-a schimbat de la liniar, particular şi limitat la o calitate non-liniară, non-personală a conştiinţei şi a conştienţei autonome.

Schimbarea şi posibilităţile rezultate astfel au necesitat părăsirea practicii psihiatrice şi petrecerea a douăzeci de ani de contemplare, din care s-a născut cercetarea fundamentală descrisă în *Analiza calitativă şi cantitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinţei umane,* lucrare ce a precedat şi pregătit publicarea cărţii *Putere versus Forţă* în 1995. Ulterior aceasta s-a ordonat în ceea ce nu ar putea fi descris decât ca fiind o întreagă cultură nouă, o cultură a interesului pentru, a investigaţiei şi inspiraţiei ce au condus la apariţia spontană a numeroase şi independente studii de grup peste tot în lume.

Colecţia acestor materiale s-a răspândit în domeniul public şi zeci de mii de oameni au început să facă experienţe cu noua tehnică de calibrare a nivelurilor conştiinţei a oricui şi a orice. S-a dezvoltat o reţea de feedback şi confirmare care a fost accelerată prin diseminarea informaţiilor în public prin mijloacele formale, seminarii şi workshop-uri, cu participarea unui public şi înregistrarea discuţiilor participanţilor în sesiunile tradiţionale de tip întrebare-răspuns.

Toate prezentările publice ale lucrării au fost înregistrate pe casete video peste tot în SUA, precum

şi în Orient (Coreea) şi în Europa (Oxford Union). Astfel, informaţia a fost revăzută de multe mii de participanţi observatori, precum şi de grupurile de discuţii intelectuale.

Dacă o parte din informaţiile crude pot să nu coincidă cu aşteptările personale, acesta este răspunsul anticipat. Descoperirea oricărei informaţii noi de o reală importanţă a provocat întotdeauna nedumerire şi îndoială, ceea ce era de aşteptat. Datele care se află în conflict cu credinţa personală sunt cel mai bine rezolvate văzând asemenea informaţii drept o „posibilă alternativă", mai degrabă decât ca pe o „greşeală", care, automat trezeşte protestul eului sau chiar indignarea lui. În mod ciudat, protestul este deseori confirmarea că un cui a intrat în cap.

Deşi minţii umane îi place să creadă că este dedicată, „bineînţeles" adevărului, în realitate, ceea ce caută cu adevărat este confirmarea a ceea ce crede deja. Eul este mândru din naştere şi nu primeşte cu braţele deschise descoperirea faptului că multe din credinţele sale nu sunt altceva decât iluzii perceptuale. Prin analiza cercetării, de fapt numai 35% din public este cu adevărat interesat de adevăr de dragul adevărului.

Descoperirile şi lucrarea însăşi nu se ivesc dintr-o sursă personală, ci sunt consecinţa avansului conştiinţei umane, a climatului global.

În general, numerele calibrate sunt rotunjite până la cel mai apropiat 5, de exemplu 63 este raportat a fi 65, 242 este raportat a fi 240. Important este să localizăm nivelul conştiinţei în funcţie de Scala Conştiinţei globale. Numerele exacte sunt importante atunci când facem o cercetare în detaliu.

Sunt de aşteptat unele variaţii în anumite rezultate numerice printre diverşi cercetători şi grupuri. Variaţia se datorează diferenţelor personale referitoare la tehnică (descrise în Anexa C). Este la fel cum se procedează cu ajustările unui barometru la altitudini diferite. Principalul obiectiv este să cunoaştem cum să facem diferenţa între adevăr şi falsitate, respectiv absenţa adevărului. Siguranţa depinde, în primul rând, de integritatea celui care întreabă şi de intenţia pe care o are pentru acea întrebare. Devotamentul pentru adevărul însuşi este calea cea mai rapidă pentru descoperirea lui.

Primul blocaj produs de îndoială, şi care trebuie depăşit, este extraordinara descoperire că adevărul despre orice este gata disponibil în doar câteva secunde necesare punerii întrebării. Răspunsul obişnuit este lipsa de încredere, urmată de şocul paradigmatic, după care apare şi domină curiozitatea. Întregul univers aşteaptă descoperirea unui nou nivel de înţelegere din care se nasc compasiunea şi înţelepciunea.

Scopul lucrării este unul de termen lung, iar informaţia este cel mai bine asimilată prin reflectare, ceea ce duce spre comprehensiune. Numeroasele dubii şi întrebări care apar au fost deja examinate intens, sortate, discutate, şi rezolvate graţie intenţiei colective, deoarece dacă omenirea chiar nu ar fi vrut să cunoască adevărul, atunci mijloacele pentru descoperirea lui nu ar fi apărut şi revelat pe sine pe ecranul radarului descoperirilor umane.

Prefaţă

O criză de credibilitate şi integritate în toate planurile destramă ţesătura tuturor nivelurilor societăţii. Instituţiile şi bastioanele istorice ale integrităţii şi siguranţei pe care societatea a bazat de-a lungul marilor perioade de timp se află sub un atac politic. Altele au căzut în dizgraţia şi scandalul aproape zilnic. Intre acestea sunt incluse nu numai guvernele şi liderii mondiali, dar chiar şi ideologiile politice dominante, instituţiile religioase monolitice, agenţiile guvernamentale, autorităţile federale, universităţile, sistemele de învăţământ, corporaţiile gigant, instituţiile bancare, marile ziare, canalele de ştiri şi media în general.

Chiar şi sistemul juridic a devenit un circ politic litigios, iar juriştii îşi desfăşoară activitatea de la bancă, în timp ce judecătorii primesc averi uriaşe pentru a „da o sentinţă”. Instituţiile ce au fost fondate pentru a proteja drepturile civile sunt acum văzute ca principalul lor inamic şi par că au intenţia de a distruge libertatea aşa cum o cunoaştem din trecut.

În tribunalele penale, judecători aleşi cu grijă sunt în mod intenţionat conduşi greşit prin argumente eronate şi manipulaţi de ficţiuni histrionice şi irelevante. Cu toate că distorsiuni ale adevărului au fost întotdeauna parte din şi la pachet cu arena politică, politica a degenerat de la discuţii şi dezbateri raţionale, la denigrări personale, erori făţişe, fraude grosolane şi ocolirea adevărului.

Înaintea societăţii curente soarta tuturor civilizaţiilor, precum şi a naţiunilor şi a culturilor a fost hotărâtă în special de inamicii cuceritori care s-au

bazat doar pe forţa brută. Aceeaşi încredere în forţă a fost adoptată chiar şi de instituţiile religioase (aşa cum este şi în prezent în unele colţuri ale lumii). De cele mai multe ori celor cuceriţi fi se oferea alegerea între a se converti sau a fi executaţi. În acea perioadă forţa era predominantă, fiind principiul conducător în dominarea societăţilor, iar religiile, ca teocraţii, au perpetuat această atitudine bazată pe coerciţie şi forţă, sprijinită de ameninţări fioroase.

Datorită terorismului actual şi neîntreruptelor ameninţări la adresa păcii mondiale, religia însăşi a fost adusă în atenţia publicului. Cei mai vizibili şi volatili devotaţi ai religiilor militante ale lumii au declarat în mod deschis şi oficial război restului lumii şi caută să extermine toţi non-adepţii sistemelor lor restrictive de credinţă. Egocentricitatea şi megalomania acestor poziţii sunt acum principalele ameninţări la posibilitatea unei lumi paşnice. Sofismul unor ideologii atât de violente a provocat apariţia unor apologeţi şi simpatizanţi naivi în Occident, care nu ştiu că şi ei sunt văzuţi drept infideli („mushrikun”), proşti şi „idioţi folositori” (expresia lui Lenin) care merită, de asemenea, să fie exterminaţi pentru că sunt idolatri. (Forsyth, 2004, Charon, 2003).

Consternarea societăţii umane actuale este evidenţiată de lipsa de claritate şi profundă înţelegere a problemelor fundamentale, ceea ce necesită identificarea şi elucidarea la fel precum şi validarea credibilităţii şi autenticităţii lor. Principalul defect este acum, aşa cum a fost dintotdeauna, faptul că arhitectura minţii umane o face intrinsec incapabilă de a putea să recunoască adevărul de falsitate. Acest singur defect, cel mai crucial dintre toate celelalte

defecte moştenite, se găseşte la rădăcina întregii suferinţe şi nenorociri umane.

Ca mod operaţional, mintea este dualistă şi astfel construieşte mentaţii separatiste bazate pe poziţionalităţi ipotetic arbitrare care nu au o realitate intrinsecă. Astfel, prin construcţie, mintea are defectul primar, aşa cum a subliniat Descartes, că nu poate diferenţia *res cogitans* (şi *cognitans)* de *res externa* (cum ar fi mentalizările despre aparenta înfăţişare a lumii versus lumea (Res extensa – lumea fizică; Res cogitans – fiinţa care gândeşte, percepe propria-i existenţă, subiectul – Rene Descartes (n.tr.) aşa cum este ea). Astfel, mintea face confuzie între chiar propriile-i proiecţii şi îşi asumă în mod greşit că acestea au o existenţă externă, independentă, în timp ce, în realitate, nici nu există o asemenea stare.

Arhitectura minţii umane este, de asemenea, comparabilă cu aceea a unui computer în care creierul este hardware, componenta fizică, care este capabilă să suporte derularea oricăror programe soft ce îi sunt introduse. Hardware-ul este, prin arhictectură, incapabil să se apere de false informaţii, de aceea, mintea va crede orice program software cu care a programat-o societatea, deoarece ea este inocentă şi în mod real fără nicio protecţie. Aceeaşi declaraţie a fost făcută de toţi marii lideri spirituali ai istoriei care, unanim au afirmat că defectul de bază al umanităţii este relativ invincibila ignoranţă, recuperarea din această stare fiind din punct de vedere operaţional imposibilă fără de ajutorul unui învăţător spiritual.

Prin urmare, mintea umană, datorită structurii sale inerente, este naivă, oarbă la propriile-i limitări şi uşor de păcălit. Oricine este victima ignoranţei şi limitărilor

egoului uman. Nu numai că majoritatea conţinutului unei minţi medii este eronat (de ex. 50% din informaţiile din testele de pe World Wide Web sunt „false”), dar, de asemenea este programată să se atace pe sine prin ura de sine, depresie, vinovăţie, respect de sine scăzut, invidie, lăcomie, conflict şi o nesfârşită suferinţă. Aceste defecte sunt apoi proiectate asupra lumii ca ură, război, violenţă şi genocid. Egoul îşi apără propriile-i limitări prin actul negării pline de mândrie, astfel devenind propria sa victimă.

Faptul că mintea umană, fără ajutor, nu este capabilă să diferenţieze adevărul de falsitate datorită structurii şi arhitecturii sale interne, este o descoperire covârşitoare care este aproximativ comparabilă cu descoperirea lui Copernic ce a determinat şocul cultural din secolul XVI. Pentru că numai acest fapt şi va pune mintea medie într-o stare de confruntare, care probabil nu va fi binevenită de aceia care profită de sofismele şi iluziile sale.

În lumea de azi nu doar căutătorul adevărului spiritual este concentrat, precum nicicând altcândva, asupra descoperirii metodei diferenţierii adevărului de falsitate. Publicul larg este într-o stare de semi-pareză datorată impasului în care se află, îndoielii şi zădărniciei speranţei de a găsi orice autenticitate în discursul public curent. Interesul public este pironit în mărturiile dinaintea panourilor de cercetare. Mulţimea din Madrid cântă „noi vrem adevărul”. Judecătorii se forţează să cearnă probele, iar grupurile protestatare vociferează punând sub semnul întrebării fiecare aspect al societăţii.

În prezent nu există nicio înţelegere comună nici

măcar asupra celor mai simple, fundamentale şi evidente întrebări: ce este de făcut? Ce este de făcut când un inamic declarat căsăpeşte mii de civili nevinovaţi? Ar trebui să „închidem” criminalii sau doar să-i vedem ca pe victime ale societăţii şi să-i lăsăm să stăpânească străzile ca nişte animale de pradă? Este simplu şi de bun simţ ca poliţia să lucreze şi să descopere acei suspecţi aparţinând grupurilor teroriste sau asta ar trebui interzis prin drepturile civile? Nici măcar nu este clar cine este făptaşul şi cine este victima. Pe cine şi pe ce să dăm vina?

De-a lungul multor secole marile minţi ale istoriei sau luptat cu problema definirii adevărului şi a incapacităţii de a valida decisiv credibilitatea semnificaţiilor expresiilor sale. *Marile cărţi ale lumii Occidentale* calibrează toate, colectiv, la nivelul intelectual al conştiinţei de 460.

Ştiinţa însăşi (nivel calibrat în intervalul lui 400) care a supravieţuit relativ intactă şi nevătămată de asalturile asupra adevărului, a avut propriile disensiuni interne, dintre care implicaţiile filosofice ale lui Heisenberg şi al său „principiu al incertitudinii” au fost centrul atenţiei în ultimele decenii. Aceasta, în schimb, a condus către conştienţa că niciun avans important în ştiinţă nu poate apărea fără o înţelegere prealabilă a naturii conştiinţei înseşi.

Ca rezultat al acestei evoluţii progresive şi al progresului la nivelul conştiinţei omenirii de-a lungul secolelor, descoperirea hotărâtoare a fost făcută pe la sfârşitul anilor '70 şi a continuat să se dezvolte, până în prezent, în jurul a cum anume să facem diferenţa dintre adevăr şi fals pentru prima oară în istoria omenirii. Cu toate că mijlocul fiziologic fundamental pe

care se bazează pare decepţionant de simplist, ca şi în cazul apariţiei telescopului, a deschis un întreg nou univers al descoperirilor. Pentru că testul utilizează răspunsul câmpului energiei universale a conştiinţei, adevărul sau falsitatea oricărei afirmaţii despre orice oricând în spaţiu şi timp, poate fi descoperit instantaneu. În plus, a fost revelat că există niveluri calibrabile ale adevărului şi că fiecare, la rândul său, identifică niveluri de energie care domină conştiinţa umană.

Fiecare nivel de conştiinţă calibrabil, identificabil, defineşte o serie de opţiuni şi posibilităţi, precum şi limitări. A început o nouă eră a cunoaşterii umane care a adus deja descoperirea unei enorme cantităţi de informaţii cruciale şi semnificative, de o covârşitoare importanţă pentru omenire. Aceasta a avut drept rezultat recontextualizarea naturii experienţei umane în diversele sale expresii. Implicaţiile, aşa cum se va vedea, sunt profunde.

Lumea modernă se confruntă cu un conflict între integrarea avansului rapid al tehnologiilor complexe, ideologiile culturale şi sociale, şi ambiguităţile moralei, eticii, religiei şi spiritualităţii, care trebuie integrate cu necesităţile supravieţuirii, războiul şi schimbările economice. La acestea se adaugă amplificarea mass-mediei, care pătrunde orice şi care şi ea este un focar al dezbaterilor.

Elementul care lipseşte din toată istoria, şi din lumea modernă, este faptul că omenirea nu a avut cu adevărat mijloace prin care să discearnă obiectiv adevărul de falsitate. Astfel, societatea însăşi este nesprijinită de validitatea verificabilă în multitudinea expresiilor sale. De aceea este de un important interes

şi potenţial beneficiu faptul că s-a dezvoltat nu numai această modalitate de a discerne adevărul, dar şi gradele relative ale acestuia.

Prezentarea acestei noi, „Ştiinţe clinice a Adevărului” este, prin urmare, dedicată progresului omenirii şi uşurării suferinţei, consecinţă a progresului în înţelegerea naturii conştiinţei în expresia sa originară, pură, la fel ca şi în viaţa obişnuită şi în vicisitudinile sale.

Mulţumiri

Sunt recunoscător miilor de studenţi pentru tot ceea ce au adus în plus, colegilor de cercetare, membrilor grupurilor de studiu şi cititorilor lucrărilor publicate anterior, devotaţi cercetării conştiinţei, spiritualităţii şi Adevărului. Sunt, de asemenea, recunoscător tuturor organizaţiilor care au sponsorizat prezentările şi seminariile importante, şi publicului care a fost foarte generos în entuziasmul şi sprijinul său.

Mulţumiri speciale lui Brock Hereford, J.D. pentru ajutorul său în cercetare, la care a contribuit şi editorul Sonia Martin, M.A., care, cu răbdare, a trecut şi a revizuit de zeci de ori manuscrisul. Mulţumiri speciale şi lui Berry Bruckner, Dr. Nikko Hansen şi doamnei Rudolph Kallenbach şi Gloriei Grose pentru contribuţiile domniilor lor în organizarea conferinţelor şi a deplasărilor. Aprecierea mea pentru eforturile depuse de secretarii care au reuşit să răspundă numeroaselor cereri şi tuturor comunicărilor cu răbdare.

O apreciere sinceră şi recunoştinţă pentru membrii Comitetului Corector (Peer Review Committee) pentru feedbackul lor, sugestiile şi răspunsurile oportune: William Bartlett, Rev. Toni Bochm, Rev. Marj Britt, Brett

Fontenot, Nikko Hansen, Rev. Dr. Robert H. Henderson, Sarah Humphrey, Ron Machl, Paul Newton, Tom Whitney, Ralph Yager, Jarred Yaron şi Tom Zender.

A fost o mare şansă pentru mine să am alături o soţie minunată, colegă de muncă şi om de ajutor, Susan, care a fost sprijinul meu principal pentru cercetare, precum şi asociata mea în multe dintre prezentările şi conferinţele mele. A făcut peste 7000 de calibrări numai pentru această carte, plus alte mii realizate de alţi devotaţi pentru proiectele de cercetare, non-stop, şapte zile pe săptămână, ani de zile. Sistemul său de predare, om cu om, a fost foarte bine primit de multe sute de oameni care s-au bucurat de căldura şi de pasiunea ei.

Toată recunoştinţa mea se îndreaptă către inspiraţia Prezenţei Divinităţii a cărei strălucire radiază în lume ca Atotprezenta Sursă Eternă a Tot ceea ce Există, ceea ce nu are formă, dar din care apare forma prezentă a Potenţialităţii Infinite a Creaţiei neîntrerupte.

Introducere

Interesul faţă de adevărul verificabil şi realitatea sa concordantă este în prezent foarte intens şi constituie chiar miezul discuţiilor despre evenimentele locale sau mondiale. Aceasta a cauzat o reevaluare, peste tot în lume, a valorilor etice, spirituale şi religioase, şi implicaţiilor în ceea ce priveşte moralitatea, la fel ca şi pentru supravieţuire la orice nivel al vieţii curente. Toate discuţiile implică, în mod subtil sau făţiş, un standard de responsabilitate şi răspundere. Concomitent, în orice discuţie etică, în prezent, informaţia spirituală însăşi este accelerată şi chiar se dezvoltă la o rată exponenţială datorată efectului catalitic rezultat al recentelor progrese în nivelul general al conştiinţei umane, precum şi revelaţiilor emanate din cercetările în natura conştiinţei.

Conştiinţa este nelimitată, omniprezentă, un câmp universal tic energie, o undă purtătoare şi rezervorul tuturor informaţiilor disponibile în univers, şi, mai important, este chiar esenţa şi substratul capacităţii de a cunoaşte sau de a experimenta. Chiar şi mai important, conştiinţa este ireductibilă, calitate principală a întregii existenţe (nivel calibrare 1000).

În anii '90 s-a descoperit că însăşi conştiinţa nu era doar un mister inefabil sau un postulat ipotetic, ci era într-adevăr o realitate concret definibilă şi calibrabilă, ce reflecta o concordanţă a nivelurilor multiple ale adevărului, puterii şi influenţei în continuă creştere. A fost de asemenea descoperit că oamenii erau acordaţi la un anumit nivel de conştiinţă în funcţie de meritul lor, o combinaţie între o înclinaţie moştenită şi consecinţa alegerilor făcute prin voinţă de-a lungul unor

perioade lungi de timp. Cercetarea conştiinţei a dezvăluit că aceste niveluri de energie invizibile şi stratificate domină atât populaţiile, cât şi indivizii, prin fenomenul atracţiei via „câmpurile atractoare” (Hawkins 1995). La fiecare nivel de conştiinţă efectul este identificabil prin caracteristici cum ar fi: atitudinile şi capacităţile predominant emoţionale sau psihologice, precum şi fiziologia creierului, viziunea asupra lumii, credinţele spirituale, filozofia şi potenţialul creativ. Fiecare nivel reflectă, de asemenea, o plajă de posibilităţi şi limitări ale alegerii şi deciziei.

Aceste niveluri pot fi demonstrate pe o scală (logaritmică) de la 1 la 1000, unde numărul „1” indică cel mai scăzut nivel al conştiinţei vieţii (bacteriile), iar „1000” este cel mai înalt nivel ce poate fi atins de oameni (marile Avataruri). Scala calibrată poate fi aplicată la orice experienţă umană, în mod global, aşa cum a fost demonstrat de relativ bine-cunoscuta Hartă a Conştiinţei (Hawkins, 1995,2000,2003), care este folosită peste tot în lume şi care se răspândeşte foarte rapid, o metodă uşor de aplicat prin care putem discerne adevărul de falsitate în doar câteva secunde, (vezi Anexa B).

Cartea *Putere versus Forţă* (Hawkins 1995) ne oferă un discurs complet şi în profunzime despre nivelurile de conştiinţă pe care le arată harta şi care pot fi rezumate după cum urmează:

Tot ceea ce este viaţă emană o energie invizibilă în întregul şi atotcuprinzătorul câmp general al conştiinţei, care este primordial vieţii. Câmpul este permanent, infinit, atotcuprinzător în dimensiune şi există independent, şi totuşi este inclus în timp, spaţiu sau loc. Câmpul înregistrează (este imprimat cu) toate

aspectele vieţii până la cel mai mic detaliu. Această înregistrare permanentă poate fi foarte simplu şi repede accesată prin tehnica ce durează doar câteva secunde, tehnica de testare a schimbării în rezistenţa musculară ca răspuns la un stimul, cum ar fi exprimarea unei afirmaţii sau simpla vizualizare a unei substanţe, a unui obiect, a unei persoane sau a unui loc. Ceea ce este „adevărat” este recunoscut de câmpul conştiinţei şi, prin urmare, muşchiul este energizat să reziste încercării de a fi „doborât” de aplicarea unei presiuni asupra sa. Conştiinţa discerne instantaneu adevărul de „falsitate” (adică absenţa adevărului) şi chiar detectează gradul de adevăr în Harta Conştiinţei energiile care calibrează deasupra valorii 200 indică „adevăr”, iar cele care se situează sub valoarea 200 indică „fals” (adică, „neadevărat”). Scala reprezintă o recapitulare a gradelor de evoluţie de la cele mai primitive, până la cele mai evoluate. Cele mai joase sunt, de regulă, cele animale şi includ emoţiile negative. Emoţiile pozitive încep la nivelul calibrat 200 şi merg în sus, înspre raţiune şi intelect în plaja nivelului 400, apoi la iubire, la 500, iubire necondiţionată la 540. Stările rare de iluminare încep de la nivelul 600 în sus. Fiecare nivel are caracteristici definite, identificabile şi care nu pot fi încurcate sau înţelese greşit, fiind concordante cu totalitatea experienţei umane universale.

Descoperirea că adevărul despre orice şi oricine, oriunde în spaţiu şi timp poate fi cunoscut instantaneu a avut drept consecinţă apariţia şi continua dezvoltare a numeroase grupuri de studiu şi cercetări în lumea întreagă. Nu e nevoie să spun că descoperirea acestei tehnici instant, care, în fapt „vede şi ştie totul”,

deschide uşa unor investigaţii fără de sfârşit şi unor întrebări incitante în lumea în care frustrarea şi nerăbdarea legate de disponibilitatea unui adevăr verificabil este o temă covârşitoare şi predominantă. Toţi investigatorii găsesc conceptele de bază şi tehnica simplă foarte incitante şi consideră că aceasta e o nouă aventură ce conduce la descoperiri remarcabile (deseori „uluitoare”), dar şi la un progres subiectiv al nivelului de conştiinţă al celui ce pune întrebările, (vezi Anexa C)

După cum foarte repede va deveni evident, chiar şi o scurtă inspectare a Hărţii Conştiinţei recontextualizează rapid totalitatea experienţei umane şi pune la dispoziţie o bază comună de referinţă, cu implicaţii extinse, precum şi clarificări.

Harta scalei conştiinţei

Perspectiva lui Dumnezeu	Perspectiva vieţii	Nivel	Logaritm	Emoţie	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700 – 1000	Inefabil	Conştiinţă pură
Acceptare totală	Perfecţiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Veneraţie	Revelare
Înţelept	Semnificativă	Raţiune	400	Înţelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	T
Inspirator	Plină de speranţă	Disponibilitate	310	Optimism	Intenţie
Îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Batjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A dezamăgi	Dorinţă	125	Lăcomie	înrobire
Punitiv	Înfricoşătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Dispreţuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare

Dezaprobator	Fără speranţă	Apatie	50	Disperare	Renunţare
Vindicativ	Rea	Vinovăţie	30	Învinovăţire	Distrugere
Dispreţuitor	Mizerabilă	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

Câmpurile conştiinţei denotă niveluri ale evoluţiei conştiinţei şi reprezintă puterea sau forţa calibrabile într-o manieră comparabilă sau analogă cu lumea fizică şi spectrului electromagnetic al fluctuaţiilor progresive ale frecvenţelor. Nivelurile mai înalte ale conştiinţei calibrate au arătat o creştere rapidă în frecvenţe ceea ce a solicitat construirea unei scale mai degrabă logaritmice decât aritmetice pentru a facilita intervalele matematice şi sensurile lor.

Ca şi în domeniul fizic, fiecare nivel identificabil are calităţile sale inerente, cu limite şi constrângeri intrinsece faţă de câmp. Progresia nivelurilor de observaţie şi aspectul lor concordant sunt în general în acord cu avansul din alte domenii ale descoperirii ştiinţifice. Cele mai dense niveluri au fost măsurate şi descrise de fizica newtoniană. Descoperirea ştiinţifică a progresat apoi dincolo de calculul diferenţial către o înţelegere mai avansată a mecanicii cuantice, fizicii subparticulelor, dinamicilor non-liniare, către, în prezent în evoluţie, „Teoria M” şi alte teorii despre energia primară.

Elucidarea Principiului Incertitudinii al lui Heisenberg a fost cardinală în descoperirea că însăşi conştiinţa are un efect profund la nivelul submicroscopic al universului măsurabil şi observabil. Intenţia însăşi a devenit recunoscută ca un instrument în apariţia evenimentelor.

Rupert Sheldrake (Sheldrake 1981) a formulat principiul că forma apare întâi în câmpul conştiinţei, astfel că intenţia şi tiparele „morfogenetice” sunt

esenţiale pentru activarea potenţialului în actualitate. Teoria stringurilor postulează că ultimul substrat al tuturor celor ce există în univers constă într-o energie universală, astfel că tot ceea ce există apare, răsare dintr-un substrat comun. Posibilitatea transformării de la potenţial la actualitate-realitate este pus la dispoziţie de o putere infinită a substratului primordial al întregii existenţe, care, ea singură are puterea de a transforma nemanifestatul într-un tărâm al manifestatului (cal. Nivel 1000).

Universul este definit acum ca un întreg, ca o totalitate interactivă a miliardelor de câmpuri de energie ale infinitului, frecvenţe diferite în potenţial care doar aşteaptă influenţa introducerii intenţiei şi a formei. Astfel, acum avem mijloacele prin care să descriem şi să înţelegem principiul uşor de identificat al Creaţiei şi Evoluţiei care sunt, de fapt, unul şi acelaşi proces (nivel cal. 1000), ceea ce va fi elucidat mai târziu.

Dacă la prima privire toate aceste descoperiri pot părea irelevante pentru viaţa de zi cu zi, în practică, au apărut multe progrese în înţelegerea naturii esenţiale a universului şi evoluţiei conştiinţei care au ajutat în mod profund trezirea spirituală, dar şi laică, şi comprehensiunea evoluţiei spirituale şi fizice. Nu mai este necesar să ne lepădăm de raţiune, inteligenţă şi de raţionalitate pentru a înţelege realitatea influenţelor invizibile, non-liniare care propulsează înţelegerea şi realizarea finală a realităţii ultime a fiecăruia, având dedesubtul ei acea caracteristică a conştiinţei denumită „subiectivitate”.

Cercetarea conştiinţei are o valoare pragmatică marc nu numai pentru oamenii de ştiinţă, dar şi pentru

toate societăţile în miliardele de expresii ale lor, de la arte la afaceri, comerţ, politică, relaţii internaţionale, diplomaţie, şi lupta de prevenire a războiului. Adiţional, această nouă arenă a descoperirii are vaste aplicaţii în orice arie a cercetării, inclusiv în ceea ce priveşte metodologia şi teoria.

Pentru domeniul intelectual, descoperirile sunt incitante şi fascinante, iar implicaţiile lor filozofice sunt profunde. Rezolvări sigure pentru impasuri vechi şi enigme ale omenirii sunt acum, în mod clar, evidente.

Numeroase puzzle-uri sociale şi dileme sunt rezolvate simplu ca rezultat ai găsirii piesei lipsă prin intermediul căreia rezolvarea este o consecinţă automată a recontextualizării; acest proces este chiar baza experienţelor de tip „aha”. Datele şi informaţiile care urmează sunt transformatoare şi accelerează evoluţia conştiinţei şi a conştienţei.

A fi familiar cu conceptele de bază ce urmează a fi prezentate este benefic în sensul că are drept rezultat un mod de a vedea lucrurile diferit în mod automat, în consecinţă cu o rezolvare a conflictului şi o pace a minţii ce decurg din aceasta. Aşa cum va fi descoperit, lumea nu este ceea ce pare că este, nici rezidenţii săi nu sunt „cine” presupun ei că sunt.

SECŢIUNEA ÎNTÂI – CE ESTE ADEVĂRUL?

Cap. 1 – Perspectiva istorică

Din cele mai vechi timpuri şi până în prezent, umanitatea a reflectat şi a făcut eforturi mari pentru a înţelege enigma originii sale, a scopului şi destinului său: Cine suntem? De unde am venit? Unde ne ducem după moarte, în caz că ne ducem undeva?

De-a lungul mileniilor, nenumărate şi credibile postulate au căutat să ofere un răspuns satisfăcător. Au apărut tot felul de mituri, sisteme şi discuţii filozofice, ca şi o întreagă pleiadă de cosmologii imaginative, fiecare din ele devenind, de fapt, punctul de plecare pentru o serie întreagă de întrebări, îndoieli şi conflicte.

S-a considerat că umanitatea se trage din ceruri ori că pământul este mama primordială. Panteismul a sugerat că spiritele animalelor şi natura au stat la originea vieţii omeneşti, care a evoluat către politeism şi a condus la apariţia unor panteonuri de fiinţe-dumnezeu, de figuri divine, fiecare cu personalităţi şi domenii specifice, dar limitate.

Totuşi, în diferite părţi ale lumii, adevărul, venit prin inspiraţie spirituală şi informaţie, a ieşit la iveală prin intermediul înţelepţilor legendari şi mai apoi sub forma marilor Avataruri care au pus bazele religiilor importante. Aceste religii au dat unele soluţii pentru anumite părţi ale populaţiei lumii, dar nu au reuşit să aducă pe deplin nici pacea, nici certitudinea. De fapt, discipolii fiecăruia dintre conducătorii religioşi s-au fragmentat adeseori în facţiuni concurente care au utilizat sistemele de credinţe religioase ca justificări şi

motive pentru persecuţie, ură şi genocid. În mod paradoxal, în practică, unele interpretări greşite ale religiilor au devenit chiar opusul propriilor lor învăţăminte iniţiale.

Aceste devieri de la adevărul propriilor învăţăminte au condus la scepticism în legătură cu autoritatea şi integritatea instituţiei şi chiar a teologiei sale. Totodată, în afara pierderii credibilităţii, a mai existat şi un impact negativ asupra opiniei publice. Teocraţiile s-au dovedit a fi nu numai dogmatice, dar şi opresive şi, nu de puţine ori, cei care au aderat la ele au făcut-o mai degrabă din teamă decât din respect pentru o recunoaştere intuitivă a adevărului. În multe părţi ale lumii, încrederea în religie s-a deteriorat. În timpurile recente, de exemplu, Europa Occidentală şi părţi importante din America de Nord s-au confruntat cu o laicizare progresivă, accentuată în prezent ca urmare a impactului negativ al militanţilor islamici şi a scandalurilor din cadrul unor biserici creştine.

Scepticismul religios şi spiritual a mai fost şi o consecinţă a prăbuşirii autoritarismului şi a capacităţii acestuia de a menţine încrederea. În ultimele secole, creşterea dominaţiei ştiinţei şi a paradigmei ştiinţifice asupra realităţii au diminuat şi mai mult credibilitatea dogmei religioase, cu preponderenţă a autorităţii clerului. Conflictul religios a fost înlocuit progresiv de ideologiile politice, care, în mod paradoxal, s-au dovedit la fel de opresive ca şi dogmele pe care doreau să le înlocuiască.

A apărut astfel o nouă perioadă a inchiziţiei, la care sunt supuse în ultima vreme popoare precum cele din Tibet, China, Rusia, Europa de Est, Asia de Sud-est, Africa de Nord, ţările arabe şi Cuba. Apoi, din nefericire

pentru omenire, a apărut o fuziune de extremism politic şi fanatism religios, ilustrată de radicalismul islamic, care ameninţă lumea prin violenţa şi fanatismul său – şi, în antiteză cu care laicizarea, pare chiar o binevenită uşurare.

Spre deosebire de putere, care nu cunoaşte opoziţie, forţa atrage întotdeauna o contra-forţă, indiferent că forţele care se opun sunt politice, religioase sau ambele. Cu toate acestea, adevărul nu are revers, pentru că minciuna nu este opusul adevărului, ci pur şi simplu absenţa acestuia, tot aşa cum întunericul nu este opusul luminii, ci reprezintă numai lipsa acesteia. Aproximativ în perioada Convergenţei Armonice din anii 1980, nivelul de conştiinţă a umanităţii a sărit brusc de la valoarea limitată 190, care dominase umanitatea timp de secole, la 205, adică peste nivelul adevărului şi integrităţii, situat la pragul valorii 200. În culturile mai avansate, această ascensiune în nivelul conştiinţei a avut ca rezultat o modificare a percepţiei asupra succesului, tradusă prin înlocuirea câştigului cu integritatea. A urmat apoi o perioadă de timp în care companiile non-integre, precum şi top-managementul acestora, a făcut obiectul unor scandaluri, în timp ce societăţile integre au devenit din ce în ce mai mari şi mai de succes.

Deosebit de important este faptul că în noiembrie 2003, în perioada Concordanţei Armonice (dar nu „datorită ei”), nivelul de conştiinţă al umanităţii s-a ridicat din nou la nivelul actual de 207, după ce fusese stabil timp de aproximativ două decenii.

În aceeaşi perioadă de timp, cercetarea în domeniul conştiinţei a progresat ca urmare a

descoperirii unei modalităţi de a diferenţia adevărul de falsitate. S-a descoperit că adevărul nu este un simplu „da” sau „nu” ci că el se putea exprima pe o scară logaritmică, adecvată a fi calibrată de la 1 la 1000. Deoarece conştiinţa este prezentă pretutindeni şi nu e limitată de timp şi spaţiu, rezultă că noua ştiinţă a conştiinţei permite cercetarea conceptelor şi învăţăturilor spirituale, precum şi verificarea realităţilor de acest gen – ca şi a tuturor aspectelor societăţii. A apărut o nouă definiţie a adevărului, acesta nemaifiind postulat doar în termenii consecinţelor conţinutului său, ca în fizica Newtoniană, ci şi din perspectiva conţinutului său în cadrul unui câmp specific. S-a descoperit că, în lipsa referinţei la acest câmp, nu poate exista adevăr cert.

Deoarece cercetarea conştiinţei nu cunoaşte limite, ea permite investigarea unor domenii care în perioada precedentă fuseseră considerate accesibile doar pentru ştiinţele avansate, pentru mistici sau pentru geniile progresiste. Astfel, prin utilizarea aceleiaşi metode de investigaţie, a fost posibilă identificarea şi calibrarea nivelurilor adevărului conceptelor spirituale, a învăţătorilor şi a predicilor lor, ca şi a doctrinelor religioase şi ecleziastice. Investigaţiile au mai arătat şi că nivelurile cele mai înalte ale adevărului au fost atinse în istorie de marii mistici, ale căror câmpuri energetice au şi în prezent un impact asupra umanităţii, fie că acest lucru este recunoscut sau nu.

Chiar şi atunci când realitatea spirituală este negată de un ateu sau un sceptic, mai rămâne totuşi un context general de etică şi moralitate care continuă să guverneze umanitatea, chiar dacă recunoaşterea

originii sale este negată. În momentul actual, strădania intelectuală, etică şi spirituală sunt înlesnite de aceste progrese generale ale conştiinţei, ca şi de dezvoltarea rapidă a informaţiei cu privire la calitatea conştiinţei însăşi.

Cele mai recente progrese în teoria ştiinţifică susţin că există o sub-matrice comună pentru orice existenţă fizică, care constă în câmpuri energetice de înaltă frecvenţă (această afirmaţie calibrează la nivelul 1.000). Dificultatea de a integra adevărul spiritual, cercetarea conştiinţei şi teoriile avansate ale fizicii rezidă în faptul că mintea gândeşte dualist. Astfel, pentru observaţie şi descriere, „realitatea" percepută pare a fi separabilă în categorii diferite de domenii sau sfere, cum ar fi fizic versus non-fizic, ori experimental versus observabil, aşa cum se poate remarca şi în următoarea listă de comparaţii:

Fizic versus non-fizic	Filozofie versus materialitate
Experimental versus observabil	Microscopic versus
Subiectiv versus obiectiv	Măsurabil versus nemăsurabil
Liniar versus non-liniar	Previzibil versus imprevizibil
Laic versus religios	Materie versus spirit
Intelectual versus emoţional	Determinabil versus inefabil
Ştiinţific versus non-ştiinţific	Adevăr versus falsitate
Spiritual versus egocentrist	Abstract versus concret
Cunoscut versus necunoscut	Limitat versus nelimitat
Ştiinţă versus religie	Fenomenal versus real

Din cele de mai sus, devine evident că presupusele categorii distincte ale existenţei, realităţii sau experienţei sunt în primul rând categorii diferite ale percepţiei şi mentalului *(res cogitans* al lui Descartes). De fapt, ca şi în Realitate, nu există separare ori

domenii distincte, cu existenţă independentă *(res externa).* Totuşi, operaţional, descrierile par să se aplice în special domeniilor ce par separate, iar din punct de vedere intelectual, se parc că nu există un teren comun pentru aceste domenii ce sunt percepute ca fiind disparate.

Caracterul comun al tuturor domeniilor, experienţelor şi investigaţiilor subiective se dovedeşte a fi câmpul energetic omniprezent, numit tradiţional „conştiinţă[1]*, substratul însuşi şi nucleul oricărei existenţe şi inteligenţe. Doar conştiinţa are toate calităţile pe baza cărora aceste domenii aparent disparate se pot compara şi alătura într-un tot cuprinzător, ale cărui exprimări sunt stratificate. Conştiinţa însăşi este cheia atât de căutatei „teorii a câmpului unificat al tuturor lucrurilor" (afirmaţie calibrată la nivelul 1.000). Dincolo de câmpul conştiinţei, nu există nimic pentru că acesta este universal şi independent de timp sau spaţiu, în mod curios, în acelaşi timp, câmpul poate fi cunoscut şi experimentat, iar nivelurile sale sunt desluşibile şi identificabile.

Putem să începem cu începutul, adresând următoarele întrebări:

1. Ce este comun, necesar şi intrinsec tuturor posibilităţilor existenţei, experienţei sau expresiei acestora?
2. Care este substratul ireductibil al vizibilului şi invizibilului, al subiectivului şi obiectivului, al formei şi al lipsei acesteia, al identificabilului în orice loc din timp şi spaţiu (Absolutul)?
3. Este oare identificabilă prezenţa unei atare universalităţi? Şi dacă da, în ce măsură şi în ce

împrejurări?

Doar câmpul conştiinţei îndeplineşte toate condiţiile. Prezenţa lui poate fi descoperită numai prin exercitarea calităţii sale intrinseci (adică singurul instrument prin care conştiinţa poate fi identificată, studiată şi examinată e chiar utilizarea calităţilor ei). Prin comparaţie, numai viaţa poate studia şi experimenta viaţa, pentru că ea este nucleul şi substratul conştienţei. Dintr-un motiv comparabil, substratul ireductibil al epistemologiei este subiectivitatea, a cărei gnoză este o potenţialitate experimentală care se actualizează la cele mai înalte niveluri ale expresiei în starea de iluminare a înţelepţilor din toate timpurile.

Aşa cum va deveni evident din examinări şi discuţii mai ample, înţelegerea conştiinţei dezvăluie că tot ceea ce există, fără excepţie (subiectivul şi obiectivul, materialul şi non-materialul, forma sau lipsa formei, indiferent de stare şi calităţi), are o existenţă ce se înscrie într-un continuum identificabil şi descriptibil. Nu există discontinuitate, pentru că în realitate, există numai energie, exprimată în caracteristicile date de diferitele sale tonuri şi frecvenţe. Universul fizic este un spectru vibraţional de frecvenţă, dincolo de care fizicul se dizolvă în gamele energetice invizibile, dar din ce în ce mai puternice, ce se îndreaptă prin tonuri extrem de înalte şi armonice către însăşi sursa existenţei. La cel mai primordial nivel, manifestatul este o actualizare a non-manifestatului prin care potenţialul devine real (de ex. Creaţia).

Dar este oare această „teorie a tuturor lucrurilor” o realitate verificabilă? Este ea un instrument practic sau o ipoteză abstractă? Prin studiu, va deveni evident că o

astfel de teorie este de o utilitate maximă şi se poate aplica atât tuturor aspectelor experienţei umane cât şi universului. Valoarea ei utilitară este incomensurabilă prin capacitatea sa de a diferenţia posibilul de imposibil, realul de potenţial şi irealul de real (Nivel calibrat 1000).

Faptul că adevărul poate fi verificabil printr-o simplă întrebare, pretutindeni în univers, este un lucru uimitor care constituie o provocare pentru fiecare presupunere umană fundamentală. La o analiză mai atentă, devine extrem de evident că orice existenţă de-a lungul timpului, dincolo de timp şi spaţiu, inclusiv experienţa umană în toate posibilităţile acesteia, constituie expresia unui singur câmp energetic atotcuprinzător şi cu potenţial infinit, precum şi că una dintre calităţile acestui câmp rezidă în capacitatea sa de a realiza potenţialul din cele lipsite de formă în forme reale şi identificabile. Depinde de noi dacă alegem sau nu să etichetăm ca divine domeniile omniscienţei, omniprezenţei, atotputernicului, universalului, atotcuprinzătorului şi atotprezentului. Din punct de vedere istoric, pentru că termenul „Dumnezeu” a fost defăimat, abuzat şi deformat, Buddha a recomandat chiar să nu mai fie folosit deloc. Orice căutător serios al Adevărului (care este integru şi ale cărui întrebări sunt integre), poate verifica el însuşi declaraţiile de mai sus. În mod real şi verificabil, dincolo de timpul măsurabil, de durată sau de loc, există un câmp universal atotputernic, omniprezent, atotcuprinzător, cu o potenţialitate infinită, ce se poate manifesta experienţial sau formal, de exemplu energia atomică.

De-a lungul timpului, indivizii inspiraţi spiritual care

şi-au devotat viaţa căutării esenţei adevărului, au raportat că, dincolo de spiritul obişnuit, există o capacitate experienţială potenţială, care ne dă posibilitatea să înţelegem prezenţa acestui câmp ca sursă a oricărei existenţe. Calităţile sale înnăscute iluminează şi dezvăluie tot ceea ce a fost descris ca Realitate. Fenomenul numit tradiţional Iluminare a fost raportat extrem de rar pentru că sunt foarte puţine persoane dotate karmic şi dispuse să-şi abandoneze iluziile favorite, identificările sau personalităţile. Această raritate se datorează faptului că lipseşte o definiţie clară, precisă şi verificabilă a adevărului. Cercetări aprofundate în esenţa conştiinţei demonstrează acum, în mod concludent, că nu există vreo sciziune între ştiinţă şi spiritualitate. De fapt, acestea reprezintă pur şi simplu gama diferitelor frecvenţe ale substratului lor comun.

În lumea fizică, energiile aparent „diferite” sunt considerate a fi: gravitaţia (greutatea), caii putere, forţa, legăturile chimice, căldura, lumina, electricitatea, radiaţia, undele scurte, undele lungi, fotonii, electronii, neutronii, protonii, sunetul, lumina, muzica, cutremurul, undele alfa, undele beta, câmpurile magnetice, aurora boreală, aburul, vaporii, inundaţiile, energia atomică, fisiunea, fuziunea, existenţa vegetală şi animală, emoţia, fiziologia, undele EEG, mişcarea, undele EKG, televiziunea, transmiţătorii şi receptorii, vulcanii, radiaţiile cosmice, zgomotul surd (perceput de elefanţi), gândirea, simţurile, viziunea, intuiţia, conceptele, formele, culorile, vibraţiile, focul, ca şi galaxiile şi găurile negre, unde gravitaţia este atât de intensă încât nici lumina nu poate să scape legilor ei.

Sunt oare toate cele de mai sus „realităţi”

„separate”, unice şi diferite? Ştim deja care este legea conservării energiei şi materiei, precum şi că $E=mc^2$. Din cele de mai sus, nu este greu să tragem concluzia şi să intuim că există doar o singură sursă omniprezentă de energie, ale cărei calităţi reflectă în primul rând o diferenţă de frecvenţă, locaţie, propagare, interpretare şi observare.

Dincolo de nivelul fizic, frecvenţa vibraţională a creşterilor energetice depăşeşte paradigma newtoniană, atingând experienţele non-fizice, ca matrice a gândirii însăşi, al cărei corolar fizic este creierul. Dincolo de limita creierului protoplasmic există creierul energetic („eteric”) şi câmpul conştiinţei/conştienţei, care constituie lumina energiei manifestate din non- manifestat, izvorul primordial al existenţei din care apare creaţia.

Umanitatea a avut intuiţia celor de mai sus de-a lungul timpurilor deoarece conştiinţa nu a fost constrânsă de limitările paradigmei ştiinţei newtoniene sau ale logicii. *Res Cogitans (interna) şi res externa* ale lui Descartes nu sunt separate, ci îşi alternează observaţiile asupra formei, reprezentând diferitele niveluri ale spectrului – de la „lucru” la „ideea despre lucru”.

În cadrul oricărei forme există o prezenţă universală a lipsei acesteia, prin care totul este cuprins şi unificat. Această realitate permite existenţa unei „Teorii Unificate a Tuturor Lucrurilor”. Motivul pentru care acest lucru este deopotrivă evident şi plauzibil este că tot ceea ce există apare dintr-o sursă comună şi unică. Universul, atât cel subiectiv, omenesc, cât şi cel fizic, devine astfel expresia unui potenţial energetic infinit; astfel, non- manifestatul devine manifestat ca

energie primordială lipsită de formă care dă naştere apoi câmpului conştiinţei non-liniare, aflat, de asemenea, dincolo de formă, timp sau localizare. În consecinţă, el serveşte drept matrice pentru diferenţierile din spectrul nivelurilor formei subiective şi liniare, ce reprezintă actualizarea potenţialităţii. Astfel, evoluţia reprezintă şi exprimă creaţia şi nu cauzalitatea. Tot ceea ce există are o sursă, dar nu şi o „cauză”, ce reprezintă, dealtfel, doar un concept foarte limitat, cum ar fi *res cogitans* (afirmaţie calibrată ca „adevărată”).

Adevărul simplu şi evident este acela că evoluţia *este* Creaţie. Prin urmare, creaţia este continuă, în permanentă desfăşurare, fiind considerată secvenţial ca o evoluţie. Evoluţia şi Creaţia sunt una şi aceeaşi realitate.

Cap. 2 – Ştiinţa adevărului

În mod obişnuit, cerinţele de bază ale ştiinţei constau într-un corp organizat de informaţii confirmabile, comprehensive, logice şi replicabile. Prin urmare, în practică, ştiinţa este compusă din teorie plus ipoteze testabile, capabile de confirmare practică (experimentală).

Deşi „adevărul” a fost, pentru mii de ani, ţinta pe care s-a concentrat discursul intelectual erudit şi atenţia, nu s-a ajuns niciodată la obţinerea unui acord universal care să pună capăt acestei discuţii deschise şi interminabile (vezi, de exemplu, *Marile Cărţi ale Lumii Occidentale).* Totuşi, în contextele afirmate, definiţiile aplicabile cu valoare euristică au servit unor scopuri practice pentru anumite perioade de timp. Cu toate astea, fiecare definiţie a fost limitată de lipsa de

descriere a contextului sau a parametrilor. Astfel, după cum va fi elucidat ulterior, nicio declaraţie testabilă a prezentării unui adevăr nu are o validitate reală, pentru că validitatea depinde de context, conţinut şi de specificitatea delimitării acestora.

Pe lângă dificultatea prezentată mai sus, toate definiţiile şi termenii includ presupuneri semantice precum şi elemente de dialectică a logicii, premise epistemologice şi percepţii, toate acestea sfârşind într-o dilemă: Cum anume cunoaştem? Sau cum se face că ştim că ştim? Lucrurile se complică şi mai mult cu discuţii teologice, metafizice şi, în cele din urmă, cu dilema epistemologică a diferenţierii dintre subiectiv şi presupusele categorii obiective ale argumentului şi experienţei. Această dilemă esenţială a investigaţiei încearcă să diferenţieze conceptele carteziene de *res cogitans* şi *res externa* (de exemplu, mintea nu poate să cunoască lumea în sine ci să aibă doar o mentalizare selectivă şi abstractă în legătură cu ea, aşa cum o fotografie nu este obiectul fotografiat). Ea devine argumentul intelectual suprem şi eminamente nerezolvabil din cauza naturii dualiste a activităţii mentale, care separă în mod artificial subiectul şi obiectul, constituind astfel o sursă de erori intrinseci pe care încearcă să le rezolve prin intermediul tautologiilor.

Punctul final al investigaţiei intelectuale ajunge la concluzia evidentă că mintea şi intelectul sunt, fiecare în parte, defectuoase şi, în consecinţă, incapabile să ajungă la adevărul absolut. Principiul cauzalităţii calibrează doar la nivelul 460, fiind dualist şi deci limitat în virtutea paradigmei sale contextuale şi a limitării intrinseci la structura dialecticii sale.

Toate abordările mentale ale unei definiţii a adevărului se confruntă în cele din urmă, cu necesitatea unui salt paradigmatic de la abstract către experimental şi de la obiectivul presupus la subiectivul radical. Astfel, afirmaţia conform căreia „numai obiectivul este real” reprezintă o premiză pur subiectivă. Prin urmare, reducţionismul mecanicist trăieşte, de fapt, într-o realitate intrafizică şi subiectivă, aceeaşi cu a tuturor celorlalţi. Rezolvarea dilemei descrierii şi cunoaşterii adevărului absolut necesită saltul în câmpul cercetării conştiinţei însăşi, lucru care arată cu claritate că numai realitatea verificabilă a cunoaşterii are calitatea de „a fi” (de exemplu, toate intelectualizările sunt „despre ceva”) ceea ce implică exclusiv un observator exterior apt să fie martorul unui lucru ce urmează să fie examinat. De exemplu, o observaţie umană poate afirma câte ceva despre o pisică, dar numai şi numai o pisică poate şti cu adevărat ce înseamnă să fii pisică prin însăşi calitatea sa de *a fi* o pisică.

În esenţă, observaţia de mai sus reprezintă explicaţia diversităţii de opinii cu privire la realitatea spirituală şi la discuţiile teologice referitoare la divinitate, care nu pot să atingă un grad înalt de adevăr fără a ajunge la o înţelegere pur subiectivă a stării de iluminare, în care esenţa subiectivităţii se auto- revelează ca substrat final al esenţei adevărului şi realităţii.

Aşa cum vom arăta în continuare, cercetarea conştiinţei dezvăluie faptul că potenţialitatea minţii umane de a cuprinde şi înţelege nivelurile adevărului depinde de nivelul conştiinţei, care, care la rândul lui, este o stare de dezvoltare evolutivă continuă. Şi nu

doar că acest proces a fost continuu în epocile trecute, dar el se mai menţine şi în ziua de azi. (vezi Capitolul 7)

Este important de ştiut că, încă de la momentul venirii pe lume, fiecare fiinţă umană are deja un nivel calibrabil al conştiinţei. Aceste niveluri variază semnificativ, atingând chiar valori extreme. Nivelul calibrat denotă capacitatea de a rezona la o paletă identificabilă de frecvenţe, în mod asemănător cu o antenă de radio sau televiziune. În plus, creierul nu ajunge la maturitatea deplină înaintea vârstei de 25 sau chiar de 35 de ani, iar partea cea mai importantă a sa, cortexul pre-frontal, nu se maturizează complet niciodată, lucru care este în prezent luat în considerare în stabilirea hotărârilor judecătoreşti referitoare la delincventa juvenilă.

Privind în ansamblu, vedem că înţelegerea adevărului este prin natura sa un proces provocator şi complex. Problema definirii şi înţelegerii adevărului conduce către multe concluzii care depind de o multitudine de factori, printre care unul esenţial e şi nivelul general al conştiinţei umanităţii la un moment dat. Fiecare nivel de conştiinţă are ca rezultat o definiţie concordantă a adevărului, un rol semnificativ jucând şi limbajul, reperele proprii, precum şi caracteristice culturii şi epocii respective. Dezacordurile rezultă din definiţiile potrivite şi altor niveluri ale conştiinţei, chiar din aceeaşi perioadă. Chiar dacă există un acord asupra unor elemente ori asupra definiţiei adevărului, se menţin dezacordurile cu privire la ce anume „înseamnă” sau semnifică el. (de ex, hermeneutica).

Dezvoltarea progresivă a unei ştiinţe a conştiinţei

(pragmatice, dar elegante din punct de vedere teoretic – un termen utilizat în dialogul ştiinţific pentru a evidenţia un context promiţător) a fost deja prezentată în câteva detalii (Hawkins, 1995-2004), ce cuprind demonstraţii şi confirmări suplimentare (seriile prezentărilor video ale lui D. Hawkins, 2002, 2003, 2004).

Rezumatul Principiilor Esenţiale ale Ştiinţei Conştiinţei

1. Conştiinţa este câmpul energetic lipsit de formă, invizibil, cu o dimensiune şi un potenţial indefinite; e substratul oricărei existenţe, independentă de timp, spaţiu sau locaţie, dar în acelaşi timp atotinclusivă şi atotprezentă.

2. Deoarece câmpul conştiinţei cuprinde întreaga existenţă dincolo de orice limită, dimensiune sau timp, el înregistrează toate evenimentele, indiferent cât de minuscule par, chiar şi un gând trecător.

3. Pentru că înregistrarea tuturor evenimentelor are loc în afara timpului sau spaţiului, acestea sunt accesibile perpetuu datorită unei calităţi unice ce caracterizează însuşi câmpul energetic al conştiinţei.

4. Conştiinţa este substratul ireductibil al capacităţii omeneşti de a şti, a experimenta, a percepe sau a observa, este esenţa capacităţii de a conştientiza.

5. Câmpul conştiinţei există independent de omenire fiind totuşi inclus în aceasta. Ea este substratul ireductibil, Absolutul, în comparaţie cu care tot ceea ce există este relativ.

6. Conştiinţa reprezintă un câmp cu o putere şi un potenţial infinite, din care manifestarea universului în

forma Creaţiei apare ca un proces continuu, permanent.

7. Întregul univers, atât cel cunoscut cât şi cel necunoscut, există independent de descrierea umană şi este eminamente un câmp unificat şi total, în cadrul căruia se află diferite niveluri de frecvenţe vibraţionale, care apar sub forma universului observabil. Ca şi în domeniul fizic, cu cât frecvenţa energiei vibraţionale este mai mare, cu atât şi puterea sa creşte. Câmpul energetic vibraţional, universal şi atotcuprinzător, este omniprezent şi, în consecinţă omniscient şi atotputernic. Prezenţa câmpului conştiinţei este cunoscută de toate fiinţele sensibile care îl resimt sub forma conştienţei subiective a existenţei însăşi. Astfel, conştienţa prezenţei conştiinţei ca substrat al existenţei reprezintă realitatea subiectivă primordială pentru întreaga experienţă umană posibilă.

8. Nivelurile conştiinţei sunt identificabile prin utilizarea unei calităţi simple a conştiinţei însăşi, iar omniscienţa conştiinţei recunoaşte şi răspunde oricărui lucru care are existenţă (şi este adevărat în virtutea acestei existenţe). Astfel, conştiinţa, asemenea unei oglinzi, reflectă realitatea în mod impersonal, nefiind impresionată sau afectată de acest proces. În consecinţă, conştiinţa nu „face” nimic, ci, asemenea gravitaţiei, oferă contextul în care potenţialitatea face trecerea de la lipsa formei la formă, de la ne-experimentat la experimentat.

9. Comparabil cu legile conservării energiei sau materiei, legea conservării vieţii are întâietate. Viaţa însăşi nu este susceptibilă de a fi distrusă, ci poate doar să-şi schimbe forma prin trecerea la o frecvenţă diferită (cum ar fi, în experienţa umană, „etericul”,

„spiritualul” sau alte domenii energetice descrise de-a lungul timpului).

Având în vedere că tot ceea ce există reprezintă un nivel de vibraţie energetică, poate fi construită o scală a conştiinţei, un instrument coerent şi cu valoare pragmatică. O scală logaritmică a conştiinţei de la 1 la 1.000, care începe la numărul „1” (simpla existenţă a vieţii) şi continuă până la 1.000 (cel mai înalt nivel de conştiinţă la care umanitatea a ajuns vreodată), este suficientă pentru a include toate categoriile de frecvenţă ale conştiinţei umane. Se poate demonstra că o atare scală transmite un grad înalt de informaţie şi are o mare valoare practică şi teoretică în înţelegerea umanităţii, a problemei divinităţii şi a universului. Cercetarea conştiinţei este singura ştiinţă accesibilă omenirii în momentul de faţă ce permite investigarea nivelurilor relative de energie ale paradigmelor liniare sau non- liniare, a domeniilor acestora şi a realităţilor aflate dincolo de timp, loc sau dimensiune (şi care există deopotrivă la nivel obiectiv şi subiectiv).

Afirmaţiile de mai sus calibrează la nivelul 1.000 al conştiinţei, ce constituie nivelul cel mai înalt al adevărului şi al capacităţii de cunoaştere pentru actuala condiţie umană.

Ca într-o dizertaţie de doctorat, afirmaţiile de mai sus vor fi considerate ipoteze ce urmează a fi clarificate, extinse, demonstrate şi documentate prin prezentarea unor date suficiente pentru justificarea ipotezei nule.

Cap. 3 – Adevărul ca enigmă: Provocarea şi lupta

Condiţia fundamentală pentru dezvoltarea unei ştiinţe verificabile a adevărului este înţelegerea naturii conştiinţei însăşi. Fără o astfel de fundamentare, clarificarea naturii esenţiale a adevărului a oscilat între reducţionismul mecanic al chimiei creierului (nivel calibrat 410) şi intelectualizările abstracte ale filozofiei (nivel calibrat 460). Acest lucru are ca rezultat apariţia unor tautologii care conduc în cele din urmă la metafizică (nivel calibrat 450), teologie (nivel calibrat 450) şi, în final, la epistemologie (nivel calibrat 460), care se întreabă, de exemplu, cum anume cunoaştem şi cum ştim că ştim, respectiv dacă există un fundament primordial pe care să se sprijine credinţa şi credibilitatea?

În cadrul paradigmei newtoniene (nivel calibrat 460), ştiinţa (nivel calibrat 460) este deopotrivă informativă şi validă şi pragmatic productivă. Domeniul ştiinţei tradiţionale a fost asigurat prin restricţiile sale intrinseci şi prin disciplina structurii şi formei. Liniarul este previzibil şi are o siguranţă interioară care a avut ca rezultat permutarea încrederii societăţii de la cele nevăzute, cum ar fi religia tradiţională, spre avantajele demonstrabile ale ştiinţei.

Pentru spiritul modem, ştiinţa este „reală” şi „obiectivă”, în timp ce fenomenele şi experienţele non-fizice şi experienţele de natură mentală sau subiective sunt considerate lipsite de substanţă, de o autenticitate dubitabilă şi supuse îndoielii şi polemicilor (Arehart – Treichel, 2004). Apariţia mecanicii cuantice (nivel calibrat 460) şi a Principiului Incertitudinii al lui Heisenberg (nivel calibrat 460) marchează sfârşitul

dominaţiei paradigmei newtoniene asupra realităţii şi începutul unei evoluţii mai sofisticate şi mai avansate a ştiinţei, care schimbă centrul de interes de la liniarul previzibil la non-liniarul imprevizibil (nivel calibrat de la 500 la infinit).

De-a lungul timpurilor, mintea omenească şi intelectul au fost atât instrumentul, cât şi subiectul de investigaţie a enormei complexităţi a raţiunii şi a facultăţii de judecare. Volumul complet al cercetărilor omeneşti a umplut biblioteci întregi şi a crescut până la proporţii enorme. Cercetările au condus la proliferarea uimitoare a informaţiilor în loc să implice concluzii sau simplificări. Ca urmare, în anii 1950, un grup de universitari de elită şi de oameni de ştiinţă prezidat de Mortimer Adler, au încercat să ofere o recunoaştere organizată a eforturilor intelectuale ale marilor gânditori ai istoriei. Acest lucru a avut ca rezultat apariţia lucrării *Marile Cărţi ale Lumii Occidentale* (1952), lucrare ce a cuprins scrierile celor mai semnificativi savanţi şi gânditori, precum şi cele mai relevante eforturi pe care aceştia le-au întreprins în încercarea de a atinge şi defini adevărul. Acest studiu al istoriei intelectuale a omenirii este larg răspândit, iar valoarea sa este în prezent confirmată de Asociaţia Naţională a Oamenilor de Ştiinţă. Conţinutul lucrării amintite include contribuţiile majore ale următorilor mari gânditori din istorie.

Nivelul calibrat al Marilor cărţi ale lumii occidentale

Apollonius 420	Aurelius, Marcus 445	Copernic 455
Aquino, Toma 460	Bacon, Francis 485	Dante 505
Arhimede 455	Berkeley 470	Darwin 450
Aristofan 445	Boswell 460	Descartes 490
Aristotel 498	Cervantes 430	Dostoievski 465

Augustin 503	Chaucer 480	Engels 200
Epictet 430	Homer 455	Pascal 465
Eschil 425	Hume 445	Platon 485
Euclid 440	Huygens 465	Plotin 503
Euripide 470	James, William 490	Plutarch 460
Faraday 415	Kant 460	Ptolemeu 435
Fielding 440	Kepler 470	Rabelais 435
Fourier405	Lavoisier 425	Rousseau 465
Freud 499	Locke 470	Shakespeare 465
Galen 450	Lucretius 420	Smith, Adam 465
Galileo 485	Machiavelli 440	Sofocle 465
Gibbon 445	Marx 130	Spinoza 480
Gilbert 450	Melville 460	Steme 430
Goethe 465	Mill, S. 465	Swift 445
Harvey 470	Milton 470	Tacit 420
Hegel 470	Montaigne 440	Tucidide 420
Herodot 440	Montesquieu 435	Tolstoi 420
Hippocrate 485	Newton 499	Virgiliu 445
Hobbes 435	Nicomachus 435	

Marile Cărţi calibrează colectiv la nivelul 450, dar, prin eliminarea iui Karl Marx, ele vor calibra la valoarea 465. Astfel, filozofiile calibrate sub pragul 200 (nivelul critic care separă adevărul de falsitate) au un impact negativ serios, aşa cum istoria şi cercetările recente au demonstrat-o foarte bine. (Prin contrast, Socrate, care nu este el însuşi un autor, calibrează la valoarea 540).

Importanţa crucială a descoperirii naturii esenţiale a adevărului poate fi dedusă din adevărata dimensiune şi intensitate a eforturilor marilor gânditori şi savanţi ai lumii. Aceşti autori reprezintă numai lumea occidentală. Eforturi similare şi o listă comparabilă cu mari gânditori pot fi găsite şi în alte culturi şi tradiţii intelectuale din Asia sau Orientul Mijlociu. Din păcate, arhivele cu cele mai timpurii scrieri ale omenirii au fost pierdute în incendiul care a mistuit Marea Bibliotecă din

Alexandria, în anul 48 AC.

După multe secole de cercetări academice şi intelectuale, a fost creat un nou sistem de abordare prin care metoda ştiinţifică, care dăduse rezultate remarcabile în domeniul fizic, a fost aplicată studierii minţii omeneşti şi a fiziologiei acesteia. Este notabil faptul că volumul final din *Marile Cărţi ale Lumii Occidentale* a fost consacrat lui Freud, a cărui descoperire hotărâtoare a vizat mintea inconştientă şi rolul fundamental al acesteia în viaţa mentală şi emoţională. Marea contribuţie a psihanalizei a constat în demonstrarea rolului hotărâtor al subiectivităţii, ca substrat *a priori* al experienţei, interpretării şi dinamicii intrapsihice.

După Freud, a continuat proliferarea studiilor de psihologie; în acest punct îl putem menţiona pe Carl Jung, ale cărui descoperiri au fost cele mai semnificative deoarece el a inclus spiritul uman între elementele puternice şi esenţiale ale conştiinţei umane, atât la nivel individual, cât şi colectiv. Pentru a clarifica şi mai mult problema ridicată de inconştient, Jung a elucidat modelele intrinsece prin teoria marilor arhetipuri. În timp ce lucrările lui Freud calibrează la nivelul 499, cele ale lui Jung ating valoarea de 520, ceea ce semnalează o creştere paradigmatică importantă şi esenţială.

Psihologia academică experimentală s-a limitat mai mult la problemele mecaniciste şi la teoria învăţării. Aproximativ în aceeaşi perioadă, semanticienii au studiat lingvistica şi structura de bază a limbajului. Hayakawa (1971) şi Ayer (1966) au explicat elementul esenţial, care fusese menţionat înainte de Descartes

(res cogitans versus *res externa)* şi anume că „harta nu este teritoriul”, prin care s-a scos în evidenţă această imperfecţiune a mentalului uman. Conştiinţa devine un obiectiv al cercetării ştiinţifice ca urmare a descoperirii cruciale a Principiului Incertitudinii de către Heisenberg. Deşi Einstein (a cărui operă calibrează la nivelul 499) a respins implicaţiile filozofice ale Principiului Incertitudinii enunţat de Heisenberg, acestea au fot înţelese de David Bohm, care a descris şi delimitat paradigma realităţii implicite/explicite. (Nivelul de conştiinţă al operei lui Bohm este de 505). Această contextualizare mai avansată a universului a recunoscut atât realitatea substratului non-manifestat al existenţei, cât şi pe cea a dezvăluirii sale de la potenţialitate la actualitate. Implicaţiile conceptuale şi filozofice ale mecanicii cuantice şi ale ştiinţei emergente a dinamicii non-liniare au condus la o serie de întâlniri academice anuale cu tema „Ştiinţa şi Conştiinţa” care au avut loc preponderent la Universitatea din Arizona (Hemeroff, et. al., 1996), dar şi în alte părţi. Acestea au fost urmate de publicarea unui *Jurnal al Studiilor asupra Conştiinţei* (1996), Nivelul calibrat de conştiinţă al acestor conferinţe s-a situat aproximativ între 410 şi 450, ceea ce arată că erau în primul rând nişte eforturi ale intelectului, susţinute de teoriile ştiinţifice şi matematice.

În aproximativ aceeaşi perioadă, psihiatria, ca domeniu de studiu, a abandonat psihanaliza şi întregul domeniu al realităţii obiective prin care omul experimentează şi îşi interpretează existenţa ca pe un continuum, nu numai de la eveniment la eveniment, ci şi ca unitate evolutivă. De asemenea, psihiatria a cedat în faţa reducţionismului mecanic al chimiei creierului

şi, în mod paradoxal, a devenit din ce în ce mai dezumanizată, pierzând progresiv empatia pentru experienţele umane personale unice (Kendler, 2001). Practica zilnică a psihiatriei a început să fie dominată de dezvoltarea psiho-farmacologiei utile şi de modelul introdus de industria asigurărilor. Totuşi, avantajele acestor dezvoltări au constat în valoarea pragmatică a reducerii tot mai semnificative a suferinţei provocate de simptomele subiective dureroase, cum ar fi psihoza, depresia şi anxietatea. Aceste beneficii au devenit rapid utilizabile şi accesibile unui număr larg de pacienţi, în condiţiile în care înaintea dezvoltării industriei farmaceutice, puţini pacienţi puteau să-şi permită să consume timp şi să facă investiţii în psiho-terapia intensivă, cum ar fi psihanaliza.

Pentru a contribui la umplerea golului nevoilor umane, psihoterapeuţii non-medici au jucat rolul vindecătorului empatic a cărui modalitate principală a fost insuflarea intuiţiei psihologice şi a educaţiei emoţionale, care a accentuat încă o dată importanţa critică a subiectivismului, a valorii şi a semnificaţiei experienţei personale.

Un aspect foarte semnificativ al dezvoltării psihoterapiilor a fost reafirmarea importanţei aspectelor spirituale ale psihicului uman şi a contribuţiilor acestora la fericire şi satisfacţie, atât în ceea ce priveşte sănătatea fizică, cât şi cea mentală. Consilierea religioasă avea un fundament vechi de secole, plasând însănătoşirea într-un concept central. De asemenea, cercetările au arătat că persoanele cu o viaţă spirituală sau centrată pe valorile religioase s-au bucurat de o sănătate mai bună, au trăit mai mult, au suferit de mai puţine boli, s-au confruntat cu mai

puţină criminalitate, mai puţină sărăcie, iar rata de divorţuri a fost mai scăzută. De asemenea, au fost mai fericiţi, s-au împăcat mai bine şi au avut copii mai reuşiţi (Robb, 2004). Aceste aspecte se studiază în prezent într-un proiect de cercetare de 4 ani asupra atitudinilor şi imaginilor de sine ale adolescenţilor în cadrul unui *Studiu naţional asupra tinerilor şi religiei* realizat de fundaţia Lilly Endowment. Totodată, o serie de asociaţii psihologice importante, precum cea de psihologie transpersonală, au accentuat importanţa recunoaşterii realităţilor spirituale şi a contribuţiei acestora la sănătatea fizică şi emoţională. *Jurnalul Sănătăţii Spirituale* este dedicat în întregime acestui subiect.

O etapă majoră care a influenţat vieţile şi recuperarea a milioane de oameni de pe pământ a constituit-o apariţia programului de recuperare în Doisprezece Paşi, promovat de Asociaţia Alcoolicilor Anonimi (nivel calibrat 540). Acesta a căpătat o accepţiune mai largă şi mai răspândită, aceea de soluţie eficientă de „recuperare” şi transformare a multiplelelor probleme şi comportamente sociale şi personale. Milioane de oameni şi-au revenit din boli incurabile, iar aceste minuni au avut loc sub ochii multor milioane de rude, familii, angajaţi, prieteni şi soţi/soţii plini de recunoştinţă.

Practicată de cei aflaţi în închisoare, terapia de grup bazată pe credinţă a redus rata recidivei cu 35 % (date obţinute pe baza cercetării conştiinţei). În ciuda proliferării şi aplicării pe scară largă a principiului celor doisprezece paşi la o gamă foarte variată de probleme omeneşti evident fără speranţă, esenţa modelului şi disciplinei recuperării prin cei doisprezece paşi a rămas

imaculată. Ea a rezistat comercializării şi exploatării şi nu a căzut pradă tentaţiei de control asupra altora. Prin disciplina interioară a adevărurilor spirituale pe baza căreia a fost structurată, mişcarea celor doisprezece paşi nu a avut „nici un punct de vedere asupra problemelor exterioare” şi a respins orice aspecte cum ar fi bogăţia, renumele şi influenta politică (Wilson, „Bill W”, 1939, 1953). Puterea ei s-a bazat exclusiv pe nivelul de conştiinţă al iubirii necondiţionate şi a corectitudinii altruiste, calibrându-se la nivelul 540.

Populaţia lumii de astăzi este naivă presupunând că existenţa unei cunoaşteri sociale a constituit întotdeauna o caracteristică a condiţiei umane când, de fapt, adevărul este chiar opus acestei afirmaţii. Din punct de vedere istoric, informaţiile importante au fost păstrate de câţiva privilegiaţi, iar masele nu au avut acces la ele. Tiparul nu fusese încă inventat, iar cei instruiţi erau încă în număr foarte mic. Nici chiar cei mai favorizaţi ori învăţaţii cei mai eruditi nu aveau instrumente sau mijloace prin care să discearnă adevărul de falsitate. În consecinţă, apariţia erorii a fost inevitabilă, putând fi exemplificată de căderea severă a nivelului de conştiinţă al Creştinismului după Consiliul de la Niceea. Accesul exclusiv la cunoaştere a devenit în acel moment o tentaţie de a exercita controlul asupra celorlalţi, iar pretenţia de exclusivitate a devenit un carburant pentru intoleranţă şi conflict. În plus, spiritul combativ tinde să exagereze şi să se agaţe de detalii irelevante care ii împart în tabere diferite pe oameni în loc să pună accentul pe punctul central al adevărului care ar putea să-i unească.

În ciuda celor de mai sus, religiile majore au

promovat autorităţi ecleziastice, create pentru a împiedica apariţia dezacordului perturbator prin formularea unei scripturi agreate, a cărei autenticitate a fost autorizată prin procesul de „canonizare”. Totuşi, acest lucru a condus la un abuz şi mai mare şi la utilizarea unor ameninţări teribile pentru a obliga oamenii să adere la dogma acceptată.

Prin contrast, pe baza cercetărilor asupra conştiinţei, reiese că nivelurile înalte ale adevărului au fost prezente în primele învăţăminte şi au continuat să fie, aşa cum s-a întâmplat cu marii clasici ai spiritualităţii care au depăşit testul timpului. Verificarea suplimentară a acestor adevăruri a fost oferită de redescoperirile documentate şi independente ale aceloraşi adevăruri fundamentale, care s-au repetat de-a lungul diverselor culturi şi la perioade de timp foarte îndepărtate. Fiecare mistic autentic sau persoană cu un nivel avansat al conştiinţei susţine în principal acelaşi adevăr istoric, independent de cadrul cultural sau de personalitate. Nivelurile conştiinţei confirmă o realitate intrinsecă care a fost reafirmată cu multe ocazii de-a lungul unor perioade mari de timp (vezi Capitolul 18).

Nivelul maxim calibrat al conştiinţei în domeniul uman de-a lungul întregii istorii a fost 1.000, nivelul marilor avataruri cunoscute ale lumii şi al înţelepţilor iluminaţi ai antichităţii. Prin contrast, limita superioară a intelectului, minţii, raţiunii şi logicii calibrează la nivelul 499, ceea ce reprezintă stăpânirea domeniul liniar. Totuşi, nivelul 500 al conştiinţei reflectă apariţia unei noi şi mai avansate paradigme a realităţii, marcată de includerea substratului subiectiv şi empiric al conştiinţei, cognoscibil în virtutea realităţii sale ireductibile şi experienţiale. În timp ce eul este

narcisist prin felul în care a fost proiectat şi orientat în primul rând către sine, la nivelul 500, respectul şi iubirea pentru altul devin o atitudine dominantă, iar calitatea unică a „iubirii” oferă vieţii sens şi valoare. Statistic, nivelul 500 este atins de 4% din populaţia lumii, iubirea necondiţionată de la nivelul 540 de 0,4%, iar nivelul 600 doar de câţiva indivizi.

Stările foarte avansate ale conştiinţei sunt extrem de rare. În timpurile noastre, există numai şase înţelepţi (anonimi) pe planetă care calibrează la nivelul 600 şi peste acesta. Dintre aceştia, trei sunt între 600 şi 700, unul între 800 şi 900, şi unul între 900 şi 1.000. Alături de populaţia care calibrează la un nivel superior valorii 200, aceştia reechilibrează şi atenuează negativitatea masivă a majorităţii populaţiei lumii, care calibrează sub pragul 200. Consecinţa acestui lucru este că nivelul general al conştiinţei umanităţii se află acum la valoarea 207.

Când apare pe Scala calibrată a Conştiinţei, iubirea e la început emoţională şi dualistă (de exemplu, între un „eu” şi un „tu”). Prin evoluţia sa ulterioară, iubirea devine progresiv non-dualistă, un mod de viaţă şi nu doar o simplă emoţie. Totodată, ea semnifică ceea ce devenim. Puterea iubirii este transformatoare şi recontextualizează experienţa concentrată progresiv asupra prevalenţei non-liniare a câmpului în locul conţinutului liniar limitat ca formă. În consecinţă, accentul se mută de la a obţine la a oferi, descoperinduse astfel că fericirea este intrinsecă, o consecinţă automată a contribuţiei la fericirea altora, ceea ce conduce la îndeplinirea potenţialului şi autonomiei.

Din punct de vedere clinic, se poate observa că

toate religiile şi sistemele de recuperare bazate pe credinţă au încredere în importanţa abandonării credinţelor şi emoţiilor negative, promovând adoptarea unei atitudini milostive şi iertătoare atât faţă de sine, cât şi faţă de ceilalţi. Când abandonăm emoţiile, şi sentimentele şi criticile, vinovăţia şi ura, care înainte erau proiectate asupra altora, se diminuează şi, în schimb, apar – emoţiile pozitive, sănătoase (Rado, Tiebout, 1949 – 53; Rado, 1933), ceea ce are ca rezultat o schimbare a modelelor fiziologice dominante din creier. Aşa cum vom vedea în continuare, în capitolul 7, în cazul persoanelor orientate spiritual, informaţia este procesată diferenţiat de creier, producând beneficii psihologice şi fiziologice.

În mod paradoxal, beneficiul îşi are sursa chiar din aprecierea eului, survenind în momentul în care acesta realizează că există un mare avantaj în a fi altruist. Atunci când descoperă beneficiul de a se debarasa de scopurile egocentrice, eul însuşi devine trambulina către introspecţia spirituală şi începe să-şi pună întrebări în legătură cu modalitatea de a-şi atinge propria transcendenţă, prin înţelegerea faptului că smerenia înseamnă putere şi nu slăbiciune, înţelepciune şi nu ignoranţă. Disponibilitatea de „a ierta şi a uita” calibrează la nivelul 450.

Dorinţa de „a ierta şi a te încredinţa lui Dumnezeu” calibrează la nivelul 550.

Cap. 4 – Evoluţia conştiinţei

De-a lungul istoriei intelectuale a umanităţii s-a presupus că mintea, dată fiind capacitatea ei de raţionare şi gândire simbolică, reprezintă emblema ireductibilă şi fundamentală a omenirii. Se citează adesea faptul că diferenţa dintre om şi animal rezidă tocmai în capacitatea de a gândi. La o examinare mai atentă, vom descoperi însă că mintea nu reprezintă în realitate un element fundamental, ci un epifenomen al conştiinţei cu o marjă circumscrisă de utilitate şi siguranţă.

Intelectualizarea calibrează la nivelul 410, indicând că teoria conform căreia intelectul reprezintă capacitatea fundamentală a omului este, prin ea însăşi, o limitare. La examinarea funcţiilor mentale e important să se înţeleagă că un companion permanent ii minţii e naivitatea ei prezumtivă, înnăscută, nerecunoscută şi permanentă. Aceasta e baza neînţelegerii limitelor minţii prin mecanismele negării şi mândriei – fiind preferată expresia „Gândesc deci exist” (nivel calibrat 400), în locul corolarului ei „Exist, deci gândesc” (nivel calibrat 480).

Cu toţii credem în secret că percepţia noastră asupra lumii e cea corectă, respectiv că altele sunt greşite. Astfel, opinia e transformată într-un fapt aparent, fiind creditată nemeritat cu validitate.

În măsura în care mintea e observată ca produs al conştiinţei şi nu ca substrat al acesteia (afirmaţie calibrată ca „adevărată”), atunci e esenţial să înţelegem în detaliu natura şi originile conştiinţei, dezvoltarea şi potenţialul acesteia. Conştiinţa e o expresie sau calitate a esenţei vieţii (afirmaţie calibrată ca „adevărată”). O

afirmaţie fundamentală şi verificabilă despre viaţă este că aceasta nu este supusă şi nici vulnerabilă în faţa morţii, ci poate doar să-şi schimbe forma. Legea conservării vieţii e aproape identică cu legea conservării energiei ori a materiei. Viaţa nu poate fi distrusă ci doar să-şi schimbe forma, (afirmaţie calibrată la nivelul 1000). E uluitor că omenirea nu a fost conştientă de această înţelegere crucială. Unul din motive poate fi că, deşi toţi înţelepţii, avatarii şi învăţătorii avansaţi spiritual ai istoriei au afirmat că viaţa e eternă, acest mare adevăr a fost compartimentat de către mintea obişnuită, care presupunea că o atare afirmaţie se limita la domeniile spiritualităţii şi religiei, neconstituind un adevăr general. Prin urmare, a fost clasată ca o chestiune de credinţă şi nu ca un fapt.

O altă explicaţie evidentă este că omul obişnuit identifică viaţa cu trupul, moartea fiind văzută, prin urmare, în forma ei fizică, drept fenomen terminal. Dar, în ciuda acestei credinţe aparent plauzibile, majoritatea omenirii a crezut mereu că după moartea fizică, viaţa spiritului continuă cu implicaţii relativ bine cunoscute în funcţie de destinul său.

În ciuda numeroaselor cunoştinţe acumulate de-a lungul secolelor, incertitudinea încă mai domină discuţiile filosofice şi intelectuale, iar învăţăturile spirituale sunt considerate mai degrabă sisteme de credinţă decât fapte verificabile. Prin urmare, investigarea acestor chestiuni e de mare interes pentru umanitate, deoarece încă se pun întrebările fundamentale: „Cine suntem? De unde venim? Şi încotro ne îndreptăm?” în ciuda erudiţiei marilor intelectuali şi filosofi ai trecutului, acestor întrebări tot nu fi s-a dat un răspuns deoarece mintea nu are capacitatea de a la

răspunde deloc. Ele pot fi descoperite doar prin accesarea sursei acestora – conştiinţa – fără de care mintea nu ar exista, iar oamenii nici măcar n-ar şti că au o minte. Natura conştiinţei însăşi – cum a apărut, ce este şi cum funcţionează – devine evidentă din studiul evoluţiei acesteia.

Planeta Pământ pare că a apărut ca un subprodus al unei condensări de energie de origine galactică, iar mecanismele acesteia încă sunt obiect de studiu al fizicii teoretice avansate şi astronomiei. Substratul ireductibil al lumii fizice rezidă în energia primordială a conştiinţei, cu potenţialitatea sa înnăscută de infinite posibilităţi şi expresii discernibile ca formă. Din această energie a apărut masa vizibilă ca şi cea nevăzută „întunecată" a materiei ce constituie mare parte a universului detectabil.

Doar 4% din univers este materie vizibilă, 23% fiind materie întunecată" invizibilă, iar 73% energie „întunecată" invizibilă (Howe, 2004). Astfel, domeniul invizibil e analog potenţialităţii, iar cel vizibil reprezintă manifestarea confirmabilă a acesteia. Detaliile relaţiilor exacte dintre energie, masă, gravitaţie, spaţiu, materie şi antimaterie constituie subiectul de studiu al celor mai înalte posibilităţi ale intelectului. Deşi mecanica cuantică oferă o înţelegere asupra tranziţiei dintre domeniile liniar şi non-liniar, pătrunderea acestor subiecte reclamă un salt paradigmatic ce începe la nivelul calibrat 500 al conştiinţei (ex., dincolo de limitarea conceptului de cauzalitate).

Aşa cum se poate observa din cercetarea conştiinţei, potenţialitatea infinită a nemanifestatului devine manifestat în forma submatricei energetice a universului fizic potenţial. Energia conştiinţei în contact

cu materia a actualizat potenţialul vieţii biologice. Conştiinţa ca viaţă e una şi aceeaşi realitate fundamentală (afirmaţie calibrată ca „adevărată”). În terminologie spirituală, conştiinţa e radianţa Divinităţii („lumina Lui Dumnezeu” din Geneză). Deoarece termenii „Dumnezeu” ori „Divinitate” sunt problematici, în locul lor ne putem referi la Zeitate ca „realitatea omnipotentă ultimă”, sursa absolută şi ireductibilă a întregii existenţe.

Când suprafaţa masei topite a pământului s-a răcit suficient, conştiinţa plus materia au evoluat la început ca forme primitive, simple de viaţă, precum alge sau licheni. Eoni mai târziu, inteligenţa vieţii animale a apărut mai întâi prin ADN-ul viruşilor şi apoi al bacteriilor. Primele organisme conştiente au fost bacteriile, iar pe scala conştiinţei ele calibrează la nivelul „1”. Deşi viruşii îşi reproduc propriul ADN şi sunt un produs al inteligenţei conştiinţei, ei înşişi nu sunt conştienţi, lipsindu-le subiectivitatea. O observaţie semnificativă e că locusul exact al procesului de evoluţie, incluzând forma şi funcţionarea acesteia, se găseşte în cadrul câmpului conştiinţei, unde forma e un model de potenţialitate numită câmp morfogenetic de către Rupert Sheldrake (afirmaţie calibrată ca „adevărată”).

Potenţialitatea există ca modele, tipare (informaţia inteligenţei) în câmpul conştiinţei şi se transformă în realitate ca apariţie în lumea fenomenală atunci când condiţiile sunt favorabile şi actualizate de intenţie. Aceasta e facilitată de capacitatea nemanifestatului de a deveni manifestat în virtutea omniprezenţei, omnipotenţei sale şi a calităţii cunoscute sub termenul clasic „omniscienţă”, ceea ce înseamnă că Realitatea

primordială atotinclusivă incorporează tot ce e ştiut şi cognoscibil deoarece este sursa, substratul şi contextul Totalităţii Existenţei. Inteligenţa e calitatea omniscienţei prin care informaţia (de exemplu forma) devine cunoscută şi deci transmisibilă.

Pentru ca viaţa să supravieţuiască şi ulterior să evolueze, cerinţa esenţială este să fie concepută având supravieţuirea drept obiectiv suprem sau consecinţă. Auto-propagarea, interesul îndreptat spre sine şi servirea de sine erau condiţii ***a priori*** pentru supravieţuirea sau succesul oricărei forme de viaţă. La rândul său, supravieţuirea vieţii ca formă depinde de acumularea, organizarea, utilizarea şi integrarea energiei pure. Energia e o necesitate a vieţii ce trebuie dobândită. La nivel vegetativ, fotosinteza devine mecanismul primar prin care moleculele chimice pot fi integrate şi utilizate. Microorganismele au dezvoltat sisteme integrate ce incorporau componente moleculare ale mediului. Supravieţuirea vieţii depindea de acumularea surselor de energie necesare, indiferent de forma în care erau acestea disponibile.

Satisfacerea acestei necesităţi de bază era facilitată de dezvoltarea unor sisteme de supravieţuire de o extraordinară complexitate şi ingenuitate. Acestea reprezentau dezvoltări ale calităţii de inteligenţă care, înainte de a apărea în lumea fizică, erau înnăscute în câmpul conştiinţei. Învăţarea a apărut specific în cadrul domeniului non-fizic al câmpului energetic al conştiinţei. Acesta era nivelul desemnat de Rupert Sheldrake drept „cauzare formativă” (Sheldrake, 1981).

Informaţia imprimată în forma unor înregistrări ale energiei frecvenţelor şi a tiparelor este comună în lumea modernă, fiind întâlnită deopotrivă în varianta surselor

programelor analoge şi digitale: radioul, televiziunea, CD-uri, DVD-uri etc. Forma însăşi informaţie codificată transferabilă în instrucţie, precum codul genetic. Procese asemănătoare se petrec la înregistrarea imaginilor pe camerele digitale, iar chimia şi fizica utilizează frecvenţele spectrului electromagnetic pentru a identifica prezenţa anumitor proprietăţi chimice prin electrospectrometrie. Astfel, mintea modernă acceptă că modelele energetice invizibile care nu includ doar informaţie, ci şi unele instrucţiuni specifice, preced şi constituie sursa apariţiei şi derulării ca programe sau structuri în cadrul dimensiunii newtoniene observabile a lumii fizice şi a formei.

O caracteristică a câmpului energetic al conştiinţei e înclinaţia sa înnăscută de a evolua spre niveluri tot mai înalte pentru a exprima cele mai subtile potenţialităţi. La un anumit punct al evoluţiei câmpului conştiinţei apare capacitatea de conştienţă, ceea ce oferă substratul *a priori* pentru subiectivitate şi pentru capacitatea de experimentare, gândire, simţire şi înţelegere, ceea ce, în general a fost considerat a fi atât o calitate primară la animale, cât şi o capacitate umană.

Demonstraţia aserţiunilor de mai sus se vădeşte atunci când, calibrând nivelul de conştiinţă al regnului animal, vom observa o progresie definită a conştiinţei, de-a lungul multor eoni de timp.

Regnul animal			
Bacterii	1	Dragon Commodo	40
Protozoare	2	Reptile	40
Crustacee	3	***Mamifere prădătoare:***	
Insecte	6		
Arahnide	7		40

Amfibieni	17	Hiena, leu, tigru Şerpi	45
Peşti	20	Aligatori	45
Caracatiţă	20	Dinozauri	60
Rechini	24	Balene	85
Vipere	35	Delfini	95
Păsări migratoare	105	Maimuţe	210

Păsări de pradă	105	Cal de fermă	240
Rinoceri	105	Pisici	240
Babuini	105	Papagali africani	240
Păsări cântătoare	125	Pisici de companie	245
Porumbei	145	Cal de curse	245
Urs polar	160	Câini	245
Urs grizzly	160	Porci de companie	250
Bizoni de apă	175	Corb negru	250
Urs brun	180	Gorilă	275
Şacali, vulpi	185	Cimpanzei	305
Lupi	190	***Excepţii:***	
Hipopotami	190		
Zebre, gazele, girafe	200	Alex, papagalul african gri dresat	401
Cerbi	205		
Bizoni	205	Koko, gorila dresată	405
Porci domestici	205	Cântecul păsărilor cântătoare	500
Elan	210		
Vaci de lapte	210	Torsul pisicii	500
Oi	210	Mişcarea de coadă a câinelui	500
Elefanţi	210		

Din harta conştiinţei regnului animal putem face câteva observaţii interesante şi foarte semnificative. Până la nivelul 200, viaţa animală supravieţuieşte prădând, viaţa prădătorului depinzând exclusiv de consumarea prăzii. Din perspectiva valorilor umane, viaţa animală de până la nivelul amintit e total „egocentrică”, „egoistă” şi vorace. Supravieţuirea la acest nivel nu depinde de alegere, ci de necesitate. Prădătorul nu-şi percepe prada ca pe ceva ce trebuie ucis, ci exclusiv ca pe hrana cotidiană. Dacă vom întreba, prin intermediul cercetării conştiinţei, dacă prădătorul intenţionează să-şi ucidă victima, vom primi

un răspuns negativ. Intenţia sa nu e să ucidă, ci să mănânce, (fiind absolut dependent de pradă pentru a-şi obţine energia necesară supravieţuirii). În măsura în care viaţa nu poate fi ucisă (afirmaţie calibrată ca „adevărată”), ci poate doar să-şi schimbe forma, spiritul animal îşi continuă existenţa şi ocupă alt corp fizic. În cazul oamenilor, spiritul nu intră în fetus până în luna a treia de sarcină (afirmaţie calibrată ca „adevărată”). În cazul animalelor inferioare, acest lucru se petrece mai devreme, dar tot necesită un fetus viabil pentru energizare.

Cu ajutorul cercetării conştiinţei se poate descoperi de asemenea că „prada” nu valorizează viaţa fizică în felul în care o fac oamenii şi că, de fapt, nici măcar nu observă tranziţia de la lumea fizică la continuarea sa eterică şi, subsecvent, la reîntoarcerea periodică în alte corpuri fizice. Conform anticei *Rig Veda* (nivel cal. 705), fiecare nivel al vieţii organice îşi sacrifică” viaţa în favoarea celui superior şi astfel îşi sanctifică din punct de vedere karmic viaţa, evoluând într-o formă superioară (viaţa serveşte propriei sale forme superioare).

Oamenii care au avut experienţe în apropierea morţii sau de decorporalizare ori regresie în vieţile anterioare pot aprecia aceste afirmaţii. În toate acestea, sentimentul identităţii de sine e neschimbat. Întotdeauna e acelaşi „eu”. Similar, în vise, sentimentul identităţii de sine al celui care visează e neperturbat. Acest lucru e adevărat şi în inducerea regresivă a călătoriei în vieţile anterioare când subiectul retrăieşte o experienţă şi o situaţie foarte clară. Întotdeauna avem de-a face cu acelaşi sentiment al identităţii de sine, indiferent de forma corporală prevalentă. Insectele nici

nu percep tranziţia, animalele consideră lumile pe care le visează ca având acelaşi grad de realitate şi validitate ca şi fizicalitatea lor cotidiană. Pentru un câine ori o pisică, visul are aceeaşi autenticitate ca starea de veghe (afirmaţie calibrată ca „adevărată”).

Nivelurile calibrate ale regnului animal reprezintă medii ale populaţiei totale, ce cunosc unele variaţii individuale, existând totodată şi variaţii în privinţa nivelurilor calibrate ale comportamentului. Astfel „jocul” calibrează la aproximativ zece puncte mai sus decât nivelul mediu al funcţiei, fapt pe care-l considerăm semnificativ. Odată ce o familie umană adoptă un animal, nivelul de conştiinţă al acestuia creşte cu până la 5-10 puncte. Un alt domeniu major de interes este că anumite păsări şi animale ce au experimentat o interacţiune prelungită cu oamenii calibrează chiar la nivelul 400. Acest nivel calibrat indică nemijlocit capacitatea de gândire şi raţiune; astfel, nivelul calibrat ne ajută să rezolvăm controversa ştiinţifică privitoare la existenţa capacităţii de raţionare la anumite animale.

O descoperire unică este faptul că torsul pisicii, cântecul păsărilor şi actul câinelui de a da din coadă calibrează foarte înalt – chiar mai sus de nivelul unei mari părţi a omenirii. Faptul că animalele de companie au capacitatea de a interacţiona şi emana iubire indică existenţa unei zone menite cercetărilor viitoare pentru a descoperi motivul pentru care aceste animale sunt capabile de iubire – ele prezentând o dezvoltare semnificativă a „chakrei inimii”, au un efect terapeutic asupra unei varietăţi de maladii umane (Banda and Lightmark, 2004).

În evoluţia conştiinţei animale, ştim că la nivelul 200 apare o schimbare majoră a calităţii vieţii, care

marchează trecerea de la prădătoare la blândele ierbivore care nu trebuie să mănânce alte animale pentru a supravieţui. Bălegarul oferă solului un fertilizator bogat în nitrogen şi astfel susţine viaţa. În plus răspândeşte seminţele în maniera sa, în felul acesta sprijinind propagarea vegetaţiei.

Preludiul a ceea ce ulterior va deveni iubirea şi progresia conştiinţei generale apare pentru prima dată în regnul animal, în forma primitivă a protecţiei ouălor şi puilor. Mai târziu, acest aspect evoluează la animalele superioare în forma instinctului matern. Astfel, nivelul critic al conştiinţei atins la valoarea 200 demonstrează o schimbare majoră a calităţii conştiinţei, de la egoismul exclusiv ce nu pregetă să sacrifice viaţa altora la formele mai benigne, ale milei şi interesului faţă de ceilalţi, manifestate prin formarea familiilor.

Prin apariţia familiei, iau naştere loialitatea de grup şi comportamentele socio-tribale, care, ele însele, servesc în subsidiar supravieţuirii. Totuşi, loialitatea de grup şi formarea haitelor semnalizează de asemenea conflictul social, cu lupte pentru dominaţie, ritualuri de împerechere – aspecte comune şi speciei umane.

Din perspectiva unei analize pornite de la tehnicile de cercetare a conştiinţei, se vădeşte lesne că eul uman nu e altceva decât un produs şi o continuare a instinctului de supravieţuire din evoluţia animală. Acesta poate fi observat în însăşi fiziologia şi structura de bază a creierului uman.

Comparabil cu evoluţia conştiinţei regnului animal, nivelul 200 al conştiinţei reprezintă demarcaţia dintre două zone extrem de deosebite sub aspect calitativ şi în domeniul uman. Nivelurile situate sub valoarea 200 indică diferite grade de egocentrism emoţionalizat, în

care drepturile altora sunt ignorate, în vreme ce deasupra valorii 200 avem de-a face cu emergenţa unei civilizaţii are implică grija pentru drepturile şi vieţile celorlalţi. În momentul actual din evoluţia umanităţii, 78% din totalul populaţiei lumii calibrează sub nivelul 200 al conştiinţei, aşa încât indiferenţa faţă de drepturile altora devine un fapt cotidian lucru absolut evident dacă privim orice buletin de ştiri. (în prezent în America 49% din totalul populaţiei calibrează sub 200)

Privind evoluţia conştiinţei şi originile eului în domeniul animal, înţelegem că el nu e decât o continuare a nivelului animal al conştiinţei în cadrul psihicului uman. Privind din perspectivă evoluţionară, apare o înţelegere ce permite compasiunea faţă de ceea ce altminteri ar fi fost demonizat şi condamnat drept sursă a conflictului, vinovăţiei şi suferinţei. Eul nu e depăşit de condamnare, ură şi vinovăţie; el e mai curând dezenergizat de o percepere obiectivă care-l vede exact aşa cum şi este de fapt – o rămăşiţă a originilor evolutive ale omului. Paradoxal, eul e consolidat de condamnare, de etichetele de tipul „păcat” deoarece se complace în sentimentele de vinovăţie. Astfel, atacându-l nu facem decât să-l consolidăm. Denigrarea eului creează atât de multă vinovăţie încât apare şi modul cel mai des întâlnit prin care conştiinţa umană gestionează conflictele – prin negare, secularism şi proiectarea vinei asupra altora. Acest fapt e reprezentat în societatea noastră actuală de modelul victimă – agresor, conducând mai departe spre conflictul mondial şi calităţile litigioase şi contencioase ale societăţii.

După cum a descoperit Freud, vinovăţia reprimă natura animală a omului proiectând-o asupra altora ori asupra unei zeităţi ce prezintă aceleaşi defecte de

caracter ca omul. Din punct de vedere istoric, omul s-a temut paradoxal de propriile proiecţii şi a făcut confuzie între divinitate şi zonele întunecate reprimate ale propriei sale naturi. Eul nu e dizolvat de denunţare ori ură (care reprezintă chiar expresii ale eului), ci de acceptarea blândă şi non-moralizatoare, de compasiunea ce apare din înţelegerea naturii şi originii sale intrinseci.

Deşi vinovăţia şi căinţa pot avea unele utilizări pragmatice pe termen scurt în cadrul evoluţiei spirituale, examinând Harta Scalei Conştiinţei se poate observa că vinovăţia, regretul, ura de sine şi alte asemenea poziţionalităţi negative se găsesc la bază, în vreme ce iertarea, iubirea, acceptarea şi bucuria sunt în capul listei conducând la iluminare. Inteligenţa eului şi dedicarea sa înnăscută spre propria supravieţuire poate fi apreciată prin faptul că segmente semnificative ale omenirii adesea ajutate şi de interpretările întunecate ale religiei, au ajuns la partea inferioară a Scalei Conştiinţei, pe drumul negativităţii, în loc să fie în vârful acesteia, pe drumul spre realizarea conştienţei spirituale avansate, spre cunoaşterea Divinităţii şi spre realitatea care se află dincolo de judecată şi care fundamentează toată existenţa şi Creaţia.

Evoluţia conştiinţei e demonstrată, de asemenea, de progresia sa din evoluţia hominizilor. Omul din Neanderthal calibra la nivelul 75 al conştiinţei, iar apoi cel din Java şi Homo erectus au ajuns la 80; Omul din Heidelberg la 80-85; pentru ca peste şase sute de mii de ani Homo sapiens idelta (nivel calibrat 80) să apară în Etiopia ca un posibil înaintaş al omului modem.

O descoperire foarte recentă e hominidul *Homo Floresiensis,* un strămoş al nostru care a trăit în insula

indoneziană Flores până cu aproximativ 13000 ani în urmă. El compensa dimensiunea redusă a creierului printr-o complexitate neuronală crescută şi calibra la nivelul 85.

Evoluţia generală a conştiinţei omenirii a fost lentă. Ea nu a atins nivelul 90 până în momentul naşterii lui Buddha (aproximativ în 563 A.C.). Rata de evoluţie pare să se fi accelerat apoi, aşa încât în momentul naşterii lui Iisus Hristos, nivelul general al omenirii atinsese valoarea 100. De-a lungul fiecărei perioade, procentajul populaţiei care calibra peste valoarea 200 era destul de redus. Desigur, *Vedele* anticei culturi Indiene Ariane calibrau în marjele superioare ale valorii 900, Krishna la 1,000, nivel demonstrat totodată şi de Iisus Hristos şi Buddha. A durat aproximativ două mii de ani totuşi până ce conştiinţa generală a omenirii a trecut de la nivelul 100 la cel de 205, atins în finalul anilor 80 ai secolului trecut. În prezent, nivelul de 207 se datorează creşterii cu încă două puncte în Noiembrie 2003, în momentul Convergenţei Armonice.

Pe lângă trasarea nivelurilor calibrate ale conştiinţei vieţii animale şi umane de-a lungul unor perioade mari de timp, o concluzie semnificativă derivă din calibrarea nivelurilor de conştiinţă ale tuturor formelor de viaţă de pe planetă, manifestate de-a lungul erelor arheologice ale preistoriei.

NIVELURILE DE CONŞTIINŢĂ ALE ERELOR ARHEOLOGICE

PERIOADA ERA GEOLOGICĂ	DURATA APROXIMATIVĂ (MILIOANE ANI)	FORMA DE VIAŢĂ	NIVELUL CALIBRAT AL VIEŢII
Cuaternar	1	Dezvoltarea şi dominaţia omului	212

Terţiar superior		-Animale şi plante moderne,	212
Terţiar inferior	60	-Dezvoltarea rapidă a mamiferelor, respectiv a insectelor şi plantelor moderne	112
Cretacic	60	-Mamifere primitive ultimii	84

		dinozauri -Dezvoltarea plantelor cu flori primele păsări şi	
Jurasic	35	Diversificarea reptilelor; conifere	68
Triasic	35	Apariţia dinozaurilor, plantele cicade, peştii	62
Permian	25	Dezvoltarea reptilelor şi insectelor moderne; numeroase grupuri de plante şi animale	45
Carbonifer	85	Primele reptile, amfibii şi insecte primitive, conifere primitive	35
Devonian	50	Primele amfibii. Primii melci de uscat. Plante primitive. Primele forme de viaţa terestră	27
Silurian	40	Scorpioni. Primii peşti cu branhii. Recifuri de corali	17
Ordovician	90	Primii peşti şi melci. Primele apariţii ale multor nevertebrate marine	12
Cambrian	70	Primele nevertebrate marine	8
Precambrian	peste 1300	Protozoare	2
		Alge, licheni, bacterii.	1

Cele mai vechi roci datează de aproximativ 1,850.000.000 ani.

Din cele de mai sus obţinem şi alte dovezi în sprijinul ideii conform căreia conştiinţa a evoluat progresiv, iar această progresie a sa derivă dintr-o calitate înnăscută.

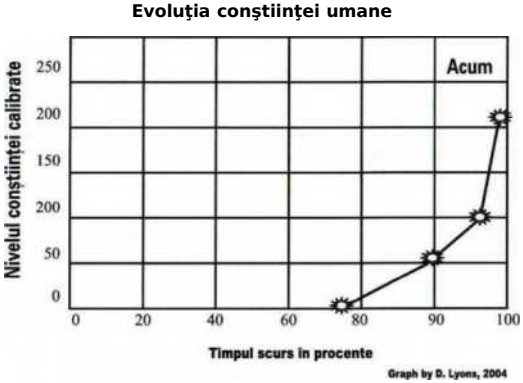

Totodată, din cele de mai sus se desprinde concluzia

că evoluţia conştiinţei va continua deoarece stă în propria-i natură, viitorul omenirii putând fi considerat de aceea optimist. Această progresie implică de asemenea încercarea conştiinţei de a se întoarce la propria-i sursă (afirmaţie calibrată ca adevărată). Oamenii avansaţi sub aspect spiritual au relatat în mod repetat că conştiinţa are capacitatea de a reveni la conştienţa propriei esenţe şi surse (vezi capitolul 8). Nivelurile ultime ale progresiei conştiinţei pot fi studiate în marii înţelepţi, sfinţi şi în toate fiinţele iluminate ce reprezintă vârful evoluţiei domeniului uman. Harta Conştiinţei delimitează în primul rând nivelurile conştiinţei de până la valoarea 600 deoarece ele acoperă 99% din omenire. Deşi puţine, nivelurile foarte avansate raportate de marii înţelepţi ai istoriei reafirmă calitatea evolutivă şi progresia ultimă a conştiinţei la nivel uman.

Aşa cum se va vedea ulterior, evoluţia conştiinţei dincolo de nivelul 200 rezultă într-o schimbare a fiziologiei creierului, precum şi în dezvoltarea unui creier eteric non-fizic, compus exclusiv din modele energetice. Frecvenţele mai înalte ale conştiinţei avansate transcend capacitatea de răspuns a paradigmei fizicii newtoniene şi a creierului protoplasmic, reclamând existenţa unui corp de energie pură („spiritual”, „eteric”, „suflet”) capabil să răspundă la frecvenţele foarte înalte ale câmpurilor energetice vibraţionale (analog capacităţii unui chip de computer versus unui tub catodic). Prin urmare, cercetarea dedicată exclusiv fiziologiei şi chimiei creierului de către fizica şi matematica avansată e limitată, ca şi toate conferinţele academice care abordează subiectul din perspectiva intervalului nivelului 400 (până la jumătatea acestuia).

Procesarea informaţiei spirituale necesită un vehicul

non-fizic, creierul fiind înţeles ca un set de recepţie a informaţiei după cum l-a descris şi Sir John Eccles (1986, 1989). O descriere a schimbărilor suferite de fiziologia creierului va fi abordată în capitolul 7. Totuşi, e interesant că Buddha a considerat gândirea ca fiind o cale senzorială, creierul fiind văzut drept un organ de simţ, indicând faptul că mentalizarea era o modalitate asemănătoare senzaţiei, atingerii, auzului, văzului şi gustului. Astfel, Buddha considera că omul deţine şase simţuri, spre deosebire de cultura occidentală care-l credita numai cu cinci.

Rezumând studiile cele de mai sus este extrem de important să observăm că din perspectiva evoluţiei conştiinţei şi evoluţia sa ca om, capacitatea de a gândi, a raţiona şi astfel de a mentaliza nu ***înlocuiesc*** procesele mentale animale, fiind doar ***adăugate*** acestora. Conştiinţa animală e interesată exclusiv de propria sa supravieţuire (incluzând aici familia şi haita) neavând nimic de-a face cu nevoile şi valorile celorlalţi. Neajunsul adăugării capacităţii de cogniţie peste instinctele animale e comparabil cu actul de a încredinţa un pistol unui copil. Pentru ego, intelectul şi raţiunea nu reprezintă decât instrumente şi modalităţi adiţionale de supravieţuire, aşa încât miezul său narcisist le utilizează pentru a-i ataca pe ceilalţi. Mintea serveşte apoi scopurilor de prădător şi obiectivelor narcisiste, lucru încă prezent la un procent de 78% din populaţia lumii. Astfel, eul neevoluat spiritual foloseşte progresul tehnologic şi al civilizaţiei pentru propriile sale obiective. Războiul tribal devine nuclear, furcile şi armele primitive devin câmpuri minate, iar pistoalele devin instrumentele jafului şi crimei. În locul beţelor, pietrelor şi săgeţilor, mentalitatea de haită, agresiunea teritorială şi

dominaţia masculilor alfa e sprijinită acum de rachete balistice. Astfel, umanitatea devine victima egoismului exprimat sub forma megalomaniei (alimentată de testosteron), care a ucis mai mulţi oameni decât orice altceva din istorie, („narcisismul mesianic malign” calibrează abia la nivelul 30)

Eul e avid, indiferent la drepturile ori viaţa altora şi percepe Divinitatea ca pe opoziţia ultimă în faţa suveranităţii sale absolute. Inteligent, el soluţionează însă acest impas clamând că deţine aprobarea lui Dumnezeu pentru barbariile la care se dedă, pe care le înfăptuieşte chipurile tocmai „în numele Lui Dumnezeu”, „Allah”, „spre binele credinţei”, „pentru Christos”, „pentru Zeul Soare Quetzalcoatl” (nivel calibrat 85) sau Dumnezeul lui Attila Hunul (Chiar şi Hitler pretindea că deţine aprobarea lui Dumnezeu). Pentru natura animală a eului, religia nu e decât un alt instrument din arsenalul prin care urmăreşte să-i controleze pe ceilalţi – revelând, paradoxal, prin aceasta propria-i slăbiciune, deoarece depinde de alţii pentru a supravieţui, în vreme ce adevărata putere e complet independentă şi lipsită de orice nevoi.

Puterea iubirii e demonstrată de actul de a dărui, iar slăbiciunea eului se vădeşte prin nevoile şi insuficienţa sa. Deoarece supravieţuirea eului depinde de îndeplinirea nevoilor sale de bază, el trăieşte în frică (toţi megalomanii sunt paranoici), în vreme ce iubirea nu cunoaşte teama.

Un incident neobişnuit, relatat de ziarele din Toronto, demonstrează puterea unică transformatoare a iubirii. Un om tulburat mental deţinea multe arme şi o cantitate mare de muniţie. Intenţiona să ucidă cât mai mulţi oameni după care să-şi încheie şi el socotelile cu

viaţa. Totuşi, a fost întrerupt din planurile sale de un câine care, venind spre el cu un Frisbee (un disc de plastic), l-a implorat să se joace cu el. Viitorul criminal şi sinucigaş a trăit o „schimbare decisivă” a aruncat armele şi s-a predat, căutând apoi ajutor pentru rezolvarea problemelor sale mentale. Capacitatea de iubire a câinelui (numit Elvis), ce calibra la nivelul 500, a înfăptuit fără efort un lucru de domeniul miraculosului, pe care nici constrângerea, nici raţiunea nu-l putuseră face.

Din perspectiva dezvoltării evolutive, ***Homo Sapiens*** e unic deoarece prezintă un spectru atât de larg al nivelurilor calibrate ale conştiinţei în cadrul aceleiaşi specii. Abia foarte recent, la sfârşitul anilor 80, s-a petrecut saltul major al nivelului de conştiinţă al omenirii de la valoarea 190, unde stagnase veacuri în sir, la cea de 205, şi apoi de 207.

În ciuda progresiei mediei statistice, 78% din populaţia lumii e încă sub nivelul 200 al conştiinţei, care denotă adevărul, integritatea şi interesul faţă de ceilalţi. Problemele curente ale lumii izvorăsc din vastul rezervor de negativitate. Conflictul în lume pare a fi inevitabil din cauza marii diferenţe dintre segmentele foarte evoluate şi majoritatea limitată încă a populaţiei lumii.

Cap. 5 – Structura esenţială a adevărului

Mintea umană a fost incapabilă să rezolve enigma adevărului datorită unor motive cruciale:

1. Lipsa de cunoaştere a evoluţiei conştiinţei şi a nivelurilor sale.
2. Lipsa înţelegerii naturii şi structurii eului şi a originii sale.
3. Defectele inerente şi limitările eului.
4. Eşecul în înţelegerea importanţei relaţiei dintre context şi conţinut.
5. Semnificaţia unei schimbări de paradigmă ca o consecinţă a contextualizării.

În ceea ce este perceput, aşa-zis în mod discret, în domeniul paradigmei liniare newtoniene, se presupune că afirmaţiile (faptele) există independent de câmp sau de context. Presupunerea este că „lucrurile”, inclusiv ideile, există într-un conţinut „obiectiv” explicat, independent, autosuficient, identificabil ca „realitate”. În felul acesta se deduce că datele obiective există independent de cel care cunoaşte presupusele fapte. Pentru că aceste fapte izolate întrunesc condiţiile propriei definiţii, ele sunt, prin urmare, considerate deja dovedite, iar ipoteza că este necesar sau că trebuie să putem dovedi pare a fi raţională şi aptă de a fi împlinită. Totuşi, la o examinare atentă, se va descoperi că dovezile sunt în primul rând reiterări circulare ale definiţiei şi că intenţia a determinat deja rezultatele prin însuşi procesul selecţiei datelor acceptabile. Luaţi de exemplu categoria lipsei simţului văzului.

Cu toate acestea, prin rafinament şi maturitate, treptat devine clar că, criteriile pentru stabilirea adevărului se schimbă sau sunt chiar complet desfiinţate

de o schimbare în câmpul general. O afirmaţie este adevărată doar în cadrul unui anumit context şi, exact aceeaşi afirmaţie poate deveni complet falsă într-un context diferit (conflicte etice, responsabilitate defectuos asumată, circumstanţe tensionate, perioade de timp diferite sau cultură diferită ori perioade istorice diferite, etc.). Aceste circumstanţe alterează adevărul perceput şi responsabilitatea. Devine clar că o înţelegere a adevărului pe care să putem conta necesită definirea şi descrierea nu numai a conţinutului, dar şi a contextului, a câmpului general şi a intenţiei observatorului.

Adevărul verificabil este un produs al (1) conţinutului, (2) al punctului din care este observat, plus (3) al influenţei intenţiei şi (4) contextului care, la rândul său reflectă (5) paradigma (înţelesul). Ştiinţa recunoscută, academică, se zbate să înţeleagă evoluţia ştiinţei ca fiind ea însăşi un produs al conştiinţei care, prin urmare, s-a îndepărtat de limitările modelului Newtonian/matematic liniar asupra realităţii, mergând înspre dinamicile non-liniare şi mecanica cuantică, în care principiul lui Heisenberg marchează tranziţia de la o realitate obiectivă explicată către o înţelegere mult mai avansată, în care a nu şti nimic este posibil, chiar fiind în interiorul paradigmei newtoniene auto-conţinute. Nimic nu este descifrabil sau comprehensibil în afara conştiinţei observatorului. Dincolo de aceste progrese în conştienţă a apărut recenta descoperire despre faptul că, prin calibrarea nivelurilor conştiinţei, se pare că apar diferite domenii de posibilitate şi, prin urmare, actualitate, precum şi o diferenţiere majoră între calităţile forţei şi cele ale puterii.

Conţinutul există întotdeauna în interiorul

contextului, la fel şi câmpul observaţiei. Cel mai important defect al paradigmei newtoniene este, totuşi,

aderarea la constructul intelectual al principiului cauzalităţii (cal.450) care are aplicaţii pragmatice limitate. O simplă diagramă poate clarifica situaţia:

CONŢINUT, CÂMP ŞI CONTEXT

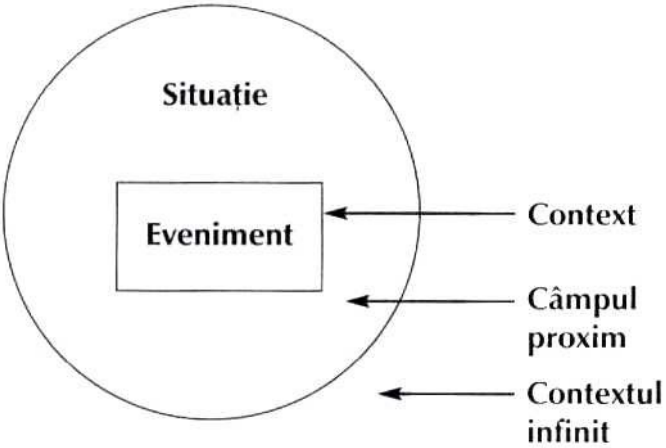

Eveniment: perceput, liniar, conţinut

Situaţie: timp, loc, circumstanţe, influenţe, factori care contribuie, atât cunoscuţi, cât şi necunoscuţi. Liniar şi non-liniar. Câmpul proxim (apropiat).

Contextul infinit: non-liniar, infinit, omniprezent, non-temporal. Înregistrează toate evenimentele şi circumstanţele pentru totdeauna.

CONŢINUT, CÂMP ŞI CONTEXT

CONŢINUT	*CÂMPUL PROXIMAL*	*CONTEXT*
Ego	Eul Spiritual	Conştiinţă
Liniar	Semi-liniar	Non-liniar
Limitat	Semi-limitat	Nelimitat
Definibil	Poate fi descris	Experienţial
Previzibil	întâmplător	Auto-existent
Newtonian	Dinamici non-liniare	Spiritual
Măsurabil	Identificabil	Observabil
Obiectiv	Condiţii pre-existente	Subiectiv
Măsurabil	Poate fi descris	Poate fi cunoscut
Circumscris	Difuz	General

Forţă	Influenţă	Potenţare (Putere)
Timp	Calculabil	Non-temporal
Locaţie anume	Generalizat/Interconectat (încâlcit)	Non-local
Ce poate fi dovedit	Ce poate fi estimat	Ce poate fi cunoscut
Selectat	Variabil	Absolut

În ilustraţia de mai sus conţinutul este oricare obiect ce poate fi descris, o afirmaţie, un fapt, o idee sau chiar un presupus fapt existent prin sine însuşi (cum ar fi forma). „Câmpul” este timpul, spaţiul şi circumstanţele care pre-există. Deoarece componentele pot fi cunoscute, câmpul poate fi înţeles ca proxim (ceea ce este apropiat, în jur) sau ca având un efect probabil asupra conţinutului. Câmpul este asemenea vremii (starea vremii) sau locaţiei şi, prin urmare, poate varia şi, de asemenea, poate include factori intangibili, cum ar fi: opinia publică, evenimente care influenţează, sisteme de credinţă, atât conştiente, cât şi neconştiente.

Dincolo de forma conţinutului şi de câmpul proxim sau de condiţii, este absolutul, contextul atoatecuprinzător, global, fără de formă, care este nelimitat de timp sau dimensiune, însă în interiorul căruia fiecare conştiinţă umană operează şi funcţionează ca un cadru de referinţă din care fiecare poate alege puncte de observaţie. Contextul global este câmpul infinit al conştiinţei înseşi, care este nelimitată, dincolo de formă, şi totuşi capabilă de a înregistra forma la fel de repede precum un gând trecător. Fără a avea la bază conştiinţa, mintea este incapabilă să lie conştientă; în consecinţă nicio afirmaţie de niciun fel nu poate fi tăcută. De aceea, orice definiţie a adevărului trebuie să includă conţinutul, un câmp ce poate fi cunoscut şi o

conştientă a contextului fundamental.

Există o progresie a înţelegerii şi a capacităţii sau abilităţii de a cunoaşte adevărul pe măsură ce ne deplasăm de la conţinut la câmp la context. Capacitatea de a cunoaşte este dependentă de fiziologia creierului observatorului, de intenţie, de maturitate şi de nivelul calibrat al conştiinţei (descris în capitolul 7).

Când analizăm, discernerea adevărului devine un proces relativ complex care, din punct de vedere operaţional, şi pe măsură ce devine familiar, devine relativ simplu şi evident, înţelegerea naturii sale este de asemenea intuitivă şi gata de a fi înţeleasă fără deliberare.

În practica zilnică contextul nu este afirmat, pe când conţinutul este, bineînţeles, afirmat întotdeauna. Defectul cel mai des întâlnit şi cel mai important este neafirmarea ori implicarea în mod fals a naturii câmpului proxim. De exemplu, o eroare comună curentă este adoptarea unei anumite atitudini sociale, proiectate într-un cadru temporal şi pe care, ulterior, o judecăm.

Dacă analizăm conceptul cauzalităţii (cal. 450) vom descoperi că această „cauză” nu este decât un concept care nu are o existenţă adevărată în realitate. Explicaţia este o superimpunere şi o supoziţie a procesului de raţionare. De exemplu, pentru a explica totul despre un grăunte de praf dintr-o cameră avem nevoie să includem efectele: climei, ale mişcării aerului, umidităţii, temperaturii, presiunii atmosferice, ale locului, casei, terenului, vecinătăţii, ţării, planetei şi, mai departe, să includem evoluţia galaxiei şi a universului însuşi. Astfel examinând numărul factorilor „cauzali” observabili care contribuie, constatăm că este infinit în fiecare clipă.

Explicarea unui aşa numit „eveniment” este şi mai

complexă, deoarece nu există adevărate evenimente cu excepţia unei selecţii arbitrare ale unui „când” anume se presupune că începe un eveniment şi „când” se presupune că se încheie. Astfel aflăm că, de fapt, nu există asemenea lucruri precum „evenimente” sau „întâmplări”, ci că, acestea sunt selecţii arbitrare ale observaţiei pentru confortul ce există în mintea observatorului şi nu există într-o realitate exterioară. O tautologie similară este reprezentată de termenul „relaţie” care este strict o mentaţie arbitrară, un concept (res interna) proiectat în puncte de observaţie selectate arbitrar, care pot sau nu pot să fie afirmate ca fiind incluse în câmpul de referinţă.

După cum se poate vedea, înţelesul conţinutului necesită includerea ambelor, a câmpului proxim şi a contextului. Prin urmare, adevărul este un produs al observaţiei celor trei, plus o conştienţă asupra capacităţii şi a calităţilor observatorului.

Un „eveniment” neobservat este gol de înţeles, ceea ce este o mentaţie superimpusă, prin urmare conştiinţa observatorului devine o variabilă deoarece este supusă limitărilor fiecărui nivel calibrabil al conştiinţei. Percepţia este observaţie editată, în contrast cu termenul „viziune”, „realizare” şi „conştienţă” care se referă la înţeles şi comprehensiune, deci duce către o extindere mai mare a observaţiei ce include nu numai câmpul, dar şi contextul. Contextul este inclusiv mai degrabă decât exclusiv. Iar „câmpul proxim” plasează prezumtivul eveniment observat sau destinaţia liniară întru-un cadru temporal (un exemplu sunt ecuaţiile lui Schrodinger, atât cele dependente, cât şi cele independente de timp din mecanica cuantică). Până la urmă presupusele „evenimente” sau „lucruri” sunt înţelese ca

epifenomene tranzitorii, evoluţioniste ale observaţiei, fără nicio existenţă independentă.

Deseori sunt făcute afirmaţii care includ prezumţii sau condiţii neafirmate, cum ar fi intenţionalitatea implicată (raţiunea teleologică). Pentru că din punct de vedere operaţional o afirmaţie despre toţi factorii care contribuie este imposibilă (întotdeauna mai există alţii ce pot fi adăugaţi), mintea transcende liniarul şi esenţa practic abstractă. Astfel, comunicarea eficientă include conştienţă nivelului de conştiinţă al integrităţii şi subiectivitatea observatorului, precum şi a ascultătorului (***logosul***, ***ethosul*** şi ***furiosul*** lui Aristotel). Toată pretinsa cunoaştere este, prin urmare, în cel mai bun caz, o tentativă practică operaţională sau plauzibilă, mai degrabă decât ceva ce poate fi dovedit. Pe măsură ce nivelul conştiinţei avansează, conştienţă observatorului se convinge rapid de esenţă, iar intenţia, precum şi câmpul proxim o plasează simultan în contextul global.

Nivelul conştiinţei societăţii noastre creşte continuu, aşa cum a fost evidenţiat de recenta includere a termenului perceput", ceea ce indică o conştientizare a posibilei predispoziţii a observatorului. Astfel ştirile declară că „atacatorul observat" era aşa şi pe dincolo sau că „evenimentul perceput/observat" a fost văzut de martori în felul următor (în procedurile legale, martorii identifică greşit suspecţii şi interpretează greşit evenimentele în până la 49% din cazuri. Multe asemenea erori au fost relevate de testarea ADN-ului).

Adevărul nu este doar un produs al conţinutului şi al contextului, ci este legat direct de un anumit nivel al conştiinţei, până acolo încât ceea ce este adevărat la un nivel de conştiinţă, este neadevărat de la un alt nivel.

Acest fapt este foarte evident în legătură cu moravurile sociale, diplomaţia internaţională, conflictele religioase şi mereu cârcotaşele poziţionalităţi politice.

Conţinutul prin sine însuşi este deja un produs al unui număr infinit de variabile precum câmpul proxim, care este un produs al numărului mare de factori existenţi. Pentru ca un „eveniment” să poată fi raportat ca atare, un observator a editat deja şi a făcut o selecţie, care este rezultatul intenţionalităţilor şi al poziţionalităţilor neafirmate în care există intenţia neafirmată despre un efect specific asupra ascultătorului. Foarte puţini observatori sunt capabili de claritate sau de o puritate a intenţiei, şi mai puţini sunt dedicaţi adevărului. Deseori intenţia poate fi intuit din tonul şi ritmul prezentării în care pasiunile mesagerului îngreunează cu mult sau chiar denaturează mesajul. Astfel, emoţionalitatea observatorului precum şi climatul înconjurător trebuie luate în considerare cu atenţie.

Nu ne putem aştepta de la persoanele publice să aibă o puritate a intenţiei sau devotament faţă de adevăr, deoarece acestea distorsionează faptele şi adevărul din rutină, pentru a câştiga sau a convinge. Pentru căutătorul adevărului renunţarea la ataşamentele faţă de poziţionalităţi este o condiţie necesară şi, prin urmare, cea mai importantă încercare.

Progresul conştiinţei este facilitat de conştientizarea naturii evolutive a eului şi a structurii sale. Cea mai întâlnită eroare ce împiedică dezvoltarea, atât a indivizilor, cât şi a societăţii este crearea unei poziţionalităţi care demonizează eul şi care conţine această eroare: încercarea de a dizolva eul punându-i în cârcă vină, ruşine şi judecată negativă asupra sinelui. Eul este deja puternic, iar atacul moralist îl hrăneşte cu

şi mai multă energie. Şi mai important este că putem observa că înţelegerea evoluţiei eului într-o perioadă mare de timp este relativ şi intrinsec inocentă şi aproape programată să fie ceea ce este, acest lucru având ca bază necesităţile animalice de supravieţuire.

Este bine să ne amintim că psihicul uman este precum componentele fizice (hardware) ale unui computer, care în mod inocent acceptă orice software cu care a fost programat. Aceasta spune şi Socrate în „orice greşeală este involuntară pentru că omul întotdeauna alege să considere că ceea ce crede el este pentru binele său”. El greşeşte în înţelegerea sursei bunătăţii şi a fericirii şi astfel face alegeri greşite din exterior (iluzii) mai degrabă decât să aleagă Adevărul. În loc să denigreze egoul şi să se adâncească în vină, ruşine şi ură faţă de sine, este mult mai productiv să îl accepte pentru ceea ce este, apreciindu-i valoarea istorică şi să îl adopte, aşa cum adoptăm un animal de casă.

Putem accepta că eul este, „bineînţeles” doritor de câştig, avantaje, este lacom, etc. Natura sa poate fi acceptată şi apoi transcensă dacă, pur şi simplu, ceea ce aşteptăm este ceea ce este. Eul face ceea ce a fost antrenat să facă de milenii şi încă mai crede că supravieţuirea sa depinde de aderarea la şi de rularea programelor sale care, datorită evoluţiei, au devenit acum opusul intenţiilor persoanei etice din zilele noastre sau a căutătorului spiritual serios.

În abordarea egoului, e bine să ne amintim că se hrăneşte din şi este sedus de energia negativităţii durerii, a suferinţei, a urii şi a vinovăţiei de care devine ataşat (dependent). Hrăneşte în mod secret „sucul” pe care îl obţine din starea de a fi un martir ori o victimă şi iubeşte ura, iubeşte să aibă „dreptate” şi iubeşte

răzbunarea. Nivelul conştiinţei egoului este bazat pe utilizarea calităţilor forţei, fie că aceasta este de tip emoţional, intelectual sau fizic. În consecinţă, desfacerea egoului nu este un rezultat al utilizării contraforţei moralei sau a sentimentelor, ci se poate obţine prin folosirea puterii adevărului însuşi.

Forţa, prin natura sa, atrage o contraforţă şi fiecare poziţie a egoului dă naştere opusului său. Astfel, folosirea doar a unui singur concept spiritual, cum ar fi dorinţa de a fi iertător, poate desface chiar cele mai durabile poziţionări egotice. Vedem acest lucru în exemplul veteranilor celui de-al doilea război mondial, de ambele părţi, veteran care şi-au iertat inamicii cu mult timp în urmă, în ciuda morţii şi distrugerii la care au fost martori. Aceasta demonstrează că până şi cele mai severe circumstanţe şi experienţe pot fi vindecate. Mecanismul care permite operarea acestei vindecări este dorinţa şi voinţa de a renunţa la judecată în favoarea păcii, şi la ură pentru iubire.

În timp ce mintea crede în secret că supravieţuirea ei se datorează egoului, dimpotrivă, supravieţuirea persoanei se datorează spiritului care energizează egoul pentru a împlini misiuni importante. Datorită intenţiei spiritului, sinele inferior sau egoul îşi aminteşte să-şi ia vitaminele. În adevăr, noi existăm şi supravieţuim nu datorită egoului, ci împotriva lui.

Cercetarea conştiinţei dezvăluie alţi factori decisivi care pot contribui la pacea minţii. În momentul naşterii există deja un nivel calibrabil al conştiinţei şi, tot în momentul naşterii, este stabilit şi momentul morţii corpului fizic. Cu toate că momentul morţii corpului este stabilit la naştere, aceasta nu înseamnă că este predeterminat. (Această afirmaţie a fost calibrată ca

adevărată în multe ocazii în timpul demonstraţiilor din cadrul seminariilor.) Cealaltă veste bună este că datorită relaţiei dintre conţinut şi context este imposibil să trăim experienţa propriei morţi pentru că înseşi mijloacele prin care putem trăi această experienţă părăsesc corpul care nu mai este privit drept un „eu” ci ca un „el-obiect” (calibrează ca „adevărat”). Această actualitate este confirmată de experienţele celor care au avut ieşiri din corp (OBE – out-of-body) sau experienţe de moarte clinică (NDE – near-death-experience) şi în care spiritul, simţul „eului” sau identitatea cuiva pleacă din fizicalitate. Sensul auto-identificării, al acelui „eu”, transcende fizicalitatea, temporalitatea şi toate condiţiile. Aceasta pentru că adevăratul „eu” este context şi nu conţinut. Oamenii care au investigat vieţile anterioare prin regresii hipnotice raportează că indiferent în ce poveste s-au descoperit, au avut întotdeauna acelaşi identic simţ al sinelui, al „eului” care domină în orice situaţii.

Persoanele care în evoluţia lor spirituală au transcens nivelul de conştiinţă 600, nivel unde nu mai există identificarea cu mintea sau corpul, îşi amintesc cu claritate vieţile anterioare. Indiferent ce tip de corp sau ce fel de circumstanţe au dominat în acea perioadă, era prezent acelaşi simţ al „eului” şi atunci, ca şi acum. Se pare că în fiecare reamintire a unei vieţi anterioare există scopul unei lecţii spirituale importante, iar condiţiile diferite nu fac decât să particularizeze un rol, astfel încât să fie cât mai potrivit pentru a învăţa. Această descoperire ar putea să se alinieze cu premiza că şi conştiinţa evoluează de-a lungul timpului, iar evoluţia este o calitate înnăscută a conştiinţei însăşi.

Cap. 6 – Manifestare versus cauzalitate: creaţie

versus evoluţie

Rareori nivelul conştiinţei oamenilor atinge nivelul calibrat 500 (numai 4% din populaţie). Şi mai rar este atins nivelul Iubirii Necondiţionate, la 540 (0,4% din populaţie). Multe din geniile ştiinţelor (Newton, Freud şi Einstein) au calibrat, în mod ciudat, la exact 499. Astfel, palierul 400 (America calibrează în prezent la nivelul 421) reprezintă o productivitate mare şi folosirea beneficiilor ştiinţei, tehnologiei, ingineriei şi ale medicinii. Pentru căutătorul spiritual, 400 reprezintă nivelul unei educaţii spirituale, însă, este încă un nivel al minţii, al raţiunii şi al intelectului care devin pietre în drumul către transcenderea egoului, cu scopul de a atinge cea mai importantă schimbare de paradigmă ce apare la nivelul 500. Dificultatea nivelurilor de conştiinţă din palierul 400 este că acestea sunt niveluri la care mintea este dual, iar structura ei înnăscută o împiedică să se mute de la percepţie şi mentaţie către înlocuirea acestora cu viziunea şi subiectivitatea recontextualizatoare a palierului 500.

Miezul minţii duale şi al intelectului său este noţiunea esenţială a paradigmei newtoniene a cauzalităţii (cal.450). În timp ce noţiunea serveşte în cadrul paradigmei şi ştiinţei tradiţionale newtoniene, ea obturează comprehensiunea realităţii care este posibilă doar dintr-un punct de vedere non-dualist. Înţelegerea relaţiei dintre conţinut şi context pune bazele unei înţelegeri mai avansate şi non-duale, înţelegere prin care se explică observaţiile, comportamentele umane şi întâmplările ce se petrec. Înclinaţia către dualism a minţii împiedică realizarea Realităţii-ca-Una sau apariţia realizării sinelui, deoarece sistemul de credinţă dual

reprezentat în limbaj presupune existenţa unui „acesta” care cauzează „aceea”. Prin urmare, vede sinele simultan şi automat drept o fiinţă separată (şi judecată moraliceşte) care face faptele,” făcătorul de fapte”. Acest sistem dual al mentaţiei întăreşte poziţionalităţile egoului care, în schimb, produce „iluzia perceptuală a existenţei opuselor”, ce stă la poarta iluminării.

După cum a fost descris în *Putere versus Forţă* (Hawkins, 1995) percepţia vede succesiv şi reclamă un principiu ipotetic pentru a explica epifenomenul perceput, bazându-se pe principiile formei. Este necesar un salt în conştiinţă pentru a înţelege că această cauzalitate este strict o mentalizare şi un concept care este un produs al gândirii, dar care nu este nici înnăscut, nici nu are o existenţă în natură. Succesivitatea însăşi este un concept mental care se referă la percepţia observaţiei selective. Ca şi timpul, succesiunea este o proprietate a observatorului şi nu a observatului, aşa că nu este „cauza”. Acest fapt este recunoscut de clasica eroare logică „post hoc ergo propter hoc” (lat. *după asta, iată că datorită asta),* deoarece un eveniment este observat pentru a urmări un altul care, prin urmare a fost „cauzat” de un eveniment anterior. Mintea dualistă vede ceea ce pare să fie un eveniment, o întâmplare sau un „lucru” şi creează ipoteza altui concept, acela de „schimbare”. Mintea caută explicaţii şi este naivă la fel ca propria sa structură, ca şi motivaţiile şi limitările sale. În folosirea limbajului se spune că „eul” sau „acela” a cauzat „aceea”, asemănător cu ceea ce este intrinsec structurii unei propoziţii, în care un subiect acţionează ca un obiect prin intermediul unui verb.

Apoi sinele presupune că există un agent cauzal

inerent primar, „cel care face” faptele sau „gânditorul” gândurilor (cel care gândeşte gândurile), „decizătorul”, cel care decide, etc. Fără asemenea explicaţii dualiste mintea liniară nu are cum explica apariţia fenomenelor.

Partea inferioară a înţelegerii sinelui personal (ego) ca fiind cel mai important în acţiune este aceea că, cu toate că pare că lui i se datorează reuşita, el este şi cel de condamnat pentru eşec şi astfel este predispus furiei, vinovăţiei, geloziei, urii, răzbunării, ele. Egoul dualist doreşte competiţia, dar este şi temător, iar prin virtutea imaginaţiei, frica se multiplică şi creează un cadru subtil, constant şi continuu pentru anxietate (frica existenţială) şi înclinaţia către interpretările eronate paranoice.

Dacă presupusele „evenimente” nu sunt consecinţe ale cauzalităţii, atunci cum apar şi ce explicaţie poate fi găsită care să depăşească simplitatea atractivă a premizei cauzalităţii? În Realitate, dintr-un punct de vedere non-dual, poate fi atât observat, cât şi trăit, experimentat, că totul apare, de fapt, spontan ca un efect de câmp al consecinţei automate a manifestării potenţialităţii în actualitate. Ceea ce nu se vede este puterea ce subliniază contextul infinit al Conştiinţei/Realităţii/Divinităţii şi efectele sale asupra conţinutului. Câmpul non-liniar şi infinit al puterii este prezent în mod egal în interior, în exterior, şi dincolo de. Potenţialitatea devine actualitate atunci când condiţiile permit sau când îi sunt favorabile. Procesul este întărit de intenţie la fel precum şi de calitatea înnăscută şi impersonală a conştiinţei înseşi.

Tot ceea ce există, există astfel în interiorul unui câmp infinit al puterii infinite care, ea singură, are capacitatea de a aduce potenţialul în prim plan în domeniul actualului, denumit „existenţă” (cal. 1000).

Când condiţiile sunt favorabile, inclusiv intenţionalitatea, potenţialul dinăuntrul seminţei iese la suprafaţă sub forma unei flori, dar nimic nu forţează sau cauzează această acţiune. Manifestarea este consecinţa puterii câmpului infinit al conştiinţei. Nu este inerentă conţinutului câmpului. Manifestarea are loc graţie calităţii puterii contextului infinit, în mod tradiţional numit Realitate. Aceasta poate fi cunoscută direct, prin observaţie, şi subiectiv, ca fiind însăşi matricea şi substratul subiectivităţii şi capacităţii de conştientizare şi experienţă. Chiar şi sensul unui agent personal sau sine, „eu”, este, de asemenea, un produs al câmpului general. Nu este separat de câmp, ci mai degrabă parte din el. Câmpul infinit al contextului puterii poate fi asemănat din punct de vedere operaţional cu un câmp electromagnetic gigant prin care întreg conţinutul din interiorul câmpului devine aliniat automat, la fel precum pilitura de fier într-un câmp magnetic. Mişcarea şi poziţia dinăuntrul câmpului nu este „cauzată” de pilitura de fier sau de puterea câmpului. Ea apare spontan în interiorul câmpului ca o consecinţă a proprietăţilor inerente şi intrinseci şi nu datorită vreunei calităţi ale unei condiţii externe. Potenţialitatea devine actualitate graţie calităţii puterii câmpului global infinit atunci când condiţiile permit, însă condiţiile câmpului proxim nu sunt „cauza” (cea mai frecventă eroare).

Acelaşi principiu se aplică conţinutului minţii în care examinarea descoperă că însăşi gândirea, inclusiv intenţia de a fi „deliberat”, apare spontan. Fiecare gând apare, de fapt, din nimic, din câmpul gol al minţii tăcute şi nu este, aşa cum se presupune, cauzat de un gând predecesor. Se presupune că există un scop sau o intenţie care ar fi presupusa cauză. Totuşi, asemenea

intenţiei, scopul implicat apare spontan la fel cum apare fiecare dorinţă, emoţie sau impuls. Adevărul acestei observaţii poate fi verificat de oricine în procesul meditaţiei concentrate. În lumea observabilă nu există nici permanenţă, deoarece totul se află în procesul neîntrerupt, continuu şi evoluţional al creaţiei.

Cercetarea conştiinţei afirmă, de asemenea, că aproximativ 99% din „minte” este tăcere şi numai un procent procesează imaginile. Sinele observatorului este, de fapt, hipnotizat de acel un procent de activitate şi se identifică cu el ca fiind „eu”. Este orb faţă de cele nouăzeci şi nouă de procente de tăcere pentru că acestea sunt invizibile şi fără formă. (Aceasta aminteşte faptul că nouăzeci şi şase de procente din univers sunt de asemenea invizibile, aşa numita materie şi energie „întunecată”-nevăzută.)

„Evenimentele” apar ca o consecinţă a calităţilor inerente ale conţinutului şi ale câmpului, iar principiul care explică cauzalitatea liniară unul-după-altul ce domină societatea noastră prezentă este o explicaţie insuficientă pentru evenimente. Ca exemplu, accidentul legat de izolaţia navetei spaţiale a condus iniţial către o cercetare ce avea scop găsirea unei singure cauze sau a unui singur individ responsabil, dar nici una nici alta nu au fost găsite. Apoi, printr-un strălucitor salt al conştiinţei, cercetătorii au dedus că evenimentul a fost consecinţa impersonală a „climatului” de la NASA din acea perioadă. (Titlu pe prima pagină a ziarului *The Internaţional Herald Tribune* în 17 august 2003). Revelaţii similare au apărut în lumea afacerilor în care succesul este înţeles ca un produs al unei culturi şi a valorilor sale. (Davis, 2003). O conştientizare asemănătoare a apărut din investigarea eşecurilor

operaţiunilor inteligenţei guvernamentale dinaintea catastrofei din 11 septembrie, care a fost consecinţa politicilor şi climatului ce au decurs din efectul colectiv al audierilor Bisericii/Comisiei Pike, din politicile ulterioare ale administraţiei, implementarea Principiului Torricelli (toate calibrând sub nivelul 200), retragerea fondurilor agenţiilor de informaţii, prioritizarea, etc. (Operaţiunile agenţiilor de informaţii sunt determinate exclusiv de Congres, nu de Preşedintele SUA).

Orice „eveniment" aparent este o observaţie selectată care depăşeşte în mod arbitrar o parţialitate artificială a întregului, iar selecţia poate fi bazată pe timp, loc, sau chiar pe valoarea ca ştire, întâmplările aparente sau evenimentele sunt mai degrabă aparenţe tranzitorii selective ale observaţiei, care apar spontan ca o consecinţă a naturii câmpului global (context) şi a consecinţelor sale asupra conţinutului. O exemplificare uşor de înţeles este aceea a aparenţei unui nor pe cer, care reprezintă o condensare a unei acumulări, în circumstanţe specifice, cum ar fi umiditatea, temperatura, presiunea atmosferică sau viteza vântului. Norul pare să apară din nimic. Nu este cauzat sau forţat să apară dar, în schimb, el reprezintă condensarea totalităţii câmpului şi conţinutului său, ceea ce nu are o formă predeterminată.

Dacă studiem Teoria Evoluţiei a lui Darwin (cal.450) ajungem la aceeaşi înţelegere. Procesul actual al evoluţiei însăşi nu apare în interiorul, sau ca o consecinţă a domeniului fizic, ci, în schimb, este mai degrabă exprimat acolo ca fizicalitate. Procesul evoluţionist se petrece invizibil în chiar câmpul conştiinţei infinite. Fiecare ramură a copacului evoluţionist răsare în întregime. Fiecare ramură, aşa

cum este exemplificat în nivelul hominizilor, afişează consecinţa unei progresii a conştiinţei. În cadrul domeniului fizic, aşa zisele „verigi lipsă” din arheologie sau zoologie nu sunt descoperite a exista. De exemplu, omul din Neanderthal nu a evoluat în Homo erectus, ci a fost complet înlăturat de o specie mai înaltă. Această ramură, şi ea, era completă la momentul apariţiei sale. Homo sapiens a apărut evoluat deja şi ca o ramură personală. Nu pot fi descoperite „verigi lipsă” de tranziţie în hominizi sau în întregul regn animal. Formele de tranziţie există numai ca tipare în însăşi conştiinţă, aşa- numitele *câmpuri morfogenetice* descrise de Sheldrake.

Câmpul conştiinţei înregistrează toate evenimentele, toată istoria şi toate tiparele evoluţioniste. „Inteligenţa” sa acumulează toate informaţiile, indiferent de cât de mici ori cât de individualist singulare ar fi acestea. La acest nivel experienţa colectivă a întregii vieţi, în toate formele sale, acumulează deoarece, înăuntrul domeniului fizic, când un individ moare fizic, materialul său genetic moare odată cu el, aşa că, ceea ce a fost „învăţat” nu poate fi transmis fizic.

Ştiinţa dinamicilor non-liniare arată că, în ceea ce par a fi datele informaţiilor, se află ascunse tipare energetice de organizare denumite „atractori”. Există câmpuri atractoare în fiecare nivel de conştiinţă, inclusiv în acela al regnului animal. Aceste tipare pot fi etichetate în mod corect ca „spirite ale animalelor”, ceea ce reprezintă o conştienţă a omenirii rămasă din vremurile primitive şi în cercetarea conştiinţei calibrează ca adevărat. Astfel, fiecare grup de animale are propria memorie colectivă, o înţelegere nerostită şi tipare de

comportament. La acest nivel al informaţiei acestea sunt integrate. Tiparele energetice sunt supuse influenţei unor tipare şi mai înalt energetice, deoarece fiecare devine, succesiv, conţinutul unui context mai înalt. În cadrul evoluţiei speciilor există o inteligenţă înnăscută, există creativitate şi o calitate estetică impresionantă.

Cu milioane de ani în urmă, vieţuitoarele marine primitive au învăţat cum să producă electricitate. Alte forme de viaţă presupuse a fi neinteligente au învăţat cum să manipuleze aerodinamica, la fel şi hidraulica pentru a maximiza proprietăţile inerente ale aerului, pământului şi mării. Un studiu al biologiei şi ui multitudinii formelor de viaţă dezvăluie ingeniozitatea inerentă şi complexitatea, ceea ce amendează orice om foarte inteligent.

Astfel, din punct de vedere descriptiv, evoluţia este înfăţişarea, aspectul desfăşurării observaţiilor secvenţiale ale percepţiei. Creaţia însăşi este un proces continuu, fără început şi fără sfârşit. Prin contemplare devine extraordinar de evident că evoluţia şi creaţia sunt unul şi acelaşi proces. Sursa sa este puterea infinită a nemanifestatului care devine manifestat ca potenţialiate, având tipare invizibile inerente ce apar în domeniul vizibil fizic ca existenţă. De-a lungul secolelor această sursă fundamentală a fost intuită universal la fel ca şi Divinitatea subiectiv experimentată, care, doar ea singură are puterea de a transforma potenţialul în actual, Nemanifestatul (de ex. Capul lui Dumnezeu) în manifestat, şi non-existenţa în existenţă (de ex. universurile desfăşurate şi nedesfăşurate ale lui Bohm).

Ceea ce se manifestă, şi despre care apoi se spune că există este cunoscut numai graţie conştientei, care este acea calitate a conştiinţei ce permite cunoaşterea,

experienţa şi conştienţa că cineva „există” sau că „este”. A „fi” este un lucru, dar a „şti că eşti” este un alt lucru.

Dacă existenţa umană, precum şi celelalte lucruri vii, nu pot fi explicate de formula limitată a cauzalităţii, atunci, după cum a fost descris, omenirea a apărut din nemanifestat în manifestat ca o expresie. Este o expresie a actualizării potenţialului care, din necesitate, are o sursă. Raţiunea cauzei, prin definiţie, separă cauza de consecinţe. Dacă omenirea ar fi fost rezultatul unei cauze, nu ar fi fost capabilă să-şi cunoască sursa, care, prin definiţie, ar fi exterioară, nici înnăscută, nici înăuntrul său, şi, prin urmare, nu ar putea fi cunoscută cu adevărat. A cunoaşte înseamnă a fi, în contrast cu a cunoaşte despre, ceea ce este doar o achiziţie de informaţii. Deoarece omenirea este o actualizare a potenţialului de către sursa sa, acea sursă este mereu prezentă şi poate fi cunoscută direct ca esenţă subiectivă a sinelui. Experienţa trăirii Prezenţei Sinelui este transformatoare şi este identică în întreaga istorie, după cum au povestit marii înţelepţi ai marilor culturi divergente. Darul Divinităţii este potenţialitatea din lăuntrul conştiinţei omului de a se întoarce prin intermediul acelei conştiinţe la chiar sursa existenţei sale. Odată cu realizarea Sinelui (contextul infinit), câmpul şi conţinutul fuzionează în realitatea Întregului-Unităţii (oneness) Sursei înseşi.

Prin contrast, în câmpul comun al mentaţiei obişnuite, consecinţă a credinţei în dualitate şi în principiul cauzalităţii, se crede că toate lucrurile au atât un început, cât şi un sfârşit. Această concluzie este produsul rezultat automat al observaţiei selective şi a ipoteticului, mai degrabă decât a unei realităţi

confirmabile. Mintea limitată nu poate înţelege cu adevărat infinitatea, cu excepţia definiţiei şi ca şi concept. Sursa ultimă, fundamentală a existenţei nu are cauză, nu are nici un început şi un sfârşit. Cea mai potrivită descriere este cea exprimată prin termenii „pentru totdeauna” /eternitate (n.tr. ca substantiv în engleză – foreverness) sau „întotdeauna” (alwaysness). Această calitate unică este mereu prezentă şi disponibilă ca o calitate majoră a Realităţii Iluminării.

Realitatea sursei existenţei este dincolo de timp şi spaţiu, ceea ce este un concept intelectual limitat în sine. Toate „starturile” şi „opririle”, toate „începuturile” şi „sfârşiturile” impun condiţia temporalităţii. Orice nume i s-ar acorda, Sursa Infinită a întregii Existenţe este inclusă în existenţă, dar nu este un supus al ei. Nu este supusă limitării implicate a conceptelor de început şi sfârşit. Dacă la aceste concluzii se poate ajunge prin studiul epistemologiei şi ontologiei (ştiinţa fiinţei), experienţa actuală subiectivă şi cunoaşterea realităţii lui „pentru totdeauna” /eternităţii (foreverness) este, de asemenea, descrisă atât de înţelepţi, cât şi de oameni obişnuiţi care au avut experienţe de moarte clinică (NDE).

Pe măsură ce starea Iluminării se dezvăluie peste disoluţia egoului, fără-de-timpul Prezenţei întregii Existenţe este o revelaţie uluitoare care, iniţial, precipită uluiala în ultimele rămăşiţe ale egoului care se dizolvă. Câmpul Infinit al Sursei întregii Existenţe este o strălucire radiantă ce apare, iar consecinţele sale ca şi Creaţie sunt unite pentru totdeauna. Creatorul şi Creaţia sunt una. De asemenea, devine clar că toate cuvintele de genul „existenţă” sau „non-existenţă” sunt, în şi prin ele însele, doar nişte constructe intelectuale şi nişte

încercări de a explica Adevărul ultim, ce poate fi cunoscut doar de unitatea (oneness) identităţii fuzionării sinelui în Sine. Cel mai bun lucru pe care îl poate face mintea este să „ştie despre”, iar atunci când se dizolvă, „ştiinţa-ştiutul” este înlocuită de identitatea de a fi una cu Sursa Existenţei înseşi, radianţă ce se relevă în exclamaţia „Gloria în Excelsis Deo!”

Cap. 7 – Fiziologia adevărului

Capacitatea de a recunoaşte şi a înţelege adevărul e concordantă cu nivelurile conştiinţei, aşa cum este reflectat deopotrivă în evoluţia anatomiei cerebrale şi, chiar mai important, în schimbările produse în fiziologia creierului uman şi în modelele sale prevalente de procesare a informaţiei. Acestea, la rândul lor, depind de câmpurile energetice spirituale şi nevăzute. În ceea ce îi priveşte pe oameni, la nivelul 200 al conştiinţei se produc schimbări profunde, atât în fiziologia creierului, cât şi în modelele de procesare a informaţiei. Acestea pot fi rezumate după cum urmează:

Sub nivelul 200 al conştiinţei:

La persoanele dreptace emisfera cerebrală stângă e dominantă în privinţa procesării informaţiei (la persoanele stângace fiind dominantă emisfera cerebrală dreaptă). Impulsul este procesat direct prin intermediul centrilor de transmisie (talamusul), fiind direcţionat într-o mişcare rapidă spre centrii emoţionali/instinctuali (amigdala), şi abia apoi din cortexul prefrontal, printr-o mişcare mai înceată. În consecinţă, răspunsul emoţional se petrece înainte ca inteligenţa şi cogniţia să aibă şansa de a-l modifica.

Amintirea unui eveniment e stocată în zona

hipocampusului cerebral, în scop de învăţare şi reamintire. Acest proces al emisferei cerebrale stângi este similar, ca funcţionare, creierului animal, prin faptul că este centrat asupra supravieţuirii personale şi, astfel, în cazul oamenilor, serveşte eului. Din această perspectivă, „ceilalţi", incluzând familia sau membrii tribului, sunt văzuţi, în principal, ca obiecte sau mijloace ale supravieţuirii personale. Un alt aspect extrem de important priveşte faptul că, informaţia oferită de impulsul întârziat al inteligenţei din cortexul prefrontal nu e doar prea lentă pentru a atinge centrul de răspuns, ci şi, atunci când reuşeşte totuşi să o facă, a fost deja subordonată răspunsului emoţional deja generat. Astfel, intelectul devine în primul rând un instrument al pornirilor animale şi al obiectivelor egocentriste. Prin urmare, răspunsurile subsecvente sunt primitive, orientate spre supravieţuire şi axate pe modelul *luptă sau fugi,* toate acestea având consecinţe neurohormonale precum eliberarea de cortizon sau adrenalină care, la rândul ei, exercită o presiune asupra sistemului imunitar şi a punctelor de acupunctură.

Sistemul de răspuns al emisferei cerebrale stângi este acompaniat de o slăbire tranzitorie a musculaturii corpului, precum şi de un răspuns kineosiologic negativ ori slab.

Totuşi, sistemul energetic al corpului îşi revine rapid şi restabileşte echilibrul de acupunctură, astfel încât sistemul energetic general devine din nou pregătit pentru următorul ciclu de răspuns la stimuli. Modelele de reacţie la stres au fost descrise de Hans Seyle (1956, 1974) după cum urmează:

1. Reacţie de alarmă

2. Stadiul rezistenţei
3. Stadiul epuizării şi dezechilibrului fiziologic (catabolic)

Dominaţia emisferei cerebrale stângi este reflectată, de asemenea, de o conştienţă spirituală limitată sau chiar inexistentă, de vreme ce e programată pentru supravieţuirea animală. Amintirile acestei succesiuni de evenimente sunt stocate în regiunea hipocampusului cerebral; astfel, la o reamintire ulterioară, va reapărea amintirea succesiunii aşa cum a fost ea contextualizată de către tehnicile şi obiectivele primitive de supravieţuire ale eului. Prin urmare, amintirile sunt încărcate emoţional negativ şi stocate laolaltă cu teama, anxietatea, resentimentul sau plăcerea acumulării.

Deasupra nivelului 200 al Conştiinţei

Deasupra nivelului 200 al Conştiinţei, emisfera cerebrală dreaptă devine dominantă la persoanele dreptace (respectiv cea stângă la stângaci). Impulsul este direcţionat rapid spre cortexul prefrontal prin intermediul centrului de transmisie şi, de aici, la centrul emoţional. (După cum vom vedea ulterior, acest lucru se petrece încă şi mai rapid prin regiunea prefrontală a creierului eteric). Prin urmare, percepţia e modificată de inteligenţă, iar însemnătatea generală a evenimentului e contextualizată în conformitate cu nivelul prevalent al conştiinţei. În general, amintirile stocate se referă la evenimente mai bune decât s-ar întâmpla în cazul unui răspuns exclusiv al emisferei cerebrale stângi. În cazul proceselor din emisfera cerebrală dreaptă, răspunsul neurohormonal e anabolic, fapt ce eliberează endorfine şi echilibrează sistemul de acupunctură. Se eliberează,

de asemenea, şi oxitocine şi vesopresine în amigdală (centrul emoţional), fapt corelat cu instinctele materne, comportamentul paternal, formarea cuplurilor şi capacitatea socială facilitată de „creierul social” al mamiferelor (Moran, 2004).

În acelaşi timp, răspunsul la testarea kinesiologică este puternic şi pozitiv. Propensiunea de a procesa informaţii prin intermediul unor moduri mai sănătoase e influenţată prin obişnuinţa timpurie de a asculta muzică clasică, de a aprecia esteticul şi de a face parte dintr-un

grup religios practicant, toate acestea afectând în mod semnificativ modelele şi conexiunile neuronale.

Cercetarea creierului ne arată că emisfera cerebrală non-dominantă este stimulată de artă, natură, muzică şi estetică, toate acestea având drept rezultat un altruism şi un calm interior crescute, precum şi un nivel mai înalt al conştiinţei. (Mathews, 2001). Cercetări ulterioare asupra activităţii călugărilor tibetani buddhişti au demonstrat faptul că meditaţia are ca rezultat neuroplasticitatea cerebrală, precum şi unele schimbări fiziologice (Begley, 2004).

Aceste diferenţe majore şi semnificative pot fi sumarizate sub forma unei hărţi, după cum urmează:

FUNCŢIONAREA ŞI FIZIOLOGIA CREIERULUI

Mintea inferioară (sub nivelul 200)
Mintea superioară (deasupra nivelului 200)

FUNCŢIONAREA ŞI FIZIOLOGIA CREIERULUI

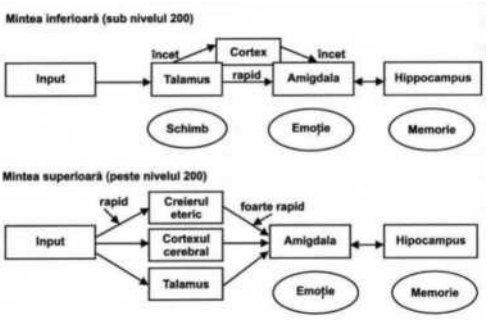

Sub nivelul 200	Peste nivelul 200
Dominaţia emisferei cerebrale stângi	Dominaţia emisferei cerebrale drepte
Liniar	Non-liniar
Stres-Adrenalină	Pace-Endorfine
Luptă sau fugi	Emoţie pozitivă
Alarmă, rezistenţă, epuizare (Selye – Cannon: luptă/zbor)	Sprijinirea glandei timus
ţ Anticorpi şi imunitate în scădere	ţ Anticorpi în creştere
Îngreunarea funcţionării glandei timus	ţ Imunitate în creştere
Tulburarea meridianului de acupunctură	Vindecare
Boală	Sistem de acupunctura echilibrat
Răspuns kinesiologic negativ	Răspuns kinesiologic pozitiv
Scăderea nivelului neurotransmiţătorilor (serotoninei)	
Activarea emoţiilor de două ori mai rapid decât prin cortexul prefrontal	Activarea mai lentă a emoţiilor decât a impulsurilor din cortexurile prefrontal şi eteric

Notă importantă:

Strădania şi intenţia spirituală modifică funcţionarea creierului şi fiziologia corpului, stabilind o zonă specifică informaţiilor spirituale în cortexul prefrontal din emisfera cerebrală dreaptă, precum şi în

creierul eteric (energetic) corespunzător.

Dacă diferenţele survenite deasupra şi sub nivelul 200 sunt importante, cu atât mai semnificative sunt cele apărute chiar la acest nivel, deoarece aici apare pentru prima dată un câmp energetic unic. Din punct de vedere operaţional e concordant cu emisfera cerebrală dreaptă, fiind specific conştiinţei şi conştienţei spirituale. În vederea utilizării unei terminologii adecvate, acest câmp energetic specific a fost numit „creierul eteric" spre a indica faptul că natura sa e pur energetică şi nu protoplasmatică ori anatomică. Acest creier eteric sau corp energetic spiritual înregistrează frecvenţe energetice mai înalte, la care protoplasma e incapabilă să răspundă. Acest lucru e similar lumii fizice, unde pentru a discerne câmpurile energetice de înaltă frecvenţă, sunt necesare instrumente mai delicate, aflate dincolo de capacităţile simţurilor (de exemplu urechea nu poate auzi undele radio în sine, nici ochiul nu percepe direct semnalul TV, iar cipul de computer depăşeşte capacitatea de răspuns a vechiului tub radio). Realitatea unui corp energetic ce există independent de creierul fizic fost recunoscută de toate culturile din istorie. Astfel, toate culturile au ştiut că viaţa fizică a animalelor şi a oamenilor e energizată de o sursă de energie primordială, care ia în primire corpul la naştere şi îl părăseşte în momentul morţii fizice (de exemplu, „Suflet," „Ka"-ul din Egiptul antic, etc,). Acest corp energetic e un produs al evoluţiei conştiinţei, neavând origini fizice. În regnul animal, fiecare specie are un câmp energetic atractor dominant – o conştiinţă de grup – unde se stochează amintirile colective ale grupului şi care reprezintă, totodată, şi locusul procesului de evoluţie (de exemplu, „spiritele animale").

În contrast, la oameni, corpul spiritual ori eteric e individual şi reprezintă locul specific al modelelor şi câmpul vibraţional al evoluţiei nivelurilor conştiinţei. Sub nivelul 200 al conştiinţei, câmpurile de atracţie ale acesteia au preponderent o natură animală şi de grup. Deasupra nivelului amintit, apare corpul eteric, sub forma unui domeniu energetic diferit care susţine viaţa corpului fizic – unul mult mai specializat decât forma energetică primară a vieţii fizice.

Creierul eteric devine astfel vehiculul non-fizic al unui conţinut spiritual individualizat (de exemplu karma). Sub nivelul 200 al conştiinţei, individul e dominat de câmpul colectiv al conştiinţei aferent nivelului respectiv, iar creierul eteric (personal, spiritualizat şi unic) trebuie să evolueze, putând face acest lucru doar prin exerciţiul liberului arbitru care poate duce nivelul individual al conştiinţei peste acest punct critic al pragului 200. Ieşirea de sub dominaţia câmpului colectiv al conştiinţei poate chiar necesita eforturi eroice, implicând decizii drastice de voinţă. Ceea ce pare a fi un eveniment cataclismic pentru percepţia naivă, reprezintă, de fapt, oportunitatea perfectă pe care o poate folosi voinţa în vederea transcenderii barierelor iniţiale, deoarece transcenderea necesită subordonarea obiectivelor eului animal în favoarea unui principiu superior – de exemplu să-ţi rişti viaţa pentru a-i ajuta pe alţii, să alegi smerenia în detrimentul mândriei, să ierţi în loc să urăşti, să accepţi să te abandonezi Divinităţii prin decizia liberului arbitru ori să renunţi la falsitate pentru adevăr, la acumulări pentru serviciu dezinteresat.

Extremele în care circumstanţele trebuie să ajungă pentru a precipita o atare schimbare majoră sunt adesea

uluitoare. Eul poate fi teribil de tenace, ducându-ne până în pragul morţii înainte să cedeze – clasica situaţie de revenire după ce am atins fundul. Recunoaşterea importanţei acestui pas spiritual esenţial reprezintă una dintre contribuţiile majore ale experienţei colective a membrilor grupurilor de recuperare, precum Alcoolicii Anonimi. În literatura medicală psihiatrică, recunoaşterea acestui fenomen a avut loc pentru prima dată în expunerea psihiatrului Harry Tiebout asupra „renunţării” (Tiebout, 1949, 1951).

Dacă abandonarea propriei voinţe în mâinile lui Dumnezeu e o premisă binecunoscută a tuturor tradiţiilor şi învăţăturilor spirituale veritabile, aplicarea ei în afara domeniului religios ori spiritual a fost recunoscută abia recent în societatea noastră, ca fiind un pas crucial pentru rezolvarea problemelor umane individuale ori colective.

Sinele superior a profitat mereu de împrejurările ce păreau catastrofale pentru ego. Pentru spirit, marile oportunităţi se prezintă în calamităţi aparente precum războiul, cutremurele, inundaţiile, focul, pierderile familiale majore ori bolile grave. În atare momente, decizia de a urma un principiu spiritual ori dictatele habituale ale eului trebuie luată într-o fracţiune de secundă. Alegerea e facilitată de anumite tradiţii culturale şi ceremonii, precum cele din armată – hari-kari, actele de eroism şi altruism, sacrificarea propriei vieţi pentru siguranţa altora, actele de milă, iertare, acceptarea responsabilităţii în locul negării, precum şi străfulgerările de onestitate şi sacrificiu de sine izvorâte din iubire.

De-a lungul timpului, această dăruire a fost dovedită de femeile care alegeau să aducă pe lume copii, deşi

mortalitatea la naştere era foarte ridicată. Femeia era dispusă să-şi sacrifice viaţa pentru a aduce pe lume un copil. Dacă supravieţuia, devenea oricum sacrificată pe altarul siguranţei copiilor şi îngrijirii căminului şi a partenerului de viaţă. Calea de a te abandona în mâinile unei autorităţi a devenit o cale autorizată de acces la Divinitate. Biserica a utilizat acelaşi mecanism când şi-a formulat cererile de subordonare a voinţei personale unui principiu superior.

În tradiţia militară, actele de eroism sau bravură au generat, în final, salturi în nivelul conştiinţei drept consecinţă a alegerii spirituale de a risca şi a abandona propria viaţă pentru o cauză superioară, precum datoria, obligaţiile faţă de camarazi şi patrie. Acelaşi principiu aplicat altor comportamente de mare risc, precum duelul sau sporturile extreme, nu are acelaşi rezultat. În lumea de azi observăm un fenomen similar, oameni tineri fiind dispuşi să-şi dea viaţa pentru patria sau sistemul lor de credinţă. Nu trebuie căutaţi prea mult voluntari pentru misiuni sinucigaşe. Situaţia poate fi comparată cu cea a piloţilor kamikaze din al Doilea Război Mondial, când numărul voluntarilor depăşea cu mult necesarul de soldaţi.

Transcenderea nivelului 200 al conştiinţei nu necesită, desigur, întotdeauna atare acţiuni dramatice. De obicei se petrece lent, prin deciziile de a ierta şi a accepta responsabilitatea morală în locul negării, prin abandonarea propriei voinţe în mâinile lui Dumnezeu, prin opţiunea pentru Iubire şi Adevăr.

Un alt exemplu al acestei tranziţii critice e demonstrat de aşa numitele experienţe de conversie care devin cumpene ale vieţii. De obicei, crizele medicale ori de alt gen au darul de a precipita factorii,

iar numeroşi supravieţuitori ai atacurilor cardiace au traversat o atare schimbare majoră în perspectiva lor asupra vieţii (Siegel, 1986). În privinţa recuperării din dependenţe, schimbarea bruscă de la negare şi rezistenţă la o atitudine rezonabilă denotă începutul recuperării şi succesului terapiei (Bill W, fondatorul Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi). Odată cu încetarea mândriei şi atitudinilor de acest gen, survine şi recuperarea din multe nenorociri umane. Această „cotitură" poate fi bruscă ori lentă, iar schimbările implicate se pot dovedi cât se poate de profunde – lucru verificabil prin tehnicile de calibrare a nivelului de conştiinţă.

După depăşirea acestui nivel critic al conştiinţei, energia vieţii la nivel cerebral demonstrează o schimbare remarcabilă, însoţită de o recunoaştere a calităţilor şi proprietăţilor unice ale acestei energii spiritualizate. Deşi în Occident ea nu e identificată în mod specific, în culturile mai vechi (de exemplu cea chineză ou hindusă) a fost numită tradiţional „kundalini" (Krishna, 1971). Tocmai această energie unică e cea care implică schimbările din fiziologia creierului şi potenţează emergenţa şi dezvoltarea creierului eteric (energetic). O consecinţă profundă a emergenţei creierului eteric e supravieţuirea după moartea fizică şi acumularea modelelor karmice. Dacă tiparele karmice de evoluţie se dezvoltă sub nivelul 200 al conştiinţei, acestea acţionează astfel în câmpul colectiv al conştiinţei ce domină nivelurile situate sub acest prag. Însă, ele nu devin individualizate ca atare până nu se atinge nivelul 200 (afirmaţie calibrată ca „adevărată").

Astfel, observăm că în momentul naşterii fiecare individ posedă deja un nivel calibrabil al conştiinţei. În

timp ce forma şi funcţiile corpului se consideră a fi determinate genetic prin gene, cromozomi şi ADN, ele nu sunt decât mecanismele moştenirii karmice. La nivel spiritual, moştenirea karmică a creierului eteric nu se supune legilor liniare ale lumii fizice deoarece există într-un domeniu diferit.

Concordant cu apariţia acestei energii spirituale începe şi o transformare a sensului sinelui. Valorile spirituale devin mai dominante în comportament, în luarea deciziilor, ca şi în interpretările asupra lumii şi a altor oameni. Aceste fenomene evolutive au fost demult raportate de umanitate, iar schimbarea de paradigmă poate fi ori lentă şi subtilă, ori rapidă şi foarte dramatică. „Acum văd lucrurile altfel" – iată o expresie obişnuită în toate grupurile de recuperare. Chiar şi experienţa senzorială se schimbă subtil, iar frumuseţea în sine devine din ce în ce mai evidentă şi apreciată. Schimbările de atitudini şi emoţii implică apoi, progresiv, o abordare mai blândă şi cu compasiune faţă de tot ce înseamnă viaţă.

Această energie spirituală sau kundalini, aşa cum e numită adesea (Sannella, 1992), ajunge tot mai dominantă odată cu progresia conştiinţei, până ce, în final, prezenţa ei se poate detecta prin senzaţii. În timp ce nivelul de conştiinţă atinge valoarea 500, şi mai ales zonele superioare ale acesteia, energia tinde să curgă într-un fel generalizat, influenţând nu doar subiectivitatea, ci şi experienţa percepută. Treptat, experienţele vieţii devin mai blânde. Gândurile se prezintă fără efort, parcă prin miracol. Senzaţia subiectivă a acestui câmp energetic e subtilă şi foarte plăcută. În mod caracteristic este experimentată ca o curgere de energie de-a lungul şirei spinării până în

creier, de unde poate fi direcţionată în orice zonă specifică prin simpla concentrare a atenţiei. Uneori, energia curge de la sine, prin propriul său acord, pornind din regiunea inimii, în virtutea naturii sale intrinseci. Curgerea acestei energii potenţează vindecarea şi transformarea atât a propriei persoane, cât şi a altora. Iar cel care potenţializează „miraculosul" e câmpul energetic care are calitatea de a influenţa (afirmaţie calibrată ca „adevărată"). (Hawkins, 2001).

O altă trăsătură ce acompaniază dominaţia acestui câmp energetic rezidă în aşa numitele fenomene de tip *siddhis,* sau capacităţi extraordinare, ori „paranormale", pe care le-au descris diverse culturi de-a lungul secolelor. De exemplu, fenomenul psihometriei apare însoţit de capacitatea de a discerne foştii proprietari ai unui oarecare obiect atins. Poate apărea, de asemenea, capacitatea proiecţiei astrale ori a bilocaţiei (Padre Pio), clarvederii, claraudiţiei, vederii la distanţă şi telepatiei. Aceste fenomene apar spontan şi automat, nefiind rezultatul intenţiei personale, după cum nu pot fi nici controlate de aceasta. Informaţiile se revelează de la sine, fără efort, complete şi finalizate, nefiind defel rezultate ale mentalizării. Şi timing-ul acestor revelaţii progresive poate fi descris drept miraculos, ţinând seama de meticulozitatea şi precizia sa.

Aspectul general al vieţii se schimbă şi el, viaţa nemaifiind văzută în mod secvenţial ori ca fiind cauzată de ceva extern. Dimpotrivă, lumea şi toate evenimentele ei sunt percepute a fi interconectate, iar desfăşurarea evenimentelor se leagă de o potenţialitate ce se actualizează în virtutea câmpului general şi nu doar drept consecinţă a „cauzelor secvenţiale". Observarea potenţialităţii ce se actualizează în virtutea câmpului nu

se limitează la cele fizice, ci include, de asemenea, apariţia gândurilor şi procesul mentaţiei (Hawkins, 2003).

Energia spirituală induce vindecări spontane ale suferinţelor trupeşti cronice şi netratabile. Acest fenomen fi se petrece şi diferitelor persoane ce, pur şi simplu, intră în contact cu câmpul. Pare să existe o asociere karmică cu aceste fenomene de vindecare petrecute spontan şi independent de voinţă. Desfăşurarea vieţii nu mai este explicabilă ori comprehensibilă prin logică sau raţiune, care sunt complet inaplicabile şi irelevante pentru derularea unor atare fenomene. Abandonarea constantă are, de exemplu, ca rezultat, corectarea de la sine a strabismului copiilor, iar lumea, văzută iniţial neclar şi nedistinct, începe să fie percepută clar şi distinct într-o fracţiune de secundă. Excluzând bilocaţia, toate fenomenele amintite mai sus au fost experimentate personal de autor în această viaţă. Abilităţile au durat mai mulţi ani, iar conţinutul lor s-a remarcat prin corectitudine. De exemplu, aflaţi într-o zona necunoscută, oamenii dăruiţi astfel „ştiu” şi „văd” cumva direcţia, conducând maşina corect, chiar şi într-o parcare (Hawkins, Video Series 2002).

Apariţia spontană a acestor fenomene e însoţită totodată şi de dezvăluirea neaşteptată a înţelegerii spirituale. Ceea ce înainte fusese obscur şi dincolo de înţelegerea intelectului devine acum evident drept consecinţă a propriei luminiscenţe autorevelate. Când se petrece acest lucru, dorinţele pălesc, nimic nemaipărând necesar ori demn de a fi jinduit, nici măcar dorinţa de a continua viaţa în corp. Corpul se mişcă spontan, mai curând ca o consecinţă a câmpului general, decât a unui

agent centralizat ori a concentrării intenţiei investite formal cu identificarea de sine.

Perioada de timp în care aceste fenomene se petrec e variabilă, dar poate continua pentru mulţi ani pentru ca apoi să dispară ori să se liniştească încet. Fiecare perioadă progresivă de dezvăluire pare a revela o nouă dimensiune ce trebuie abandonată, capacitatea de a funcţiona trebuind reînvăţată pentru a permite funcţionarea în lume. Cu toate acestea, revenirea funcţionării poate şi să nu aibă loc, se poate petrece rapid, după cum poate şi să reclame mai mulţi ani, timp în care singurul lucru posibil e meditaţia şi contemplarea, pe parcursul cărora nu există niciun agent subiectiv ori „persoană," „făptaş," ş.a.m.d. Stările de acest gen sunt autoexistente şi non-voliţionale. Experienţa nivelurilor progresive ale conştiinţei nu e doar profund subiectivă şi transformativă, ci şi verificabilă, urmăribilă şi identificabilă prin intermediul tehnicilor de calibrare a conştiinţei (descrise amănunţit în acest volum). De exemplu, foarte interesant, relicvele fizice ale fiinţelor iluminate calibrează încă la un nivel foarte înalt. Acest lucru a fost verificat atunci când un grup spiritual a vizitat unele relicve ale lui Buddha, parte a unei expoziţii itinerante finanţate de o organizaţie buddhistă care şi azi e responsabilă de păstrarea lor. Trebuie spus, totodată, că nu doar relicvele lui Buddha au atare însuşiri demne de remarcat, ci şi cele ale altor mari maeştri spirituali şi patriarhi. După mulţi ani, ele calibrează încă în marjele superioare ale nivelului 900. Acest fenomen se petrece şi cu oasele Sfântului Petru, îngropate sub altarul bazilicii St. Pietro din Vatican. Şi acestea calibrează în zona superioară a valorii 900, chiar şi după 2.000 de ani. Astfel, energia spirituală înaltă

reprezintă o calitate permanentă care nu se supune degradării fizice în timp.

De-a lungul istoriei şi în cadrul tuturor culturilor, fenomenele spirituale au fost raportate constant şi aproape identic, în ciuda faptului că respectivele culturi nu comunicau între ele — ba chiar, de cele mai multe ori, nici nu ştiau una de existenţa celeilalte. Posibilitatea ca sugestia ori expectaţia să fie unul dintre factorii ce au generat aceste rezultate este, de asemenea, descalificată prin simpla demonstraţie că şi alte experimente au dat aceleaşi rezultate. Lucrurile sunt uşor de verificat dealtfel: cereţi subiectului testat să răspundă la un gând sau o imagine pe care o aveţi în minte, dar de existenţa căreia cel testat nu ştie nimic. Veţi obţine exact aceleaşi răspunsuri indiferent dacă subiectul testării are sau nu cunoştinţă de respectivul gând ce urmează a fi calibrat (Hawkins. video, 1995). Sistemul de diagnosticare şi tehnicile sale sunt intrinsec consistente, verificabile şi aplicabile asupra întregului spectru discernibil de niveluri ale conştiinţei, de la regnul animal până la umanitate, de la cele mai primitive niveluri până la cele mai rafinate valori ale conştienţei spirituale.

Aceste confirmări practice, alături de un volum impresionant de cercetări, confirmă faptul că există o ştiinţă a adevărului ce are implicaţii potenţiale foarte profunde, ca şi multe beneficii majore pentru viaţa şi societatea umană. În plus, unele date, aparent necorelate, încep să-şi dezvăluie adevărata semnificaţie abia când sunt recontextualizate în cadrul câmpului autoinclusiv non-liniar care, în vederea transcenderii limitelor paradigmatice, conţine nu doar elementele observabile ori obiective, ci şi pe cele subiective. Printr-o

atare contextualizare, apar sensuri şi semnificaţii mai largi, care n-ar fi fost abordabile într-un context limitat, „Realul” devine iluminat atunci când este recontextualizat în cadrul câmpului omniprezent al conştiinţei. Adevărul se revelează singur în virtutea omniscienţei câmpului conştiinţei, ce recunoaşte realitatea adevărului şi respinge falsitatea – care, dealtfel, nici nu e adecvat definită ca opus al adevărului, deoarece nu reflectă altceva decât absenţa acestuia.

Devine acum evident de ce utilizarea testării kinesiologice e limitată la oamenii definiţi de un nivel al conştiinţei situat peste pragul valorii de 200, precum şi de ce afirmaţia care urmează a fi verificată trebuie să fie integră din perspectiva intenţiei. Această cerinţă reclamă în sine abandonarea eului în favoarea unor obiective superioare, dintre care cel suprem e reprezentat de adevărul spiritual verificabil.

Cap. 8 – Fapt real versus ficţiune: Realitate şi Iluzie

Funcţionarea lumii ştiinţifice în forma confortabilă şi de nădejde a paradigmei sale newtoniene despre realitate reprezintă refugiul sigur al omului modern. Este sigură şi relativ tară conflicte, iar problemele sale ne rezolvate sunt mai degrabă periferice decât centrale (de mediu, etc.). Tehnologia este punctul central al atenţiei societăţii şi reţine atenţia acesteia atât ca subiect, cât şi ca modalitate de distracţie şi beneficii tangibile. Totuşi, tehnologia este doar conţinutul concret al lucrurilor („thingness”) şi acţiunilor („doingness”) şi astfel nu are niciun înţeles în sine, intrinsec. Psihicul uman este mult mai complex şi cere mult mai mult pentru a fi complet satisfăcut, decât produsele ingeniozităţii şi ingineriei

inteligente. De aceea, raţiunea socială şi cea personală se află în conflict, iar discuţiile despre captează atenţia plebei.

Deşi există realizări impresionante în găsirea unor soluţii pentru pericolele şi bolile vechi de sute de ani, ele nu sunt suficiente şi nici semnificative pentru a calma neliniştea şi frământarea ce prevalează în societatea curentă. Se pare că rezolvarea conflictului uman, atât social cât şi personal, este doar pasageră şi, curând, va fi înlocuită de un alt conflict. O problemă centrală nerezolvată se regăseşte în toate discursurile şi dialogurile prezente frecvent la marginea societăţii. Există aici o nesiguranţă care predomină şi traversează viaţa umană, indiferent de cât de plină de reuşite ar părea. Până şi mult lăudatul ţel al obţinerii „succesului” în sine este acum văzut ca însuşi locusul unui posibil dezastru, conflict sau controversă. În societatea de azi succesul aduce invidie, răutate, defăimare, atacarea sau chiar bombardarea celor nevinovaţi (Flynn, 2002, Sowell, 2003). Deci, unde este acea securitate pe termen lung şi acel adăpost cu adevărat sigur unde să ne putem simţi în siguranţă?

Putem vedea că dedesubtul tuturor controverselor şi neliniştii, există, de fapt, o singură problemă primordială: enigma încrederii. Cine şi ce este verificabil, de nădejde, şi fără de rezerve apt de a fi crezut, de a ne încrede în? Marile instituţii, care au reprezentat însăşi fundaţia încrederii, au căzut ele însele într-o reputaţie proastă. Oricine simte că problema stă numai în descoperirea şi elucidarea Adevărului însuşi, fără de care încrederea nu numai că este un potenţial şi dureros deziluzionantă, dar este chiar periculoasă, e o ameninţare la fericire şi la supravieţuire. Fără adevărul

ce poate fi verificat sau crezut, pacea este doar o fantezie şi devine mai degrabă un slogan politic decât o realitate ce poate fi împlinită. Pacea vine dinlăuntru. Siguranţa este o problemă socială care este fundamental exterioară. Cineva poate, în fapt, să facă faţă cu calm unei morţi, dar să sufere de anxietate severă, chiar şi atunci când fizic este în siguranţă.

Certitudinea este o consecinţă şi este împlinirea cerinţelor subiectivităţii. Calitatea „realului”(„realness”) este ea însăşi o condiţie subiectivă pură. Totuşi, aici se ascunde capcana iluziei. Problema centrală a iluziei nu este că ar fi ceva nereal sau eronat, ci că pare real, aşa cum a observat Socrate cu 2500 de ani în urmă. Astfel, însăşi siguranţa este la bază o iluzie, deseori împletită cu frica, îndoiala sau nesiguranţa (Arehart-Treichal, 2004). Pe de altă parte, tratând subiectul cu maturitate, îndoiala poate fi acceptată şi reconceptualizată ca fiind necesară pentru a progresa şi, prin urmare, o unealtă folositoare pentru a cerceta şi a creşte.

O minte închisă pare confortabilă deoarece deseori nu reprezintă decât o stare de împiedicare a maturizării. Negarea, pe de altă parte, este doar temporar fixă pentru că se bazează pe o promisiune vulnerabilă. Dificultatea în ceea ce priveşte mintea închisă este că mintea, în natura ei, este mândră, orgolioasă. Maturitatea atrage după sine capacitatea de a trăi cu lipsa răspunsurilor şi cu incertitudinea, şi totuşi de a te bucura că acesta este un stimulant pentru a învăţa şi a creşte mai departe, ceea ce conduce la descoperiri progresive.

Mintea matură ştie că evoluează şi că această creştere şi dezvoltare e aducătoare de satisfacţii şi plăceri, maturitatea implicând faptul că cineva a învăţat

cum să se simtă confortabil cu incertitudinea şi că a inclus-o ca pe un ingredient necesar. Incertitudinea conduce către descoperire, pe când scepticismul duce către minimalizare.

În ciuda problemelor nerezolvate, a căror soluţie deseori atrage şi depinde de transcenderea paradigmei sau a conţinutului, viaţa umană, clipă de clipă, este trăită în mod practic. De aceea, performanţa şi satisfacerea depind deseori mai mult de prezumţia definiţiei interne decât de o verificare obiectivă, impersonală.

Disconfortul poate fi intern sau intrapsihic, poate fi reactiv la cele mai generalizate conflicte dintr-o societate care este înclinată să se confrunte mereu cu noi situaţii şi să fie în fierbere continuă. Datorită identificărilor, sensul personalizat al sinelui tinde deseori să includă anumite aspecte ale discordiei sociale în definirea sa şi a altora, astfel incluzând în mod greşit elementele străine care aparţin socialului. În cazurile severe, oamenii internalizează probleme sociale şi devin dezechilibraţi emoţional datorită unor evenimente exterioare ajungând până la faza de comportamente extreme sau autodistrugere. Pentru o personalitate dezechilibrată atracţia pe care o provoacă „cauzele” şi victimizarea sunt capcane. A fi plin de pasiune pentru un principiu este ceva ce omul chiar caută să găsească, şi este chiar un titlu de mândrie de care mulţi devin dependenţi. După cum se poate observa din istorie, cauza de azi poate deveni catastrofa de mâine, în ciuda tuturor etichetelor nobile aplicate acestor întreprinderi. Ceea ce este exterior este atractiv pentru că reprezintă proiecţii ale interiorului. Acestea conduc către descoperirea că poziţionalităţile dezechilibrate tind să

atragă apariţia contraforţei, cu consecinţe neprevăzute. Diferenţierea dintre revoluţie şi evoluţie ţine de înţelepciune mai degrabă decât de dualitatea aparent conflictuală. Ca şi evoluţia socială, creşterea internă şi dezvoltarea pot fi procese tumultoase care nu aduc liniştea. Diferenţierea dintre fapt adevărat şi eroare reprezintă o grea provocare, necesitând atât integritate, cât şi curaj. Calitatea necesară cea mai importantă pentru o adevărată creştere şi evoluţie este practica şi principiul smereniei. Este mai puţin dureros să adoptăm o atitudine fundamentală de smerenie din proprie voinţă, decât să ajungem să o trăim forţat ca o consecinţă dureroasă a inepţiei noastre. Smerenia, în ciuda imaginii sale negative sociale şi publice din anumite sectoare ale societăţii, este indicatorul excelenţei, al înţelepciunii şi al maturităţii. Deoarece adevărul este chiar piatra de temelie şi realitatea ultimă pe care se bazează smerenia, ea nu reprezintă o vulnerabilitate în sine. Smerenia scoate la suprafaţă faptul că mintea poate doar „să ştie despre” şi că nu poate face diferenţa dintre înfăţişare şi esenţă.

Vom descoperi că numai eliminarea completă şi definitivă a îndoielii este singura şi deplina rezolvare, este chiar sursa iluminării. Scoaterea în evidenţă a tuturor fricilor, a îndoielilor şi nesiguranţei reprezintă chiar nesiguranţa, incertitudinea faţă de existenţa însăşi. Numai realizarea Sinelui ca Realitate din care se iveşte existenţa, are puterea să elimine tot dubiul pentru totdeauna.

Încrederea este drumul, dar nu destinaţia, pentru că termenul „încredere” implică o premiză încă nerezolvată, care există doar în viitor. În contrast, numai prezentul este cu adevărat posibil de cunoscut, iar ceea

ce este căutat prin încredere în viitor, există doar în momentul prezent şi în fiecare clipă. Fără de credinţă şi încredere viaţa nu ar putea fi de trăit sau tolerabilă. Totuşi, la nivelul absolutului încrederea şi credinţa sunt înlocuite de certitudinea soluţiilor sale finale, realizarea lor. Soluţia ultimă, finală, nu este în timp, ci este fără de timp. Adevărul şi Realitatea sunt identice şi sunt eternul prezent ce aşteaptă a fi descoperit.

Strădania spirituală este procesul prin care sursa nesiguranţei, a incertitudinii este în mod progresiv abandonată, în procesul evoluţiei spirituale, securitatea este oferită pentru anumite perioade de timp de acele căi şi indicaţii verificabile şi de încredere. Punerea la dispoziţie a acestora este o responsabilitate a profesorului corpului de adevăruri verificabile. La fel cum alpinistul care reuşeşte să urce muntele se bazează pe uneltele sale, pe o hartă, un ghid, şi pe experienţa altora, căutătorul Adevărului se bazează pe o înţelepciune acumulată şi o realitate verificabilă, ceea ce poate fi cunoscut prin procesul prezent al Realizării înseşi. Această condiţie specifică a Realizării este adevăratul profesor şi Sursa învăţăturilor celor înţelepţi.

Nu există decât o singură întrebare, identică, ce scoate în evidenţă toate problemele omeneşti, conflictele şi anxietatea lor, şi aceasta este rezolvarea a ce este adevărul şi care sunt mijloacele prin care îl putem cunoaşte. Toate drumurile duc, până la urmă, către aceeaşi cale în care ne încredem, adevărul, încrederea şi smerenia fiind temele centrale. Dintre aceste calităţi, smerenia este un „sesam deschide-te” care, în paralel cu lipsa de frică, împlineşte ceea ce pare imposibil.

Smerenia este o calitate extrem de importantă

deoarece se bazează pe recunoaşterea şi incorporarea adevărului fundamental pe care, altfel, neajutată, mintea umană este intrinsec incapabilă să îl descopere. Când analizăm, vedem cu uşurinţă că minţii îi lipseşte această capacitate în primul rând structural şi funcţional. Această descoperire poate să ne dezamăgească la început, însă, recunoaşterea, admiterea acestui fapt, împreună cu smerenia şi curajul, sunt chiar acele elemente necesare unui progres reuşit. Paradoxal, smerenia este aducătoare de putere în ceea ce este trăit din nou ca vină şi care acompaniază îndoiala şi negarea. Pretextul egoului/minţii este că, deşi e capabil/ă să cunoască Realitatea, mândria înnăscută şi starea de apărare, precum şi vinovăţia inconştientă îi sunt, în fapt, rezultatele. Putem fi martorii tendinţei egoului de a se băga în furtunile furiei pentru a „avea dreptate”, astfel ajungând la dezacorduri defăimătoare. Meterezele ignoranţei sunt păzite de egocentrismul în care egoul îşi reafirmă dorinţa sa de supremaţie şi suveranitate prin dese luări de poziţie extreme, cum ar fi chiar omorul, rănirea sau execuţia a o sută de milioane de persoane (chiar în timpurile recente). Egoul înţelege Adevărul ca fiind cel mai important duşman. Este rezumatul ameninţării sale şi, prin urmare, egoul îl urăşte şi îl dispreţuieşte în ascuns şi face tot ceea ce poate pentru a-l submina şi a-l discredita în expresiile sale adevărate. Acest fapt este exemplificat în societatea curentă prin poziţiile socio- politice cârcotaşe ce reprezintă expresiile nivelurilor de conştiinţă 180-190.

Prin contrast cu aroganţa înnăscută a egoului, adevărata inteligenţă este o calitate a conştiinţei/conştienţei şi nu este obiectul atacurilor

egoului, deoarece esenţa sa este non-liniară. Totuşi, este folosită de ego în exprimările sale ca minte, care devine apoi servitorul ţelului pentru supravieţuire a egoului. Astfel, egoul foloseşte mintea ca pe un camuflaj şi se ascunde în construcţiile sale inteligente. Această recunoaştere clarifică de ce mascarada sa ca religie şi deturnarea adevărurilor spirituale au ocupat poziţia central, până la dominarea marilor culturi, pentru perioade întinse de timp (vezi capitolul 17).

Dacă smerenia este înţeleasă ca o limitare, atunci cum ar putea fi ea chiar instrumentul prin care poate fi atins adevărul? De asemenea, ce ar putea înlocui sentimentul de încredere în sine, pe cât de fals ar putea fi acesta, şi care apare din iluzia presupusei „cunoaşteri” înseşi? Smerenia nu se bazează pe nimic exterior, ci este sigură în ea însăşi în virtutea adevărului său intrinsec. Nu are conţinut, în schimb este o atitudine şi o poziţie a cercetării. Rezultă din devenirea ca învăţător şi student al adevărului, învăţător care nu are un piedestal de pe care să cadă, cu excepţia paradoxului mândriei de propria smerenie, care poate deveni, ea însăşi, o revigorare a egoului (cum este pretinsa pietate a pseudosmereniei).

Adevărul se relevă progresiv pe măsură ce sunt îndepărtate vălurile. Acest proces poate avea drept rezultat un sentiment temporar de frică, frica de a se fi pierdut, însă, trebuie să ne amintim că a fi pierdut nu elimină posibilitatea de a fi găsit (de exemplu, promisiunea Predicii de pe munte)

Nesiguranţa este tolerabilă când este însoţită de credinţă şi smerenie. Fiecare pas făcut pe cale este, şi ne conduce către, starea de ne preda, capitularea. Căutarea Adevărului nu este pentru cei cu inima slabă;

multe încercări revin mereu pe această cale. Cu toate că Efectul de Incertitudine (sau de Nedeterminare) al lui Heisenberg prezintă o uşă deschisă către descoperirea obiectivităţii ca fiind drumul regal ce duce către adevăr, lumea academică încă opune rezistenţă acestui principiu deoarece aderă la respectarea calităţii „doveditoare" ce este limitată la paradigma academică newtoniană. Numai faptele pot fi dovedite. Adevărul nu este un obiect ce poate fi dovedit, deoarece el există într- o altă paradigmă.

În ştiinţa academică, chiar după mulţi ani, Efectul de Incertitudine sau de Nedeterminare elaborat de Heisenberg este în continuare ignorat sau este doar miezul unor discuţii interminabile care au tendinţa de a se învârti în zona tautologiilor şi care nu iau în consideraţie structura inerentă a mecanismelor mentale, precum nici limitările inerente ale paradigmei. Aceasta are drept rezultat ceea ce ştiinţa consideră a fi „problema grea" a fizicii, şi care poate fi rezolvată numai prin înţelegerea naturii conştiinţei însăşi.

În anii '90, această conştientizare a condus la organizarea mai multor conferinţe internaţionale cum ar fi Conferinţele Ştiinţei şi Conştiinţei, în Albuquerque, New Mexico (cal. 410) şi la Universitatea din Arizona (cal.440). Există şi o revistă, *Journal of Consciousness Studies – Jurnalul studiilor despre conştiinţă!* – cal.440), precum şi alte publicaţii care se adresează ştiinţei şi teologiei, cum ar fi *Zygon* (cal.415) şi *Ştiinţă şi Teologie* (cal .420).

Aceste abordări intelectuale calibrează înspre jumătatea palierului 400, indicând astfel restricţionarea ariei utilităţii a înseşi paradigmei ce necesită, pentru a avea o rezolvare, transcenderea. Aceste încercări împing

intelectul la limitele sale. Ba chiar îl putem auzi cum fierbe sub presiune. Concentrarea asupra efortului este ca şi cum am căuta cheile pierdute sub lampă pentru că acolo este lumina mai bună. Rezoluţia stă mai degrabă în paradoxul aparent că problema poate fi rezolvată numai mergând în afara ei, într-o mult mai largă şi mai cuprinzătoare paradigmă ce începe de la palierul 500.

La o analiză atentă devine evident că secretele vieţii sunt relevate nu înăuntrul domeniului liniar al conţinutului, ci numai în cel subiectiv, în domeniul non-liniar al experienţei. Una e să scrii despre componentele chimice ale ciocolatei, şi cu totul alta să mănânci ciocolata. Acestea sunt paradigme diferite. Teologia calibrează în palierul 400 şi cu toate că depăşeşte studiul epistemologiei şi al gnozei, toate acestea conduc spre aceeaşi uşă închisă. Este nevoie de mult curaj pentru a lăsa la o parte intelectul împreună cu siguranţa şi securitatea sa iluzorie. Experienţa poate fi descrisă, dar nu şi dovedibilă sau explicabilă. Einstein, ale cărui lucrări calibrează la nivelul 499, reprezintă cel mai înalt vârf al capacităţii intelectului. El a întors spatele Principiului lui Heisenberg şi a afirmat că preferă să creadă că există un univers auto-existent şi obiectiv „undeva acolo” şi care este independent de observaţie (umană). Totuşi, el a fost cu adevărat religios, la fel cum au fost majoritatea geniilor ştiinţei de -a lungul istoriei.

În contrast cu erudiţia ştiinţei şi a cercetării academice, braţul unui copil inocent are capacitatea să dezvăluie adevărurile ascunse sub cele mai mari enigme ale omenirii (cal. 600). Braţul copilului devine puternic în prezenţa adevărului şi slăbeşte în absenţa lui, adică falsitatea. (Hawkins et al, demonstraţie video 1995). Faptul că braţul unui copil poate dezvălui adevărurile

care i-au învins pe cei mai mari gânditori ai istoriei este o confruntare a egoului inerent din minte şi este un test al smereniei. Într-o observaţie superficială acestea par a pune la încercare raţiunea, care, ea însăşi, a devenit o religie (bazată pe credinţă) a ştiinţei şi a omului modem. Până când vor fi descoperite nişte mijloace mai bune, tehnicile de cercetare a conştiinţei ne descoperă prima ştiinţă a adevărului, verificabilă şi concordantă, care reprezintă şi este un produs al evoluţiei conştiinţei umane.

SECŢIUNEA A DOUA – APLICAŢII PRACTICE

Cap. 9 – Structura Socială şi Adevărul Funcţional

Diversitatea exhaustivă a acestui capitol face necesară existenţa unui cuprins:

Introducere
Distribuirea nivelurilor de conştiinţă ale umanităţii
Populaţia totală a lumii (2004)
Distribuirea nivelurilor de conştiinţă ale lumii (hărţi/grafice)
Distribuirea nivelurilor de conştiinţă - mostre regionale
Calibrări ale locurilor de interes
Viaţa cotidiană
Energia muzicii – Modernă
Muzică Clasică
Muzică – Spirituală
Muzică clasică – Interpreţi
Perioadele muzicii clasice
Artişti – Lucrări creative
Procesul de autentificare
Sporturi şi pasiuni
Filme
Televiziune
Impactul social al celebrităţilor
Comici / umorişti
Ştiri prezentate de media
Politică şi alegerile din 2004
Scală de diagnosticare – politică şi alegerile din 2004
Comentatori de ştiri şi spectrul politic
Ştiri tipărite/ediţii print

Altele

„100 cei mai influenţi oameni din lume!”
Operele literare ale autorilor
Industrie (Statele Unite)
Spoturi publicitare de televiziune
Câmpurile energetice ale industriaşilor celebri
Fundaţii filantropice
Corporaţii
Uniuni
Aplicarea Legii
Ştiinţă – Teorie
Ştiinţă medicală
Oameni de ştiinţă
Şcoli şi universităţi importante

Introducere

În evoluţia conştiinţei umane, limitarea aduce cu sine provocare şi dorinţa de lumină. Creativitatea intrinsecă a conştiinţei este exprimată prin descoperiri permanente şi din ce în ce mai uimitoare, prin care umanitatea compensează restricţiile inerente ale corpului uman, spiritului şi mediului înconjurător.

Societatea umană, în expresiile sale multiple, reprezintă interacţiunea dintre dimensiunea fizică a lumii şi corpul omenesc aşa cum este interpretat el de minte şi de emoţii, care, la rândul lor, reflectă expresia colectivă a evoluţiei conştiinţei.

Capacitatea de a discerne adevărul constituie însăşi baza şi nucleul calităţii vieţii. Capacitatea de conştienţă şi recunoaştere a adevărului ca realitate reprezintă principiul de bază, ireductibil, pe care se construieşte orice societate; totuşi, societatea este deopotrivă în

mod empiric şi conceptual o sală înşelătoare a oglinzilor.

Pentru evaluarea progresului diferitelor culturi, am putea să diferenţiem câteva criterii:

1. Calibrarea nivelurilor generale de conştiinţă ale diferitelor culturi, trecute şi prezente.
2. Evaluarea calităţilor vizibile şi produselor diferitelor culturi (de exemplu „prin roadele lor îi veţi cunoaşte”).
3. Corelarea nivelului de conştiinţă cu principiile de bază ale fiecărei culturi sau societăţi şi, în consecinţă, diferenţierea dintre cele care sunt constructive şi cele care nu sunt.
4. Identificarea surselor informaţiilor benefice versus sursele de eroare şi eşec.
5. Diferenţierea între aparenţă şi esenţă în expresiile sociale.

Starea unei societăţi este perceptibilă, în principal, prin intermediul succesului operaţional al informaţiei colective (care este produsul interpretării colective a experienţei). În cultura noastră actuală, volumul datelor este covârşitor. Fără o procesare foarte sofisticată, semnificaţia, elementul esenţial şi importanţa sunt cu uşurinţă eclipsate de absenţa (sau eşecul aprecierii) chiar şi a celei mai mici dovezi. Ca o consecinţă a greşelilor, în aparenţă minore, (de exemplu „dependenţa sensibilă de condiţiile iniţiale” din cadrul ştiinţei dinamicilor non-liniare) cercetarea îndreptată spre identificarea adevărului verificabil devine adesea foarte intensă, după cum se observă prin atenţia acordată de mass-media.

Progresul societăţii pare să se permanentizeze într-

o stare de anticipare perpetuă a viitoarelor descoperiri ale unor date considerate iniţial irelevante, dar de importanţă vitală. Astfel, atracţia exercitată de ştiri ţine lumea pe picior de aşteptare, martoră la desfăşurarea creaţiei ca evoluţie.

Din perspectivele, prezentate anterior, ale evoluţiei conştiinţei şi fiziologiei funcţionării creierului, au apărut deja unele aprecieri legate de dificultăţile inerente în calea recunoaşterii şi explicării adevărului. Factorii ce contribuie la autorizarea sau excluderea capacităţii de recunoaştere a „sensului" se suprapun peste condiţiile generale. Vocabularul însuşi demonstrează efortul colectiv de creare a unei structuri pragmatice a informaţiei şi de organizare a datelor liniare brute (neprelucrate) în aşa fel încât acestea să capete importanţă, valoare şi specificitate.

Evoluţia continuă a Reţelei Mondiale de Internet şi masiva ei acumulare de informaţii şi date reprezintă o recapitulare spectaculoasă a dezvoltării minţii omeneşti, ce nu incorporează numai informaţii deja acumulate, ci şi dezvoltă continuu tot felul de corelaţii complicate, generând apariţia unor definiţii şi implicaţii noi ale semnificaţiei. În acest proces, se reflectă, de asemenea, supoziţiile şi poziţionalităţile filozofice neexprimate, ca şi şcoli de dezvoltare semantică şi artistică.

O perspectivă strălucită din punct de vedere al modului în care mintea şi societatea abordează şi categorizează informaţia, a fost prezentată într-un articol din revista *Time* referitor la dezvoltarea Reţelei Mondiale de Internet (Grossman, 2003). Acesta a descris motoarele de căutare ca pe o „lentilă prin care vedem sau nu informaţia" şi a indicat importanţa

faptului că „întotdeauna, ceea ce căutăm influenţează ceea ce descoperim, cum anume cunoaştem şi ce ştim”. Faptul că rezultatul este consecinţa intenţiei reprezintă o recunoaştere şi o descriere interesantă a principiului Heisenberg – iar acesta are efect nu numai asupra a ceea ce suntem, ci şi asupra a ceea ce gândim şi, în consecinţă, asupra ceea ce vom deveni. Importanţa crucială a intenţiei este explorată în lucrarea *Puterea Intenţiei* a lui Wayne Dyer (Dyer, 2004). Sensul, limbajul şi societatea sunt unificate interactiv şi în mod empiric, fiind supuse unui tratament personalizat atât la nivel individual, cât şi în conştiinţa colectivă, ceea ce, prin circularitate, influenţează limbajul, descrierea şi semnificaţia, ca un proces continuu de dezvoltare.

În conformitate cu această intenţie colectivă, cercetarea conştiinţei şi un sistem pragmatic de calibrare destinat aflării nivelurilor specifice ale conştiinţei nu sunt numai utile, ci au şi avantajul unic al libertăţii de aplicare. Barierele prealabile ridicate în faţa cunoaşterii pot fi acum depăşite, iar domeniile odinioară întunecate, pot fi aduse azi la lumină.

În acest scop, tehnica a fost aplicată sub forma unui studiu efectuat asupra unor zone largi ale experienţei umane, fapt ce a oferit un dublu beneficiu. În primul rând, ea a verificat eficienta şi capacitatea cercetării conştiinţei atât din motive pragmatice, cât şi teoretice. În al doilea rând, a dezvăluit o serie de zone de limitare care, dacă sunt corect recontextualizate, pot fi convertite în căi spre progres. Enigmele aparent nerezolvabile ale societăţii sunt persistente pentru că ele constituie doar expresia de suprafaţă a factorilor fundamentali nediagnosticaţi; de aceea, utilizarea

tehnicii ca instrument de cercetare, are darul de a deschide uşile descoperirilor şi deciziilor, precum şi unei mai mari înţelegeri şi compasiuni.

Cifrele calibrate sunt rezultatul exclusiv a peste două sute cincizeci de mii de cercetări efectuate începând de la mijlocul anilor 1970 de echipe de cercetători experimentaţi. *Datele sunt impersonale şi nu reflectă opinii personale.* Comentariile care urmează după fiecare secţiune de tabele sunt intenţionat separate de datele neprelucrate.

Deoarece dimensiunea studiului este enciclopedică, exemplele au fost limitate din motive pragmatice ce ţin de restricţiile de spaţiu. Ele sunt totuşi reprezentative şi dezvăluie informaţii necunoscute anterior.

Unele date vor fi, fără nicio îndoială, în dezacord cu opiniile personale sau sociale, ceea ce confirmă nu numai că aparenţa şi esenţa nu sunt identice, dar şi că, uneori, în mod deranjant, suni extrem de divergente, până acolo încât convingerile umane obişnuite sunt adesea, exact opusul adevărului fundamental. Multe din aparentele discrepanţe se rezolvă după un timp de gândire şi, ca un koan Zen, se dovedesc a fi extrem de avantajoase şi instructive. Cea mai bună atitudine este devotamentul faţă de adevăr şi nicidecum agresivitatea împotriva minciunii. Curiozitatea unui spirit deschis conduce la descoperirea progresivă a informaţiei care până atunci nu a fost disponibilă, ceea ce poate părea cel puţin provocator la prima vedere.

Este bine de repetat faptul că minciuna nu este contrariul adevărului, ci absenţa acestuia şi că, dacă preferăm ciocolata, nu înseamnă că trebuie să urâm şi să criticăm esenţa de vanilie. *Calibrările sunt supuse schimbării odată cu modificarea condiţiilor şi intenţiilor oamenilor.* Calibrările prezentate în grafice au fost

preluate dintr-o bază de date de 9000 de calibrări efectuate începând de la sfârşitul anului 2003 şi de-a lungul anului 2004. Repetăm: *Calibrările reprezintă date de cercetare şi nu opinii personale.*

Originea Calibrărilor

Tot ceea ce există în prezent sau a existat în trecut eliberează multiple radiaţii de energie, fapt utilizat de Max Planck în celebrul său experiment al radiaţiei cutiei negre, în urma căruia a obţinut bine-cunoscuta „constantă Planck" din fizica cuantică ($h = 6, 62606826 \times 10^{-34}$ J s). Peştii marini de mare adâncime şi rechinii detectează prada prin intermediul câmpurilor electrice produse de muşchii lor.

Aceste emisii de energie pot fi cercetate şi calibrate printr- un întreg spectru electromagnetic, de la ioni şi fotoni la energia infraroşie, ultravioletă, căldură, sunet, capacităţi absorbante şi reflectante ale diferitelor energii, ca şi fenomene electrice sau de radiaţii. În plus faţă de vibraţia şi absorbţia luminii (de exemplu fotografia obişnuită sau fotografia în infraroşu), limite dintre variabile pot fi detectate, măsurate sau calibrate de la distanţă. Energia biologică a vieţii este, de asemenea, radiată continuu şi înregistrează permanent în câmpul non-liniar al conştiinţei, ceea ce reprezintă un context invariabil (Absolutul).

Tot ceea ce există sau a existat vreodată, chiar şi un gând Urcător, este în mod automat înregistrat într-o dimensiune lizibilă şi veşnică. Astfel, nu există „secrete" în univers, iar viaţa, în totalitatea exprimărilor sale, răspunde în faţa universului. Afirmaţia conform căreia „fiecare fir de păr este numărat" este un fapt impersonal verificabil ştiinţific. Accesul la calibrarea conştiinţei este limitat de condiţiile prezentate în Anexa

C. Ca şi temperatura sau citirea presiunii barometrice, nivelurile de calibrare raportate sunt impersonale şi u prezintă, pur şi simplu, date de cercetare lipsite de opinie personală.

Distribuţia Nivelurilor de Conştiinţă ale Umanităţii

9 5 O 9

Populaţia totală a lumii în anul 2004

Aşa cum a mai fost menţionat şi cu altă ocazie, nivelul general al conştiinţei a evoluat foarte încet, în perioade lungi de timp, atingând valoarea 90 în timpul lui Buddha, 100 în momentul naşterii lui Iisus Hristos, pentru ca apoi să evolueze încet la 190, unde a stagnat pe perioada ultimului mileniu până la sfârşitul anilor 1980, când a tăcut un salt la valoarea 205. În noiembrie 2003, a ajuns la nivelul actual de 207. Distribuţia sa în lume arată că aproximativ 78% din totalul populaţiei calibrează sub valoarea 200. (Totuşi, cifra comparativă pentru Statele Unite este de 49 de procente). Distribuţia naturală proprie este reprezentată ca o curbă progresivă, după cum urmează:

Distribuţia Nivelurilor de Conştiinţă în Lume

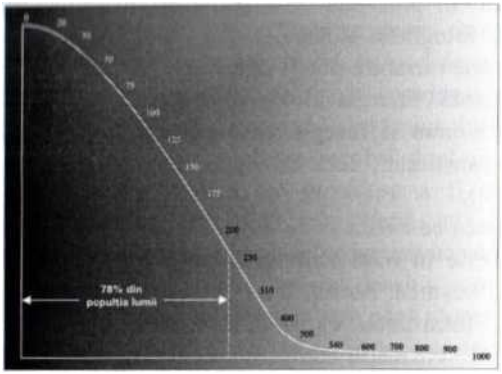

Această informaţie poate fi prezentată sub forma unei piramide, fapt ce-i conferă un sens mai explicit.

Distribuţia Nivelurilor de Conştiinţă ale Umanităţii

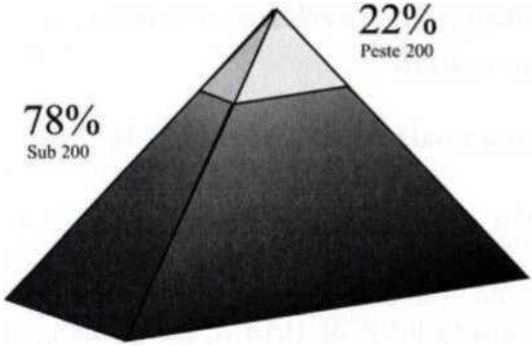

De asemenea, nivelurile calibrabile ale conştiinţei denotă putere, ceea ce explică de ce marea masă a umanităţii, care calibrează sub valoarea 200, nu se auto-distruge pur şi simplu prin negativitatea sa prevalentă. Practic, puterea celor 22 % care calibrează peste nivelul 200 al conştiinţei echilibrează cele 78 de procente negative, după cum se vede în diagrama următoare.

Nivelurile de conştiinţă delimitează subpopulaţii

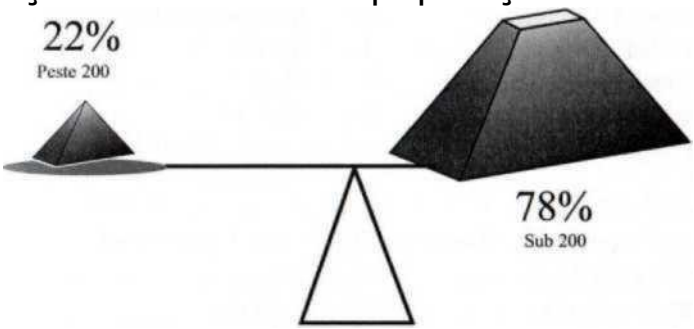

care au tendinţa de a se stratifica în societate, aşa cum se întâmplă, de exemplu, cu un dop de plută aruncat în mare, a cărui poziţie reprezintă o consecinţă a propriei capacităţi de flotabilitate, mai degrabă un fenomen de câmp decât unul datorat relaţiei de cauză şi efect. Mişcarea în câmp este rezultatul factorilor intrinseci cum nr fi alegerea, a cărei gamă aparţine, de asemenea,

câmpului. Societatea reprezintă o gamă stratificată de aşteptări.

Distribuţia Nivelurilor de Conştiinţă – Mostre Regionale

SUA		State		Orase	
Preşedenţia	460	Alabama	350	Chicago	445
Guvern	440	California	280	Lake Shore	450
Poporul	420	Florida	425	South Side	200
Regiuni		Iowa	405	New York	385
Coasta de est	360	Massachusetts	305	N.Y. Upper East Side	430
Coasta de vest	290	Nord Dakota	380		
Midwest	440	Ohio	410	N.Y. West Side	245
Canada		Texas	385		
Banff	410	Wisconsin	415	N.Y. Inner City	135
Montreal	380	Wyoming	440		
Ottawa	400	**Mexic**		Phoenix	425
Toronto	425	Mexico City	305	Washington	450
Quebec	380			Hollywood	190

Calibrarea locurilor de interes

Avion	300	Muzeul Luvru (Paris)	500
Aeroporturi	205	Laborator de metamfetamine	40
Ambulanţă	300	Metropolitan Museum of Art (NYC)	505
Autostradă (Germania)	315		
Automobil	205	Mine	105
Autobuz, Taxi	205	Moteluri	220
Canalul între Anglia şi Franţa	380	Cămine(aziluri) de îngrijire	201
Circ	305	Olimpiade	340
Biblioteca Clinton	450	Bloc operator	395
Magazine cafea	250	Orient Express (tren)	315

Coffee Shops			
Dormitoarele din cămine	250	Parcuri	350
Biserica comunităţii	402	Parthenon	305
Vase de croazieră	320	Terenuri dejoacă	345
Magazine	250	Piaza Hotel (New York)	420
Castelul din Edinburgh (Scoţia)	445	Posturi de politie	265
Tumul Eiffel	485	Spital psihiatric	355
Empire State Building	425	Cabinet psihiatric	420 506
Parlamentul UE	345	Biblioteca Publică	400
Fabrici	195	Rijks Museum (Amsterdam)	535
Fabrici cu linii de asamblare	200	Rodeo Drive (Beverly Hills)	220
Fermă comercială	210	Colosseum-ul din Roma	305
Fermă de familie	380	San Simeon (California)	425
Fast Food	200	Sidewalk Cafe (din Paris)	400
Edificii Federale	200	Muzeul Smithsonian al Indienilor americani	460
Fort Knox	275		
Capelă funerară	215	Feribotul Staten Island	385
Benzinării	202	Statuia Libertăţii	500
Terenuri de golf	315	Metrou (Londra)	225
Marele zid	305	Metrou (Mexico City)	195
Ermitajul (muzeu Rusia)	505	Metrou (Moscova)	375
Route 66	225	Metrou (cu graffiti)	195
Spitale	180	Metrou (Paris)	215
Cartiere din centrul oraşelor	65-80	Supermarketuri	220
Autostrăzi între	215	Times Square (New York)	270
Limuzine	400	Vasul Titanic	310
Lincoln Center (New York City)	355	Tnnity College (Dublin)	455
		Twin Towers (NYC) înainte de 9/11	205
Lockheed Martin „Skunk Works”	395	Twin Towers (NYC) înainte de 9/11 Biblioteca Vaticanului	205 500

În urma studierii tabelului, se observă că marjele inferioare ale pragului 200 semnifică o realizare integră, fiabilă şi sigură, cum ar fi staţiile de autobuz, de taxiuri, poşta şi aeroporturile. Aceste locaţii au adesea aspectul specific oferit de caracterul lor funcţional, în care culoarea gri este predominantă, mobilierul prezentând aceleaşi coordonate, fiind de obicei din metal gri. Prin adăugarea intenţiei şi personalităţii umane, calibrările cresc odată cu inovaţia istoricului Drum 66 – „Old Route 66”. Odată cu sporirea participării umane, a imaginaţiei şi intenţiei, valorile calibrate se ridică până la marjele superioare ale pragului 200, lucru care este reprezentat de postul de poliţie din Times Square.

Prin adăugarea intenţiei şi a priceperii umane, valorile calibrate se ridică intervalul 300, cum vedem în exemplele oferite de avion, ambulanţă, sala de operaţie, vaporul de croazieră, parcul, locul dejoacă, circul, ferma, spitalul de psihiatrie şi chiar locurile Olimpice. Şoselele germane reprezintă o construcţie inginerească mult mai strictă şi mai avansată şi în ciuda lipsei limitei de viteză (viteza medie a traficului este de 110 mile pe oră) prezintă o incidenţă mult mai scăzută a accidentelor decât autostrăzile americane. Diferenţa este explicată şi prin faptul că şoferii germani sunt mai pricepuţi şi sunt mai bine instruiţi, iar vârsta minimă pentru a lua carnetul de şofer e mai mare. Şoselele germane nu au intersecţii, planuri înclinate sau terasamente adânci. De asemenea, sunt mai uşor de supravegheat de poliţie, iar şoferii care greşesc sunt rapid traşi pe dreapta.

Nivelul 400 reprezintă introducerea creativităţii, a esteticii şi dezvoltării intelectuale active, manifestate, de exemplu, prin locuri precum bibliotecile, cafenelele pariziene, Parcul Naţional Yosemite, biserica, San Simeon (California) şi chiar Empire State Building – a cărei construcţie a durat numai un an şi a fost posibilă prin curajul şi îndemânarea muncitorilor americani băştinaşi (în speciali cei din Mohawk), care nu se temeau de înălţime şi puteau să meargă fără probleme pe o sârmă de oţel de numai 6 inch pe 6, la o înălţime de 76 de etaje, deasupra străzilor din New York City.

Nivelul 500 reflectă devotamentul faţă de frumuseţe şi veneraţia pentru marile creaţii artistice ale umanităţii. (Rembrandt calibrează la ameţitoarea valoare 700). De secole întregi, milioane de admiratori au aşteptat la coadă cu teama ca nu vor apuca să vadă o asemenea grandoare legendară. Nivelurile calibrate sunt mai ridicate decât cele ale paradigmei newtoniene, cu birourile sale din oţel cenuşiu, ajungând, prin intuirea sursei de perfecţiune, până la subiectivitatea iubirii, la devotament şi veneraţie.

O vizită la Muzeul Luvru din Paris este extrem de preţuita de aproape toată lumea. Vizitatorii sunt surprinşi că li se permite, fără nici o restricţie, să fotografieze toate comorile de artă universală aflate acolo. Prin contrast, în mijlocul fostei curţi, se află o structură modernă (cal. 180), iar acest lucru are ca efect un şoc estetic neprevăzut. Concepţia acestei intrări anormale, dar foarte funcţionale, reprezintă arhitectura modernismului (de E.M. Pei). Ea a devenit subiectul unor dezbateri estetice internaţionale, aşa cum şi era de aşteptat, din cauza nepotrivirii unei structuri rigide calibrate la nivelul 180, în curtea unuia

din cele mai

cunoscute monumente istorice din lume, calibrate la valoarea 500.

Viaţa cotidiană

Pilula de a doua zi 'pentru avort -RU 486)	200	Contracepţia	205
		Biscuiţi de casă	520
Alta Vista	208	Donald Duck (desen animat)	205
Corpul animal	200	Pământul (planeta)	200
Arm & Hammer Baking Soda (produs)	320	Tehnicieni în medicina de urgenţă	290
Făină Aunt Jemima's 'produs)	350	Gândire, atitudine, acţiune ce ţine cont de mediul	260
Păpuşa Bărbie	205	înconjurător	
Biofeedback	202	Eutanasia	200
Body Piercing	180	Feminismul	320
Supa Campbell (produs)	325	Alimentele	200
Clonare (Animală)	200	Mâncare făcută în casă şi binecuvântată	215
Clonare (umană)	180		
Coca-Cola (băutura)	305	Mâncare făcută de maşini din comerţ) binecuvântată	207
Alimentele din calitatea	192	Poziţia copiilor în SUA	405
comercială	202	Poziţia bărbaţilor în SUA	425
Alimente făcute în casă	209+	Poziţia femeilor în SUA	405
Plăcintă cu răvaşe	345	Cereale Quaker	305
google.com	209	Torsul lânii	345
Hatha Yoga	260	Standuri cu produse de la ferme	355
Moda	295		
Hope Diamond	205	Rodeo	255
Corpul uman	205	Moş Crăciun	390
Sistemul Internet (nu conţinutul)	205	Sex	250
		Cerşetori stradali	160
Povestea găinii roşii	295	Grup de muzicieni stradali	480
Boala vacii nebune	50		
Marijuana Medicală	235	Ziua recunoştinţei -	515
Mickey Mouse	205	*Thanksgiving*	

Banii	205	Ceai verde	300
Mamă făcând cozonaci de Crăciun	520	Orezul Uncie Ben's (produs)	315
		Vegetarianism	205
Multilateralism	200	Vick's (produs)	345
Legile lui Murphy	280	Salcie	245
Paparazzi	180	Alpiniştii utilitari	290
Pepsi (băutura)	305	Conţinutul web-ului	50-
Principiul lui Peter	260	Yahoo.com	206
Umoriştii politici	190	Munca în grădină	250
Poligamia	145	Yogi Bear	205
		Temperatura de 0 grade	205

Este important de notat că sistemul de Internet calibrează la un nivel sigur de 205-208, inclusiv cele mai relevante motoare de căutare. Prin contrast, conţinutul documentelor care apar pe Internet reflectă întreaga gamă a conştiinţei umane, calibrând între nivelurile 50 şi 445. prin urmare, în prezent, aceasta este cea mai importantă sursă de dezinformare. Astfel, convingerea naivă conform căreia „trebuie să fie ceva adevărat dacă a apărut pe internet” este cât se poate de falsă şi are adeseori consecinţe negative, dăunătoare. Calibrarea arată că aproximativ 50 % din informaţiile furnizate pe Internet se plasează la niveluri mai mici de 200, ceea ce, în mod interesant, reprezintă aproape acelaşi procent cu nivelul calibrat al conştiinţei populaţiei americane actuale (49% sub 200 şi 51% peste valoarea 200).

Caracterul intim şi anonim pe care îl oferă Internetul constituie o oportunitate de exprimare pentru persoanele respinse de societate pentru că sunt dezechilibrate şi au probleme personale speciale, cum ar fi, de exemplu, extremismul politic şi înclinaţiile sexuale respinse de societate, precum şi iraţionalitatea

şi sistemele paranoice iluzorii. Internetul este marele teren de joacă pentru generaţia „eu”, aşa cum se vede şi prin numele site-urilor (spre exemplu „Bill’s Turn”, „My Place”, etc). Acest lucru reflectă adeseori opinia că o idee obişnuită este exacerbată de ego pentru a părea mai profundă şi mai importantă. 67% din site-urile *blogger-* ilor calibrează sub valoarea 200 şi reprezintă, în primul rând, dispozitive de exprimare a emoţiilor negative, a resentimentelor şi a frustrărilor generate de problemele de personalitate.

Satira presupusă a desenatorilor de filme politice de animaţie este în realitate o formă ascunsă de defăimare, după cum se vede şi din nivelul său calibrat 190. Unii văd în acestea chiar şi rea-voinţă şi o intenţie evidentă de a răni sau a face rău unui subiect faţă de care există aversiune.

Banii calibrează la un nivel neutru, iar sexul la valoarea 250. Cele două sunt aparent neutre la origine, dar intenţia cu care sunt utilizate le deosebeşte. În mod interesant, clonarea animală se află la nivelul 200, în timp ce clonarea umană se situează la 180.

O descoperire destul de semnificativă rezidă în diferenţa calibrată dintre hrana binecuvântată şi cea nebinecuvântată. Pâinea făcută de maşinile dintr-un supermarket local calibrează la nivelul 188, dar atunci când este binecuvântată, nivelul ei creşte la peste 200. Pâinea procurată de la acelaşi supermarket, dar din raionul de brutărie, calibrează la început la valoarea 203 şi chiar peste aceasta dacă este binecuvântată. Dacă este făcută manual, nivelul pâinii creşte de la nivelul de bază de 200 la valoarea 209, iar dacă este şi binecuvântată ajunge chiar la valoarea 215 – aceasta fiind o demonstraţie unică a principiului Heisenberg,

prin care introducerea conştiinţei şi a intenţiei spirituale umane are darul de a schimba câmpul. Acest lucru mai dovedeşte şi că rugăciunea în sine înseamnă mult mai mult decât o simplă speranţă.

Unele branduri reflectă afecţiune (de exemplu, Jell-O, Route 66, Campbell's Soup), impregnându-se cu mistica culturală americană. Ele reprezintă încrederea într-o întreagă industrie, care se exprimă sub forma loialităţii faţă de brand.

Un interes îl prezintă şi calibrările previziunilor din prăjiturile cu răvaşe norocoase, care se situează la valoarea 345 şi care reprezintă, într-adevăr, principiile pe care majoritatea populaţiei îşi bazează viaţa. De exemplu: „Un cuvânt bun îţi poate schimba viaţa" conţine cu adevărat o înţelepciune profundă.

Poziţionarea femeilor şi a copiilor din Statele Unite la nivelul 405 este în contrast puternic cu poziţia lor în ţările i opresive (cum ar fi Islamul şi altele) unde aceste categorii calibrează la nivelul 140, ceea ce denotă puternica întârziere culturală din aceste ţări în care, atât populaţia, cât şi liderii guvernamentali calibrează, de asemenea, destul de jos. Deşi în raport cu situaţia din anii 1930 marja s-a mai restrâns, în Statele Unite mai există încă un decalaj de 20 de procente între nivelul bărbaţilor şi cel al femeilor şi copiilor. Transformările sociale au nevoie de timp şi se pare că „tavanul de sticlă" dispare acum foarte repede, lucru dezvăluit de faptul că, în 2003, spre exemplu, unele corporaţii conduse de femei au avut câştiguri mai mari decât acelea conduse de bărbaţi. *(Fortune,* ianuarie 2004).

Din punct de vedere istoric, într-o cultură primitivă sau agrară, puterea fizică a bărbaţilor era necesară sub

forma agresivităţii date de testosteron, şi astfel, partea

masculină a avut tendinţa de a domina. Totuşi, pe măsură ce civilizaţia a progresat, iar valorile apreciate au fost mai puţin acelea bazate pe forţa fizică şi mai mult pe domeniul mental şi pe creativitate, locul ocupat de cele două sexe pe scara socială s-a apropiat de egalitate. Termenul „primitiv” implică predominanţa şi persistenţa modelelor comportamentelor animale, conform cărora „biologia ne decide soarta”. În lumea modernă, evoluţia conştiinţei împreună cu educaţia şi intelectul constituie factori decisivi.

Energia Muzicii Moderne *Muzica (nu personalitatea artiştilor):*			
Anderson, Marian	510	Gangsta Rap, Punk, Heavy Metal, Gothic, Grupuri violente §i antisociale	35-95
Armstrong, Louis	590		
Beatles	460		
Beach Boys	400		
Bee Gees	510	Garland, Judy	405
Berlin, Irving	415	Gass, Robert („Kyrie”)	705
Bocelli, Andrea	550	Harrison, George	540
Caruso, Enrico	560	Hip Hop	270
Cash, Johnny	504	Iglesias, Julio	400
Charles, Ray	485	Jones, Spike	350
Cole, Nat King	470	Joplin, Janis	495
Country Western	255	Lane, Christy	500
Crosby, Bing	485	Liberace	365
Disco	235	Mamas and the Papas	495
Dorsey, Tommy	450	Manilow, Barry	505
Dylan, Bob	500	Pop Rock	205
Ellington, Duke	450	Presley, Elvis	420
Elliott, Cass	505	Riverdance	500
Fitzgerald, Ella	465	Rolling Stones	340
		Santana	515
		Welk, Lawrence	475

Muzica clasică	
Bach, J. S.	530 Kabalefsky, D.

Cimpoieri	505	Leoncavello, R.	475
Barber, S.	480	Liszt, F	490
Bartok, B.	475	Mendelssohn, E	480
Beethoven, L	510	Mozart, A.	540
Berlioz, H.	480	Mussorgsky, M.	485
Bizet, G.	425	Offenbach, J.	480
Brahms, J.	495	Pachebel, J.	690
Cherubini, M.	485	Paganini, N.	515
Colinde de Crăciun	550	Puccini, G.	550
Chopin, F.	500	Rachmaninoff, S.	490
Balet Clasic	525	Ravel, M.	475
Copeland, A.	465	Rossini, G.	490
Debussy, C.	485	Schubert, F	460
Dvorak, A.	490	Shostakovich, D.	480
Gilinka, M.	480	Sibelius, J.	485
Gluck, C.	475	Smetana, B.	470
Gounod, C.	420	Stravinsky, 1.	465
Grand Opera	525	Strauss, R.	475
Grieg, E.	490	Ceaikovski P	550
Händel, G.	510	Vangelis	485
Hayden, E	490	Weber, C. M. von	485
Humperdinck, E.	490	Wagner, R.	500

Muzică spirituală			
Ave Maria	575	Amazing Grace	575
Si lent Night	575	Imnul marinei SUA	575
Joy to The World	575		

Muzică clasică – Interpreţi			
Callas, Maria	485	Pinza, E.	480
Caruso, Enrico	500	Opera San Francisco	465
Chaliapin, F	485	Tagliavini, F	485
Cliburn, V.	480	Tebaldi, R.	485

Heifitz, J	490	Tibbett, L.	490
Scala din Milano	465	Toscanini, A.	490
Menuhin, Y.	485	Paganini, N	495
Metropolitan Opera	465		

Perioadele muzicii clasice (pornind de la perioadele cele mai recente „LaFave, 2004”			
Eclecticism	460	Romantism	465
Minimalism	450	Clasicism	460
Serialism	450	Rococo	460
Dodecafon (12-tonuri)	400	Baroc	470
Neoclasicism	440	Renaştere	470
Impresionism (Debussy)	440	Medieval	470

Observăm că efectele compasiunii, iubirii, precum şi energiei inimii conduc către o calibrare extrem de înaltă, ceea ce semnifică devotament pentru frumuseţea estetică şi afectivă. Acestea sunt şi nişte fenomene fiziologice, demonstrate prin apariţia aşa-numitei „piele de găină” ce apare la un public emoţionat, care nu arareori varsă şi lacrimi de bucurie. Publicul plânge nedisimulat la un spectacol al nevăzătorului Andrea Bocelli, aşa cum se întâmpla şi la concertele lui Enrico Caruso. Muzica lui George Harrison a fost clar una religioasă. Cimpoiul, calibrat la nivelul 505, semnifică valoare şi curaj, dar transmite şi teamă unui posibil duşman.

Interesant este sunetul de „bocet” al baladelor celtice, cum ar fi cele ale grupului „Riverdance”. Solo-urile sopranei au o energie de o frumuseţe aparte şi care calibrează la nivelul 640-650. Cimpoiul irlandez ne

conduce către aceeaşi atmosferă desprinsă parcă „dintr- o altă lume”. Efectul este magnetic şi poate fi cel mai bine descris prin termenul de eteric. Efectul total este similar cu starea de conştiinţă care predomină deasupra nivelului 600 al conştiinţei. Deşi există sunet, el este învăluit în tăcere şi veşnicie. Sunetul mai trezeşte şi sentimentul unei vechi familiarităţi, ca şi dorinţa de a ne întoarce la o existenţă imaculată, plină de puritate, luminozitate, pace şi frumuseţe.

Muzica militară face parte dintr-o clasă aparte şi dezvăluie, într-un mod semnificativ, discrepanţa între aparenţă şi esenţă. La Castelul Military Tattoo din Edinburgh (cal. 505) se desfăşoară un eveniment anual care atrage mii de spectatori din lumea întreagă. Mai mult de o mie de interpreţi din cele mai importante ţări ale lumii îşi reprezintă cultura prin cele mai reprezentative şi mai performante orchestre militare. Spectacolul pe care îl oferă acestea îţi taie respiraţia, iar uriaşa masă de spectatori devine tăcută din respect pentru înaltul grad de excelenţă care se desfăşoară în faţa lor (de exemplu, toboşarii elveţieni). Apoi, spre surpriza acestora, spectatorii încep să plângă cuprinşi de valul unei emoţii profund mişcătoare (cal. 520), ce reprezintă energia pe care o degajă sentimentele de onoare, valoare şi iubire pentru patrimoniul uman precum şi pentru reprezentările acestuia: familia, cultura şi semenii noştri. Bărbatul care se duce la război este la nivelul calibrat 510 (cel de-al doilea război mondial). La sfârşitul show-ului Tattoo, o sută de cimpoaie cântă „Queen of My Heart”, care calibrează la nivelul 525, şi lasă publicul, cuprins de un val de emoţie adâncă, profundă, într-o stare de tăcere respectuoasă.
Această înclinaţie umană ascunsă este exploatată de

conducători, care ştiu să manipuleze pentru scopuri politice acest rezervor puternic şi adânc de energie integră intrinsecă latentă.

Loialitatea şi devotamentul poporului faţă de ţară şi cultură sunt naturale şi îşi au rădăcina încă în prima copilărie, când credinţa şi încrederea în părinţi este totală şi nepătată de intelectualizare sau influenţe exterioare. Inima naivă de copil cade pradă manipulărilor politice înşelătoare. Această naivitate încrezătoare şi lipsită de spirit critic, este şi mai vulnerabilă în faţa seducţiei exercitate de liderii politici convingători care deţin putere sau autoritate religioasă. Mieii sunt duşi la sacrificare de inocenţa lor, care este un amestec de slăbiciune şi putere.

Există o conştiinţă interioară şi la oamenii de arme care plâng în văzul lumii la reuniuni, chiar şi la acelea cu foştii lor duşmani. Trebuie menţionat că militarii sunt întotdeauna primii care îşi iartă foştii duşmani la sfârşitul războiului (Brooke, 2004), în mod surprinzător, acest fenomen este resimţit aproape imediat ce ultimul foc de armă a fost tras. Mulţi bărbaţi îşi disimulează emoţia alăturându-se sărbătoririi triumfătoare, dar undeva, în adâncul sufletului, există conştientizarea acelor profunzimi din care izvorăsc dragostea şi integritatea, sensul fundamental a ceea ce înseamnă *Valhalla* cu adevărat. Acesta nu are nicio legătură cu războiul, dar a fost nevoie de un război pentru ca acest sentiment să iasă la suprafaţă. Respectul reciproc pentru valorile onoarei este demonstrat prin cariere militare celebre, cum ar fi aceea a faimosului „Baron Roşu”, din primul război mondial, Manfred von Richthofen (cal. 385). As al tuturor aşilor, pilotul Luftwaffe a câştigat 80 de bătălii aeriene şi a doborât

52 de avioane britanice, dar în cele din urmă a fost ucis în luptă. Era atât de respectat încât Aliaţii (Australia Flying Corps) au organizat pentru el funeralii militare. Măreţia „Marii Generaţii” din cel de-al doilea război mondial a fost aceea a inimii, pentru că victoria a fost doar consecinţa puterii acesteia.

Naivitatea inimii este exploatată de propaganda care cheamă la luptă pentru a servi „patria mamă”. Încrezători, adepţii acordă încrederea lor „Marelui Conducător” şi cad într-o obedienţă infantilă, urmându-l pe megaloman ca mieii la tăiere. În felul acesta naivitatea poate să conducă, şi o şi face, către distrugere. Singura modalitate posibilă de protecţie este cunoaşterea adevărului real prin intermediul nivelurilor calibrate ale conştiinţei conducătorilor sau învăţătorilor. Liderii spirituali falşi constituie capcane în care pot cădea cei imprudenţi.

Energia muzicii clasice are un impact pozitiv asupra comportamentului şi capacităţii de învăţare, generând şi creşterea . nivelului conştiinţei. Acest lucru are ca rezultat dezvoltarea conexiunilor şi modelelor neuronale. Totodată generează creşterea capacităţii matematice şi trecerea de la mintea inferioară la cea superioară, (vezi Capitolul 14). Expunerea la muzica clasică în copilărie şi în primii ani ai tinereţii are ca rezultat atracţia către pace, adevăr şi frumuseţe şi aversiunea faţă de violenţă, falsitate şi vulgaritate. Sensibilitatea la estetică oferă o punte naturală care facilitează apariţia conştienţei spirituale şi a non-eului.

Din punct de vedere clinic, beneficiile unei expuneri timpurii la artele clasice s-au confirmat printr-o rată a criminalităţii mai scăzută cu 75%. Dacă acest lucru se îmbină şi cu o educaţie religioasă, incidenţa

criminalităţii scade cu aproape 90%. (Dacă se adaugă şi jocul de şah, se mai pierde un procent.)

Muzica rock-and-roll, hip-hop, disco şi country au o mare putere de atracţie, chiar prin ritm – care poartă cu el o energie nevăzută ce transmite oamenilor bucuria de a fi viu, iar dansul devine o sărbătoare colectivă. Este interesant să analizăm diferenţa între nivelul de conştiinţă al muzicii Beatles-ilor şi cea a trupei Rolling Stones, „cea mai mare formaţie rock-and-roll din câte au fost vreodată". În interpretarea Beatles-ilor, observăm dedicarea pentru arta creatoare a muzicii. În cele din urmă, grupul s-a dezmembrat din cauza individualismului membrilor săi, fiecare din ei urmărindu-şi propria muză. Prin contrast, grupul Rolling Stones a continuat să cânte încă 30 de ani, fiind ţinut împreună de un angajament de grup similar celui care se creează într-o echipă. În timp ce creativitatea Beatles-ilor a fost condusă de exprimarea unei inspiraţii muzicale interioare, Rolling Stones participă şi interacţionează intuitiv cu publicul care, practic, este atras în spectacol şi nu rămâne doar un simplu spectator.

La niveluri mai joase de calibrare, muzica devine predominant generatoare de senzaţii şi glorifică violul, criminalitatea, violenţa, moartea şi alte forme extreme şi excesive ale brutalităţii. După cum s-a arătat şi în *Putere versus Forţă,* însăşi energia muzicii (chiar şi fără text) poate afecta negativ sistemul de acupunctura al corpului, slăbindu-l. Acest lucru a fost descoperit pentru prima dată de către tir. John Diamond, care a publicat informaţia la sfârşitul anilor 1970 (Diamond, 1979).

Nivelurile joase de calibrare arată că sexul şi violenţa sunt puternic exploatate („sexul vinde")

contribuind la atracţia pentru un hedonism nelimitat. Acest mesaj se transmite prin intermediul mass-media şi are impact asupra adolescenţilor impresionabili, care sunt atraşi cu uşurinţă de energia degajată de strălucire. Această energie unică a fost mai întâi descrisă într-una din cărţile lui Alice Bailey *(Glamour,* 1950) . Este vorba despre o energie proiectată în exterior ce îşi copleşeşte subiectul cu o dorinţă exagerată, care se diluează însă rapid pentru că nu reprezintă calitatea unui obiect, ci proiecţia eului observatorului. Publicul face acelaşi lucru cu imaginile dictatorilor megalomani care, atunci când sunt dezbrăcaţi de ornamente, devin patetici şi trişti şi, în cele din urmă, aleg să se sinucidă pentru a împiedica demascarea himerelor care i-au călăuzit. Consecinţele comportamentale asupra adolescenţilor ale unor astfel de programări energetice de joasă frecvenţă se traduc prin desensibilizare, reducerea emotivităţii, având ca rezultai comportamente pentru care părinţii sunt consideraţi vinovaţi, când, de fapt, sursa influenţei negative se află în mijloacele massmedia şi în cultura celor de aceeaşi generaţie. Importanţa acestui efect neplăcut a fost adusă în atenţia publică de CORE (Congresul Egalităţii Rasiale), care a creat lista „celor 5 cei mai răi" artişti „Gangsta rap" (Ştirile CNN, 3/8/04). În apărarea lor, „rapper"-ii declară că ei nu fac decât să încerce să scape de sărăcie şi sa demonstreze avantajele acţiunii libere. Ei sunt, de exemplu, expresia mizeriei, a disperării şi a sărăciei, după care devin antreprenori şi se apucă plini de optimism de afaceri integre.

Adolescenţii răspund în principal presiunilor celor de o seamă cu ei şi a mijloacelor media, în detrimentul

părinţilor. Această lipsă de respect faţă de părinţi este susţinută şi încurajată de actualele structuri sociale, educaţionale şi politice, căpătând şi mai multa forţă socială prin denigrarea autenticităţii oricărei autorităţi. Eroarea se bazează pe percepţia greşită asupra autorităţii adevărate şi integre, care este considerată a fi un autoritarism non-autentic, cum ar fi, de exemplu, respingerea „postmodernistă” a logicii, inteligenţei, raţionalului şi eticii.

Astfel, adolescenţii din ziua de azi sunt îngrădiţi de programele non-integre şi seduşi de media sau de cei din generaţia lor (Guthrie, 2004). În acelaşi timp, protejarea standardelor tradiţionale ale eticii şi moralităţii sunt atacate zgomotos. Dificultatea constă în faptul că, în şi prin sine, libertatea de expresie este neutră şi, ca şi în situaţia banilor, numai prin modul de utilizare se vădeşte dacă e benefică sau nu. Acest inconvenient este cumva analog cu gestul de a da arme unor copii care nu sunt antrenaţi în a se apăra – fiind cu atât mai puţin familiarizaţi cu moralitatea şi etica.

O societate care refuză moralitatea devine dominată de senzaţional, strălucire şi oportunitate. Câmpul de conştiinţă a acestei sub-culturi este ca un motor fără cârmă sau volan. Interesant este faptul că marile centre comerciale au descoperit că, difuzând muzică clasică în parcări, îi pot determina pe adolescenţii care îşi „pierd timpul” pe acolo să renunţe să o mai facă.

Artişti – Lucrări de creaţie			
Cezanne	510	Parrish	495
Dali, Salvador	455	Picasso	365
Degas	540	Pieta	590

de Kooning	465	Arta politică de protest	180
Da Vinci, Leonardo	565	Pollock	425
Graffiti	140	Pornografia	105
Holbein	465	Rembrandt	700
Lautrec, Toulouse	450	Rockwell	500
Matisse	525	Ruberg	510
Michelangelo	590	Suprarealismul	385
Miro	490	Van Gogh	480
Mona Lisa	499	Vermeer	515
Munch, Edvard	495	Warhol	200

Din lipsă de spaţiu, lista este limitată, dar în baza de date există mult mai mulţi artişti. Arta, ca nicio altă formă de comunicare, reflectă intenţia viziunea şi geniul creatorului, iar unii din aceştia sunt iluştri.

În privinţa lucrărilor de artă de foarte mare valoare se vădeşte faptul că descoperirea tehnicii de cercetare a conştiinţei poate detecta falsul imediat. Acest lucru a fost demonstrat şi înregistrat pe o casetă video în 1995, unde un fals Picasso a făcut ca braţul celui testat să slăbească imediat (Hawkins, Video tape #1). Acest lucru este foarte important pentru proprietarii galeriilor de artă, ca şi pentru colecţionarii care ar putea deveni ţinta falsificatorilor.

Procesul de autentificare (Cal. 600)

Tehnica de testare a autenticităţii obiectelor de artă, antichităţilor, relicvelor, documentelor istorice, artefactelor arheologice sau a oricăror alte obiecte, este utilizată doar pentru a se face o serie de afirmaţii în legătură cu acestea, obţinând un răspuns prin utilizarea tonusului muscular. Obiectul de artă respectiv nu

trebuie să fie neapărat de faţă, ci doar păstrat în minte şi vizualizat în linişte de subiectul testării. De exemplu, acesta rosteşte: „Pictura pe care o am în minte este autentică”, iar apoi apasă repede cu doua degete pe încheietura mâinii subiectului. Pentru validare urmează unele întrebări, cum ar fi : „Pictura este un Vermeer original (Răspuns prin da sau nu.) „Are o vechime de mai mult de 100 de ani” (da sau nu) „Este calibrată peste nivelul 400 (Da) „Peste 450” (Da) „Peste 500” (Da) „Peste 505” (Da) „Peste 510” (Da) „La 515” (Da) „Peste 515” (Nu).

Aceste afirmaţii sunt urmate de o serie de declaraţii referitoare la detalii, istorie, locaţie, etc., pentru a merge pe urma originii, vechimii pânzei şi vopselurilor, integrităţii artistului şi a altor factori. Aceste declaraţii pot fi făcute verbal, tăcut sau doar imaginate. Având în vedere că marile lucrări de artă se vând pentru milioane de dolari şi uneori chiar şi marii experţi au îndoieli sau nu sunt de acord asupra autenticităţii acestora, procesul de verificare este, evident, foarte valoros, iar falsurile sunt detectate în mai puţin de un minut.

În timp ce explicarea procesului de verificare pare a fi detaliată, laborioasă şi de durată, în practică este foarte simplă, fiind, de fapt, o chestiune de numai câteva secunde. Este, de asemenea, evident că aceeaşi tehnică detectează aproape instantaneu dacă un martor sau o persoană publică spune adevărul sau dacă un produs căruia i se face reclamă la televizor are calităţile pe care le pretinde. Se va descoperi că, adeseori, afirmaţiile unei persoane publice sunt, de fapt, 100% minciuni.

Atunci când procesul de mai sus se aplică ştirilor zilnice, rezultatul este surprinzător şi, iniţial, întrucâtva descurajator, dacă este vorba de crime celebre, procese

şi afaceri internaţionale, unde decepţia predomină. Prin contrast, putem fi mulţumiţi să descoperim că acuzaţiile sunt în mod frecvent false, iar justiţia iese adesea triumfătoare.

Pentru obţinerea unor rezultate foarte precise, este necesar ca ambele persoane implicate în procedură să fie integre, iar întrebările să fie consacrate descoperirii adevărului şi nu încercării de a susţine un punct de vedere sau de a obţine o dovadă subiectivă. Căutarea adevărului asupra diferitelor aspecte ale vieţii asigură atingerea progresivă a înţelepciunii şi compasiunii. De asemenea, şi simţul umorului ajută în acest sens.

Sporturi şi ocupaţii favorite (hobby-uri)			
Aikido	260	Masaj	250
Curse auto	200	Escaladă montană	205
Baseball	330	Finalele Naţionale de baschet	455
Muschet	345		
Ciclism	350	Olimpiade	390
Obsesia Body-Building	185	Pasadena Rose Bowl Parade	410
Bowling	295	Jocul în sine	375
Box	180	Vânarea câinelui de prerie	30
Bridge	410	Recreaţie	395
Corida	35	Rose Bowl	405
Şah	415	Alergare (aerobic)	350
Dans	475	Deviaţii sexuale	160
Lupte de câini/ cocoşi	35	Fotbal	450
Vânătoare de vulpi	65	Staruri sportive	340 400
Gimnastică	320	Steroizi	160
Sporturi extreme	110	Super Bowl	480
Exerciţii Feldenkrais	410	Nataţie	310
„Aranjarea” unor jocuri	90	Tai Chi	305
Fotbal American	330	Tenis	350
Jocuri de noroc	180	Tenis (Wimbledon)	440
Golf	400	Cupa mondială	490

Sporturile pot fi împărţite între competiţionale şi recreative, fiecare dintre aceste categorii calibrându-se la un nivel destul de ridicat şi devenind, astfel, o expresie a entuziasmului şi a plăcerii jocului, a spontaneităţii şi distracţiei, ce aminteşte de tinereţe şi vigoare fizică. Odată cu vârsta, jocurile de şah, bridge şi golf oferă beneficiile recreării, care calibrează la un nivel foarte bun.

Din punct de vedere psihologic şi fiziologic, efectul odihnei este anabolic. Unii medici, precum Hipocrate, au prescris-o adesea în cazul maladiilor grave. Acesta a recomandat beneficiile terapeutice ale masajului, exerciţiilor, odihnei şi înfrumuseţării, aşa cum se practică şi în prezent în centrele de sănătate.

Dacă sunt calibrate sub valoarea 200, sporturile şi hobby-urile sunt generatoare de energie animalică, primitivă, de lupte şi rivalităţi, însoţite de admiraţia şi strigătele mulţimilor. La nivelul cel mai de jos al acestor aşa-numite sporturi regăsim, de fapt, acţiunea de a ucide fără niciun scop sau competiţie, de a ucide pur şi simplu, ceea ce reprezintă un nivel foarte primitiv al conştiinţei (gladiatorul roman calibrează la nivelul 80).

Iluzia pe care o creează jocul este glorificată, iar tentaţia nu rezidă numai în bani, ci şi în pasiunea de a „câştiga”, ceea ce, aşa cum societatea a învăţat deja, poate deveni un drog (din cauza dopaminei eliberate în creier [Volkow, 2004]). Jocurile de noroc au avut întotdeauna o moralitate discutabilă. Pe la mijlocul secolului XX, etica parentală a decis dacă jocul cu bile (arşice) este sau nu permis copiilor. În aceeaşi perioadă, automatele de jocuri mecanice au fost limitate doar pentru acţiunile de caritate şi organizaţiile non-profit. Bingo era o sursă de venituri destinată bisericii, dar jocurile de noroc în sine erau ilegale, raidurile poliţiei

fiind privite aprobativ.

La nivelul 180 al conştiinţei, jocul de noroc continuă să fie o enigmă morală, îmbrăcată la rândul său într

una politică. Totuşi, societatea a recurs la un compromis, găsind modalitatea legală de a redistribui câştigurile.

Filme *(Vezi Anexa pentru lista calibrată a peste 200 de filme)*			
2001, Odiseea spaţială	440	Casablanca	385
A Beautiful Mind	375	Cat în the Hat	130
Domnul Schmidt	435	Celsius 41.11	320
Portocala mecanică	70	Color Purple, The	475
Regina Africană	395	Doctor Jivago	415
Aliens	145	Easy Rider	195
Amadeus	455	Imperiul soarelui	490
American Beauty	380	Fahrenheit 9/11	180
Marele albastru	700	FahrenHYPE 9/11	290
The Big One,	180	Gandhi	455
Naşterea unei naţiuni	140	Harry Potter	215
Bonnie şi Clyde	105	Cu sânge rece	80
Bowling for Colombine	185	It's A Wonderful Life	450
Canadian Bacon	180	Fălci	140
Stăpânul inelelor	350	Santa Claus 2	190
MASH	360	Tăcerea mieilor	45
Matrix	165	Sunetul muzicii	425
My Fair Lady	405	SpongeBob SquarePants	385
Zbor deasupra unui cuib de cuci	160	Războiul stelelor	250
		Supersize Me	180
Patimile lui Christos (varianta editată)	395	Mary cea cu vino-încoace	105
Patimile lui Christos (varianta needitată)	190	Titanic	405
		TV Nation	180
Pretty Woman	375	Turnurile gemene	350
Psycho	80	What the #$*! Do We Know?	455
Ray (Charles)	475		
Return of the King	350	Migraţie înaripată	495
Koger and Me	180	Vrăjitorul din Oz	450

Acest produs esenţialmente american s-a dezvoltat şi a reuşit ,a ajungă o industrie mondială al cărei simbol este Hollywood-ul. Ca formă de artă, filmul este

neîntrecut prin faptul că include interpretare, dans, muzică, actorie, plus tehnologie creativă şi inginerie care utilizează cele mai bune talente disponibile. (Calibrările de mai sus arată nivelul de conştiinţă al materialului prezentat şi nu calitatea filmului în sine; de exemplu, filmele de groază, deşi artistic sunt bine realizate, calibrează sub valoarea 100).

De notat că un film care s-a remarcat mai degrabă prin unicitate, cum a fost *Big Blue (Marele Albastru, regia Luc Besson),* menţionat în *Putere versus Forţă,* s-a calibrat la ameţitoarea valoare 700. Dincolo de scenariu găsim contextualizarea unităţii vieţii şi opţiunea de a alege dintre viaţa eternă şi cea fizică. Patimile lui Cristos *(The Passion of Christ)* deşi foarte integru în intenţie (nivel calibrat 490), e tras în jos de scenele prelungite de tortură şi violenţă. Dacă cele 10 minute de gros-planuri violente ar fi fost eliminate, filmul ar fi calibrat la nivelul 395.

What is the #$! Do We Know?* (cartea *What the Bleep Do We Know?! – Ce naiba ştim noi, de fapt?* – a fost publicată de Editura Cartea Daath în 2007 – n.tr.) este un film non-hollywoodian care demonstrează cu umor adevărata realitate aflată dincolo de aparenţă – ştiinţă şi spiritualitate; dinamică non-liniară; realitate cuantică; efectul gândirii asupra realităţii; faptul că responsabilitatea revin conştiinţei umane. Filmul a fost declarat ca fiind unic şi continuă să fie prezentat peste tot.

Acuzaţiile care susţin că America este o societate imorală sunt contrazise de importanţa acordată moralităţii mijloacelor media în numeroase dezbateri. Exploatarea libertăţii de expresie împinge învelişul de hedonism nihilist până la limita reprezentată de

scandalurile morale. Mijloacele media de divertisment îşi proclama inocenţa, declarând, de exemplu: „Noi nu creăm opinia publică, ci o reflectăm cu exactitate”, ceea ce reprezintă totuşi un cerc vicios prin faptul că opinia publică la care se face referire este, într-o măsură considerabilă, consecinţa mijloacelor media.

Artistul trebuie să aleagă ce aspecte ale vieţii doreşte sa reflecte prin actul său artistic şi, la fel, mijloacele media au o influenţă majoră asupra moravurilor sociale şi a sistemelor de credinţe. Acest lucru se reflectă foarte bine în industria filmului (nivel calibrat 180). De asemenea, este important să menţionăm avalanşa de filme caracterizate de spiritul anti-Crăciun (Waxman, 2004), care calibrează colectiv la nivelul 170. Totuşi, economia filmului demonstrează care sunt adevăratele zone de interes ale publicului. Revista Fortune (ianuarie, 2005) arată că, deşi doar 3% din filmele hollywoodiene primesc calificativul „G”, ele produc un venit mai mare decât 69% din filmele evaluate cu „R”. De asemenea, este interesant de notat că industria filmului din India (în care găsim bine cunoscutele „cele mai frumoase femei din lume”), cu toate că este mult mai reţinută şi mai subtilă din punct de vedere al sexualităţii, are o cifră de vânzări de trei ori mai mare decât Hollywood-ul. De asemenea, producţia sa generală este calibrată la un nivel mai înalt (210) decât Hollywood-ul care se află la valoarea 200.

Un gen nou de filme e reprezentat de producţia *Fahrenheit 9/11* care s-a bucurat de multă publicitate înainte de alegerile prezidenţiale din noiembrie 2004. Calibrarea sa la nivelul 180 reflectă poziţia politică pe care o reprezintă. După alegeri, imaginea opusă şi

corectoare a fost reprezentată de *FahrenHYPE 9/11* (nivel calibrat 290) şi *Celsius 41,11* (nivel calibrat 390) care arată cu umor temperatura la care apare moartea cerebrală. Apariţia filmelor de propagandă politică poate descuraja şi mai mult conducătorii integri în demersul lor de căutare a funcţiei publice.

Televiziune			
„700 Club”	400	*I Love Lucy*	395
Filme de acţiune	180	Infomercials	180
All în the Family	255	*Kukla, Fran, and Ollie*	405
American Idol	180	*Familia Bundy*	190
America 's Most	345	*MTV*	130
Animale/natură	405	*Muppets*	310
Bill Cosby Show	385	*National Geographic*	450
Canalul biografic	405	*Oprah Winfrey Show*	510
Programe naţionale (general)	275	PBS	405
		„Reality” Show -concurs	125
Programe prin cablu (general)	300	„Reality” Show	130
		Sitcom-uri (comedii de situaţie)	180
Cheers	250		
Desene animate	180	Sport	375
Programe pentru copii	355	Sullivan, Ed	435
Programe cu crime	180	„Terry Jones History”	410
History, Discovery, Ştiinţă	405		
Decoraţiuni, Do it yourself, etc.	345	Weather – Vremea	405
Web M. D.	200		

Impactul social al persoanelor celebre			
Astronautii	460	Duncan, Isodora	460
Baker, Josephine	445	Earhart, Amelia	395
Balanchine, George	430	Eisenhower, Dwight D.	480
Bell, Alexander Graham	450	Discursuri Roosevelt	500
Booth, John Wilkes	135	Franklin, Benjamin	480

Bryant, William Jennings	450	Geronimo	445
Carnegie, Andrew	490	Gorbaciov, Mihail	500
Carnegie, Dale	425	Graham, Martha	420
Carson, Rachel	485	Henry, Patrick	445
Carver, George Washington	435	Hoover, J. Edgar	255
Chisolm, Shirley	400	Jones, Bobby	485
Churchill, Winston	510	Keller, Helen	520
Columb, Cristofor	375	Kubler-Ross, Elisabeth	485
Comstock, Anthony	250	LaGuardia, Fiorello	460
Darrow, Clarence	455	Lee, Bruce	480
de Mille, Agnes	425	Lewis and Clark	440
DiMaggio, Joe	480	Lindberg, Charles	395
Mandela, Nelson	505	Rockne, Knute	455
Markova, Alicia	475	Rogers, Fred „Mister Rogers”)	500
Marrick, Joseph - Omul Elefant	590	Roosevelt, Eleanor	495
Najinski	530	Ruby, Jack	180
Nation, Carne	235	Shriver, Sargent	460
Nightingale, Florence	465	Sitting Bull	420
Oswald, Lee Harvey	180	Tubman, Harriet	350
Peale, Norman Vincent	435	Washington, Booker T.	460
Reagan, Ronald	502	Washington, George	455
Rockwell, Norman	500	Fraţii Wright	455
Ruth, Babe	440	Zanuck, Daryl	425

Lista potenţială a oamenilor celebri este atât de lungă, încât pot fi alese doar câteva exemple ilustrative. Aici trebuie menţionată calibrarea extrem de înaltă a aşa-numitului „Omul elefant” (Elephant Man), care, din cauza unei maladii a oaselor, a devenit cumplit de desfigurat. Deşi acoperit de sarcasm, ridicol şi respingere socială, comportamentul şi întreaga sa atitudine au fost descrise ca aparţinând unui adevărat sfânt. A fost blând, iertător, calm şi înţelegător, chiar şi cu forma cea mai gravă a prostiei umane. Caracterul său unic şi special a simbolizat posibilitatea existenţei

spiritualităţii chiar şi în condiţii extreme. În primul rând, a ignorat tentaţiile de auto-compătimire şi victimizare, dar şi de resentiment şi ură faţă de cei care îl detestau şi persecutau, evitând totodată respingerea şi ridicolul social. La nivelul calibrat 590, el a stat la poarta Iluminării făcând pace cu el însuşi şi cu lumea întreagă.

Artişti / Comici (Programe, nu persoane)			
Ball, Lucille	440	Hope, Bob	465
Benny, Jack	485	Mobley, Moms	465
Burett, Carol	460	Skelton, Red	480
Burns, George	485	Tomlin, Lilly	460
Carson, Johnny	480	Tucker, Sophie	440
Diller, Phyllis	440		

Umorul rezultă din suprapunerea contextelor alternative. Jocul de cuvinte sau de sensuri extinde contextul în aşa fel, încât aşteptările sunt înlocuite printr-un contrast care aruncă o lumină şi nu sens nou. Parodia ne permite să râdem de natura umană, în consecinţă de noi înşine. Umorul vine în sprijinul vieţii şi este asociat cu prelungirea duratei acesteia, cu o stare de sănătate bună şi cu satisfacţia de a trăi. El face să scadă anxietatea, şi, ceea ce este foarte interesant, creşte nivelul general al conştiinţei pentru că are ca rezultat un punct de vedere mai benign asupra vieţii. Simţul umorului reprezintă o caracteristică a oamenilor de succes (de exemplu, preşedintele Reagan) pentru că- şi aduce contribuţia la politeţea socială şi la dezvoltarea abilităţilor diplomatice şi interpersonale. Asemenea compozitorilor şi dirijorilor de orchestre, (Diamond, 1979), umoriştii sunt longevivi (de exemplu, George Burns a ajuns la 100 de ani).

Umorul atenuează stările conflictuale prin faptul că face să scadă în intensitate sentimentele negative şi poate rezolva conflicte căci, datorită lui, contextul lui „sau...sau” se extinde către „şi...şi” printr-o simplă schimbare de sens. Uneori, acest rezultat e atins integrând aparenţa cu esenţa şi înlocuind astfel falsitatea cu un grad mai înalt al adevărului.

Umorul este important pentru desăvârşirea procesului de maturizare pentru că ne învaţă cum să nu ne luăm prea în serios şi să ne amuzăm de propria persoană, făcând astfel să slăbească sistemul de apărare narcisistă. Predispoziţia spre „a răni sentimentele cuiva” este un act egoist şi constituie o formă de paranoia socială. Atunci când ne acceptăm neajunsurile şi învăţăm să râdem de ele, nu mai suntem vulnerabili la afronturi şi insulte. Astfel, este în avantajul nostru să inventariem toate slăbiciunile şi limitele umane, să le acceptăm ca atare şi să ne împăcăm atât cu ele, cât şi cu propria persoană. Cei care au umor se învinovăţesc pe ei înşişi pentru propriile neajunsuri şi sunt iubiţi pentru umilinţa lor. Obstacolul în calea auto-acceptării este orgoliul, o formă de vulnerabilitate care atrage, de fapt, răspunsuri sociale negative. A râde „despre” un subiect poate deveni a râde „de” el. Aceasta constituie avantajul unei glume având în substrat bunătatea, can devine o formă de acceptare mai degrabă decât una de respinge n (de exemplu: autocolantele*, Kiss me, I'm Polish”,* şi altele) Adevăratul umor etnic face să scadă prejudecăţile, în timp ce glumele rasiste le adâncesc.

Mijloacele media de difuzare a ştirilor

_____Programe (nu persoane)_____

Ştirile ABC	205	Huntley/Brinkey Show	460

Air America	200	Larry King Live	295
al-Jazeera	195	Lehrer, Jim	460
Ştirile BBC	210	Murrow, Edward R.	465
Brokaw, Tom	455	Ştirile postului naţional Public de radio (SUA)	200
Ştirile CBS înainte de 9/15/04	255		
după 9/15/04	200	Ştirile NBC	255
Ştirile CNN	260	O'Reilly Factor	460
Cronkite, Walter	460	Rather, Dan (CBS News)	205
Fox News	380	Ştirile Reuters	305
Hannity and Colmes	460	Rivera, Geraldo	455
		Walters, Barbara	455

În America tradiţională, mijloacele mass media au manifestat discreţie şi au primit respect. Ele au fost expresia unei responsabilităţi morale naturale şi s-a considerat că sunt, în general, integre. Declaraţiile s-au limitat la pagina de editorial ale celor mai importante ziare. Totuşi, în timpurile moderne, obiectivitatea implicită a ştirilor a fost considerată suspectă, iar acest lucru s-a accentuat pe perioada războiului din Irak. Principala dispută a fost între aşa-numiţii liberali şi aşa-numiţii conservatori, implicând acuzaţii de deformare a realităţii şi părtinire. Pentru că argumente există în ambele tabere, bineînţeles că fiecare parte a încercat să considere că prejudecăţile vin din cealaltă. Prin urmare, nivelurile calibrate se dovedesc instructive în încercarea de verificare a faptelor.

La o examinare mai atentă şi din datele obţinute prin cercetări, rezultă că până în prezent nimeni din societatea noastră nu e lipsit complet de prejudecăţi în observaţiile şi opiniile sale. Acest lucru reprezintă pur şi simplu consecinţa unei structuri specifice eului şi a fiziologiei asociate a creierului. Simplul act al selecţiei constituie deja o funcţie de editare şi poate accentua un aspect sau altul doar printr-o secundă suplimentară de

expunere a unei scene. În acest sens, percepţia asupra „autorului” sau „victimei” depinde de poziţia sumată de observator.

O deformare mai gravă şi mai înşelătoare apare în urma tentativelor naive de a fi cu orice preţ corect, dând spaţiu de expunere şi importanţă punctelor de vedere extremiste şi deviante, care-şi câştigă publicitate graţie naturii lor contestabile şi litigioase şi nicidecum a meritului intrinsec. Fraza repetitivă „dar criticii spun” este de cele mai multe ori falsă, iar „criticii” prezumtivi sunt „anonimi” (sau probabil imaginari). Acest lucru înşeală publicul, făcându-l să creadă că „criticii” reprezintă un segment semnificativ al societăţii, când, de fapt, în realitate, ei constituie un procent foarte mic. Acest lucru poate înşela opinia mondială şi poate avea ca rezultat erori serioase.

În general, programele de ştiri au pierdut din audienţă şi ca urmare a scandalurilor. Publicul s-a întors către alte surse de ştiri (Internet, etc.), dar ştirile prin cablu au înregistrat o creştere majoră, mai ales Fox News şi în special programul lui Bill O'Reilly *(Bill O Reilly’s Factor)* care a avut un ecou enorm (se primeau 14000 de mail-uri pe zi). O'Reilly este ca o călăuză a integrităţii. El are un talent ascuns pentru a depista non-integritatea, iar regula simplă este ca dacă lui O’Reilly îi displace o figură publică sau o „cauză”, atunci aceasta calibrează sub valoarea 200 (iată un exerciţiu comod pentru cei care nu pot să facă o calibrare tehnică). Pe de altă parte, aceia pe care O’Reilly îi apreciază calibrează aproape întotdeauna peste pragul 200, chiar dacă nu e întotdeauna de acord cu ei. (Prin contrast, persoanele apreciate de comentatorii din extrema stângă calibrează sub valoarea 200, iar cei care nu sunt simpatizaţi de aceştia sau au păreri

divergente, calibrează peste nivelul 200.

Politica şi alegerile din 2004

Analiza de calibrare a conştiinţei este benefică prin faptul că reuşeşte să clarifice ambiguităţile şi permite o mai largă înţelegere a interacţiunilor sociale complexe. Nivelul general al conştiinţei populaţiei americane este de 420 (calibrarea generală a Americii este de 421, dacă guvernul şi preşedinţia sunt incluse). Potrivit lui E.J. Dionne (Washington Post Writers Group, 2004) electoratul este poziţionat, după cum urmează: conservatori 34%; moderaţi 45%; şi liberali 21%.

Prin calibrare, nivelul general de conştiinţă al votanţilor propriu-zişi a fost de 410 (60% din electorat). Cele 40 de procente care nu au votat s-au calibrat colectiv la valoarea 190.

Votanţii propriu-zişi calibrează după cum urmează:

Conservatori	415
Democraţi	325
Extrema stângă	185
Liberali	255
Moderaţi	375
Republicani	405

Ca referinţă, Institutul Goldwater calibrează la nivelul 355, Progresiştii la 330 – 360 (Lyndon Johnson), „Freethinkers” la 335, şi „Golden Rule” la 405. Libertatea cuvântului calibrează la 235, Patriot Act la 375, „Stânga elitistă de la Hollywood” la 180, diatribele politice emoţionale la 125 – 165, oameni de stat la 430, „politicienii” la 180, majoritatea celor morali la 245 şi sarcasmul la 180.

Discursul inaugural al preşedintelui Bush din 2005 calibrează la valoarea 480, iar protestatarii, ca grup, la 180.

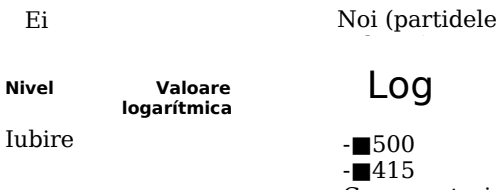

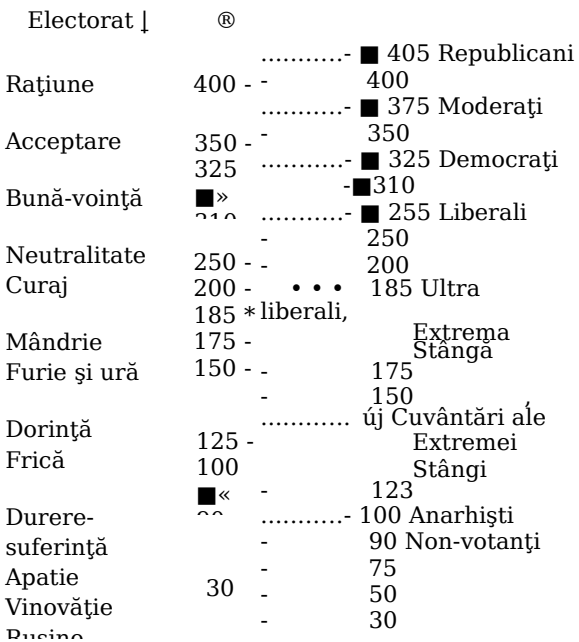

Nivelurile situate sub valoarea 200 indică raţionamente defectuoase, narcisism precum şi incapacitatea progresivă care face diferenţa între *res interna* şi *res externa.* Prin contrast, peste nivelul 200, emoţiile şi părtinirea sunt înlocuite de încrederea în raţiune, în fapte şi în echilibrul care rezultă din includerea contextului. După cum reiese din graficul mai sus menţionat, toate previziunile făcute de extrema stângă referitor la evenimentele mondiale care au urmat s-au dovedit a fi false (OPEC, nu Bush, controlează petrolul din Orientul Mijlociu, afacerile sunt înfloritoare, etc.)

Marile Cărţi ale Lumii Occidentale calibrează la aproximativ 450 - 460. Persoanele care calibrează în jurul valorii 400 suni numite conservatori, iar sub 200 se află cei din extrema stângă. Moderaţii sunt plasaţi la nivelurile 310 - 390, ceea ce este moral, raţional şi echilibrat, dar nu neapărat intelectual *per se.*

Din calibrarea unui punct de vedere general, se poate observa că electoratul este atras de sinceritate,

integritate şi umanitarism, ceea ce este atât moral, cât şi raţional, iar extremismul şi propaganda negativă au un efect dăunător. O platformă politică bine concepută se va adresa direct publicului ţintă şi îşi va face programul în aşa fel încât să coincidă cu doleanţele acestuia. Capitolul 13 subliniază în detaliu atitudinile şi abordările învingătoare sau perdante, iar exemple în acest sens au fost prezentate deschis de-a lungul procesului electoral, dar şi după aceea.

Analiştii politici, precum John Leo (2004) au fost de acord asupra faptului că Partidul Democrat s-a rătăcit prea tare către stânga în ceea ce priveşte unele „drepturi" discutabile ale minorităţilor care se opun punctelor de vedere ale majorităţii (nivel calibrat 180), cum ar fi dispreţul pentru valorile morale şi religioase. Apoi, explozia extremismului a provocat o reacţie de revoltă şi o reafirmare a valorilor spirituale şi etice. Există un sprijin popular foarte slab în ceea ce priveşte eliminarea lui Moş Crăciun (cal. 385), a paradei anuale Macy sau a aprinderii luminiţelor în brazii de Crăciun din Piaţa Rockefeller şi la Capitoliul din Washington, D.C. Să mai menţionăm că valoarea cumpărăturilor pentru sărbătoarea de Crăciun se ridică la 40 de procente din vânzările cu amănuntul anuale. Eliminarea referirilor la Dumnezeu nu constituie nici măcar o poziţie juridică sustenabilă, aşa cum a descoperit personajul principal Newdow, după ce a bătut drumul până la înalta Curte de Casaţie unde ajurat pe Biblie (USA Today, iunie 2004).

Unii comentatori au întrebat: „Dacă susţinătorii extremei stângi ar fi reuşit în demersul lor, cui am fi transmis mulţumirile noastre pentru Ziua Recunoştinţei? Nici ideea înlocuirii unui termen generic

cum ar fi „sărbătoare” nu va funcţiona, pentru că el arată calitatea specială a unei zile „sfinte”. De asemenea, dacă din calendare ar trebui eliminate unele date, mai ales cele legate de periodizarea înainte/după Christos, păstrându-se doar un an numerotat, cum ar fi, de exemplu „2005”, atunci ce anume ar indica „2005”? În întreaga lume occidentală aceşti ani semnifică unul şi acelaşi lucru, adică: două mii cinci ani de la naşterea lui Iisus Hristos. Ce altceva ar putea să însemne? Vor inventa adepţii secularizării un nou sistem de numerotare? Chiar şi numele anului nou ar trebui schimbat. Anul Nou înseamnă „anul următor naşterii Domnului nostru, *Anno Domini.* Prin eliminarea tuturor acestor zile sfinte, oare va mai fi nevoie de noi contracte cu sindicatele?

Adeptului învăţăturilor laice nu-i plac Kris Kringle (Moş Crăciun), ciorapii de Crăciun, ouăle de Paşti, curcanii din Ziua Recunoştinţei. De asemenea, stânga extremistă urăşte America, aşa încât 4 iulie nu mai poate fi considerată o sărbătoare, iar imnul naţional trebuie eliminat. Deci „adio” plăcintă americană, steguleţe sau paradă a veteranilor şi a familiilor acestora. Rugăciunea ar trebui eliminată de la înmormântări. Statele Unite ar mai trebui doar să elimine recunoaşterea diplomatică a Vaticanului şi a ambasadorilor săi.

Viitorii preşedinţi nu ar mai putea jura cu mâna pe Biblie şi nici procesele nu ar putea debuta cu cuvintele „jur să spun adevărul şi numai adevărul, aşa să-mi ajute Dumnezeu”. Ne-am lua adio de la Creştinism, Bar Mitzvah, Yom Kippur şi Pesach (ieşirea evreilor din Egipt).Yamaka (tichiuţa pe care o poartă evreii pe cap) ar fi interzisă şi la fel s-ar întâmpla şi cu purtarea basmalelor islamice.

Desprinderea societăţii de religie şi spiritualitate ar însemna apariţia unei alte forme de represiune şi de eroare relativistă a conducerii majorităţii de către o minoritate (90 % dintre Americani sunt teişti).

Cercetările asupra conştiinţei arată că o campanie politică de succes reuşeşte să stabilească nivelul mediu de conştiinţă al populaţiei ţintă şi să prezinte o platformă care face apel la acest segment. La alegerile din 2004, platforma republicanilor s-a calibrat la valoarea 395, iar cea a democraţilor la 295. Middle America calibrează colectiv la nivelul 355 şi ar putea fi descrisă ca moderată prin faptul că include deopotrivă liberali conservatori şi conservatori liberali, precum şi alte persoane obişnuite, non-politice, „de bun simţ", care sunt, în acelaşi timp, umanitare, dar au şi simţ practic şi nu sunt atrase defel de extreme, manifestări fulminante, febrile şi stridente ori atitudini teatrale, iar alegerile sunt ceva mai mult decât un exerciţiu de interpretare.

Majorităţii electoratului îi repugnă sentimentele evidente de ură, răutate şi emoţionalism infantil (cal. 135). Ei se aşteaptă de la conducătorul ţării să-şi păstreze calmul, raţiunea şi atenţia, sa rămână stabil emoţional şi să facă impresia unei personalităţi oficiale respectabile. Astfel, Bill Clinton a fost, şi mai este încă, foarte popular, nefiind afectat de sentimentele de ură pe care le-au descătuşat fără raţiune extremiştii republicani. Poziţia sa politică a fost calibrată la nivelul 390. Dezaprobarea de la nivelul 240 este destul de departe de ură, care se află la nivelul calibrat 80. (Ca să alegi ciocolata nu trebuie să urăşti vanilia.)

Interesantă, şi venind ca o confirmare a analizei de mai sus, este observaţia de care nu ţin seama

politicienii şi conform căreia tendinţele cele mai importante din societate sunt reflectate de vânzările masive de carte; de exemplu, cartea cea mai importantă a epocii actuale este *The Purpose Driven Life* (2004) scrisă de Rick Warren, care s-a vândut în mai mult de 17 milioane de exemplare (mai mult decât John Grisham, Stephen King, sau chiar J.K Rowling). Potrivit *Publishers Weekly* (noiembrie, 2004) vânzările au demonstrat că oamenii caută sensul, direcţia şi modalitatea de a-şi îmbunătăţi relaţiile. Tendinţa generală vizează integritatea, auto- împlinirea şi semnificaţia spirituală. Cartea este calibrată la nivelul 345 fiind în concordanţă cu mişcarea de dezvoltare a creativităţii culturale. O campanie politică de succes trebuie să aibă conştiinţa stabilităţii moderate, fiind interesată de minorităţile individuale, dar nu în detrimentul majorităţii. Din acest punct de vedere, coaliţia centristă, aşa cum a fost ea sugerată de senatorul Lieberman, calibrează la nivelul 365. Prin contrast, cei care ameninţă sau părăsesc ţara din cauza alegerilor calibrează la valoarea 175.

Când întrebăm, cum presupun criticii, dacă „extrema stângă" este pregătită să distrugă ţara, obţinem răspunsul „nu". Intenţia lor se traduce prin îngăduinţă faţă de propriile slăbiciuni. Infatuarea egoului în „titluri şi onoruri" (cal. 180) înseamnă să dai o respectabilitate legală auto-îngăduinţei.

Comentatorii de ştiri şi spectrul politic

Mass-media reflectă nivelurile de conştiinţă ale diferitelor pături sociale, precum şi culturile secundare, oferind astfel un spectru socio-politic şi o diversitate de

poziţii şi puncte de vedere care, în urma cercetării conştiinţei, au fost distribuite după cum urmează:

Stânga Radicală	135	Moderaţi	260-350
Extrema Stânga	135-145	Conservatori	350-455
Stângişti	170-190	High Integrity	460
Liberali	180-200	Ultraconservatori	300
Neutri	200-260	Radical Conservatori	175

Calibrarea arată care este echilibrul dintre moderarea conservatoare a raţiunii, cu ale sale constrângeri ale logicii, validităţii, evidenţei şi raţiunii, în contrast cu emoţionalul, sentimentele, popularitatea şi aversiunea faţă de constrângerile unionalului şi ale disciplinei intelectuale.

Nivelul de conştiinţă al Americii este 421, iar acest lucru indică faptul că extremismul este antipatizat şi nepopular în rândul majorităţii populaţiei. Totodată, deşi emoţionalul exercită o atracţie, nu în sfera lui doreşte populaţia să-şi fundamenteze supravieţuirea. De aceea, extrema stângă şi extrema dreaptă sunt considerate ca amuzante şi distractive, dar oamenii raţionali nu ar dori un automobil, o casă sau un doctor care să se calibreze sub nivelul 200 (suntem martorii prăbuşirii zgomotoase a bursei high-tech). Pe de altă parte, populaţia priveşte politica ca pe o piesă de teatru, iar producţiile teatrale „live” pe care aceasta le creează constituie o sursă de emoţie ce eclipsează responsabilităţile vieţii de zi cu zi.

Dacă o poziţie politică este percepută ca liberală sau conservatoare, acest lucru reflectă adesea un punct de vedere personal al observatorului, aşa cum înclinaţia omenească este aceea de a căuta consolidarea unei poziţionalităţi şi nu a adevărului în sine. În Capitolul 10 vom observa că există un anumit decalaj între

calibrarea scriitorilor politici şi cea a partidelor politice. Acest lucru se datorează „editorializării” personale a scriitorilor şi capacităţii cititorului de a „cânta în cor”. Astfel, diferenţierile ar putea fi exagerate pentru ca ideea să reiasă cât mai clar.

Presa scrisă de ştiri	
Boston Globe – secţiunea editorială	200
Chicago Tribune	350
Christian Science Monitor	425
The Economist	445
Financial Times	410
Los Angeles Times	300
Los Angeles Times – secţiunea editorială	200
New Orleans Times Picayune	345
Newsweek	385
New York Times (2000)	250
New York Times (2004)	195
New York Times (2005)	200
New York Times secţiunea editorială (2004)	190-195
Editorialul New York Times despre preşed. G. Bush din iunie 2004	175
Rolling Stone	205
Time Magazine	375
USA Today	350
U.S. News & World Report	390
Wall Street Journal	440
Washington Post	340
Weekly standard	440

Business Week (14 iunie, 2004) a publicat un raport ştiinţific intitulat „O măsură a mass-media aduce prejudicii” prezentat de Universităţile din Chicago şi California în Los Angeles, la o conferinţă ce a avut loc la Universitatea Stanford. Studiul demonstrează că, prin clasamente obiectiv realizate, mijloacele mass-media

(noile televiziuni şi ziarele cele mai importante) sunt substanţial direcţionate de membrii Congresului către stânga. Prin tehnicile de calibrare, secţiunea de editoriale ale ziarelor americane cele mai importante reflectă un prejudiciu similar şi calibrează mai jos decât rubricile de ştiri din ziarele obişnuite. Alte studii independente au ajuns la aceleaşi concluzii, de exemplu, *„frauda Jurnalistică”* a lui Bob Kohn (2004).

Punctele de vedere ale editorialelor reflectă gama de niveluri predominante ale segmentelor societăţii pentru care acele puncte de miere sunt dominante şi prezintă un interes. Fiecare cronicar îşi are propria abordare pentru că oamenii vor să îşi vadă exprimate punctele de vedere. Acest aspect este comun oricărei forme de exprimare socială, de la arhitectură la muzică, filme şi prezentare a ştirilor. În consecinţă, un liberal autentic sprijină drepturile conservatorilor de a- i exprima propriile puncte de vedere, chiar dacă acestea diferă.

De asemenea, un conservator adevărat apără libertatea presei liberale. Comentatorii integri de ambele convingeri protestează împotriva extremelor în materie de calomnie, defăimare şi tergiversare vădită, deşi, după cum notează Newt Gingrich „nu mai există, nicăieri, nicio regulă” (Gingrich, 2004).

La nivel colectiv, societatea reprezintă un continuum de puncte de vedere şi moduri de viaţă care reflectă predominanţa unor valori. Un segment scoate în evidenţă emoţia, noutatea, cauzele rebele, problemele „fierbinţi”, strălucirea, emoţionalul şi respingerea tradiţiei, eticii, moralei sau raţiunii. Prin contrast, populaţia pune accentul pe bună creştere, logică, administraţie, familiaritate, protecţie şi păstrare. Aceste valori pot fi exprimate în grade diferite de

intensitate, mergând de la cele mai blânde la extreme, aşa cum apar şi în spectrul politic şi editorial.

Publicaţiile care calibrează la mijlocul sau în partea superioară a nivelului 400, aparent au reuşit să ajungă la un echilibru al integrităţii fără a-şi compromite propria raportare. Pentru alţii, poziţionalităţile tacite fac să scadă calibrarea, deşi încă se situează peste nivelul 200. Publicul nu este critic atunci când este tratat cu onestitate. El poate fi în dezacord cu un punct de vedere, dar nu trebuie să-l atace, aşa cum face în situaţia în care îşi dă seama că a fost indus în eroare prin metode ascunse.

Altele	
Barron's Magazine	340
Encyclopedia Britannica	465
Fortune Magazine	405
Playboy Magazine	310
Webster's Dictionary	465
Who's Who în America	460
Who's Who în The World	460

„100 cele mai influente personalităţi din lume" prezentau în revista *Time* (în 2004, 2005 cu date aproximativ la fel)	
Categorii	**Calibrare**
„Lideri şi Revoluţionari"	190
„Lideri şi Revoluţionari" (minus Bush, Rice, Gates şi Clintonii)	170
„Constructori şi Titani"	245
„Artişti"	180
„Savanţi şi gânditori"	240
„Eroi şi Icoane"	200

Această selecţie este importantă prin faptul că reflectă judecata unui mediu jurnalistic care se calibrează în mod obişnuit la un nivel integru de 375 fiind elaborată pentru interes public, pentru cititor în general. Dacă raţionamentul acestuia este corect, atunci calibrarea generală a listei la 198 reprezintă o avertizare, iar grupul de „lideri şi revoluţionari” situat la 190 merită şi mai multă precauţie, deoarece dacă numai patru conducători integri sunt eliminaţi în mod arbitrar, nivelul de calibrare a „liderilor” scade la 170. Iar dacă asociem acest lucru cu faptul că Naţiunile Unite actuale calibrează la valoarea 195, nu avem niciun motiv de bucurie.

Prin îndepărtarea arbitrară a doar patru oameni integri, nivelul calibrat al listei cu „eroi şi icoane” scade la valoarea 175. Acest semnal acordă o importanţă suplimentară calibrării scăzute de numai 180 a listei artiştilor şi entertainerilor. Colectiv, acest lucru reflectă punctul de concentrare maximă a mass-media, unde influenţa sa este mărită în mod exagerat – de exemplu diverse celebrităţi au figurat în titlurile unor publicaţii prin defăimarea preşedintelui, care a fost considerat asemănător lui Stalin (cal. 90), Hitler (cal. 45) Hussein (cal. 65), etc. Comentariile lor se calibrează la nivelul 130, iar înşelătoria grosolană este demonstrată de faptul că poziţia preşedintelui se calibrează la valoarea 460.

Defăimarea integrităţii într-o asemenea măsură extremă reflectă o patologie serioasă generată de infectarea cu virusul malign „memes” (răspândirea ori persistenţa ideilor prin intermediul unui, termen,

concept, cuvânt cheie). Prin contrast, dezacordul onest de opinii calibrează între 210-330.

Comparativ, elementele pozitive caracteristice „oamenilor de ştiinţă şi gânditorilor” primesc o atenţie redusă din partea mass-media, iar „constructorii şi titanii” sunt frecvent ţinta criticilor, deşi se calibrează la nivelul 245.

Este interesant să comparăm punctele de vedere ale mass-media asupra personalităţilor importante, cu masiva colecţie de biografii *Who's Who,* atât din America, cât şi din lumea întreagă, amândouă calibrându-se la valoarea 460, ceea ce ar confirma această cifră (460 indică excelenţa vieţii adevărate). Este aceeaşi calibrare ca şi în alte sectoare (ştiinţă, muzică, spiritualitate, etc.)

Lucrări literare de autori *(Nu calibrarea lor personală)*			
Austin, Jane	440	Longfellow, Henry Wadsworth	465
Baldwin, Charles	420		

Baum, L. Frank (cărţile Oz)	220	Nuvelele macabre	150
		Mailer, Norman	400
Browning, Elizabeth	460	Mann, Thomas	445
Browning, Robert	450	Maugham, Somerset	395
Brysorr, Bill	420	Michener, James	420
Buck, Pearl	445	Miller, Arthur	350
Capote, Truman	200	Mitchell, Margaret	400
Cehov, Anton	460	Orwell, George	410
Clancy, Tom	405	Owens, Ronn	405
„Darkside” Pop Novels	170	Poe, Edgar Allen	450
Dawkins, Richard	450	Sagan, Carl	420
Dickens, Charles	540	Shakespeare	500
Dickenson, Emily	435	Shaw, George Bernard	400
Dostoievski, Feodor	465	Shelley, Mary	360
Doyle, Arthur Conan	385	Sontag, Susan	200
Emerson, Ralph Waldo	475	Steinbeck, John	400
Fielding, Harry	430	Tolkein, John R. R.	390
Frost, Robert	440	Tolstoi, Lev	455
Grisham, John	405	Twain, Mark	465
Hemingway, John	400	Voltaire	340
Hugo, Victor	455	Walker, Alice	440
Huxley, Aldous	425	Warren, Robert Penn	435
Joyce, James	440	Wharton, Edith	405
Kerouak, Jack	420	Wilde, Oscar	440
Lewis, C. S.	455	Whitman, Walt	460
Lewis, Sinclair	400	Woolf, Virginia	415
London, Jack	420	Wordsworth, William	430

Numai un număr relativ mic de scriitori a fost reprezentat în graficul de mai sus, care are mai mult un scop ilustrativ. Aşa cum ne aşteptăm, subiectul cărţilor şi integritatea lor sunt similare cu ceea ce se observă actualmente pe Internet. Există o gamă largă de subiecte, de la manuale care ne învaţă cum să comitem crima perfectă şi cum să facem clădirile să sară în aer, până la cele care caută calea către spiritualitate şi iluminare.

În unele ţări, cum ar fi Japonia, de exemplu, mai mult de zece mii de titluri sunt publicate anual, iar orice autor se considera norocos dacă reuşeşte să vândă chiar şi o mie de volume. *Amazon.com* înregistrează trei milioane de titluri. Prin intermediul paginilor web oricine poate să publice o carte nouă tipărită apoi la cererea unui cumpărător. Totuşi, adevărata libertate a presei nu reprezintă o realitate internaţională şi cenzura este încă foarte activă atât în regimurile represive socialiste şi comuniste, cât şi în ţările islamice. În Statele Unite libertatea presei este ridicată la rangul de Prim Amendament al drepturilor legale.

În zilele noastre, părinţii îngrijoraţi au răsuflat uşuraţi când au descoperit că seria Harry Potter calibrează peste valoarea 200, ca şi lucrările lui Tolkein şi altele care şi-au concentrat tema de cercetare asupra adevărului şi a integrităţii (aşa cum s-a întâmplat şi cu (poveştile vrăjitorului din Oz). Aşa cum se reflectă din opera a scriitorilor de mai sus, viaţa poate fi văzută ca o piesă moralizatoare, o comedie, o tragedie, or o fantezie, în funcţie de percepţia şi intenţia fiecăruia.

Totalitatea intervenţiilor omului creativ asupra evoluţiei istoriei poate fi comparată cu observaţiile asupra diferitelor puncte ale unei holograme. În trecut, impactul marilor scrieri s-a manifestat doar asupra câtorva elite. Hieroglifele, picturile rupestre şi pictogramele înscrise pe papirusuri erau rezultatul unei munci imense; din acest motiv, distrugerea, în urma unui incendiu, a bibliotecii din Alexandria (care includea înţelepciunea colectivă a lumii antice), a provocat durere şi a cauzat pierderea înţelepciunii şi a uriaşului efort uman colectiv care a condus la obţinerea ei. Nivelul calibrat al acestei mari biblioteci este de 200-

500. Astfel, putem să tragem concluzia că, în afara înţelepciunii şi a descoperirilor pierdute, însăşi conştiinţa istoriei ca fenomen evoluţionist şi cultural a fost distrusă, pentru că nivelul 200 reprezintă urzeala din care lumea este construită.

Dramele erorii umane sunt valoroase, ele servindu-ne drept exemple din care avem de învăţat. Adeseori se ajunge la maturitate prin traversarea unor greşeli şi erori dureroase, ceea ce face ca maturizarea să fie însoţită de ironie jalnică, de satiră, dar şi de comedie.

Literatura implică prezumtiva subiectivitate şi participare a cititorului. Intrinsecă oricăror scrieri, inclusiv cărţilor actuale despre Harry Potter, este tema eticii şi moralei implicite sau afirmate deschis, care reprezintă, de fapt, cheia fundamentală a dramei. Acest lucru contribuie la crearea nuanţei, a subtilităţii şi la alegerea cuvintelor prin care nişte forme de expresie pline de înţeles pun în evidenţă unicitatea stilului şi provoacă răspunsul cititorului loial. Calibrările producţiilor literare reflectă audienţa pentru care au fost create şi constituie indicativul nivelului de interes pe care îl prezintă un anumit scriitor vis-a-vis de cititorii săi.

Nu au fost înregistraţi acei scriitori ale căror lucrări nu sunt cu adevărat literare, ci simple extensii ale unor polemici politice, fie de extremă stângă sau de extremă dreaptă. Toţi aceştia sunt calibrau mult sub nivelul 200 şi mulţi dintre ei, deşi amuzanţi sau satirici, se situează chiar sub nivelul calibrat 100. Conţinutul operei lor nu este numai eronat, ci şi motivat de ură evidentă, caracterizându-se prin excese majore de narcisism.

Industrii (Statele Unite)			
Publicitate	195	Asigurări	205

Aeronautică	215	Piraterie Internet – muzică	195

Aviaţie	204	Lichior	165
Amtrak	205	Manufactură	202
Automobil	215	Petrol	190
Banking	208	Farmaceutice	205
Berării	200	Edituri, general	204
Cărbune	205	Edituri, ziare	200
Tutun	160	Cale ferată	202
Comunicaţii	210	Shipping	202
Pescuit	190	Telemarketing	185
Cazinouri	160	Telefonie	200
Arme	202	Televiziune, cablu	205
Sănătate	210	Televiziune, reţea	200
HMO	170	Camioane	206
Hollywood	180	Utilităţi	205
Construcţii	205	Vinuri	300

În lumea afacerilor, profitul este în mod evident obiectivul principal, iar compromisurile sunt considerate necesare pentru asigurarea supravieţuirii. Industrii gigantice, cum ar fi cea a petrolului, sunt internaţionale şi trebuie să facă faţă şi să supravieţuiască în culturi străine, care funcţionează după reguli diferite. Majoritatea firmelor şi a conducerii acestora sunt tot timpul sub presiune pentru a obţine beneficiul; astfel, „scurtăturile” sunt socotite deopotrivă ca făcând parte din „natura umană” şi necesare supravieţuirii.

Calibrarea industriei de armament la 204 s-a confirmat în mod repetat pentru că în opinia populară aceasta ar fi trebuit să ocupe un loc inferior. Totuşi, armele se calibrează la un nivel neutru de 200 a de aceea, utilizarea pe care o primesc este cea care conduce la diferite calibrări; de exemplu, arma poate fi utilizată ca instrument, pe post de cuţit, (cal. 200).

Un motiv de îngrijorare îl constituie HMO *(Health Maintenance Organization)* care nu apreciază nici profesiunea medicală şi nici pe bolnavi în general. Practica propriu-zisă a medicinii se calibrează la nivelul

440, dar controlul asupra sa, prin comercializarea pentru profit, nu ţine cont de etica umanitară. Rolul de medic este redus la un model de afaceri în care acesta apare ca „vânzător” sau „furnizor de servicii” fiind copleşit de o pletoră (exces) de reguli, regulamente, condiţii, ameninţări şi riscuri ce decurg din asigurarea împotriva erorii medicale. Riscurile sunt atât de mari încât medicii (mai ales obstetricienii/ginecologii) au părăsit breasla sau nu mai sunt de găsit în 23 de state, iar numărul acestor date poate creşte în fiecare an (Arizona Medical News, 2004). Medicina a devenit o profesie cu un înalt grad de risc şi este practicată în mod defensiv.

Înscrierile la şcoala de medicină ale americanilor au scăzut brusc în timp ce acelea ale străinilor s-au înmulţit. Ceea ce altădată constituia o profesie extrem de motivantă şi bine remunerată a devenit în prezent una litigioasă. În prezent, medicii îi consideră pe bolnavi ca posibili reclamanţi, iar HMO este motivat în primul rând de profit. Ziarele susţin că unii funcţionari ai HMO au salarii de mai multe milioane de dolari şi totuşi refuză să plătească pentru serviciile de care au nevoie. Furnizarea de servicii pentru bolile mentale s-a prăbuşit aproape de zero. Un bolnav care a comis o tentativă de suicid are noroc dacă este admis într-un spital, chiar numai şi pentru o noapte, iar toată activitatea administrativă şi cantitatea de documente necesare pentru acest demers sunt covârşitoare şi pot să-l descurajeze şi pe cel care consultă un bolnav cu un risc foarte ridicat. Pericolul profesional în tratarea pacientului cu boală mentală este atât de important încât uneori acesta este abandonat pe străzi. Închisorile au înlocuit în prezent spitalele de boli mentale care, în deceniile trecute, au fost în mod greşit demonizate de

politicizarea relativistă.

Tipurile de anunţuri publicitare (reclame) de televiziune (nu produse)			
Alka-Seltzer	245	Lending Tree	385
Apple Computer	410	Listerine	355
Aspirina Bayer	350	McDonalds	200
Linii de croazieră	245	Vehicule off-road	190
Pastile de slăbit	120	Orkin	305
eBay	410	Hrană câini Pedigree	435
Enzyte	455	Planter's Mr. Peanut	380
Aparate exerciţii	150	Puffs	400
Geico	345	Aspirina St. Joseph	250
Produse regenerare a părului	200	Webex	365
		Whiskers – hrană pisici	325
Imodium A-D	370	Viagra	215
Hrană pentru câini Kibbles'n Bits Homestyle	385		

Calibrarea industriei de publicitate poate reflecta discrepanţele între prezentarea şi realitatea unui produs (Preston 1996). Sume uriaşe de bani sunt cheltuite pentru reclame şi anunţuri publicitare care fac ca oamenii să se simtă rău şi slăbiţi, creându-se în felul acesta o aversiune inconştientă împotriva produsului. Se întâmplă ca unele fragmente din anunţurile publicitare să aibă un efect negativ, în timp ce restul poate fi neutru. De asemenea, trebuie amintite şi liniile melodice de fond care pot produce răspunsuri psihologice şi fiziologice negative. 65% dintre părinţi ar aprecia ca anumite reclame publicitare să fie difuzate discret, seara târziu, după ce s-a terminat timpul petrecut împreună cu întreaga familie, mai degrabă

decât să intre în detalii sexuale despre efectele secundare care avertizează „după patru ore, chemaţi un doctor”.

Nivelurile calibrate ale anunţurilor de televiziune se situează curent la valoarea 455 (de exemplu, „Bob” de la Enzyte şi alte companii) sau pot coborî până la 100. O serie de reclame aparţinând uneia dintre cele mai mari şi prestigioase firme americane calibrează la 145 şi continuă să fie difuzate, producând aceeaşi stare de iritare în mod frecvent. Costul lor total se ridică probabil la mai multe milioane de dolari. În afara celor trei litere din logo-ul unei societăţi, uneori nu este foarte clar ce altceva încearcă să vândă astfel de reclame. Prin contrast, reclamele care au un „suflet”, în special cele legate de animale, calibrează foarte sus şi la fel se întâmplă cu reclamele comice, (de exemplu e-Bay).

O altă descoperire majoră este că toată lumea ştie în mod *inconştient* când este minţită. Astfel, utilizarea actorilor şi actriţelor pentru testimoniale anulează 50% din avantajele acestei publicităţi scumpe. Implementarea tehnicilor de cercetare a conştiinţei în domeniul publicitar ar putea face ca profitabilitatea investiţiei să crească cu 250 la sută.

Câmpurile energetice ale industriaşilor celebri (Nu calibrări personale)			
Bell, Alexander Graham	495	Ford, Henry	380
Carnegie, Andrew	490	Morgan, J. P	420
Edison, Thomas	430	Nobel, Alfred	410
„Top Ten” Forbes (2004)	460	Westinghouse, George	455
„Top 400” Forbes	440		

Societatea americană încurajează ambivalent, căci laudă succesul şi, în acelaşi timp îl atacă şi îl defăimează cu uşurinţă. Ca urmare, „bogăţii veritabili”

trăiesc adesea în enclave sigure şi sunt conştienţi că reprezintă ţintele pline de ură ale invidiei. În consecinţă, ei resping celebritatea şi proiectoarele şi comunică prin subtilităţi de exprimare subculturală prin care se recunosc şi se acceptă unii pe ceilalţi.

Cu toate astea, baronii industriali reflectă multă forţă creativă manifestată prin întreprinderea inventivă, stabilitatea scopului şi urmărirea obiectivelor cu un efort fundamental. Aproape toţi industriaşii importanţi au tendinţa de a calibra la nivelurile 300 şi 400 şi deci printre ei există intelectuali puternici guvernaţi de o integritate intrinsecă generală. Din acest motiv, prăbuşirea întreprinderii lui Howard Hughes (calibrare iniţială, 490; ulterioară 180) a fost un şoc şi o tragedie pentru public.

Fundaţii filantropice	
Gates, Ford, Mellon, Carnegie	400
Kellogg, Pew, Duke, Wal-Mart	400
Lilly, Rockefeller, E W Johnson	400
Templeton	500
Wheelchair Foundation (K. Behring)	520
Altele	400

Geniul inspirat al industriaşilor şi inventatorilor nu a creat doar industrii întregi şi multe milioane de locuri de muncă, ci şi unele produse care au accelerat ascendenţa economică şi financiarii americană. În plus faţă de aceste daruri oferite societăţii, mari industriaşi au înfiinţat fundaţii non-profit în care au pompai miliarde de dolari şi de la care curg în continuare multe miliarde de dolari, aducând beneficii neaşteptate pentru societate, precum biblioteci, acţiuni umanitare, investiţii în educaţie, sănătate, ştiinţa şi cercetare. Impactul lor

asupra societăţii este prolific şi continua de decenii întregi după dispariţia fondatorilor.

Din cele de mai sus ne dăm seama de faptul că bunăstarea, în sine, nu reprezintă defel o auto-indulgenţă superficială şi suspectă sub aspect moral, ci chiar dimpotrivă: pentru cei care o produc şi o servesc, bogăţia este o povară foarte grea şi o responsabilitate morală. Deţinătorii marilor averi sunt conştienţi atât de responsabilitatea socială şi etică pe care o au, cât şi de necesitatea utilizării judicioase a capitalului monetar pentru scopurile cele mm bune (de exemplu, numai Fundaţia Gates are 26 miliarde de dolari în bunuri patrimoniale). Interesant este faptul că fundaţiile filantropice şi trusturile cele mai importante calibrează la nivelul 400, cu excepţia Fundaţiei Templeton, ale cărei programe suni bazate pe dragoste, spiritualitate şi efectele terapeutice pozitive ale acestora.

Corporaţii			
American Spirit Tobacco Co.	285	IBM	250
American Spirit Tobacco (produs)	205	IKEA	210
		Kellogg Co.	355
Bayer (medicamente)	350	K-Mart	225
Ben & Jerry's	340	Lowe's	300
Bean, L. L.	330	Macy's – magazinul	270
Bloomingdale magazinul	255	McDonald's	205
		Microsoft Corp.	345
Boeing Corp.	320	Nordstrom's	
Campbell's (supă)	280	- magazinul	260
Coca Cola	211	Pepsi	209
Costco	310	Pfizer	205

Dillard's – magazinul	350	Sears, Roebuck (catalog)	350
Dow Chemical	325	Singapore Airlines	275
Fed-Ex	340	Smuckers	340
Ford Motor Co.	205	Southwest Airlines	345
General Electric	205	Starbucks	245
General Motors	205	Viacom	240
Gulf, Exxon	205	Union Carbide Corp.	235
Harley Davidson	300	UPS	216
Heinz Co., H. J.	280	Wal-Mart	365
Homco	305	Wendy's	245
Home Depot	305		

Înainte de prăbuşirea scandaloasă a WorldCom, Enron şi a altora, a existat un număr de companii (corporaţii) importante care calibrau sub valoarea 200. Cu toate acestea, multe dintre ele nu sunt incluse în lista curentă pentru că se află într-o perioadă de tranziţie şi reconstrucţie. De un interes major este faptul că peste 90 % din companiile menţionate în topul Fortune „500" calibrează la valoarea 200 şi peste aceasta, majoritatea între 202 şi 210. Acest lucru implică siguranţă, încredere şi integritate. Unele dintre ele, cum ar fi Fed-Ex, Smuckers, Harley – Davidson sau Southwest Airlines, prezintă chiar o stare de excelenţă, mult peste medie. De cele mai multe ori, critici invidioşi pe bogăţia şi puterea acestora uită să remarce faptul că majoritatea marilor corporaţii fac afaceri de mai bine de un secol.

Pe o poziţie care îi este proprie, Wal-Mart este produsul integrităţii lui Sam Walton, aşa cum a fost menţionat în *Putem versus Forţă,* în 1995. În ciuda criticilor, Wal-Mart este compania cea mai mare şi mai prosperă care a existat vreodată în lume şi, chiar şi mai important decât acest aspect, ea constituie un exemplu

de prim rang că integritatea are câştig de cauză în cele din urmă. Principiile pe care se bazează afacerea lui Sam Walton calibrează la nivelul 385, şi, chiar şi în prezent, compania se află la nivelul ridicat de 365. Wal-Mart este o companie responsabilă şi perfecţionistă. Ea reprezintă comerţul şi nu sanctitatea, dar s-a extins şi în domeniul serviciului comunitar punând bazele unei fundaţii filantropice. În plus, ea oferă un milion de locuri de muncă şi largi posibilităţi în momentul angajării. Sunt foarte mulţi cei care critică această companie, dar şi ei îşi fac cumpărăturile la Wal-Mart. Publicul cumpărător este cel care a făcut din Wal-Mart o companie uriaşă. Această ambivalenţă este specificată în articole de presă, care constată „Dispreţuim WalMart, dar batem drumul să ajungem acolo” *(Arizona Republic,* 9/18/ 04).

Wal-Mart este cel mai mare retailer din Statele Unite, iar China este cel mai mare exportator, efectul acestei ecuaţii traducându-se prin descreşterea inflaţiei şi a costurilor de consum în Statele Unite, respectiv creşterea nivelului de trai în China. Acest lucru a făcut să apară o alianţă între SUA şi China (Talton, 2004), care exclude China ca pericol nuclear – lucru foarte temut în deceniile anterioare. Este important de notat că operaţiunile Wal-Mart sunt atât de eficiente încât operează cu o marjă de profit de doar trei procente, (în 99 de magazine din Germania, Wal-Mart găzduieşte evenimente dedicate celibatarilor în zilele de vineri, şi multe din cuplurile care se formează acolo se căsătoresc mai târziu [Zimmerman/ Schoenfeld, 2004]).

Afacerile şi industria sunt prinse în vâltoarea schimbărilor economice şi tehnice (cum ar fi chiar Internetul), făcând obligatoriu outsourcingul (împrumutul de forţă de muncă şi alte resurse) pentru

supravieţuirea oraşelor, a guvernelor locale şi chiar a radiologilor (Tanner, 2004). Majoritatea marilor companii sunt multinaţionale. fiind influenţate de schimbările din economiile, sistemele bancare, legile exporturilor sau ratele de schimb valutar din alte ţări. Astfel, „a învinovăţi” o companie sau o industrie individuală reprezintă mai mult reflectarea unei prejudecăţi personale decât o plângere bona fide. De fapt, contextul „vinovat” pentru împingerea factorilor economici dincolo de controlul companiilor individuale e lumea. Epoca „mămica şi tăticu” s-a încheiat şi la fel s-a întâmplat şi cu perioada în care bărbaţii erau preferaţi pentru cele mai înalte funcţii de conducere. În această cultură mai veche, bărbaţii erau cu predilecţie orientaţi către carieră, iar femeile către familie şi mai puţin spre afaceri. Wal-Mart, ca şi alţi detailişti, se află într-o mare concurenţă, iar preţurile şi strategiile de promovare sunt acum disponibile prin softurile de optimizare a costurilor (Larson, 2004).

Sindicate	
Linii aeriene	205
Industria oţelului	202
Şoferi camion (actual)	205
Altele (general)	202-208

În timp ce multe sindicate calibrează în jurul valorii 200, ceea ce reprezintă un indicativ al integrităţii scopului şi funcţiei, 75 % scad sub acest nivel din raţiuni neclare, cu excepţia, poate, a unor compromisuri făcute de dragul interesului personal, cum ar fi, de exemplu, reducerea productivităţii pentru evitarea şomajului, acţiune situată la nivelul 190. Pe de altă

parte, sindicatele urmăresc, în mod activ, ceea ce societatea şi membrii săi presupun că ar trebui să urmărească, şi astfel, interesul personal şi dorinţa de câştig sunt considerate a face parte integrantă din joc. În general, publicul are tendinţa să privească cu indulgenţă eroarea în funcţionarea sindicatului, cu condiţia ca acest lucru să nu conducă la escrocarea membrilor uniunii.

În mod obişnuit, politica sindicală a fost un joc fără reguli care s-a jucat pe teren propriu. Totuşi, această stare dezordonată a condus la organizarea unor congrese şi la îmbunătăţirea unor regulamente. În mod paradoxal, chiar sindicatele au devenit acum aproape identice cu marile societăţi comerciale, având un consiliu de administraţie şi uriaşe acumulări de capital care necesită structuri similare cu ale companiilor. Multe sindicate au făcut pionierat pentru protecţia muncitorilor, precum IBEW (International Brotherhood of Electrical Workers) pentru electricienii săi de linie a căror muncă prezintă un înalt nivel de risc pentru că implică lucrul cu tensiune înaltă. Unele dintre sindicate, cum ar fi cel al cadrelor didactice, sunt în mod deosebit ţinta criticilor şi a controverselor. În general, aderarea la sindicate s-a diminuat considerabil, ele reprezentând în prezent doar 13% din forţa de muncă. Dacă ne întrebăm de ce unele sindicate calibrează la niveluri scăzute, răspunsul este că liderii acestora exploatează muncitorii pentru profit, putere şi câştig personal. De fapt, de-a lungul istoriei, cererile formulate de sindicate aproape că au reuşit să scoată din afaceri unele ramuri industriale. Totuşi, Biroul Naţional General de Contabilitate (Federal General Accounting Office) a raportat că outsourcingul (împrumutul de forţă de

munca şi alte resurse) nu a afectat piaţa muncii din SUA (Geewax, 2004).

Presiunea exercitată de sindicate pentru obţinerea de avantaje pentru angajaţi şi pentru ameliorarea condiţiilor de muncă a avut ca rezultat în mod paradoxal pierderea locurilor de muncă, pentru ca angajatorul a devenit mai puţin competitiv pe piaţa mondială. Escaladarea costurilor pentru beneficiile angajaţilor constituie un factor major care face ca outsourcingul (împrumutul de forţă de muncă şi alte resurse) să devină o necesitate pentru multe firme (Portes, 2004). „Epoca sindicatelor" este în declin, fiind înlocuită cu legi care reglementează munca şi planifică beneficiile angajaţilor.

Aplicarea legii			
SUA		**Internaţional**	
La nivel federal	205	Interpol	205
State	250	Scotland Yard	210
Local	305		

Raţiunea pentru care continuă să existe discrepanţele prezente rămâne un subiect interesant pentru cercetarea viitoare. În Statele Unite, eşecul aplicării legii (afirmaţie calibrată ca fiind „adevărată") constituie primul impediment.

Ştiinţă –
Câmpuri de atracţie (Dinamicile Non- 460

„Big Bang-ul” ca sursă a Universului	Fals
Biocâmpuri	460
Teoria găurilor negre 2004 (Hawking)	455
Teoria Bootstrap	455
Teoria haosului	455
Inconştientul Colectiv (Jung)	455
Conştiinţa ca rezultantă a activităţii neuronale	140
Calibrarea Conştiinţei	605
Teoria Evoluţionistă – Darwin	450
Teoria dispariţiei dinozaurilor	200
Ecuaţiile Dirac	455
Descoperirea dublei spirale ADN	460
„Vindecarea la distanţă” (Divinitatea ca sursă a Universului infinit)	Fals
Ecuaţiile Drake	350
Slăbirea câmpului magnetic al Pământului	Adevărat
Inversarea lentă a polilor magnetici ai Pământului	460
Încălzirea Pământului din cauza poluării	Fals
Încălzirea Pământului din cauza ciclurilor magnetice de la suprafaţa soarelui	455
$E = mc^2$	455
Încurcătura-Reţeaua „Entanglement” (Teoria cuantică)	Fals
„Gena Dumnezeu” (God Gene)	Fals
Frame dragging	460
„Greenhouse”-teoria încălzirii Pământului datorită emisiei de gaz	Fals
Heart Math – Matematica inimii	460
Efectul de Nedeterminare (Incertitudine) lui Heisenberg	460
Hormesis	180
„Universul Holografic”	395
Teoria Inflaţiei (post-Big Bang)	450
Teoria designului inteligent (ID)	480
Organisme bacteriene pe Marte	Adevărat
Interconectarea câmpurilor minţii cu Divinitatea	Adevărat
Interconectarea câmpurilor minţii cu alţii	Fals
Rezonanţa morfică (rezonanţa de formă) Câmpuri Morfogenetice	460
Câmpurile morfogenetice (Sheldrake)	460

Teoria câmpurilor M (Teoria Stringurilor iniţial)	460
Universuri multiple	Adevărat
Principiul Newtonian al cauzalităţii	460
Dinamicile Non-liniare	460
Rugăciunea sporeşte vindecarea	Adevărat
Reacţia de fisiune nucleară (realitate)	200
Reacţia de fisiune nucleară (teorie)	455
Organisme pe Marte	Adevărat
Teoria „Universurilor Paralele”	Fals
Coerenţa cuantică	460
Gravitaţia cuantică	460
Mecanica cuantică	460
Ecuaţiile Schrödinger	455
Singularităţi	455
Teoria matricilor S	455
Experienţa spirituală ca activitate neuronală Experienţa spirituală ca şi consecinţă a activităţii neuronale	125
„Stady state”- Teoria expansiunii continue a universului	405
Cercetarea în domeniul celulelor Stem	245
Fizica subparticolelor	455
Telekinezia	Adevărat
Teleportarea stărilor cuantice (electroni în ioni)	400
Programul spaţial al SUA	400
Procesul von Neumann	450
Existenţa apei pe Marte	Adevărat

Este interesant de observat că toate teoriile ştiinţifice majore, predominant de natură matematică, calibrează între nivelurile 450 şi 460, inclusiv mecanica cuantică. Calibrarea acestor niveluri este utilă sub aspect pragmatic pentru că un număr sub 200 indică faptul că a persista în respectiva direcţie înseamnă pierdere de timp, energie şi bani. (de exemplu, teoria universului paralel). Există unele limitări în teoriile actuale asupra dispariţiei dinozaurilor, care sunt, în principal, fundamentate mai degrabă pe presupuneri asupra schimbărilor globale majore decât pe

schimbările evoluţioniste ale naturii vieţii, care a avut loc în acel moment. „Hormesis” este teoria după care doze mici de toxine pot avea un efect benefic (Celebrese, 2004).

Ecuaţia lui Drake este complexă prin faptul că ea combină multiple niveluri ale ştiinţei şi matematicii, inclusiv dinamica non-liniară, pentru a demonstra că există şi alte civilizaţii inteligente în univers. În prezent, ea susţine că există aproximativ 10 mii de astfel de posibilităţi numai în Calea Lactee.

Este interesant faptul că fisiunea nucleară calibrează la nivelul 200 (ca şi armele) şi la fel este şi motivul pentru care este ea utilizată; de exemplu, praful de puşcă şi dinamita au utilizări multiple, cum ar fi focurile de artificii, nu doar bombele şi gloanţele. Intenţia este un factor decisiv.

Surprinzător a fost răspunsul negativ la teoria cuantică a „încurcăturii”. Este o conceptualizare incorectă; fenomenul la care a fost aplicată poate fi explicat în mod diferit. Şirul lui „A” şi „B” nu se datorează lui „A” care îl influenţează pe „B”, căci ambele sunt influenţate de „C”. Acest lucru se poate observa în modelul pe care păsările îl fac în zborul lor, ori peştii, care formează un model geometric în mişcarea lor. Nici un peşte sau pasăre *nu* este influenţat de modelul celorlalte; dimpotrivă, fiecare este în mod individual acordat la un model general de atracţie energetică, aşa cum şi cuplurile de dansatori dintr-o sală de bal nu se acordează fiecare cu fiecare, ci toţi sunt acordaţi la aceeaşi muzică.

Heart Math (Matematica inimii) este o descoperire în conformitate cu care inima are, literalmente, o minte proprie (intuitivă), iar câmpul său electromagnetic domină ritmul cerebral. Astfel, câmpul inimii afectează

fiziologia creierului, aşa cum se arată şi în Capitolul 7.

În mod similar, „vindecarea la distanţă” (de exemplu de la „A” către „B”) este fals, dar rugăciunea influenţează însănătoşirea datorită convingerii lui „C” că toate spiritele sunt amestecate cu câmpul infinit de energie al Divinităţii (afirmaţii calibrate ca „adevărate”).

Când o serie de calibrări se află în aceeaşi categorie, acest lucru arată o limitare a paradigmei şi implică faptul că investigaţiile ulterioare vor mai dezvălui şi alte categorii de acelaşi calibru. Concluzia evidentă este că ştiinţa trebuie să conducă la progres, ea trebuie să se deplaseze către o paradigmă care calibrează la un nivel mai înalt; altminteri s-ar ocupa mai mult de tratamente decât de descoperiri propriu-zise.

O valoare importantă a calibrării conştiinţei rezidă în aplicarea acesteia la orice fel de cercetare, inclusiv dezvoltarea industrială, marketingul şi noile produse. Aplicarea cea mai avantajoasă este aceea referitoare chiar la cercetarea ştiinţifică, unde valoarea unui proiect poate fi evidenţiată *înainte* de a se cheltui timp preţios, bani şi resurse. Un exemplu ar fi cercetarea prin care, cu ani în urmă, s-u descoperit că structura dublă a spiralei ADN-ului calibrează la nivelul 460. Proiectul actual de cercetare, care se desfăşoară la Institutul de Tehnologie din California şi e menit descoperirii unei baze neurobiologice exclusive pentru conştiinţă calibrează doar la valoarea 140. Astfel, cercetarea poate să reflecte un prejudiciu iniţial prin faptul că, într-un interviu recent, cercetătorul principal a declarat că „oamenii educaţi vor crede la timpul potrivit că nu există suflet independent de trup şi, în consecinţă, că nu există viaţă după moarte”. (Crick, interviul cu M.

Westheimer, din *New York Times,* la 1 Aprilie 2004). Afirmaţia calibrează ca fiind falsă, iar proiectul de cercetau atinge abia nivelul 140.

Descoperirea electricităţii calibrează la nivelul 445; crearea automobilelor „Tucker” la 175; a automobilelor Ford la 445, etc. Cercetarea tehnică poate fi aplicată, în mod diferit şi util, oricărui domeniu ştiinţific, cum ar fi arheologia sau paleontologia (de exemplu, „a fost omul lui Piltdown un fals?” „Da”). În consecinţă, acum avem la îndemână un instrument pentru a salva o mare cantitate de timp, bani şi energie în diverse domenii de aplicare, inclusiv cel farmaceutic şi în diversele ramuri de cercetare biologică. Este interesant şi că proiectele ştiinţifice finanţate de guvern calibrează, colectiv, la nivelul 150, mai jos decât acelea care se bazează pe alte surse.

Ştiinţă – Medicină (Clinic)			
Acupunctura	405	Medicina Internă	440
Cele mai bune spitale	450	Medicina generală	440
Kinesiologia clinică	600	Medicina Holistă	440
Psihologia clinică	380	Medicina Orientală	395
Calibrarea nivelurilor conştiinţei	605	Farmacologia	450
Psihologia DBT	385	Psihiatria	440
Psihanaliza (Freud)	460		
Medicina Energetică	460	Psihanaliza (Jung)	460
Homeopatia	200	Chirurgia	440

Toate modalităţile terapeutice majore actuale se calibrează la un nivel bun şi observăm că psihanaliza se află chiar la un nivel de excelenţă, pentru cei care au timpul, motivaţia sau resursele financiare pentru asta. Ea pune accentul pe subiectivitate şi pe evoluţia dezvoltării personale şi a conştiinţei umane.

Ca instrument de diagnoză, kinesiologia, calibrată la

600, indică o schimbare majoră de paradigmă, pentru că se află la intersecţia dintre domeniile liniar şi non-liniar. Valoarea sa majoră constă în faptul că nu mai există altă tehnică disponibilă la acest nivel, ceea ce constituie o schimbare ce nu se reflectă numai asupra a ceea ce e observat („obiectiv”), ci îl include şi pe observator, precum şi câmpul impersonal al conştiinţei. Astfel, kinesiologia ar putea să fie un *instrument de excelenţă!* pentru dezvoltarea ştiinţei şi cunoaşterii.

Atunci când problemele de sănătate publică sunt abordate de diferite agenţii de sănătate (Centrele de control a sănătăţii, *Centers for Disease Control (CDC),* Serviciul de Sănătate Publică al SUA, Centrul pentru Ştiinţă şi Interes Public, etc.), manipularea datelor este destul de frecventă şi reflectă interesele politice şi influenţa negativă a politicilor preconcepute. Banii alocaţi depind în mare măsură de posibilitatea ca proiectele să sprijine idei corecte din punct de vedere politic. Astfel, campaniile anti-tabac şi anti-obezitate au proliferat, iar rapoartele publice au fost adeseori exagerări menite să inducă starea de teamă. Exemplele cele mai obişnuite au fost legate de campania împotriva „fumatului pasiv”, care a fost mai degrabă o campanie clar concepută pentru a convinge publicul de nocivitatea fumatului pentru câştigarea sprijinului său împotriva consumului de tutun. Falsificarea statisticilor este acceptată pentru că „este bine pentru dumneavoastră” (asta însemnând bine pentru agenţia care face sondajul ori statistica) (Charen, 2004).

Erorile clinice sunt considerate acceptabile pentru că sprijină ceea ce este considerat ca fiind o acţiune benefică. S-a presupus că fumătorii pasivi (nefumători care stau în apropierea fumătorilor) sunt victimele unei nesfârşite varietăţi de efecte negative, de la moartea

subită a bebeluşului din leagăn, până la psoriazis, etc. De asemenea, majoritatea studiilor au făcut eroarea de a presupune, corelarea statisticilor în virtutea unei „cauze” (de exemplu, corelarea lui „A” şi „B” nu dovedeşte faptul că „A” îl determină pe „B” deoarece amândouă sunt, de fapt, consecinţa lui „C”, cu cum „A” şi „B” sunt în mod independent relaţionate). Spre exemplu, 75% din persoanele care dezvoltă tuberculoza poartă pantofi maro, 65% din studiile referitoare la fumătorii pasivi erau false. Concluziile Agenţiei de Protecţie a Mediului înconjurător (Environmental Protection Agency – EPA) au fost anulate de investigaţia judiciară (Judecătorul Tribunalului Districtual American, William Osteen, 1998) care a dovedit că EPA avea date „scoase din buzunar” şi că a ignorat complet concluziile primare şi datele care au demonstrat că nu existau motive statistice semnificative care să prezinte un risc crescut pentru fumătorii pasivi (Singer, 2004). EPA s-a apărat de reproşul făcut de Congresul Statelor Unite spunând că acţiunea sa a fost făcută pentru o „cauza bună”.

Aceleaşi tendinţe există şi în studiile legate de obezitate, despre unele CDC admiţând că erau eronate din cauza unei „erori matematice” (Yee, 2004). Tot eronate au fost şi rapoartele care susţineau că moartea cauzată de fumat şi obezitate a fost cauza creşterii costurilor publice. În realitate, costurile medicale la sfârşitul vieţii sunt aproximativ aceleaşi ca şi în situaţia unei boli terminale (orice viaţă omenească se află la un moment dat într-o fază terminală). Moartea la vârsta de 70 de ani, în loc de 90 de ani, nu face decât să ofere Protecţiei Sociale posibilitatea de a economisi 30 de ani de plăţi (cel puţin 250.000 de dolari), la care se adaugă 30 ani de economisire a cheltuielilor pentru asigurarea

de sănătate. Acum, pentru că lumea trăieşte mai mult, nu boala, ci sănătatea şi longevitatea sunt acelea care fac să crească costurile programelor naţionale (Pear,

2005). Protecţia socială ar recupera mai mult dacă vârsta de pensionare ar creşte de la vârsta de 65 de ani la 67 de ani.

Ştiinţă – Oameni de ştiinţă			
Bohm, David	505	Halley, Edmond	460
Bohr, Niels	450	Harvey, William	475
Boole, George	460	Heisenberg, Wemer	485
Burbank, Luther	450	Hippocrate	485
Copernic, Nicolaus	455	Jung, Cari	520
Curie, Marie	505	Kepler, Johannes	460
Darwin, Charles	450	Mendel, Gregor	460
Edison, Thomas	470	Maxwell, James	445
Einstein, Albert	499	Newton, Isaac	499
Faraday, Michael	440	Pasteur, Louis	485
Fermi, Enrico	455	Pauling, Linus	450
Freud, Sigmund	499	Planck, Max	475
Fuller, Buckminster	445	Rutherford, Ernest	450
Galen, Claudius	475	Salk, Jonas	455
Galileo (Galilei)	455	Steinmetz, Charles	455
Godel, Kurt	455	Tesla, Nicola	460

Semnificaţia acestor concluzii a fost menţionată în altă parte, Einstein, Newton şi Freud au împins limitele intelectului aproape de nivelul semnificativ de 500, unde se găseşte un schimb paradigmatic care include subiectivul şi realitatea spiritualului, care a fost depăşit deopotrivă de Bohm, Jung şi Marie Curie. Aceste calibrări mai arată impactul enorm, benefic, pe care munca lor colectivă l-a avut asupra dezvoltării civilizaţiei.

Universităţi importante şi şcoli			
Academia Franceză	415	Universitatea Heidelberg	445
Universitatea Arizona (Tucson)	405	Colegiul Ivy League	455

Universitatea Baylor	430	Universitatea Bob Jones	400
Cele 10 mari Universităţi	460	Universitatea Marquette	440
Universitatea Bryn Mawr	455	Facultatea de medicină Wisconsin	440
Universitatea Berkeley, California	385	Facultatea de medicină Meherry	420
Universitatea Los Angeles	385	Facultatea de medicină Morehouse	410
Universitatea Cambridge	455	Universitatea Motorola	400
Universitatea Chicago	425	Oxford Union	495
Universitatea Duke	430	Universitatea Oxford	435
Universitatea Duke, facultatea de medicină / Duke University Medical	435		
		Academia Militară Sandhurst U.K	465
Universitatea Edinburgh – Scoţia	425		
		Sorbona (Paris)	415
Academia Exeter	465	Universitatea Florida	305
Universitatea Fordham	440	Universitatea Tuskegee	400
Harvard – Facultatea de Teologie	455	Wellesley	440
Harvard – Facultatea de medicină	445	Academia Militară West Point	425
		Universitatea Standford	400

Nivelurile acestor instituţii reflectă şi calibrul corpului profesoral, care este socotit la cel puţin 400 (raţiune şi intelect). Cele care se calibrează mai jos reflectă relativismul filozofic şi poziţionalităţile socio-politice. Părinţii naivi îşi trimit copiii la universităţi pentru a se instrui şi sunt descurajaţi când descoperă cri aceştia au fost mai degrabă îndoctrinaţi de filozofii îndoielnice (Shapiro, 2004). Radicalizarea studenţilor se calibrează la valoarea 180. După cum vom arăta mai târziu, preşedinţii a şase universităţi importante se calibrează sub nivelul 200, şi acelaşi lucru se întâmplă cu numeroşi profesori universitari, unii dintre aceştia calibrându-se la valori mai mici chiar decât studenţii lor.

Cap. 10 – America

Introducere

Un sondaj asupra evoluţiei conştiinţei de-a lungul istoriei dezvăluie că în toate domeniile activităţii umane există o dorinţă de nestrămutat pentru descoperirea adevărului. Totodată, există o persistentă intenţie de transpunere a potenţialului în realitate. În mod intuitiv, umanitatea a simţit că are capacitatea înnăscută de evoluţie către niveluri mai înalte de perfecţiune. Curiozitatea conduce la descoperiri şi la dezvoltarea dorinţei de a cunoaşte şi mai mult despre realitate (cum ar fi, de exemplu, explorarea spaţiului extraterestru, evoluţia cunoaşterii ştiinţifice, descoperirea unor remedii pentru vindecarea bolilor şi aspiraţia către ideologii politice şi guvernamentale perfecte). Căutarea adevărului constituie obiectivul principal al celor mai mari intelectuali din istorie, aşa cum a fost demonstrat în *Marile Cărţi ale Lumii Occidentale,* şi, în prezent, prin expansiunea incredibil de rapidă a informaţiilor prin Internet, al cărui conţinut îl depăşeşte pe acela al marilor biblioteci din lume. Omenirea are mare încredere în îmbunătăţirea vieţii şi în faptul că drumul către succes poate fi străbătut prin acumulare de cunoştinţe, educaţie, învăţare şi cercetare.

În evenimentele internaţionale curente, accentul se pune necontenit pe necesitatea aflării adevărului din spatele evenimentelor, multe dintre acestea având consecinţe internaţionale şi fiind foarte îngrijorătoare. Etica ocupă un loc foarte important în dialogurile naţionale şi internaţionale. Există o necesitate presantă

de rezolvare a multor evenimente ale istoriei recente, care sunt supărătoare şi dau naştere unui incertitudini şi îndoieli. Atunci când nu pot fi verificate, teoriile conspiraţiei (cal. 165) proliferează decenii întregi.

Este semnificativă această necesitate a societăţii de a dezvălui adevărul, precum şi preocuparea sa de a păstra moralitatea, însoţite de nevoia de a avea siguranţa faptului ca justiţia este respectată, câteodată până la obsesie. Tribunalele şi curţile de justiţie internaţionale au nevoie de ani întregi pentru a găsi cele mai amănunţite dovezi, ceea ce arată că umanitatea e preocupată de adevăr, etică şi responsabilitate spirituală. Când societatea este frustrată în căutările sale pentru aflarea adevărului, ea recurge la măsuri disperate, cum ar fi ameninţările de intimidare, execuţiile, războaiele, prizonierii, tortura.

Aşa cum era şi de aşteptat, ştiinţa a fost chemată să încerce să rezolve problema. Detectorul de minciuni a fost o tentativa rudimentară în această direcţie, căci e complet inutil în cazul persoanelor care mint cu uşurinţă sau a criminalilor lipsiţi de conştiinţă. Eforturile ştiinţei sunt în prezent concentrate în direcţia fiziologiei creierului, inclusiv asupra utilizării RMN-ului şi a altor scanări pentru detectarea zonelor din creier care se modifică atunci când o persoană are intenţia să mintă sau să inducă în eroare.

Aşa cum am observat deja în urma cercetărilor referitoare la conştiinţă, veridicitatea sau falsitatea unui răspuns pot fi depistate instantaneu de o echipă instruită în utilizarea kinesiologiei, ştiinţă care îşi trage rădăcinile mai degrabă dintr-o ramură a biologiei decât dintr-o ştiinţă tradiţională bazată pe matematică şi

principii mecanice. Tehnicile mai avansate necesită o explicaţie ce se bazează pe o paradigmă mai inclusivă, care necesită o înţelegere a naturii conştiinţei însăşi. Nu este posibil să ajungem la adevăr şi să ignorăm conştiinţa, pentru că adevărul este chiar produsul conştiinţei. Pe conştientizarea acestui lucru se sprijină faptul, descris deja, conform căruia adevărul reprezintă atât consecinţa conţinutului, cât şi a câmpului, iar nivelul măsurabil al conştiinţei exprimate indică nivelul său de veridicitate.

Nivelurile Adevărului şi Instituţiile Sociale

Tot ceea ce există în domeniile fizic (clădiri, parcuri şi animale), mental (convingeri, gânduri şi motive), emoţional (ură, teamă şi dorinţă) sau spiritual (dragoste, încredere sau compasiune) este calibrabil. Fiecare nivel calibrat reflectă esenţa gradului de adevăr exprimat, pe un spectru de mare valoare pragmatică. Conştiinţa reuşeşte în mod instantaneu să facă diferenţierea dintre falsitate şi adevăr, dar şi între nivelurile adevărului şi, în consecinţă, să constate veridicitatea acestuia. Prin încercări repetate, caracterul practic şi gradul de utilitate a unui instrument nou pot fi obţinute prin experimente. În cursul acestui proces, apar noi informaţii care oferă o nouă dimensiune de perspectivă. Aceasta a fost calea urmată după inventarea microscopului, telescopului, razelor X şi chip-urilor de silicon. Din punct de vedere istoric, aceasta a reprezentat o abordare de succes pornită de la aplicarea unei noi cercetări tehnice pentru a ajunge la o mare varietate de subiecte, urmată de studiul corelării rezultatelor. Atunci când datele reflectă

prezenţa unei consistenţe interne confirmabile, apar beneficii pragmatice care au ca rezultat un proces continuu, mai amplu, de descoperiri.

Următoarele calibrări fac parte din cele 8500 care au alcătuit un studiu de cercetare desfăşurat în anii 2003 şi 2004 de către o echipă de experţi. Alte echipe de cercetare obţin câteodată rezultate puţin diferite, dar acestea sunt coerente intern datorită variaţiilor detaliilor tehnice. Rezultatele sunt similare indiferent dacă declaraţia este făcută verbal sau păstrată în minte în tăcere aşa numită tehnica „oarbă”. Astfel, aplicarea tehnicii oarbe pe un subiect de testare naiv, cum ar fi un copil mic, dă aproape acelaşi rezultat. Pentru mai multă acurateţe, interesul ar trebui să se concentreze pe caracterul integru al intenţiei, şi ambii investigatori trebuie să se calibreze peste nivelul 200. Detaliile acestei tehnici au fost descrise pe scurt în volumul *Putere versus Forţă* (Hawkins, 1995; vezi de asemenea, Anexa C), şi mai aprofundat de Dr. John Diamond (Diamond, 1979).

Ştiinţa calibrării nivelurilor de adevăr se bazează pe un fenomen relativ simplu: orice formă de viaţă radiază un câmp invizibil de energie, iar intensitatea acestuia creşte odată cu nivelul conştiinţei sau adevărului. Efectul este asemănător unui bec de iluminat a cărui strălucire variază în funcţie de numărul de volţi. Această energie radiantă poate fi depistată de la distanţă datorită non-localizării dimensiunii non-liniare a
infinitului. La nivelul calibrat 200 există o schimbare majoră, aşa încât, dacă lumina creşte de la această valoare în sus, ea scade brusc la nivelurile inferioare. Astfel, un simplu test kinesiologic poate indica dacă „lumina” este aprinsă (adevăr) sau „stinsă” (falsitate)

pentru că energia de bază a câmpului conştiinţei este non-locală (atotprezentă).

Energia radiantă a fiecărei fiinţe vii nu există numai în domeniul public, ci lasă o urmă permanentă, identificabilă şi nediminuată de timp sau durată – la care câmpul infinit al conştiinţei nu se raportează şi de care nu este restricţionat. Chiar şi obiectele, clădirile şi regiunile reflectă o contribuţie umană colectivă, marcând astfel efectele iubirii, devotamentului, esteticii şi integrităţii, ca şi conceptele, gândurile şi senzaţiile.

\America. – Guvernul SUA			
Constituţia SUA	710	Drapelul SUA	510
Declaraţia de Independenţă	705	Curtea supremă	480
Carta drepturilor	640	Preşedinţia	460
Semnatarii Constituţiei SUA	515	Congresul/Camera	
Cuvântarea Gettysburg	550	Reprezentanţilor	455
Patriotismul	520	Marele Sigiliu al SUA	
Jurământul	510	„E Pluribus Unum”	605
Imnul National	510		

Constituţia Statelor Unite şi Guvernul american se calibrează la cel mai înalt nivel dintre toate ţările lumii şi din istorie, ceea ce explică motivul pentru care America e o naţiune aşa de puternică şi plină de succes. De asemenea, este un lucru deosebit să fii respectat şi luat în considerare de anumite fracţiuni care doresc să corupă fundaţiile remarcabile şi integre din care a luat naştere un astfel de corn al abundenţei.

Documentele citate mai sus pot fi analizate propoziţie cu propoziţie, iar elementul central al puterii este considerat a fi adevărul spiritual pe care se bazează ele, de exemplu, egalitatea între toţi oamenii este rezultatul puterii divine a Creatorului şi, astfel, este specificat expres că drepturile americanilor nu sunt

rezultatul ideologiilor politice sau al deciziilor guvernamentale arbitrare; acestea nu depind de autoritatea laică şi sunt inalienabile prin originea şi bazele lor.

Afirmaţia că sursa guvernului este mai degrabă spirituală decât religioasă rezultă din *libertatea religiei,* dar şi din libertatea *faţă de* religie. Aceasta este o deosebire crucială. Cuvântul „Dumnezeu" este de fapt un termen generic pentru Divinitate şi nu este religios la bază. Cuvântul „Dumnezeu" este un substantiv, ca oricare altul, iar conceptele legate de Dumnezeu constituie obiecte de studii academice în teologie, în religia comparată, istorie, filozofie. Paradoxal, Dumnezeu este şi subiectul de bază al ateismului şi ţinta laicităţii.

Aşa cum este prevăzut în Constituţie, cuvântul „Dumnezeu" apare pe clădirile tribunalelor, inclusiv pe Curtea Supremă şi pe bancnote şi, în acest fel, sunt reamintite baza şi originea fundamentală a libertăţii individuale. Acest aspect se reflectă şi în datele de cercetare care indică faptul că guvernele laice din alte ţări (vezi capitolul 14) calibrează doar la nivelul 300.

Există o diferenţă crucială între patriotism şi naţionalism. Patriotismul include şi reflectă dragoste de ţară, ceea ce înseamnă respect, apreciere, valoare, semnificaţie şi bunăvoinţă pentru semenii noştri. Patriotismul mai include şi un respect de sine ce se bazează tot pe ideea fundamentală subliniată în Constituţie şi în Carta Drepturilor – egalitatea tuturor oamenilor datorită divinităţii Creatorului lor. Acest lucru explică de ce patriotismul (mâna pe inimă) se calibrează la nivelul 500, în timp ce naţionalismul laic este calibrat la 305. Patriotismul vine din inimă, în timp

ce naţionalismul, prin contrast, porneşte din minte şi este, în consecinţă, doar o poziţie politică. Din calibrarea precedentă, ne putem da seama de eroarea făcută de cei care resping patriotismul pentru că îl confundă cu naţionalismul. Nu este deloc vorba despre acelaşi lucru. Această concepţie a fost cristalizată de Sir Walter Scott în *Balada ultimului menestrel,* poezia celebră pe care fiecare copil o învaţă la şcoală:

Un bărbat îşi duce zilele cu sufletul atât de mort
Şi niciodată nu şi-a spus,
Acesta e pământul meu, tărâmul meu natal !

Este interesant că poziţia politică care încearcă să elimine orice referire la Dumnezeu în arena publică se calibrează doar În nivelul 190, nivelul egoist al trufiei şi aroganţei, care urmăreşte să înlocuiască puterea adevărului prin intelectualismul slab şi narcisist.

Aşa cum a fost descris şi mai devreme, un *„meme”* (un slogan) este o idee sau o frază embrionară care te captivează şi tinde să fie repetată până când, doar prin simpla repetiţie, devine unanim acceptată ca şi cum ar fi un fapt real. Un exemplu este meme-ul „separarea Bisericii de Stat”, care este acceptat fără critică, de la sine, ca reprezentând o lege. Această frază este utilizată pentru a servi ideilor de laicizare. Dacă examinăm cu mai mare atenţie, vom observa că nu există o astfel de afirmaţie în Constituţia Statelor Unite, în Declaraţia de independenţă sau în Carta drepturilor. De fapt, nici unul din cele trei cuvinte nu apar deloc. – nu există „Separare” nici „Biserică”, nici „Stat”. În loc de asta, se spune „Congresul nu stabileşte nicio religie şi nici nu interzice practicarea vreuneia din ele (cal. 640) în mod evident, însăşi abolirea cuvântului

„Dumnezeu” din societate violează libertatea afirmată la practică, ca şi dreptul la libera exprimare prevăzută în primul amendament. De fapt, există o intenţie evidentă în utilizarea cuvintelor: evitarea teocraţiei, dar şi
garantarea libertăţii religioase. În mod paradoxal, dacă mişcarea laică ar însemna să nu se facă nicio referire la Dumnezeu în viaţa guvernamentală sau publică, acest lucru ar anula Constituţia Statelor Unite, precum şi Declaraţia de Independenţă, cuvântarea lui Lincoln de la Gettysburg, declaraţiile oficiale ale preşedinţilor Statelor Unite de-a lungul istoriei, etc. Dacă egalitatea între oameni este dată de Creator, atunci înseamnă că abolirea „Creatorului” ar însemna abolirea bazei egalităţii însăşi, pentru că, în mod obişnuit, oamenii sunt fără îndoială foarte inegali din anumite puncte de vedere, în o mie de feluri, chiar din momentul în care s-au născut.

În mod curios, chiar în ziua când cele de mai sus au fost scrise, ştirile de seară au arătat că un director de şcoală a interzis predarea Declaraţiei de Independenţă pentru că făcea referire la Dumnezeu (cal. 180). Din acelaşi punct de vedere extremist, guvernul SUA este ilegal şi, prin urmare, la fel şi sistemul judiciar, Congresul, Carta drepturilor, etc. Poporul american va trebui să decidă dacă e de partea înţelepciunii sau a absurdităţii stupide, împlinind prezicerea lui Socrate după care democraţiile se vor prăbuşi în cele din urmă din cauza atitudinilor şi a voturilor segmentului non-integru şi ignorant al populaţiei (cal. 465). Astfel, istoricii menţionează că durata medie a unei democraţii este, de obicei, de numai două până la trei sute de ani, până când votanţii, mânaţi doar de propriile interese,

epuizează ţara de toate resursele ei, precum şi de erudiţia politică. Această slăbiciune a democraţiei constituie motivul pentru care Socrate recomandă o formă oligarhică de guvernământ. (Naţiunile Unite sunt probabil cel mai impresionant exemplu din prezicerile lui Socrate).

Calibrările Preşedinţiei şi Curţii Supreme indică un nivel înalt al integrităţii şi raţiunii, precum şi o preponderenţă a obiectivului bazat pe inteligenţă care exclude emoţionalul. Tribunalul Suprem este însărcinat cu analiza logicii complicate, raţiunii şi limbajului care alcătuiesc legea.

Majoritatea preşedinţilor Statelor Unite s-au calibrat pe la mijlocul nivelului 400, mulţi dintre ei în partea superioară a acestei valori sau chiar la 500. Obligaţia lor de serviciu lor este să se dedice sarcinii de a apăra ţara împotriva atacatorilor şi duşmanilor şi să sprijine Constituţia. În acest scop, preşedintele depune un jurământ cu mâna pe Biblie, în prezenţa reprezentanţilor Curţii Supreme, Preşedintele trebuie să sublimeze spiritul de partizanat şi să treacă de la politicianul care a fost la omul de stat dedicat binelui ţării sale. Astfel, de la preşedinte se aşteaptă o atitudine care să conducă către „cea mai bună rezolvare a unei acţiuni”. În plus, se aşteaptă ca preşedintele să fie inspirator şi sincer, unind ţara prin actele sale şi prin refuzul de a răspunde cu aceeaşi măsură atacurilor nedrepte, calomniei, provocărilor zgomotoase sau acuzaţiilor de vinovăţie pentru fiecare problemă socială.

Pretenţiile de la preşedintele celei mai puternice naţiuni de pe pământ sunt cu totul deosebite, iar preşedinţia este permanent în atenţia publică prin

intermediul mass-media, constituind subiectul unor atacuri critice ca urmare a acestor reflectoare îndreptate asupra sa. Din când în când, mijloacele mass-media acţionează cu brutalitate şi exacerbează aspecte lipsite de semnificaţie, cum ar fi faptul că preşedintele s-a împiedicat de o treaptă şi şi-a pierdut echilibrul. Este evident că atitudinea mijloacelor mass-media reflectă calitatea societăţii de azi, în care lipsa de respect a impregnat până şi vârsta copilăriei, având în vedere că de la nivelul 400, cât era calibrată o sală de clasă în America tradiţională, s-a ajuns la un nivel de 190 în ziua de azi.

Până în ziua de azi continuă să existe un respect plin de compasiune pentru decizia sfâşietoare pe care Preşedintele Truman a fost forţat să o ia în privinţa celui de-al Doilea Război Mondial. Totuşi, trebuie menţionat faptul că bombele aruncate pentru încheierea acestuia au fost singurele bombe atomice utilizate vreodată, ceea ce dovedeşte că lumea a înţeles lecţia fundamentală.

Frecventele „Discuţii la gura sobei” ale preşedintelui Roosevelt (cal. 500) au făcut populaţia să se simtă protejată şi, deci, mult mai omogenă în atitudinea de susţinere a preşedintelui, care, adesea, se află „între ciocan şi nicovală” şi este nevoit sa aleagă dintre două rele răul cel mai puţin dăunător.

Atunci când evaluăm aspectele spirituale ale evenimentului, este interesant să facem referire la învăţăturile anticei *Rig Veda* (cal. 705) conform cărora fiecare nivel al vieţii se sacrifică pentru a sprijini o nouă etapă a acesteia, ceea ce conduce la o capacitate karmică sporită precum şi la nerepetarea karmei negative trecute. Acest fenomen sprijină conceptul de

karmă colectivă şi cuprinde un răspuns la întrebări de genul: „Ce karma de grup au hoardele imense care, de secole întregi, au masacrat civili nevinovaţi şi de ce milioane de oameni nevinovaţi sunt eliminaţi prin genocid?

Politica SUA			
Anarhie	105	Partidul Verde	180
Avort		Liberali de stânga	185
Anti-	250	Conservatori de dreapta	135-145
Pro-	235		
Audierile comitetului		Liberali	180-200
Church/Pike	185	Partidul Libertarian	295
Partidul Conservator	310	Audierile McCarthy	185
Creativii Cultural	335	Moderaţi	200-390
Partidul Democrat	310	Partidul Republican	315
Domestic Partnership Law	335	Secularism	180
		Partidul Socialist	265
Moral Majority	245-255	Principiul Torricelli	160
Legea căsătoriei homosexuale (Massachusetts)	265	Organizaţiile „Section 527”	200

Partidele politice funcţionează la interconexiunea dintre popor şi guvern. Totuşi, pentru a supravieţui, este necesar ca ele să aibă programe proprii şi motivaţii influenţate de opinia publică, de punctele de vedere personale, de programele filozofice şi de necesitatea de a servi interese legitime, de exemplu pe cei care contribuie la dezvoltarea partidului respectiv. Astfel, apare necesitatea compromisului, iar calibrarea partidelor politice reflectă gradul de parţialitate, poziţionarea şi gradul de subordonare faţă de necesitatea de a câştiga. Diversele strategii utilizate sunt adeseori asemănătoare jocurilor sportive, iar cei

care conduc sondajele opiniei publice joacă un rol foarte influent. Nivelurile calibrate au tendinţa de a se schimba (aşa cum se întâmplă şi cu diversele poziţii şi personalităţi), ele reflectând fidel modificarea opiniilor.

Pentru că apelul emoţional şi carisma personală sunt considerate o necesitate pentru a câştiga, partidele politice au frecvent tendinţa de a anula raţionalul, adevărul sau principiile spirituale. Aceşti factori contribuie la scăderea nivelurilor generale ale partidelor politice de la valoarea foarte înaltă a dragostei (500, sau nivelurile de 400 ale raţiunii, la atitudine" practică de „a obţine lucrul dorit" ce se situează în marjele superioare ale nivelurilor 200 şi 300, caracterizate prin voinţă, amabilitate şi productivitate. Deşi politica poate face

referire la morală sau chiar la problemele religioase, câteodată se referă la ele pentru motive laice cum ar fi, de exemplu, câştigarea unor voturi. Aşa cum ar fi de bănuit, extremiştii sunt calibraţi sub nivelul 200, nivelul adevărului şi al integrităţii. Extrema dreaptă are tendinţa de a deveni fascistă (ideologia fascistă se calibrează la 125) iar extrema stângă se îndreaptă către sofismul marxismului (Marx calibrează la 130, comunismul, la 160) şi deformarea pe care acesta o aduce realităţii (de exemplu, modelul făptaş / victimă).

Agenţiile şi Departamentele Guvernamentale ale SUA (12/17/04)	
Agricultură, departamentul celor 200 de birouri de afaceri indiene. Departamentul pentru interne, imigrare şi serviciul naturalizare şi lupta împotriva drogurilor (grup)	180 – 185
Centrul pentru controlul bolilor	210
Agenţia Centrală de Informaţii (CIA)	210
CMS (Medicare/Medicaid)	206
Serviciul securităţii diplomatice	210
Agenţia de aplicare a legilor împotriva drogurilor	202
Administraţia aviaţiei federale	205
Biroul Federal de Investigaţii (FBI)	210
Administraţia federală a drogurilor	200
Agenţia de securitate a ţării	310
Serviciul intern al veniturilor	202
Consiliul de securitate naţională	250
Politica nucleară	460
Pentagonul	210
Serviciul de sănătate publică	212
Protecţia socială	206

Politicile şi Agenţiile	
Proiecţia frontierelor	200

Legea federală anti-terorism	405
Politica de imigrare	180
Agenţiile de informaţii (serviciile secrete)	195
Protecţia generală împotriva terorismului	199

Interesant este că majoritatea departamentelor guverna mentale calibrează la acelaşi nivel cu societăţile internaţionale şi, deci, reflectă o orientare către afaceri. Implementarea politicilor şi regulamentelor guvernamentale necesită uniformitate, execuţie conştiincioasă şi atenţie strictă la detalii. Implementarea lor reclamă o vastă cantitate de lucrări administrative, regulamente precum şi uriaşe reţele de informaţii electronice. Astfel, un oficial este încărcat cu responsabilităţi enorme împreună cu o incredibil de complexă masă de detalii şi probleme practice, politice şi decizionale. De exemplu, regulamentele *Medicare* (asigurarea de boală) se desfăşoară pe cuprinsul a 10000 de pagini, Codul fiscal american compune o stivă ce se ridică până la tavan şi există 47 de milioane de dosare de ştiinţă / cercetare.

În afară de condiţiile de funcţionare complicate, imparţialitatea de aplicare este, de asemenea, o condiţie legală şi, deci, birocraţia foarte încărcată trebuie să realizeze o aplicare a legii echitabilă faţă de toate segmentele de populaţie.

Pe lângă toate elementele de constrângere menţionate mai sus, performanţele profesionale ale angajaţilor sunt în mod constant monitorizate, notate şi documentate. În replică, tensiunea generală a lumii birocratice tinde să se transforme într-un mediu defensiv, prudent şi extrem de înregimentat. În domeniul sănătăţii, există o regulă inflexibilă, conform

căreia „dacă nu este documentat (materialul) nu există” (şi, deci, nu va fi rambursat).

Ca o consecinţă a multiplelor presiuni şi a complexităţii, este de înţeles că unele departamente guvernamentale au căzut sub nivelul calibrat 200. Aşa cum publicul ştie foarte bine, câteva departamente au „pierdut” miliarde de dolari, de urma cărora nu se poate da, din cauza complexităţii sistemului. Unele departamente sunt alterate fie din cauza personajelor principale care sunt mai degrabă numite politic decât pe baza competenţelor în domeniul lor de activitate (de exemplu, să pui un general de armată să conducă lupta împotriva drogurilor), fie pentru că politicienii au impus restricţii cum ar fi acelea ale Comitetului Church/Pike din anii 1970 (cal. 180), sau ale Principiului Torricelli (cal. 160) care au contribuit la prejudicierea CIA şi a FBI, aşa cum a făcut-o şi politica „zidului” a lui Reno/Gerblick (cal. 190) care a precedat evenimentele din 9/11 conducând la războiul din Irak. În mod paradoxal, aceleaşi elemente care au afectat operaţiunile guvernului, au atacat apoi administraţia a cărei cădere au cauzat-o.

Operaţiunile guvernului au fost împiedicate de obstrucţionismul politic fondat pe o reprezentare a problemelor intenţionat eronată şi orientată în direcţii contradictorii. Un exemplu rezidă în imigraţia mexicană care este pusă în umbră de probleme irelevante. Adevărata problemă este, pur şi simplu aplicarea legii, una chiar foarte clară şi comparabilă cu cerinţele pentru obţinerea permisului de conducere. Faptul că imigranţii sunt mexicani sau că economia are nevoie de ei, nu are nimic de a face cu condiţiile legale de înregistrare.

Ţara este sub ameninţarea iminentă a teroriştilor

care îşi închină viaţa distrugerii ei şi care caută să intre în America prin toate mijloacele posibile. Uşa de la intrare în Statele Unite, prin aeroporturile şi staţiile sale vamale cele mai importante, funcţionează în prezent aşa cum trebuie (după ce a fost evident că cincisprezece terorişti au intrat înainte de 9/11), dar poarta din spate este larg deschisă şi constituie o invitaţie. Ţările europene care au o politică de imigrare mai relaxată au început să regrete acest lucru, iar alte ţări sunt în prezent ţinute ostatice prin ameninţările grupărilor militante (cum ar fi Suedia şi Franţa).

Pentru a clarifica aceste probleme, este interesant de menţionat că imigrarea ilegală este calibrată la nivelul 180 (deci, tehnic, un delict), în timp ce imigrarea legală se calibrează la 210. Foarte important faptul că Republica Cuba a lui Castro este placa turnantă a teroriştilor care, pur şi simplu, trec prin America Centrală şi de Sud către Mexic şi apoi în Statele Unite (prin graniţa larg deschisă pe unde trec în fiecare an un milion de cetăţeni străini). Este ca şi cum fi s-ar oferi teroriştilor un permis de liberă trecere, o ocazie de care se bucură şi traficanţii de droguri şi delincvenţii evadaţi din ţări străine.

O altă problemă care obstrucţionează controlul de frontieră este legată de costurile operaţionale şi de constrângerile bugetare aflate în contrast cu cheltuielile anuale enorme pentru proiectele inutile, care nu contribuie în niciun fel la securitatea naţională şi rare se presupune că ar trebui să aibă permanent prioritate – şi aceasta chiar dacă extremiştii militanţi pun la cale strategii pentru alte atacuri teroriste asupra unor ţinte vulnerabile. Natura şi dimensiunea unui astfel de proiect, ca şi detaliile sale, sunt uşor de diagnosticat

prin tehnologia de calibrare a conştiinţei (care poate, în acelaşi timp, să localizeze şi figurile cheie cum ar fi, de exemplu, bin Laden). Aşa cum s-a menţionat în capitolele anterioare, nu mai există secrete – totul devine cu uşurinţă transparent. Nu mai este nevoie de o recompensă de 50 milioane de dolari pentru a localiza un evadat urmărit. Informaţia este disponibilă gratuit şi poate fi obţinută în câteva minute.

Populaţia plătitoare de taxe şi impozite ar putea să aibă satisfacţii mai mari dacă i s-ar oferi prilejul să sprijine agenţiile guvernamentale (ministerele) şi sa aibă o atitudine amicală şi serviabilă în raport cu ele în loc să le expună unui baraj interminabil de critici şi procese de natură politică, cum ar fi atacul continuu al activiştilor de mediu (cal. 195). Bugetele Ministerului Pădurilor şi Parcurilor e aproape eliminat prin aceste acţiuni partizane perturbatoare care nu caută decât să-şi servească propriile interese pe bani publici (Ministerul Pădurilor are pe rol mai mult de 5000 de procese, aşa încât banii săi, în loc să fie sistem de taxe, ceea ce permite acestor organizaţii să aibă un grad de autonomie mai mare decât o agenţie guvernamentală (instituţie publică). Astfel, aceste organizaţii sunt în acelaşi timp private şi publice, în funcţie de presiunea schimbărilor politice şi culturale. Instituţiile religioase au adeseori programe de servicii publice separate care sunt subvenţionate ecumenic şi public cum ar fi *Catholic Charities (Societatea Caritabilă Catolică), Jewish Family Services (Servicii pentru Familia Evreiască)* şi mai multe agenţii sociale protestante. Fondurile contribuabililor nu se îndreaptă către organizaţii, ci numai către serviciile lor publice (un element distinctiv adesea neglijat de critici).

Mai multe organizaţii proeminente care, cu un deceniu în urmă, calibrau ca fiind integre, au avut ulterior o cădere puternică, devenind devotate activismului politic (Flynn, 2004.)

Un sondaj asupra Americii: Ţara

Un motiv pentru care criticii eşuează să descrie cu precizie adevărurile Americii este acela că, până de curând, nu era posibil să se identifice cu exactitate ce reprezintă, de fapt, adevărul. Înclinaţiile eului determină automat ceea ce acesta percepe. În mod analog, înainte de descoperirea razelor X, RMN-ului şi analizelor numărului de globule roşii, medicii nu stabileau întotdeauna diagnosticele corecte din cauza lipsei echipamentului adecvat şi a tehnologiei moderne.

America este un subiect foarte impresionant de studiat, iar cercetarea conştiinţei reprezintă o metodă cu totul nouă de examinare şi analiză care, ca şi razele X, dezvăluie cauzele ascunse, atât ale slăbiciunii cât şi ale forţei. Studiul poate începe cu unele fapte indiscutabile şi verificabile statistic pentru ca investigaţia să poată continua.

America este o „meritocraţie" democratică, o republică constituţională şi, în prezent, naţiunea cea mai puternică din lume. Are cel mai bun nivel general de sănătate şi durată de viaţă, procentul de mortalitate scăzut, înaltă productivitate şi eficienţă economică pe ora de muncă, toate acestea conducând către o economie liberă şi solidă. Generozitatea sa, atât la nivel de ţară (59 miliarde de dolari sunt alocaţi anual ajutorării unor ţări străine), cât şi la nivel de individ, depăşeşte orice naţiune şi nu are o egal de-a lungul

istoriei. (America furnizează 40% din ajutorul umanitar internaţional). Sprijinul acordat de guvernul american este completat de contribuţiile uriaşe oferite de toate marile corporaţii, cum ar fi Pfizer, Coca Cola, Exxon, Citigroup, the Gates Foundation Abbot Laboratories, Johnson & Johnson, Nike, General Electric, First Data, PepsiCo, Marriott, Starbucks şi multe altele (Regan, 12/31/04). America este o ţară care îşi iartă foştii duşmani şi se angajează voluntar să le reconstruiască ţara, scop pentru care cetăţenii Satelor Unite îşi sacrifică munca şi taxele. America este adepta libertăţii *religioase* dar, în acelaşi timp, şi a libertăţii *de* religie. Fiecare persoană are acelaşi drept la vot, iar lumea literară şi cea a presei şi a mijloacelor media este lipsită de cenzură din partea guvernului.

În plus, există libertatea discursului la un grad fără precedent până acum. Bunăstarea americanului de rând depăşeşte cu mult chiar şi imaginaţia altor culturi (65% din familii posedă locuinţe personale). Există naţiuni în care se munceşte încă foarte greu pentru un dolar pe zi. 67% din populaţia lumii trăieşte încă cu echivalentul a doi dolari sau mai puţin pe zi. Educaţia este omniprezentă, disponibilă tuturor, iar cetăţenii plătitori de taxe suportă şi educaţia unor copii care nici măcar nu le aparţin.

America are şi un nivel înalt de şcolarizare, iar educaţia publică este integră, liberă şi disponibilă pe scară largă, fără niciun fel de restricţii. Biblioteci importante, muzee, galerii de artă abundă, ca şi sectorul divertismentului care este extrem de variat şi cuprinde locuri de recreere, parcuri, terenuri de joacă, piscine, acvarii şi planetarii. Chiar şi cel mai modest dintre cetăţeni are acces la efectele acestei bunăstări

generale de care nu se bucurau nici unii din cei mai mari foşti monarhi ai lumii.

Serviciile medicale au o calitate atât de avansată încât cetăţeni din alte ţări, chiar conducători, se grăbesc să meargă în America pentru expertiză medicală foarte avansată. Cu toate acestea, aproape o treime dintre americanii sub vârsta de 64 de ani nu au asigurare de sănătate (82 de milioane în iunie 2004), acelaşi procent neavând nici asigurare de viaţă şi nici testament. Din cauza costurilor din ce în ce mai mari, beneficiile medicale au fost diminuate de patroni, care se află în prezent într-o competiţie internaţională cu ţări unde costurile de muncă sunt mult mai scăzute, atât din cauza salariilor mai mici, cât şi a lipsei beneficiilor acordate salariaţilor. Asigurarea medicală este, de obicei, o decizie financiară şi nu una legată de sănătate, şi trebuie menţionat că până şi imigranţii ilegali au acces la îngrijire medicală; acelaşi lucru se întâmplă şi cu săracii, prin intermediul unor programe publice subvenţionate. Industria farmaceutică din Statele Unite este prezentă cu medicamente care există în farmaciile din lumea întreagă, dar pentru care ţările respective nu au cheltuit nimic din costurile de milioane de dolari necesare pentru obţinerea unui nou medicament (în mod obişnuit, 7 milioane de dolari). Ţări străine, la adăpostul graniţelor lor naţionale, copiază rezultatul cercetărilor şi îl vând mai ieftin pe piaţa americană.

Costurile pentru îngrijirea sănătăţii în Statele Unite sunt cele mai ridicate din lume şi au crescut din cauza inflaţiei rapide generate de condiţiile administrative, birocratice şi legislative. Regulamentele serviciilor medicale costă S.U.A. 256 miliarde de dolari pe an cu o proporţie costuri/beneficii de 2 la 1. Reglementarea

Administraţiei pentru hrană şi medicamente (The Food and Drug Administration) costă 49 miliarde de dolari anual şi produce beneficii în valoare de doar 7 miliarde.

Sistemul de asigurare medicală costă 114 miliarde şi produce 33 miliarde de dolari beneficii. Regulamentele de asigurare obligatorie costă 15 miliarde şi aduc beneficii de 13 miliarde de dolari (Arizona Medical Journal, 2004). Asigurarea de malpraxis a escaladat, de asemenea, cheltuielile pentru serviciile medicale, în timp ce onorariile medicilor au ţinut pasul cu inflaţia şi reprezintă doar 10 % din costurile în sine. Nu costul propriu-zis al asigurării medicale de malpraxis este cel care a făcut să crească cheltuielile din sistemul de protecţie a sănătăţii, ci climatul general litigios în care actul de despăgubire are ca rezultat *„Loteria Procesului”* (Lodmell şi Lodmell, 2004), care încurajează litigiul într- o societate ce devine din ce în ce mai mult pe modelul victimă/atacator. Acest lucru dă naştere speranţei lipsite de realism că nu există decât rezultate medicale favorabile, iar dacă cineva moare de o maladie letală, trebuie neapărat să fie vina cuiva, etc. Ceea ce conduce la practicarea unui sistem medical defensiv, care include obligativitatea unui număr nesfârşit de teste şi repetări ale unor proceduri (de exemplu, RMN-uri în valoare de 3000 de dolari în locul unor radiografii de 100 de dolari).

Cercetarea conştiinţei indică faptul că aproximativ 4% din populaţia aflată la marginea societăţii calibrează peste valoarea 200, majoritatea calibrând extrem de jos – de fapt mult sub 100 (de exemplu, apatia). Adevăraţii „loviţi de soartă” sunt afectaţi de consumul de droguri, sunt în temniţe, puşcării, afectaţi de sărăcie, criminalitate, caracterizându-se prin brutalitate şi lipsa

de interes pentru alţii. Ei dau vina pe alţii şi caută scuze pentru toate problemele lor.

Aproximativ trei – patru procente din totalul populaţiei sunt în puşcării sau eliberaţi condiţionat, iar în acest grup sub-cultural nivelul mediu al conştiinţei este situat între 40 şi 50. Această populaţie recidivistă se caracterizează prin dependenţă şi criminalitate, are tulburări de personalitate şi prezintă o dezvoltare agravantă a cortexului pre-frontal ca factor genetic. Unele caracteristici importante ale populaţiei problemă sunt incapacitatea de control a impulsurilor sau de amânare a satisfacerii acestora, neputinţa de a învăţa din experienţe, lipsa de respect faţă de autorităţi şi de a recunoaşte drepturile altora precum şi imposibilitatea de a anticipa consecinţele. Lipsa motivaţiilor precum şi rezistenţa la tratament sunt generate de un nucleu netratabil de narcisism egoist şi supra inflamat.

Din datele şi discuţiile prezentate anterior, devine evident faptul că eşecul indivizilor sau grupurilor nu este „cauzat” de ceva extern, cum ar fi rasa, politica americană sau societatea (paradigma limitată a lui Newton), ci reprezintă o consecinţă a câmpului. Conţinutul câmpului este consecinţa calităţii câmpului însuşi (principiul „geamului spart”). Aşa cum oala bucătarului atrage sare şi piper, morcovi, cartofi, roşii, bucăţi de carne de vită sau pui, aşa un câmp energetic scăzut atrage droguri, violenţă, boală, malnutriţie, sărăcie, violenţă, închisoare, droguri, alcool şi mizerie. Câmpul de energie negativă a „oalei de gătit” atrag ingredientele. Morcovii nu sunt „cauza” prezenţei cartofilor, iar sarea şi piperul nu „cauzează” apariţia bucăţilor de pui. Sursa fenomenelor este endogenă, intrinsecă şi congenitală şi nu exogenă, ca o consecinţă

a unor factori externi. Nimeni nu este „cauza” pentru care cineva îşi aruncă gunoiul pe stradă, lucru care, prin el însuşi, reprezintă un diagnostic doveditor foarte important.

Corelarea nivelurilor de conştiinţă şi problemele societate

NIVELUL CONŞTIINŢEI	RATA ŞOMAJULUI	RATA SĂRĂCIEI	RATA DE FERICIRE	RATA CRIMINALITĂŢII
600+	0%	0,0%	100%	0,0%
500-600	0%	0,0%	98%	0,5%
400-500	2%	0,5%	79%	2,0%
300-400	7%	1,0%	70%	5,0%
200-300	8%	1,5%	60%	9,0%
100-200	50%	22,0%	15%	50,0%
50-100	75%	40,0%	2%	91,0%
„50	97%	65,0%	0%	98,0%

Putem observa că aspectele negative nu sunt „cauzate” de cultura, economia sau naţiunea americană în general, ci sunt consecinţa firească a specificului populaţiei umane care reprezintă un spectru foarte larg al evoluţiei conştiinţei omeneşti în *toate* ţările. Fie că pare sau nu „corect” (vezi la sfârşitul acestui capitol), fiecare element este „ceea ce este” ca expresie a propriului său potenţial într-un anumit context şi la un moment dat.

În conformitate cu Biroul de recensământ al S.U.A. (august 2004), aproximativ 12,5 % sau 35,9 milioane de americani (dintr-o populaţie totală de 300 milioane) trăiesc în sărăcie. Nivelul raportat de sărăcie este consecinţa definiţiei sale birocratice. Procentul creşte dacă venitul minim ce defineşte nivelul de sărăcie este ridicat şi descreşte pe măsură ce acesta se raportează

la o cifră mai mică. Ceea ce este desemnat ca „nivel al sărăciei” în Statele Unite ar depăşi venitul a 90 % din populaţia ţărilor mai sărace.

Venitul mediu anual pentru o familie din Statele Unite este de 43 318 dolari. Săracii Americii au la dispoziţie maşini sau transportul public, frigidere, radiouri, instalaţii sanitare, apă potabilă, electricitate, asistenţă medicală, asistenţă socială, serviciile de urgenţă şi poliţie, etc., lucruri de care nu se bucură săracii altor ţări. Problemele subliniate reflectă input-urile de energie negativă care influenţează colectiv impactul câmpului general. De o importanţă sociologică semnificativă este schimbarea dramatică care apare sub nivelul 200 al conştiinţei. Şomajul sare de la 8 % la 50 de procente; sărăcia escaladează de la 1,5 la 22 de procente; fericirea scade de la 60 la doar 15 procente, iar criminalitatea zboară de la 9 la 50 de procente.

Pot fi construite grafice similare de corelare reprezentând modele aproape identice pentru procentajul fiecărui nivel de conştiinţă care să includă maladiile psihice, dezordinea mentală, victime ale criminalităţii, accidente de automobil, rata îmbolnăvirilor de SIDA şi BTS, procentul de infracţionalitate, violenţa domestică, abuzarea copiilor, încarcerările, rata naşterilor, aderare la bande, expunerea la mediile violente, droguri şi timpul pe care îl petrec copiii în faţa televizorului. Un copil obişnuit se uită la televizor 28 de ore pe săptămână, sau chiar mai mult, la programe de niveluri foarte joase, urmărind săvârşirea a mai mult de opt mii de crime – şi asta cât copilul este doar în şcoala elementară (Winik, 2004). În 75 % din crimele ce au loc în filme, criminalul scapă şi pleacă, fără nici un fel de remuşcări şi de foarte multe

ori chiar cu o aură de erou învingător, completată de brutalitate, profanare, obscenitate şi o puternică imagistică sexuală.

În timp ce atenţia publicului este atrasă în principal de problemele socio-economice ale cartierelor din oraşe, aceleaşi neajunsuri sunt observabile şi în sectoarele semi-rurale. Rapoartele de presă din provincie reflectă aceleaşi tipuri de probleme care prevalează în marile oraşe. *Raportul Tribunalului* (iulie, 2004) pentru un oraş obişnuit de câteva mii de oameni, (pe o săptămână) cuprinde 27 de arestări pentru tulburarea ordinii publice, încălcarea proprietăţii private, intoxicaţii, conducerea maşinii fără permis de conducere sau după ce permisul a fost suspendat, violenţa domestică, conducere sub influenţa alcoolului sau fără asigurare, etc. Colectiv, infractorii calibrează la nivelul 185 şi reprezintă recidiva şi lipsa responsabilităţii personale.

Procentul adevăratei sărăcii este de departe mai ridicat în sistemele non-libere. Preţul libertăţii include câteva grade de risc, care, la rândul lor conduc la eforturi şi activităţi sporite. Prin contrast, societăţile de binefacere sunt mai binevoitoare şi mai puţin inovatoare pentru că guvernul îşi asumă responsabilitatea supravieţuirii lor.

Puterea Americii

Atât pesimiştii, cât şi optimiştii observă cu tristeţe că viaţa umană nu este peste tot desăvârşită, nefiind

nici chiar un tărâm celest, iar omul raţional ajunge la concluzia că aceasta reprezintă de fapt, un teren de încercare, o zonă de tranzit sau o şcoală de oportunităţi care oferă un potenţial aproape infinit pentru dezvoltarea individuală şi spirituală. Pentru a înţelege inegalitatea aparentă a vieţii umane este important să ne amintim că, din momentul naşterii sale, fiecare individ are un nivel calibrabil al conştiinţei, iar cursul general al vieţii sale apare deja pe busolă.

În ciuda limitelor sale, societatea americană calibrează la 421, cel mai înalt nivel dintre toate ţările lumii. Chiar baza şi structura guvernului sunt rezultatul celor mai înalte idealuri Democraţia (de fapt, o republică constituţională) calibrează mai sus decât orice altă formă de guvernare cunoscută (la 410); cu toate acestea, acest guvern nu garantează perfecţiunea, ci doar un nivel relativ înalt de integritate, intenţie şi responsabilitate. Puterea de guvernare se manifestă prin libera consimţire a celor guvernaţi, principiu care, în sine, diferă dramatic de guvernările bazate doar pe forţă şi în interiorul cărora nu există liber consimţământ. Acest punct de vedere asupra Americii nu este unul optimist, ci se bazează, pur şi simplu, pe fapte.

Măreţia unică a Americii a fost argumentul *Democraţiei în America* al lui Tocqueville (1835; cal. 455) şi a fost creată prin conlucrarea permanentă a numeroşi gânditori şi oameni de stat. Hillary Clinton a declarat „America este cea mai mare ţară care a existat vreodată în lume” (la ştirile TV, New York, 21 iunie .'004). Această temă a continuat în *Defining America,* subiectul unei publicaţii speciale a S.U.A. *News & World Report* (iunie, 2004).

Calibrarea nivelurilor adevărului şi conştiinţei sunt foarte pragmatice. S-ar economisi timp şi eforturi laborioase dacă s-ar înţelege fenomenele, ajungându-se rapid la miezul problemei. O calibrare este ca şi cum ai face o fotografie rapidă esenţei unei probleme. Nivelurile calibrate dezvăluie, sub forma unei capsule, ceea ce se petrece în realitate.

Economia Statelor Unite

Economia Statelor Unite este „gigantul” pe care amiralul Yamamoto a regretat că l-a trezit în momentul atacului de la Pearl Harbor. De asemenea, el s-a dovedit a fi şi o pedeapsă îngrozitoare, pentru că puterea industrială americană s-a dovedit imbatabilă. Această economie, produsul întreprinderilor libere şi a capitalului financiar, a devenit bastionul şi fortăreaţa libertăţii pe care lumea liberă o apreciază încă şi azi. Pentru că o economie vastă nu poate să existe fără capital, merită examinată însăşi natura acestui capital.

În concepţia comună, capitalul înseamnă bogăţie sau bani în bancă. Nu se recunoaşte că adevărata sursă de capital este creativitatea spirituală a cărei consecinţă imediată este acumularea de bani sau rezultatul automat al creativităţii, a geniului, inspiraţiei, dedicării, muncii asidue, integrităţii, abnegaţiei şi efortului, ca şi al disciplinei şi ingeniozităţii adesea extenuante. O singură idee strălucită (de exemplu, electricitatea lui Edison) a creat mai multă bogăţie decât produsul total al economiei unor întregi naţiuni. Realizările fantastice ale America sunt bine documentate în cartea *They made America – Ei au făcui America* (Evans 2004).

De ce are succes America

Câmpul conştiinţei interioare a Americii sprijină creativitatea, inventivitatea, educaţia şi inovaţia şi răsplăteşte eforturile iniţiativei personale cu aclamaţii şi emoţii. Descoperirea electricităţii, a curentului continuu şi alternativ şi a becului au condus la iluminarea întregului mapamond, ca şi la fumizarea unei surse energetice permanente şi prompte pentru industrie, indiferent de nivel, de la utilaje enorme la prăjitorul de pâine.

Ca şi când electricitatea nu ar fi fost de ajuns, inventivitatea americană a condus şi la descoperirea telefonului, a telegrafului radioului, televiziunii, avionului, chip-ului de calculator dictafonului, calculatorului, întregii industrii electronice, Internet-ului. Industria aviatică internaţională îşi are punctul de plecare în zborul de la Kittyhawk. Întreaga industrie de divertisment s-a dezvoltat pornind de la inventarea filmelor. Adăugaţi la toate astea şi descoperirile hotărâtoare din medicină, farmacie, cercetarea materialelor şi un corn al abundenţei de invenţii ştiinţifice, de care lumea întreagă se bucură.

În plus faţă de această enormă productivitate se adaugă comercializarea şi sistemele de aprovizionare (cerere şi ofertă, livrare) astfel încât Wal-Mart a devenit cea mai mare corporaţie din lume, cu peste un milion de angajaţi. America corporatistă se aliniază fenomenului de egalitate sexuală, care nu este propriu zis un fenomen american, ci o mişcare socială existentă şi în alte ţări cum ar fi Danemarca, Canada, etc. (ATF, 2004).

Nivelul calibrat al majorităţii marilor corporaţii din

lume (Ford, General Motors, etc.) se află la aproximativ acelaşi nivel ca şi agenţiile publice americane, ceea ce reflectă performanţa responsabilă şi serioasă precum şi o integritate pragmatică. (Jack Welch, fost preşedinte al GE, a fost proclamat la un moment dat în revista *Fortune* drept cel mai important director executiv din America, un renume greu de obţinut într-un domeniu în care există atâţia alţii directori executivi competitivi şi foarte performanţi).

Să adăugăm la aceste descoperiri şi congelarea, aerul condiţionat, cuptorul cu microunde plus alte o mie de aparate casnice, vaporul cu aburi al lui Robert Fulton, motorul cu aburi Walt-Evans, maşina de cusut a lui Howe, puşca Winchester, revolverul Smith & Wesson, evaporarea în trepte şi distilarea (rafinarea zahărului), radiologia, vasul cu pânze destinat călătoriilor lungi, ascensoarele Otis, scara rulantă, robotica, cibernetica, lamele de ras, maşina de generat bumbacul, banda radio FM, circuitul super heterodin, imaginea polaroid, maşina de copiat (n.tr. xerox), computerele digitale, tranzistorii, componentele software şi hardware, aparatura medicală (rezonanţă magnetică şi tomograf computerizat), plasticul şi, ultima dar nu şi cea din urmă, energia atomică. Henry Ford a perfecţionat linia de montaj şi a introdus studiile despre timp şi mişcare, din care au luat naştere aparatele de securitate şi ştiinţa ergonomiei.

Viaţa lui Ben Franklin ilustrează elementele esenţiale ale tradiţiei americane. A fost foarte inventiv (soba lui Franklin, sticla bifocală, electricitatea, paratrăsnetul), autodidact, devotat auto-instrucţiei *(Poor RichardS Almanac)* şi de o aleasă generozitate (a pus bazele Universităţii din Pennsylvania), El a

demonstrat spiritul de întreprinzător (era proprietarul unei tipografii) şi libertatea personală, traversând mai multe clase sociale (de la sărăcie la bogăţie, de la muncitor plătit cu ziua la diplomat internaţional şi personalitate socială proeminentă). A sprijinit toate religiile şi a încercat să transmită învăţătura după care a-l iubi pe Dumnezeu înseamnă să-l serveşti făcând lucruri bune pentru tine şi pentru alţii. A mai demonstrat că auto instruirea continuă este un mod de viaţă. A fost scriitor şi editor, politician foarte competent şi om de stat ce a contribuit la elaborarea Constituţiei Statelor Unite. Într- un cuvânt, a reprezentat potenţialul şi realizarea a ceea ce a devenit visul american.

O ingeniozitate şi imaginaţie similare sunt ilustrate de viaţa legendară a lui Andrew Carnagie (cal. 490), care a sosit din Scoţia cu 25 de cenţi în buzunar. El este cel care a construit industria oţelului şi a pus bazele tradiţiei filantropiei. A încercat chiar să pună capăt primului război mondial oferindu-i Kaizerului o avere fabuloasă, dar din păcate fără succes. Atât Franklin, cât şi Carnagie au demonstrat potenţialul esenţei Americii.

Această creativitate imensă este „capitalul” uriaş din care s-a creat automat bogăţia monetară împreună cu milioane de locuri de muncă şi o creştere a prosperităţii în care, aşa cum se întâmpin atunci când creşte nivelul mării, toată lumea se ridică pentru că totul se revarsă, şi în arena publică, nu numai în plan privat. Acest capital se manifestă în infrastructura enormă, inclusiv în instituţiile publice, industria transporturilor şi comerţul fabulos care susţine toate operaţiunile guvernamentale. Astfel, capitalul devine o uriaşă energie care pune în mişcare întregul câmp ;i!

unei societăţi ce recunoaşte şi susţine valoarea individului şi n proprietăţii private. Acesta este exact ceea ce a lipsit Chinei Im Mao (nivelul calibrat 150) care a cunoscut cea mai mare foamete (30 de milioane de oameni) din istorie şi care a condus la eşecul total al marxismului, colectivismului şi filozofiei pe care acestea s-au bazat (Karl Marx se situează la nivelul 130). Toate guvernele sunt capitaliste din punct de vedere operaţional pentru că toate depind, pentru supravieţuire şi operaţional, de capital, indiferent că obţinerea lui s-a făcut prin cucerire, confiscare sau impozitare.

O societate liberă recompensează inventivitatea şi creativitatea individuală. (Douăsprezece milioane de persoane din Statele Unite lucrează în mod independent). Fiecare este liber să aibă idei noi, să obţină un brevet şi apoi să solicite un capital de risc şi investitori. Un avantaj nerecunoscut şi enorm al capitalismului este apariţia unei alte instituţii tipic americane, aceea a marilor filantropi care redirecţionează către populaţie beneficii nemăsurate întruchipate de muzee, parcuri, galerii de artă, colegii, universităţi, planetarium-uri, laboratoare de cercetare şi săli de concerte. Moştenirea lăsată de Carnegie a fost înfiinţarea unor mari biblioteci în întreaga ţară, unde fiecare cetăţean are acces liber la informaţii din lumea întreagă, care acum se transferă pe Internet (Worldwide Web). Marile fundaţii filantropice sunt legendare (Rockefeller, Gates, Carnegie, Ford, Mellon, şi alţii) şi varsă miliarde de dolari înapoi în societate.

Cultura capitalistă produce zeci de milioane de locuri şi oportunităţi de muncă independentă, care nu au scăzut semnificativ de la sfârşitul Marii Depresii.

Rata neoficială a şomajului reprezintă o variabilă statistică înşelătoare pentru că ţine seama de candidaţii posibili la despăgubirile de şomaj. Să notăm însă, că în timp ce prima pagină a ziarelor raportează ratele şomajului actual, ultima parte a aceloraşi publicaţii este plină, pagină după pagină, de oportunităţi de muncă şi posturi neocupate, pentru a nu mai pomeni de anunţurile Help Wanted în majoritatea vitrinelor magazinelor pentru locuri de muncă care poate că nu îndeplinesc ambiţiile unora, dar constituie ocazia de a câştiga bani dacă de asta este absolută nevoie. În mod paradoxal, oamenii se întorc la muncă atunci când se epuizează asigurarea de şomaj. Adevăraţii şomeri pot conta pe o reţea de infrastructură care furnizează numeroase programe educaţionale şi care oferă sprijin. În Statele Unite, rata şomajului e în medie cu 40 – 50 % mai mică decât cea din statele socialiste. Motorul sistemului de întreprinderi capitaliste libere produce o bază economică de proporţii enorme (1,5 trilioane pe an), ceea ce a permis Americii să devină cea mai importantă naţiune filantropică de pe pământ.

O privire rapidă către valoarea capitalului global al guvernului federal ne dezvăluie faptul că ipotetica „datorie naţională” este o apelare nepotrivită a unei statistici înşelătoare. Avuţia guvernului este actualmente (date obţinute prin calibrare) de 9 cvadrilioane pentru că acesta posedă multimilioane de hectare de pământ, extrem de valoros, ce include un potenţial de petrol, pădure, extracţii, etc. În plus, toate mijloacele de producţie – dacă se iau în calcul toate proprietăţile – inclusiv cele militare şi guvernamentale: clădiri, autostrăzi, depozite şi drumuri de trecere peste proprietatea privată – sunt fabuloase. Conceptul de

datorie naţională este comparabil cu un multimilionar care foloseşte o parte mică din bogăţia lui pentru a cumpăra o întreprindere nouă cu un aport personal de 50%, urmând ca restul să fie plătit planificat (pe baza unui program, eşalonat). Pe urmă, anunţă că „are datorii” pentru că mai are plăţi de făcut pentru echilibrarea împrumutului său. Nu se poate spune deloc despre un astfel de milionar că este „îndatorat”, ci că este în urma în mod deliberat cu plata datoriilor, situaţie pe care ar putea să o remedieze prin vânzarea bunurilor.

A cheltui banii mai repede decât a-i produce, de exemplu „deficitul bugetar” (Greenspan, 2004) nu este acelaşi lucru cu a avea datorii. Cei cu adevărat îndatoraţi datorează mai mult decât valorează bunurile pe care le posedă şi care au, deci, o valoare netă negativă, lucru care nu se poate spune deloc despre guvernul federal. Există anumite state, mai ales în partea de vest a Statelor Unite unde, de fapt, guvernul federal stăpâneşte 85% din terenuri împreună cu apa, pădurea, şi drepturile de exploatare. Cum să spunem că guvernul este dator când adevărata sa problemă este bugetul necesar pentru această gamă largă de probleme, multe dintre ele fiind de natură îndoielnică şi reprezentând, de fapt, ideologii politice şi nu necesităţi adevărate ale populaţiei.

Când o societate devine industrializată şi se transformă dintr-o cultură agrară într-una comercială, apare un decalaj. Această tranziţie nu a avut loc numai în America, ci şi în toate celelalte ţări dezvoltate. În perioada iniţială, femeile şi copiii muncesc în fabrici pentru salarii foarte mici. Industriile emergente depind la început de aceste salarii mici, de ore îndelungate de muncă, avantaje profesionale inexistente şi condiţii de

muncă stresante. Cu toate acestea, douăzeci de am mai târziu, într-o societate fundamental integră, schimbările complete de imagine şi capitalul acumulat sunt distribuite sub forma unor condiţii mai bune de muncă şi salarii mai mari, ceea ce constituie produsele secundare ale dezvoltării economice.

Henry Ford a uimit lumea muncitorilor în 1914, când a plătii cinci dolari pe zi, care mai apoi s-au transformat în cinci dolari pe oră, şi a atras muncitorii din toată ţara. În acele zile, plata medie pentru munca necalificată era de 35 de cenţi pe oră. Pe de altă parte, Ford a interzis umorul şi râsul la locul de muncă, iar vizitele la toaletă nu se puteau face decât cu consimţământul maistrului, iar perioada de timp petrecută acolo era monitorizată.

Schimbări culturale

Înaintea celui de al Doilea Război Mondial, economia Americană era 50 % agrară. Jumătate din America trăia la fermă unde munca era împărţită în mod egal între bărbaţi şi femei şi femeia era foarte respectată

în familie. Din respect pentru ea, bărbaţii renunţau la vulgarităţi, se ridicau în picioare când o femeie intra în cameră şi deschideau uşa ca să iasă o femeie. În general, femeia, în special mama, a fost onorată şi venerată şi avea autoritate asupra aspectelor domestice ale vieţii în timp ce bărbaţii se îngrijeau de recolte, de vite şi utilaje. Soţia nu căuta niciodată un loc de muncă decât poate dacă era învăţătoare sau soră medicală. Bărbatul avea responsabilitatea socială de a întreţine femeia. Pentru o soţie, „să trebuiască să

meargă la muncă” era o ruşine, iar un bărbat ar fi „murit de ruşine” în faţa unei atare evidenţe publice, a incapacităţii sale de a-şi întreţine familia. Oamenii compătimeau o soţie care „trebuia să se ducă la lucru”.

În general, sectoarele de interes erau relativ împărţite pe sexe. Femeile nu erau prea interesate de afaceri sau politică. Bărbaţii se duceau într-o cameră alăturată după masă pentru a discuta astfel de subiecte. Femeile nu au intrat perceptibil pe piaţa muncii până înainte de cel de al doilea război mondial când „Rosie, nituitoarea” a fost celebrată ca salvatoarea economiei.

Odată cu schimbarea culturală, femeile au intrat pe piaţa muncii în număr mare, iar prejudecata că ele trebuie să recupereze se baza în primul rând pe stereotipurile obişnuite şi nu pe concurenţă economică sau pe prejudecată ca atare. Sincer vorbind, nimeni nu mai auzise până atunci de o femeie instalator şi nicio femeie nu mai fusese director general al vreunei corporaţii gigantice pentru că ele erau mai degrabă absente şi nu respinse din acea cultură (efectul de câmp).

Avantajul economiei în ansamblu şi baza sa capitalistă s-a intensificat atunci când femeile s-au implicat mai mult. Femeile au evoluat într-atât încât acum au devenit preşedinţii unui corporaţii americane de renume şi ocupă funcţii importante şi în guvern. În alte domenii, femeile au devenit miliardare celebre bazându-se doar pe propriul lor potenţial. De asemenea, ele au adus o nouă energie în mass-media, aceea a compasiunii şi dragostei. Printre cele mai admirate personalităţi ale televiziunii de azi este o femeie care conduce cel mai de succes spectacol de

televiziune, care calibrează în mod curent la valoarea 500. Ea şi alte femei de succes apar în mod regulat pe coperta revistei *Fortune,* care până nu demult era destinată exclusiv performanţelor masculine. În 2003, corporaţiile conduse de femei preşedinte au fost mai performante decât cele conduse de bărbaţi.

Toate cele de mai sus sunt menţionate pentru a demonstra că America nu este numai tărâmul tuturor posibilităţilor ci şi, chiar mai important decât asta, o societate flexibilă, care se auto corectează şi care se bazează pe un simţ al echilibrului şi al echitabilului în care nedreptăţile şi inegalităţile provoacă acţiuni corectoare şi răspunsuri pline de înţelegere. Practic, nu există cauză care să ducă lipsă de susţinători. Astfel, realitatea sociala este integră în sine, ceea ce constituie consecinţa câmpului stabilit printr-o Constituţie care se calibrează peste valoarea 700. Astfel, un câmp cu o mare integritate are o influenţă invizibilă în ceea ce se dezvăluie ca injustiţie şi non-integritate, aşa cum se vede o pată pe o cămaşă curată.

Lumea se întreabă de ce reprezintă America aşa o confluenţa enormă de calităţi remarcabile – materiale, psihologice şi inspiraţionale. Genii creative au dat naştere majorităţii marilor industrii şi invenţii care se află la baza economiei actuale. Societatea cea mai productivă s-a ridicat şi a evoluat într-o societate liberă care s-a autoîmbunătăţit având la bază o guvernare de cea mai înaltă calibrare posibilă. Toate acestea s-au materializat într-o ţară enormă, de o frumuseţe extraordinară şi care deţine bogăţii inepuizabile – aur, argint, cupru, platină, metale rare, păduri, faună şi, ce-i mai important, fier, ingredientul de bază al oţelului.

De asemenea, prelucrarea şi utilizarea structurală a

oţelului a fost facilitată de un alt bun la îndemână, şi anume existenţa muncitorilor americani care nu se temeau de înălţime. Acest lucru a făcut posibilă apariţia structurilor foarte înalte şi a podurilor foarte mari, generând inspiraţia creatoare prin care s-a creat clădirea simbolică a *Empire State Building.* Aceasta a fost produsul final, rezultatul colaborării mai multor genii creatoare, al competenţei, al unei puteri economice cu disponibilităţi semnificative şi a unei forţe de muncă fără de care nu ar fi putut să existe cale ferată, linii aeriene, trotuare, magazine, automobile, medicamente care salvează vieţi, bugetul federal, asigurarea de sănătate, asistenţa socială sau sistemul de telefonie – de fapt, nici măcar o toaletă publică.

Din analiza generală, dar şi din calibrările nivelurilor de integritate ale acestor elemente, se poate observa cu uşurinţă că şi toate domeniile importante ale vieţii umane, realizările Americii sunt prodigioase, iar integritatea sa generală este demnă de respect. Deşi într-o ţară democratică cetăţenii sunt liberi sau încurajaţi să-şi critice patria ca parte a procesului politic continuu de evoluţie socială (divergenţele oneste de opinii calibrează între valorile 210 şi 330), prin opoziţie, extremiştii politici calibrează doar la nivelul 160. (A se observa că America, în mod obişnuit, este singura care varsă milioane de dolari în cercetări şi medicamente pentru a lupta împotriva maladiei SIDA, în îndepărtata Africă). Un exemplu de deformare este oferit de denunţarea outsourcing-ului (împrumutului de forţă de muncă) drept o formă de „lăcomie” sau o vină a „preşedintelui” (afirmaţie calibrată ca „falsă”) când, de fapt, fenomenul este o consecinţă a existenţei Internetului şi a internaţionalizării economiilor

(afirmaţie calibrată ca „adevărată”). Împrumutul de forţă de muncă se practică de fapt de către toate ţările, oraşele, statele, localităţile şi corporaţiile pentru supravieţuire economică. Chiar şi Mexicul a împrumutat forţă de muncă din China (Brezosky, 2005; Kniazkov, 2005).

Prin contrast cu atitudinea nativilor americani care-şi denigrează patria, America îi primeşte cu braţele deschise pe imigranţii care sunt recunoscători acestei ţări şi oportunităţilor pe care ea le oferă. Impresionantă prin onestitatea şi integritatea sa vigilentă este următoarea descriere a americanului de către un emigrant talentat. Aceasta a apărut sub formă prescurtată într-un editorial (Devji, 2004) dar, cu permisiunea autorului, „Cele Zece Trăsături Nobile ale Americanilor” (cal. 470) sunt prescurtate aici:

Sunt american! îmi place să fiu american! Tot ceea ce este bun, corect şi fericit în mine se îmbunătăţeşte şi se afirmă pun faptul că sunt american. Zece trăsături marchează ceea ce suntem noi ca popor:

EVLAVIOŞI: Aproape toţi recunoaştem că o forţă de dincolo de noi conduce destinele oamenilor. Americanul se roagă la „Marele Spirit” şi cu o inimă deschisă îl leagă de pământul sacru şi de cerul Americii.

TOLERANŢI: Creştinii europeni s-au stabilit pe acest pământ şi au scris o constituţie. Apoi, şi-au deschis larg braţele şi au primit oameni din toată lumea. Acum, alături de biserici, ţara este presărată cu moschei, sinagogi, şi temple. Musulmanii se pot ruga în mai mare libertate aici decât în majoritatea ţărilor musulmane. Şiiţii îşi pot purta turbanele iar evreii *Yamaka.*

VIZIONARI: Deşi suntem o naţiune „cu picioarele pe pământ” bucurându-ne de succesul material, suntem şi

un popor extraordinar de vizionar. Îndrăznim să avem vise imposibile. Străbatem cerul în căutare de stele. Am aterizat pe planete care au fost cufundate în miliarde de ani de tăcere. Pe pământ, viziunea noastră în arta medicală a făcut ca practic, şchiopii să ajungă sa meargă şi orbii să vadă.

PROSPERI: Capacitatea americanilor de a munci din greu cu plăcere este materialul din care se constituie bunăstarea acestei naţiuni. Conştiinţa muncii noastre nu are pereche. Suntem cea mai bogată ţară din lume, dar copiii noştri încep prin a fi baby-sitter, punând legumele în plase şi tăind gazonul, şi fac toate astea cât sunt încă în şcoală.

GENEROŞI: Nu există ţară în lumea asta care să nu fi fost atinsă de generozitatea americană. Răspundem cu inima deschisa şi cu compasiune în caz de cutremure, inundaţii, foamete. Trimitem bani, medicamente, îmbrăcăminte victimelor indiferent de culoare şi credinţă, chiar şi „duşmanilor”. Noi ştim că suntem păzitorii bogăţiei, nu proprietarii ei.

ELASTICI: Americanii au o capacitate misterioasă de a se reface în urma oricăror adversităţi – accidente, falimente şi divorţuri. Şi-au reconstruit corpurile, instituţiile, vieţile. Nu se aşează niciodată într-un colţ întunecat. Luptă la rândul lor.

CURAJOŞI: Un copil de patru ani din vecini apare de după colţ cu cască şi călare pe un scuter în timp ce mătuşile mele din India sunt încă protectoare cu un copil de 14 ani. Americanii par a se fi născut cu un plus de curaj. Se pare că este sădit în sufletul lor. Noi învăţăm lumea ce este curajul prin spiritul nostru îndrăzneţ şi faptele noastre vitejeşti.

CU SIMŢUL UMORULUI: Nouă ne plac râsul şi viaţa.

În străinătate poţi să recunoşti un american pentru că în general este cel care are zâmbetul cel mai larg, vocea şi râsul cel mai zgomotos şi este cel mai abordabil. Un american poate să umple o încăpere cu buna sa dispoziţie molipsitoare şi nu va trata pe nimeni ca pe un străin.

INTROSPECŢI: Având în vedere poziţia unică pe care o avem în lume, am putea să fim cu adevărat aroganţi şi indiferenţi la părerile oamenilor. Dar noi suntem ca nişte copii în dorinţa noastră de aprobare. Suntem introspectivi, analizăm cu atenţie acţiunile şi gândurile, formăm comitete şi discutăm toate acestea în ziare, televiziuni şi reuniuni.

BUNI: Ţările, ca şi oamenii, devin uscate şi aride dacă lipseşte bunătatea din sufletele cetăţenilor săi. Americanii au fost binecuvântaţi cu aceasta calitate rară a bunătăţii sufletului.

Datorită calităţilor sale, America a atras de secole milioane de imigranţi din lumea întreagă. Deşi descrierea făcută de Devji Americii este specifică Statelor Unite, capacitatea sa de a vedea partea pozitivă a lucrurilor reflectă un lucru pe care l-au remarcat şi vizitatorii din alte ţări – anume libertatea şi oportunităţile. Afirmaţiile sale (nivel calibrat 470) sunt incluse pentru a contrabalansa curentul părerilor „anti-americane”, care se calibrează toate la 200. Alte ţări, cum ar fi Canada, calibrează mai sus, dar acestea nu sunt supuse unei defăimări orchestrate deopotrivă dinăuntru şi dinafară. „Să muşti mâna care te hrăneşte” e o atitudine calibrată la valoarea 160, ceea ce indică o pierdere a simţului realităţii. A propos de Canada, cele de mai jos sunt rezultatele raportate de Organizaţia de

Sondaje Gallup, în domeniul afacerilor din Toronto, în revista *Globe and Mail,* la 18 octombrie 2004:

	SUA	Canada	Marea
1. Complet satisfăcuţi de oportunităţile de	40%	29%	25%
2. Complet satisfăcuţi de	60%	47%	42%
3. Complet satisfăcuţi de recunoaşterea realizărilor	48%	37%	37%
4. Credinţa în Dumnezeu	90%	71%	52%
5. Credinţa în Diavol	70%	37%	29%
6. Credinţa în îngeri	78%	56%	36%
7. Numărul mediu de ore lucrate pe săptămână	42%	41%	39%
8. Peste 45 de ore lucrate pe săptămână	45%	30%	28%

Evoluţia conştiinţei, dezvoltarea umanităţii şi evoluţia spirituală urmează două linii aproape paralele aşa cum sunt schiţate de Harta Conştiinţei (vezi Anexa B). Partea de jos a tabelului reprezintă interesul personal. Intenţia sa este supravieţuirea, iar atunci când energia lipseşte, totul se termină în apatie şi moarte. Dacă această energie este suficientă, viaţa este cea care învinge. Urmează apoi un pas acţiune şi capacitatea de execuţie, competiţie, achiziţionare, acumulare şi mândrie. Abia în acest moment, persoana devine mai interesată de drepturile şi bunăstarea altora. Apariţia intelectului este urmată de supravieţuire şi expansiune socială. Energia predominantă a vieţii se îndreaptă apoi către inimă, iar capacitatea de a iubi, din punct de vedere evoluţionist, ar putea fi considerată un lux care nu este la îndemână atunci când viaţa stă încă

agăţată de un fir la marginea prăpastiei. Din punct de vedere evoluţionist, dragostea apare în primul toiul ca un instinct matern. De fapt, dragostea romantică este un fenomen foarte recent în cultura umană. Prin evoluţie, energia spirituală pornită din inimă se transformă în creativitate, discernământ spiritual, şi în sfârşit, conştiinţă spirituală avansată.

Din dezvoltarea şi istoria Americii, reiese că aceasta a fost consolidată de etica unei religiozităţi intrinsece. Marea majoritate a cetăţenilor (aproximativ 92%) crede în Dumnezeu şi doreşte să răspundă în faţa unei autorităţi mai importante. Acest sâmbure intrinsec de integritate a fost cel care a reclamat necesitatea depăşirii sclavagismului şi, în cele din urmă, a rasismului însuşi. Intimidarea pe care o exercita Ku Klux Klan-ul asupra sudului a luat sfârşit. Războiul Civil a pus capăt sclavagismului cu preţul vieţii miilor de soldaţi voluntari din ambele părţi ale conflictului. Oamenii mor pentru convingerile lor şi de aceea calibrarea nivelurilor sistemelor de credinţă este atât de importantă. Războiul civil a marcat primatul drepturilor omului asupra drepturilor statului şi a intereselor legitime ale proprietarilor de plantaţii. În final, aşa cum era de aşteptat de la o ţară ca America, justiţia şi egalitatea au triumfat depăşind principiile interesului personal.

Din punct de vedere spiritual şi moral, anii 1800 au constituit perioada cea mai sumbră a Americii. Atelierele în care muncitorii erau exploataţi şi abuzaţi erau ceva obişnuit şi un genocid orchestrat împotriva indienilor băştinaşi din câmpiile americane a fost la fel de oribil şi sălbatic ca şi uciderea intenţionată a cincizeci de milioane de bizoni. Nobleţea marilor lideri indieni cum ar fi Black Kettle, White Antelope, Sitting

Bull, şi Crazy Horse nu era recunoscută pentru că erau percepuţi ca „păgâni”, în ciuda faptului că lui White Antelope i s-a acordat Medalia Păcii de către Preşedintele Lincoln. Prejudecăţile rasiale au avut o evoluţie galopantă şi, la sfârşitul Războiului Civil, acestea au generat apariţia Ku Klux Klan-ului.

A durat mai mult de un secol până când s-au pus bazele drepturilor civile şi a trecut chiar mai mult pentru ca acestea să fie implementate la nivel social. Aspectele negative ale întregii epoci au constituit consecinţa predominanţei emoţiilor generate de ură şi teamă provenite din vechiul creier animal al eului evoluţionist. Emanciparea socială a negrilor din America a durat aproape un secol şi până la urmă a ieşit victorioasă sub preşedintele Lyndon Johnson, în anii 1960, stimulată fiind de demonstraţiile paşnice ale lui Martin Luther King. Din acel moment, egalitatea la locul de muncă a devenit din ce în ce mai evidentă, iar în prezent, negrii sunt în fruntea guvernului, a mediului academic sau în posturi militare şi au poziţii de consiliere pe lângă Preşedinte. Spectacolul de televiziune a lui Oprah Winfrey este cel mai popular din America, la fel cum era şi show-ul lui Bill Crosby. S-ar părea că discriminarea inversă şi sistemele rasiale de cotă parte au fost înlăturate de recunoaşterea publică a integrităţii şi performanţei, fără a se ţine cont de rasă. O oarecare restituire morală în favoarea amerindienilor s-a materializat în cadrul Muzeului Institutului Smithsonian al indienilor din America aflat la Washington DC, care, la nivelul calibrat 460, constituie o recunoaştere integră a marii lor culturi. Clădirea de cinci etaje cuprinde zece mii de ani de istorie. La un moment dat al expansiunii occidentale, existau

aproximativ şase până la nouă milioane de băştinaşi al căror număr a scăzut până la 250 000 până în anul 1900. De atunci, populaţia a crescut însă cu 2,5 milioane *(Arizona Republic,* 9/19/04),

Desfăşurarea procesului evoluţionist pare a fi secvenţială şi datorată unor cauze locale. De fapt, este vorba despre un câmp impersonal şi spontan, în care fiecare joacă un rol potenţial.

Aparenţa nu este esenţă, percepţia nu este realitate, iar coperta nu înseamnă cartea. Fiecare crede în secret că punctele sale de vedere asupra lumii sunt „reale", bazate pe fapte şi adevărate.

Anti- America (Ură)-(nivel calibrat 90 – 190)

Acest fenomen demonstrează efectul negativ al meme-urilor calibrate sub nivelul 200 (mai exact între 130- 185). În acest caz, răspândirea contagioasă a meme-ului / virusului dezinformării îşi are originea simultan în mai multe surse:

1. Invidia generată de putere şi succes endemică în Franţa după prestaţia slabă pe care aceasta a avut-o în cursul celui de al doilea război mondial, alimentată şi de îngâmfarea Generalului Charles de Gaulle.
2. Fundamentalismul islamic – Wahhabism, al Qaeda, etc.
3. Membri duplicitari ai Naţiunilor Unite („petrol contra hrană", etc.)
4. Rivalitatea naţiunilor din Uniunea Europeană.
5. Propaganda anti – americană făcută de extrema stângă din Sulele Unite
6. Difuzarea cărţii în limba franceză 9/11: *Marea Minciună,* de Thierry Meyssan (2002).
7. Poziţiile politice anti-Israel şi antisemitismul.
8. Organizaţiile pro-Palestina, revoluţionare şi

teroriste.

9. Recruţii, teroriştii şi simpatizanţii fundamentalismului islamic (moschei în SUA şi Europa finanţate din Iran, Arabia Saudită şi altele).

10. Reprezentanţi de stânga din mediul academic – Chomsky şi alţii.

11. Cronicarii de stânga şi mijloacele mass-media din Statele Unite.

12. Televiziunea Al-Jazeera şi ţările arabe.

13. Meme-urile anti – americane (de exemplu, „America este răul") în Canada şi alte ţări laice (40% din elevii canadieni).

14. Hollywood-ul şi celebrităţile „elitei culturale" şi ale industriaşilor filmului.

15. Binefăcători ultra-bogaţi, membri ai organizaţiilor şi propagandei de extremă stângă.

16. Regulamentele juridice activiste laice, anti-Dumnezeu, anti-creştine.

17. Tulburări narcisiste de personalitate („să muşti mâna care le hrăneşte", cal. 160).

18. Sindromul „învinovăţirea liderului" (discutat în altă parte). Sindromul Anti-America a fost pe larg reprezentat în literatură de scriitori ca: Coulter, Timmerman, Frum, Gartz, Goldberg, Ravel, Gibson, şi alţii şi a constituit subiectul unui serial în patru părţi *(Hating America)* pe canalul Fox News (23 - 26 noiembrie, 2004). A fost dezbătut de mulţi invitaţi ai televiziunii.

19. Naivitatea şi lipsa dezvoltării conştiinţei în 78 % din populaţia lumii (49 % în Statele Unite) care ne face să fim înclinaţi să urâm „ruda bogată".

20. Teama de naţiunea cea mai puternică din lume care îşi are rădăcinile din rivalitatea naţională şi

politicile puterii.

21. Rivalitatea liderilor politici şi a sistemelor politice.

22. Aviditate, dar şi invidie generate de puterea şi succesul american.

23. Problemele psihologice nerezolvate ale persoanelor cu probleme parentale, ostilitate reprimată, gelozie şi ură împotrivii oricăror reprezentanţi ai autorităţilor, care sunt percepute mai degrabă ca represive şi tiranice decât integre şi protectoare.

24. Ruşinea şi vinovăţia resimţită de culturile mai puţin dezvoltate care se confruntă cu altele mai dezvoltate şi cu nivelul general de conştiinţă al Statelor Unite.

25. Persistenţa comportamentului animalic instinctual al populaţiilor situate sub nivelul calibrat 200 (cum a fost descris în Secţiunea I) aşa cum se întâmplă cu rivalitatea care apare în haita de lupi pentru poziţia de mascul-alfa, care vrea să devină „stăpânul absolut al haitei”.

26. Lipsa influenţei motivaţiilor pozitive, cum ar fi altruismul, loialitatea, integritatea, adevărul, umanitarismul, în cadrul populaţiilor mai puţin evoluate ale lumii.

27. Disponibilitatea intelectelor naive de a fi programate prin propagandă sau meme-uri mai ales când acestea sunt propagate prin intermediul media – lipsa unei funcţii critice intelectuale.

28. Rivalitatea de clasă.

29. Emoţia internă a spectatorului sau participantului (politicii văzută ca sport).

30. Eliberarea pentru frustrările narcisiste personale şi vinovăţia proiectată.

31. Satisfacţia obţinută din obişnuinţa perversă de

a critica totul.

32. Intoleranţa la orice defect în imaginea idealizată a figurii tatălui.

33. Persistenţa ideologiei marxiste în forme deghizate (făptaş/victimă).

34. Ura şi intoleranţa religioasă.

35. Ponderea generală a ignoranţei şi naivităţii în populaţia umană.

36. Modelul prezentat de impactul antisemit al *Protocoalelor înţelepţilor Sionului* (cal.90), relevant pentru cele petrecute în Germania nazistă. Falsitatea contagioasă l-a afectat chiar şi pe Henry Ford ca şi pe alţi mulţi americani. Seminţele latente sunt din nou fertilizate.

37. «Thanatos» al lui Freud – instinctul morţii profund reprimat care declanşează auto-distrugerea, sinuciderea şi seducţia exercitată de pasiunea pericolului şi a mutilării mai ales dacă există participare masivă sau aprobare implicită.

38. Negarea evidenţei pentru că ar provoca teama.

39. Teoriile conspiraţiei (cal. 165).

40. Preponderenţa ignoranţei colective a umanităţii, care doar de puţină vreme s-a deplasat de la nivelul 190 al conştiinţei la actuala valoare de 207.

41. Invidia împotriva celor elogiaţi porneşte de la iluzia că critica înseamnă a fi inteligent şi de la teama că recunoaşterea excelenţei altora diminuează propria dimensiune. Observaţiile contradictorii sunt clarificate prin înţelegerea sensului unui citat din Rubayat-ele lui Omar Khayyam (cal. 700) care spune următoarele:

Mi-am trimis sufletul în viaţa de după moarte
Să-mi spună câte ceva despre adevăr,
Iar sufletul meu s-a întors la mine să-mi spună

Eu însumi sunt rai şi iad”.

Este dificil pentru oamenii integri să resimtă compasiune şi înţelegere pentru forţele întunecoase ale lumii şi pentru caracterul evident distrugător al acestora. Acest lucru devine posibil dacă negativul este recontextualizat pentru ca, privit dintr-un unghi diferit, să poată fi considerat util. Acest citat extras din celebrul Capitol 5 al cărţii *Alcoolicii Anonimi* (cal. 540) a fost demonstrat prin experienţa a milioane de oameni.

„Arareori am văzut persoane care să eşueze, cu excepţia oamenilor care sunt incapabili, constituţional, să fie oneşti cu ei înşişi. Ei sunt aşa de ghinionişti şi nici măcar nu sunt vinovaţi de asta, pentru că se pare că s-au născut aşa. Ei sunt incapabili în mod natural de o onestitate viguroasă. De asemenea, unii suferă de tulburări emoţionale şi mentale grave, dar chiar şi o parte dintre aceştia se însănătoşesc dacă încă mai au capacitatea de a fi oneşti”.

Utilizarea tehnicilor de calibrare a conştiinţei contribuie la clarificarea naturii şi a scopurilor acestei vieţi terestre foarte dificile în aparenţă. Cercetările dezvăluie un fapt uimitor (care se calibrează la nivelul 998 al conştiinţei) şi anume că toate împrejurările naşterii şi vieţii noastre sunt perfecte din punct de vedere karmic. Toate lucrurile cu care ne confruntăm, tot ceea ce îndurăm – obstacole, încercări – servesc evoluţiei conştiinţei noastre, pentru că astfel ne desprindem de consecinţele negative ale trecutului şi alegem să înaintăm pe calea alegerilor spirituale pozitive.

Această descoperire – faptul că suntem cu toţii pasagerii unui tren al evoluţiei – ne recontextualizează

viaţa deoarece tot ceea ce suferim, îndurăm şi în final transcendem, serveşte scopurilor noastre individuale şi colective. Înţelegerea acestui lucru aduce recunoştinţă şi pace vieţii noastre. Înţelegerea ne permite să depăşim auto-compătimirea şi frustrarea şi să ne dedicăm viaţa iubirii lui Dumnezeu, sanctificând-o astfel. Prin aceasta, noi contopim scopurile fundamentale ale tuturor religiilor. În acel moment suntem pregătiţi pentru drumul credinţei non-duale în care fuzionează învăţăturile celor mai mari întrupări ale Divinităţii din lume: Iisus cel Sfânt, Buddha, cel Iluminat, Krishna Supremul, Allah, cel prea milostiv, Brahma şi celelalte denominări semnificative ale lui Dumnezeu. Astfel, noi, cei care trăim acum dar şi toţi cei care au trăit vreodată, facem, de asemenea, parte din creaţie, şi conştienţi fiind de acest lucru, obţinem pacea coexistenta ca rezultat al compasiunii.

Cap. 11 – Neajunsurile Societăţii

Introducere

Deşi nivelul de conştiinţă al Americii se situează în prezent la 421, aproximativ 49 % din populaţia acesteia calibrează sub valoarea 200. Cele 51 % peste 200 reprezintă soluţia, iar cele 49% sub 200, sunt problema. Pentru facilitarea discuţiei legate de neajunsurile societăţii, calibrările au fost grupate grosso-modo, ca antisociale /comportamentale, infracţionale şi de spionaj, deşi este evident că există şi suprapuneri între acestea trei.

Comportamente antisociale			
Anti-Semitism	155	Orbirea cu laser a piloţilor	80

Fraudă corporatistă	160	Grupurile infracţionale de motociclişti	140
Traficanţi de droguri (stradă)	55		
Oamenii străzii (Homeless)	95	Iniţiatorii viruşilor informatici	85
Grupuri infracţionale urbane	125	Mica infracţionalitate	145
Hackerii de pe Internet	145	Hoţii de buzunare	175
Pornografia de pe Internet (Adulţi)	75	Prostituţia	140
		Grupurile rasiste	150
Pornografia de pe Internet (Copii)	60	Sclavia	20
		Vandalismul	175

Multe elemente din acest grup au la bază un comportament deviant. Totuşi, ele costă enorm societatea, aşa cum se întâmplă şi cazul hackerilor sau a celor care introduc viruşi distrugători pe Internet, generând pagube economice de milioane de dolari.

Subculturile străzii şi bandele de proscrişi pe motociclete sunt foarte bine studiate sociologic şi reprezintă o lume în care statutul se bazează pe dorinţa de a fi perceput ca „rău”. Totodată, membru acestor subculturi obţin un statut suplimentar prin modul în care sunt reprezentaţi în mass-media, de regulă ca simboluri înfrumuseţate ale stereotipului „liber şi sălbatic” – de fapt o continuare a imaginii *macho,* conform căreia curajul reprezintă capacitatea de a flirta cu pericolul şi de a-ţi demonstra, în acest fel, bravura.

Ura rasistă (inclusiv grupurile antisemite, anti-negri şi adepte ale supremaţiei albilor) are o lungă istorie în Statele Unite, iar Ku Klux Klan-ul constituie exemplul cel

mai flagrant. Ele demonstrează o sciziune psihică dualistă şi o proiecţie a urii de sine asupra unor sub-grupuri. Totodată, se bazează în principal pe o inferioritate interioară. Oamenii care manifestă un respect de sine adecvat nu au nevoie să îi urască pe ceilalţi.

Sclavagismul poate fi înţeles numai în contextul istoriei. Timp de mii de ani el a fost acceptat ca un stil de viaţă, iar în perioada Romei antice, sclavii erau mai numeroşi decât oamenii liberi, raportul fiind de 1 la 10. Ulterior, sclavii acelei culturi au intrat în toate nivelurile sociale. Sistemul castelor din India a dominat mii de ani şi a fost un mod de viaţă foarte bine încetăţenit la fel cum s-a întâmplat şi în America de Nord (Sudanul arab chiar până în zilele noastre „Deng, 2004”)

Din punct de vedere istoric, coastei de vest a Africii îi lipseau mărfurile vandabile sau baza comercială pe care să construiască o economie. Şefii unor triburi năvăleau peste celelalte şi făceau capturi umane pe care apoi le vindeau ca sclavi în porturile maritime, consolidând un sistem sclavagist deja foarte activ. În mod paradoxal, acest lucru reprezenta însă un progres, pentru că înainte, cei capturaţi erau pur şi simplu sacrificaţi. Toate grupurile de barbari care au invadat Europa secole de-a rândul au făcut aceeaşi descoperire şi au scăpat în acelaşi fel de capturile lor, în loc să le masacreze. În consecinţă, sclavagismul a reprezentat un fenomen mondial care constituie o parte semnificativă din baza culturală a tuturor grupurilor etnice contemporane. Fenomenul a pierdut din amploare, puţin câte puţin, ca să dispară până la urmă complet la sfârşitul perioadei coloniale, iar în America, odată cu încheierea dramatică a Războiului Civil. Abia foarte recent, în 1962, sclavagismul a devenit ilegal şi

în ultima ţară în care mai exista (la rugămintea Preşedintelui John F. Kennedy).

Deşi considerat ca o mare nedreptate în lumea de azi, sclavagismul a reprezentat doar o fază tranzitorie de-a lungul evoluţiei culturale şi sociale. Astfel, deşi întotdeauna a avut exprimări etnice, sclavagismul nu este intrinsec o problemă etnică. Un beneficiu neobservat al sclavagismului american rezidă în faptul că durata de viaţă a sclavilor din America a fost de două ori mai mare decât a populaţiei rămase în comunităţile de bază din Africa, devenită victima războaielor între triburi.

Persoanele fără adăpost sunt un conglomerat al celor afectaţi, proveniţi din diverse straturi sociale, reprezentând totodată un subiect bine documentat din punct de vedere sociologic. Numărul lor a crescut semnificativ ca rezultat al închiderii sistemului spitalelor publice, care furnizau un refugiu pentru mulţi bolnavi mintal (care se aflau astfel într-un mediu protector unde erau acceptaţi, înţeleşi şi unde fi se oferea un cămin, sprijin, îngrijire medicală, servicii psihiatrice, psihologice, terapie de grup şi asistenţi sociali). Vechile spitale de stat constituiau o subcultură confirmată care, la nivelul 215, se calibrează ca integră. Dispariţia lor a fost în mare măsură şi consecinţa unor filme ca *Zbor deasupra unui cuib de cuci”* (cal. 180) şi *Groapa cu şerpi* (cal. 150) — în ultimă instanţă nişte deformări care au condus la neajunsuri majore, accelerate ulterior de noţiunea falsă că bolile mentale sunt un „mit” (cal. la 110), (Szasz, 1974)

Violenţa	95	Sadismul sexual	35
Pedofilia	65	Pedofilia sadică	5

Aceste tulburări sunt rezultatul unei varietăţi de patologii psihiatrice, genetice, neurologice şi psihologice. Aceşti oameni suni predispuşi la obsesii şi se caracterizează prin rezistenţa cronică la introspecţie sau la necesitatea tratamentului. În consecinţă, avem de-a face cu psihopaţi. În cadrul tratamentului, persoanele cu atare tulburări sunt considerate a fi recalcitrante, nemotivate, predispuse la decepţii, foarte abile în a înşela şi „disimulante” (simulează normalitatea). Deşi aceste tulburări sunt luate în calcul de sistemul juridic şi de încarcerare, ele apar de obicei la eliberarea din închisoare (de exemplu, cazul Singleton care a fost celebru şi grotesc). Se pare că există o motivaţie scăzută pentru recuperau (însănătoşire), cu excepţia persoanelor care au urmat programele în 12 paşi bazate pe credinţă şi după eliberare. Să reţinem faptul că programele de tratament bazate pe credinţă se află sub asediul politic al aceluiaşi grup care sprijină „drepturile” pedofililor. Interesant este că, dacă ar fi vorba de seducerea şi violarea unor fete, atunci atacatorii ar fi acuzaţi în mod regulamentar de viol. (Cine plăteşte reparaţiile chirurgicale ale băieţilor şi tratamentul împotriva SIDA?)

Pedofilia reprezintă o formă de tulburare obsesiv-compulsivă însoţită de tendinţe psihopatice. Este tipic faptul că pedofilii arestaţi pentru un incident aşa-zis singular au molestat până atunci sute de copii şi continuă să facă acest lucru şi după eliberarea din închisoare. Tratamentul adecvat în cazul acestei maladii face parte din sfera încă în discuţie a drepturilor civile şi

poate fi considerat a fi o procedură dificilă de echilibrare a drepturilor civile ale victimelor nevinovate cu cele ale autorilor acestor fapte abominabile. Discuţii similare au fost purtate în deceniile trecute în legătură cu persoanele care, suferind de tuberculoză infecţioasă activă, au refuzat respectarea drepturilor celorlalţi. Argumentele implică conceptul de „triaj”, utilizat în armată atunci când supravieţuirea unui soldat este pusă în balanţă cu supravieţuirea unui întreg regiment sau atunci când un vapor şi echipajul său ar trebui să fie sacrificate pentru a salva un marinar căzut peste bord.

Violenta evidentă			
Violenţa anti-avort	90	Decapitarea	20
Incendierea intenţionată	10	Desfrâul public	80
Ecoterorismul	160	Criminalii în serie	5
Infanticidul	60	Ucigaşii adolescenţi ai	35
„Just Snapped”	140		

Instinctul criminal se află în locul cel mai ascuns al eului (postulat de Freud ca „Id”) care reprezintă nivelul uciderii de dragul violenţei însăşi, adică în lipsa unor premise psihologice, actul în sine fiindu-şi deopotrivă sursă şi înfăptuire. Este vorba simultan de o extremă a megalomaniei/egocentrismului dezlănţuită prin spălarea creierului, o retorică politică inflamantă sau zelul religios (calibrat la 80).

Actul de incendiere premeditată a fost inclus printre tulburările de comportament pentru că este, de asemenea, o acţiune compulsivă şi repetitivă. În timp ce adolescenţii criminali care şi-au omorât colegii au fost poate provocaţi de faptul că au fost abuzaţi sau intimidaţi de aceştia, psihopatologia fundamentală este, de fapt, intra-psihică (Brooks, 2004) şi nu „cauzată” de factori externi. Factorii intrinseci rezidă în emfază şi în dispreţul narcisist pentru cei „inferiori”. Aceeaşi psihologie se observă şi la gangsta-rapperii pentru care oamenii normali sunt „gunoaie” sau „prostituate”. În plus, mai există şi un alt element personal care a apărut ca efect al jocurilor video violente, prin reflexul condiţional al lui Pavlov (dc exemplu: crimă – recompensă) având ca rezultat desensibilizarea şi un automatism în care condiţionarea comportamentală se traduce într-o înfăptuire a acţiunii pentru a vedea „cum este”.

Este semnificativ faptul că 65% din populaţie suferă de diverse forme de TSPT (Tulburări de Stres Post Traumatice), ca o consecinţă a violenţei din filme şi din programele de televiziune. Un exemplu memorabil a fost sindromul post filmul Psycho (cal. 80). Ani de zile

după

acest film, o mulţime de oameni se temeau să mai facă duş singuri în propria lor casă şi toţi îşi închideau bine uşa înainte de a face acest lucru. (TSPT se caracterizează prin atacuri de panică).

Droguri si alcool			
Dependenţa de alcool	90	A şofa beat	55
Cocaina	7	Heroina	6
Dependenţa de droguri	95	Metamfetamine	6

În trecut, aceste dependenţe reprezentau situaţii netratabile şi complet lipsite de speranţă pentru că nu implicau numai manifestări psihologice şi comportamentale, ci şi tulburări fiziologice. Din punct de vedere medical, adevărata dependenţă este indicată de simptomatologia de retragere. Dependenţei psihologice, cum ai dependenţa de marihuana, îi lipsesc simptoamele de retragere. Narcoticele produc dependenţă chiar şi în raport cu neuronii din celulele creierului care se dezvoltă într-un mediu de cultură dintr-un laborator. Atunci când substanţa drogului este îndepărtată din mediul de cultură, neuronul îşi pierde vitalitatea şi moare.

Din punct de vedere psihologic, dependenţele aparţin de doua clase, puţin diferite – aceea a sedativelor, cum ar fi alcoolul, heroina, barbituricele şi tranchilizantele, şi clasa excitantelor cum ar fi amfetaminele şi cocaina. Tulburările din clasa sedativelor au devenit recuperabile din momentul apariţiei Alcoolicilor Anonimi, care constituie ramificarea experienţei spirituale transformatoare a fondatorului Bill Watson. Această mişcare este acum răspândită iu lumea întreagă (AA calibrează la nivelul

540). Dependenţele sunt atât de severe deoarece raţiunea (care se calibrează la nivelul 400) nu are putere suficientă pentru a le echilibra (compensa), singurul care o poate face fiind câmpul energetic calibrat la valoarea 540. Analizarea acestui aspect arată că dependenţa apare la nivelul conştiinţei artificiale care caracterizează „exaltarea”, resimţită datorită efectului drogului de a bloca nivelurile mai joase ale experienţei conştiinţei, Urmând programul celor 12 paşi, oamenii abandonează progresiv ego-ul pentru că îl înlocuiesc cu energia spirituală, care este menţinută ulterior prin urmărirea unui program spiritual cu valoare dovedită.

Tulburări comportamentale şi psihiatrice severe	
Personalitatea de graniţă	65-150
Psihopaţii	45-60
Criminalii „Posedaţi/Psihotici”	5-11

Acestea cuprind nivelurile psihotice ale tulburărilor mentale, alternate cu perioade pasagere de comportament quasi-normal. În tulburările extreme de personalitate, contactul cu realitatea este fragil, iar conflictele psihologice declanşează stări de emotivitate exagerată la cea mai mică provocare.

Criminalii „posedaţi” reprezintă o clasă în sine. Mulţi dintre aceştia aud voci sau pe Dumnezeu care le spune să se sinucidă sau să-i ucidă pe alţii, caracterizându-se printr-o psihoză paranoidă. Tulburarea psihopatică este relativ bine cunoscută ca o lipsă a conştiinţei reprezentată de persoanele ce au o atitudine clasică de „contra”, precum şi de sociopaţii din subculturile infracţionale. În psihiatrie, aceste manifestări sunt clasificate tehnic sub categoria de

tulburări de caracter sau tulburări „disociale” dacă sunt în principal un răspuns la condiţiile culturale (de exemplu, bandele de stradă).

Tulburări de personalitate

În conformitate cu cel mai recent sondaj de opinie elaborat de Institutele Naţionale de Sănătate, aproximativ 15 % din adulţii americani (31 de milioane) au tulburări de personalitate diagnosticabile, după cum urmează:

Tulburări obsesiv-compulsive	7.9%
Tulburări paranoice	4.4%
Tulburări antisociale	3.6%
Tulburări de neasumare	4.9%
Tulburări schizoide	3.1%
Tulburări histrionice	1.8%
Tulburări de personalitate	0.5%

Toate aceste diagnostice psihologice sunt asociate cu alterări emoţionale, sociale şi ocupaţionale considerabile, conflicte personale, precum şi cu unele atitudini şi sisteme de credinţă deviante. (Studiul Epidemiologie Naţional 2002, raportul NESARC, 2004)

Infracţionalitatea *Populatia încarcerată actuală – Calibrarea medie pe*	
La nivel Federal	60
State	65
Districte	65
Închisori – condamnaţii care aşteaptă să fie executaţi	20

Infractori

Bonnie şi Clyde	22	Jefuitorii de bănci	55
John Dillinger	160	Ma Barker	40
Al Capone	35	Jack Spintecătorul	6
„Baby Face” Nelson	60	Criminalii în serie	6-15
„Machine Gun” Kelly	55	Crima organizată	40
Bruno Hauptmann	50	Şantajul	35
Nathan Leopold/		Proxenetismul	14
Richard Loeb	25	Carlos Şacalul	35
Mafia	65	Marii criminali în serie	5
Traficanţii de droguri (crima organizată)	60	Jack Ruby	170
		Lee Harvey Oswald	170

Nivelurile extrem de joase ale calibrărilor arată caracterul primitiv şi predominanţa instinctelor animalice, acest lucru reprezentând o blocare a evoluţiei conştiinţei. Unii dintre cei prezentaţi în tabel sunt percepuţi ca un fel de eroi pseudo-populai. În realitate, după cum arată şi nivelurile de calibrare, aceştia sunt criminali sângeroşi, fie că sunt stilizaţi sub forma lui Machine Gun Kelley, Scarface, Godfather, (Naşul), Babyface Nelson etc. În miturile conservatoare mai etice, mijloacele mass – media nu ar conferi o atare aură infractorilor, iar organizatorii de spectacole nu ar trebui să câştige un statut social prin asocierea cu aceşti infractori, tapajul mediatic contribuie la încurajarea unui mod de viaţă infracţional pentru adolescenţii impresionabili care „visează să devină celebri” şi dau o notă de aprobare unor comportamente deviante.

Cercetările asupra asasinării preşedintelui John F. Kennedy au arătat că s-au tras trei focuri asupra lui, dintre care două l-au atins pe preşedinte, unul tras de Lee Harvey Oswald, şi celălalt de un complice care se

afla pe „movila de iarbă” .

Psihopatului îi lipseşte conştiinţa şi datorită acestui lucru el este capabil să inducă în eroare chiar şi aşa numitul detector de minciuni ui re, la un om normal, ar declanşa anxietatea. Dacă nu există conştiinţă, nu există nici sentimentul vinovăţiei, pentru că valorile morale, etice şi spirituale sunt absente. Cu un secol în urmă, diagnosticul psihiatric oficial a fost acela de „Imbecilitate Morală” (cal. 90).

Natura criminalităţii

Este puţin probabil să se găsească un remediu pentru neajunsurile umane în lipsa unei explicaţii precise şi a unei patologii de fundamentare. Nicăieri în altă parte acest lucru nu este mai bine evidenţiat decât în eşecul omenirii de a înţelege natura esenţială a infracţionalităţii şi a expresiei sale la nivel internaţional – războiul. Punerea în aplicare a cercetărilor asupra conştiinţei elucidează elementele fundamentale care, altfel, nu sunt observabile, inclusiv caracteristicile esenţiale pe care societatea se face că nu le vede în mod obişnuit.

Clarificarea acestei probleme necesită în primul rând o diferenţiere între nivelurile existente între infracţiune şi infracţionalitate. O violare a legii reprezintă o problemă legală şi morală şi implică o întreagă categorie de cetăţeni relativ „normali” din orice ţară. Aceste violări sunt tranzitorii şi se datorează imaturităţii, ocaziilor favorizante, neglijenţei, ignoranţei, lipsei de atenţie, lipsei culturii, maladiilor tranzitorii, tulburărilor mentale şi psihice, vârstei, distragerii de la alte treburi sau condiţii temporali cum ar fi conflictul

marital, pierderea locului de muncă sau pur şi simplu lipsa educaţiei.

La un nivel mai grav se află adevărata infracţiune care poale fi temporară sau izolată, datorându -se presiunii emoţionale, intoxicării, provocării, tulburărilor de personalitate, lipsei de inhibiţii, instabilităţii, presiunilor financiare, momentelor de pierdere u conştiinţei sau căutării fiorului emoţiilor sau „intrării într-un antum negativ". În cazul „violărilor legii şi a „infracţiunilor izolate" se presupune că autorul este o persoană perfect normală din punct de vedere al capacităţii mentale şi emoţionale şi că amenzile pe care acesta le primeşte, precum şi timpul petrecut în puşcărie, voi conduce la încetarea violării legilor şi a infracţiunilor.

Totuşi, infracţionalitatea are o natură total diferită şi so înrudeşte cu maladia. În esenţă, este vorba despre o tulburau mentală, serioasă şi cronică care prezintă caracteristici emoţionale, comportamentale şi psihologice. În plus, există întotdeauna tulburări genetice vizând dezvoltarea insuficientă a cortexului frontal (Arahart – Treichel, 2002). Infracţionalitatea are o manifestare timpurie, apărând încă din copilărie şi e caracterizai a prin incapacitatea de amânare a obţinerii satisfacţiei, lipsa capacităţii de a prevedea sau a se teme de consecinţe, lipsa grijii pentru alţii şi existenţa unui nucleu narcisist de egocentrism. Cercetarea psihologică dezvăluie că acest fenomen este diagnosticabil de la vârsta de trei ani.

În locul unui ipotetic respect de sine scăzut, infractorii au, dimpotrivă, un simţ exagerat, inflamat, grandios şi egoist do suficienţă. Există la aceştia o negare a responsabilităţii personale însoţită de

impulsivitate şi lipsă a conştiinţei, vinovăţiei sau a remuşcării. Este un mod de viaţă pregnant, caracterizat printr-o lipsa narcisistă a grijii pentru drepturile altora şi pentru asimilarea valorilor societăţii, cum ar fi moralitatea sau etica. În terminologia freudiană, există o lipsă a dezvoltării supraeului şi un eşec în capacitatea de introspecţie şi în identificarea cu o figură cu o autoritate adecvată. În plus faţă de toate acestea, se manifestă adeseori o capacitate verbală caracterizată drept dezinvoltură, impulsivitate, incapacitate de a învăţa din experienţă, instabilitate emoţională şi o înclinaţie către infracţiune, droguri şi senzaţional. Lipsa asimilării valorilor sociale şi a respectului faţă de autorităţi se exprimă prin sfidare, impulsivitate, egocentrism narcisist. Din punct vedere psihiatric, aceste persoane sunt diagnosticate foarte timpuriu ca având manifestări de opoziţie şi rezistenţă faţă de autorităţi sau tulburări de comportament cu tendinţe psihopatice sau sociopate.

Simptomele timpurii (din prima copilărie) ale acestor tulburări mentale cronice se caracterizează printr-un grup de trei elemente: incendieri, tratarea cu cruzime a animalelor şi fenomenul numit enurezis (persistenţa udării patului chiar şi după ce s-a ajuns la vârsta când acest fenomen trebuie controlat). Există în acest caz o predispoziţie spre echivoc (atitudine de ocolire a adevărului), copilul devenind ulterior un „mincinos patologic”, cu un simţ redus al realităţii şi al capacităţii de înţelegere. Unii devin autorii convingători ai unor poveşti credibile prin care îi acuză adesea pe oamenii nevinovaţi ale căror vieţi pot fi distruse de aceste poveşti. Aceasta este o situaţie în care calibrarea adevărului poate fi crucială, pentru că falşii

acuzatori pot să convingă autorităţile. Din cauza frecvenţei acuzaţiilor false, personalului masculin din centrele de tratare a adolescenţilor îi este frică să rămână singur cu bolnavele, chiar şi pentru momente foarte scurte. Cei care locuiesc în aceste centre ştiu foarte bine ce impact dezastruos pot avea atare acuzaţii (care adesea apar din ranchiuna generată de presupusele afronturi la adresa narcisismului inflamat al bolnavului).

Recidiva este asociată cu emfaza (grandomania) şi atracţia interioară către patimi, pericol, agitaţie precum şi către o negare a realităţii (care e percepută ca o frână a omnipotenţei interioare infantile). Aceste caracteristici conduc la situaţii matrimoniale şi familiale haotice, precum şi la probleme şcolare şi comportamentale cronice. Aceşti indivizi sunt de cele mai multe ori marginalizaţi şi se alătură unor bande sau unor culturi antisociale. Majoritatea adevăraţilor infractori au o „foaie matricolă" lungă care îşi are punctul de plecare undeva în copilărie (75% din infractorii eliberaţi se întorc în închisoare în următorii trei ani). Violenţa în rândul tinerilor, aşa cum este ea prezentată de un studiu desfăşurat la Institutele Naţionale de Sănătate (Kaplan, 20011 este caracterizată, în prima copilărie, prin numeroşi factori: un coeficient de inteligenţă redus, întârzierea capacităţii de a vorbi, un ritm cardiac mai scăzut în stare de odihnă, factori genetici, emoţii negative, lipsa înţelegerii pentru ceilalţi, nerespectarea regulilor, lipsa seriozităţii, neglijenţa, agresiunea, atracţia către comportamentele antisociale şi violente, precum şi o serie de defecţiuni ale neurotransmiţătorilor cerebrali (metaboliţi de Serotonina), provocate de abuzuri ce au

avut loc în copilărie.

Chiar de la o vârstă fragedă, psihopaţii sunt supuşi tratamentelor psihiatrice care s-au dovedit a fi inutile şi ineficiente. Ocazional apar ameliorări, pentru că această condiţie este asociată câteodată cu tulburarea bipolară ADHD, cu diversele forme de dependenţă sau cu o personalitate explozivă ori de limită. Lipsa de răspuns la tratamentele psihologice este legată de deficienţele interne în formarea eului, precum şi de absenţa capacităţii de a iubi şi a resimţi compasiune. În termeni psihanalitici, pacienţilor le lipseşti capacitatea de a realiza un transfer pozitiv către terapeut.

În societate, cariera infractorului reprezintă o reflectare a statutului său socio – economic. La nivelul cel mai de jos, aceştia devin membri ai bandelor de răufăcători. Cei mai eruditi devin escroci, iar unii dintre ei membri ai unor subculturi, cum ar fi călătorii irlandezi, bandele din perioada prohibiţiei din Chicago sau dealerii de droguri din cultura actuală. Psihopaţii proveniţi din sfere economice mai înalte sunt adesea mai uşor adaptabili din punct de vedere social şi devin înalţi funcţionari care delapidează instituţiile, respectiv lideri imorali ai unor mari societăţi comerciale, implicaţi în fraude de capital. Unii învaţă să creeze companii fictive, aranjamente de tip Ponzi, pseudo acte de caritate şi devin manipulatori ai pieţelor titlurilor de valoare şi de mărfuri. Alţii devin adepţii politicii şi intră în guverne unde devin funcţionari corupţi. Când psihopatia se raportează în principal la sexualitate, apar situaţiile pedofililor infiltraţi în organizaţiile religioase sau în organizaţiile de tineret unde sunt atraşi de disponibilitatea victimelor. Aceştia intră în pielea clericului, a liderului de cercetaşi, a instructorului de

tabără, etc. Din punct de vedere al diagnosticului, toate exemplele de mai sus se calibrează sub valoarea 200, ceea ce constituie un semn de avertizare. În mod caracteristic, psihopaţii nu admit vinovăţia chiar şi când sunt surprinşi asupra faptului sau când sunt fotografiaţi sau filmaţi la faţa locului.

Infractorii cu dublă personalitate sunt arareori suspectaţi, iar acest lucru se întâmplă doar atunci când se ţine cont de faptul că există şi situaţii confuze când o personalitate psihopată se ascunde într-o persoană aparent normală şi respectabilă. Cele două personalităţi pot fi chiar complet separate şi necunoscute una alteia (a se vedea mai departe). Personalitatea normală îşi apără nevinovăţia pentru că nu este conştientă de existenţa secţiunii divizate a personalităţii sale criminale.

Din clasificările menţionate mai sus, se poate desprinde ideea că este important să se pună un diagnostic corect celui care încalcă legea, în loc de a-i trata pe toţi infractorii la fel, modalitate care este în mod cert sortită eşecului, aşa cum medicina sau un tratament eficient depind de un diagnostic iniţial corect. Persoana normală care încalcă legea răspunde pentru consecinţe, prin aplicarea unor amenzi sau în cazuri mai severe, prin pedeapsa cu închisoarea. Infractorul normal răspunde, de asemenea, la educaţie, cum ar fi reluarea cursurilor de conducere sau restricţii la permisul de conducere auto. De asemenea, o persoană normală este împiedicată să încalce legea de sentimentul de ruşine, vinovăţie, remuşcări, teama de consecinţe şi dizgraţie publică, precum şi de teama pierderii respectului de sine.

Adevăratul delict implică o încălcare mai serioasă a

legii, şi aici, din nou, diagnosticul este critic. Întrebarea la care trebuie să se răspundă este dacă personalitatea de bază este psihopată sau relativ intactă. În mod tradiţional, legea face diferenţa dintre crimă pasională şi delictul comis sub constrângerea unor crize financiare sau a unor situaţii trecătoare de viaţă. Atât persoanele care încalcă repetat legea, cât şi cele normale care comit izolat un delict, răspund la tehnici terapeutice de grup sau la psihoterapie individuală, la tehnicile psihiatrice, la consiliere, programe bazate pe credinţă sau culturalizare. Acesta este un domeniu unde cursurile de
controlare a furiei, referirile la programele celor 12 paşi, supravegherea şi controlul, provoacă în cele din urmă o ameliorare. De asemenea, este deosebit de important să se pună un diagnostic corect, pentru că aplicarea încercărilor terapeutice este de obicei ineficientă dacă personalitatea autorului este sociopată.

Infracţionalitatea este un mod de viaţă recidivist confirmat pentru care nu a fost găsită până acum nicio tentativă terapeutică eficace. Personalitatea fundamentală este neschimbată şi, odată cu experienţa, autorul nu-şi modifică comportamentul, el devenind chiar mai abil în păcălirea celor neavizaţi.

Pentru o persoană cu un profil psihologic normal, o condamnare la închisoare este înspăimântătoare. Cultura vieţii în închisoare îi este străină şi aduce cu ea vinovăţie, spaimă şi aversiune faţă de comportamentele anterioare. Aceste răspunsuri lipsesc cu desăvârşire la personalităţii psihopatice pentru care închisoarea pe viaţă reprezintă o cultură foarte familiară; individul este doar luat de pe stradă şi plasat într-o altă locaţie unde îşi continuă existenţa. Principiile

fundamentale şi modul de viaţă infracţional sunt, de fapt, regulile interne de conduita pentru oricare populaţie încarcerată, fiind atenuate doar prin ameninţările venite din partea administraţiei închisorii.

În închisori, bandele menţin controlul aşa cum au făcut-o şi pe stradă şi, pentru a supravieţui, deţinutul învaţă repede să joace jocul Pentru un psihopat, timpul petrecut în închisoare nu are un alt impact asupra comportamentului în afară de ascuţirea minţii.

Pe scala conştiinţei, nivelul calibrat al personalităţii psihopate a infractorului recidivist tipic este situat în general între 35 şi 80. Până în acest punct, infracţionalitatea nu a răspuns la nicio terapie sau tehnică, şi astfel, societatea nu poate reacţiona decât prin modalităţi de protejare cum ar fi, de exemplu, carantina în închisoare. Pentru că psihopaţii dispreţuiesc regulile şi regulamentele, chiar şi pe acelea de „bun simţ”, poliţia reţine cetăţenii pentru infracţiuni minore pentru că ştie că un psihopat este iresponsabil din punct de vedere al modului de viaţă. Astfel, oprirea unei maşini, doar pentru că avea un stop defect, poate conduce la o captură importantă de infractori căutaţi pentru delicte mult mai serioase. Aceasta este înţelepciunea legislaţiei „celor trei lovituri” care s-a dovedit a fi deosebit de eficientă în prinderea criminalilor străzii şi a avut ca rezultai reducerea cu 50 de procente a infracţionalităţii stradale.

Este naiv să privim către aceste legi cu sentimentalism şi să considerăm că „este nedrept să băgăm pe cineva la închisoare pentru că a furat un pachet de ţigări”. Realitatea arată că un infractor cronic este prins asupra faptului o dată la poate 100 de infracţiuni comise. Pedofilul tipic a abuzat de obicei zeci

şi, în unele cazuri, poate chiar sute de victime, până să fie prins. Hoţul de maşini a furat sute de maşini până să fie prins în cele din urmă. Soţul sau tatăl violent a fost violent de foarte multe ori, iar hoţul cronic a furat o mie de articole până să fie prins.

Din motive de păstrare a legalităţii, tribunalele, împreună cu avocaţii apărării, exclud o prezentare a istoriei trecute a acuzatului în faţa juriului, a cărui capacitate de judecată echilibrată este astfel alterată prin omiterea intenţionată a informaţiei importante. Diagnosticarea este complet diferită între un recidivist şi autorul oportunist al unui delict, sub constrângere sau într-un moment de slăbiciune temporară de personalitate. Abordarea strict punitivă „o măsură pentru toţi” este eficientă numai cu persoanele care sunt fundamental intacte psihologic şi traversează doar un episod de comportament deviant, dar sunt capabile să înveţe din greşeli. Pentru unii indivizi mai norocoşi, încarcerarea este o experienţă care provoacă apariţia fenomenului critic de „apăsare pe un buton”. Mulţi dintre aceşti indivizi traversează perioade critice majore şi devin cetăţeni model, orientaţi spiritual. Atunci când devine evident că persoanele psihopate sunt incapabile de a se ajuta pe ele însele şi că nu au la dispoziţie niciun fel de tratament eficient, un punct de vedere mai compătimitor include şi înţelegerea faptului că în timp ce psihopaţii sunt autorii, ei sunt, în acelaşi timp, şi victimele propriei lor condiţii. Evoluţia conştiinţei lor este primitivă şi pare să se fi oprit undeva la nivelul unui animal de pradă. În afară de carantină, societatea nu are altă soluţie pentru ei în acest moment.

Spionajul şi infracţionalitatea politică

Ethel şi Julius Rosenberg	175	Defectorii proiectului Manhattan – Los Alamos	80
Familia Walker (spioni)	120		
Harold Philby	120	Agenţii dubli	130
Cârtiţele FBI şi CIA	10-175	Alger Hiss	205/160
Aldrich Ames	105	Robert Hanssen	80
Cambridge 5	75		

Acest grup este unic şi include o combinaţie dintre lăcomie, carenţe de caracter, conştiinţă defectuoasă şi o capacitate pentru compartimentare psihologică (care se observă şi la criminalii în serie, în special la cei care îşi ucid la rând soţii/soţiile şi care au un stil de viaţă ostentativ de normal).

Aceste defecte sunt însoţite de intelectualism. Transfugii care au dezvăluit secretele bombei atomice sau considerat o elită superioară intelectual considerând că acţiunile lor sunt scuzabile în virtutea capacităţii de raţionare. Deşi „etica” a reprezentat un element esenţial de discuţie a moralităţii dezvoltării fuziunii nucleare, indivizii cu emfază intelectuală şi-au raţionalizat comportamentele, care erau, de fapt, exemple de escrocherie, aşa cum o demonstrează nivelurile calibrate ale conştiinţei lor. Dacă erudiţia lor ar fi fost realmente superioară restului umanităţii, atunci calibrarea conştiinţei ar fi trebuit să se ridice la nivelurile 400 sau 500.

ÎN TRIBUNALUL DISTRICTUAL AL STATELOR UNITE
DISTRICTUL DE EST AL STATULUI VIRGIN1A
Circumscripţia Alexandria

STATELE UNITE ALE AMERICII	
V.	INCULPAT NO: 01 – 188 – A

ROBERT PHILIP HANSSEN	
Acuzat (Inculpat)	

MEMORANMDUM DE CONDAMNARE

„Robert Philip Hanssen este un trădător. În urma tuturor cuvintelor care au fost rostite despre el, a analizei psihologice făcute, a speculaţiilor legate de motivaţiile sale, a evaluărilor caracterului său, aceasta este, până la urmă, ce se poate spune despre Hanssen. Este un trădător şi acest adevăr este singurul lucru pe care îl lasă în urma lui. „Şi-a trădat ţara – şi a făcut acest lucru într-un moment în care eram încătuşaţi într-un război rece, amar şi periculos cu Uniunea Sovietică. Conduita urâtă şi lipsită de ruşine a lui Hanssen, răutatea sa greu de depăşit sunt aproape dincolo de puterea de înţelegere. Folosindu-se chiar de instrumentele pe care le-a dobândit ca expert în contrainformaţii în cadrul poliţiei judiciare federale, el a furnizat clandestin Uniunii Sovietice informaţii cu valoare incalculabilă, de o exactitate extraordinară şi de o sensibilitate excepţional de gravă. A făcut acest lucru ştiind că darea lor în vileag ar putea să conducă la uciderea şi încarcerarea multor oameni, fiind conştient că pune în pericol siguranţa şi securitatea întregii noastre naţiuni *(Tot ceea ce trebuie să facem este să privim descrierile anumitor documente pe care el le-a încredinţai sovieticilor. Vezi, de exemplu, documentul nr. 8 (o analiză TOP SECRET a serviciului de informaţii al SUA asupra eficienţei eforturilor de colectare a informaţiilor de către Serviciile Secrete Sovietice împotriva, potenţialului de arme nucleare al SUA...) şi documentul nr. 12 (o Analiză TOP SECRET foarte*

restrictivă, datată mai, 1987, asupra ameninţărilor făcute de Serviciile Secrete Sovietice asupra programului de guvernare a SUA prin came se asigura, continuitatea guvernului în cazul unui atac nuclear sovietic. (Nota Tribunalului)). Faptul că nu am pierdut războiul rece nu ar trebui să orbească pe nimeni pentru a nu mai vedea faptele lui Robert Philip Hanssen, pe care acestea le-a comis din raţiuni egoiste şi de corupere şi care au deschis posibilitatea vătămării oricărui cetăţean american.

Cam atât despre postura de „superioritate morală" favorizată de „Extrema Stângă".

Perplexitatea în legătură cu Alger Hiss este clarificată prin descoperirea că avea o personalitate compartimentată. Una care se calibra la 205 (imaginea publică) şi cealaltă la 160 (cea a conspiratorului): această condiţie este mult mai comună, mai des întâlnită decât se presupune în cazul spionilor şi în celelalte cazuri de duplicitate.

Pentru că astfel de indivizi sunt extrem de periculoşi în lumea nucleară de azi, asediată de terorişti, detectarea timpurie a riscurilor celor mai mari, printr-o rutină a trierii calibrărilor conştiinţei, este esenţială pentru securitatea naţională. Transfugii cei mai cunoscuţi, precum şi alţii, fuseseră deja detectaţi la începutul anilor 1970 prin cercetări asupra conştiinţei şi au fost daţi în vileag cu ajutorul casetelor video (Hawkins, 199\ Video#l). În acel moment, cârtiţele, atât din interiorul CIA, cât şi din FBI, au fost identificate prin calibrarea conştiinţei.

În timp ce personalităţile duale sunt recunoscute în psihiatrie, raritatea lor relativă (stări disociative, multiple tulburări de personalitate), îngreunează

detectarea lor în arena publică. Fiecare dintre aceşti agenţi dubli (Proiectul Manhattan, FNI, şi CIA) a fost răspunzător pentru moartea unui număr mau de persoane, în ciuda pretenţiilor de superioritate şi de justificare a jocului lor duplicitar. (Întregul război rece, ca şi cursa înarmărilor actuală, sunt rezultatul pierderii secretelor armei nucleare în favoarea fostei URSS).

Detectarea acestei tulburări este dificilă pentru că publicului îi este prezentată doar aparenţa unei personalităţi normale. În mod obişnuit, înşelăciunea se practică cu succes şi într-un mod desăvârşit ani de-a rândul, fără a ridica nicio suspiciune. Tulburarea apare şi la un bun tată de familie care are o viaţă sexuală secretă, la pedofili şi la criminalii în serie precum şi la pompierii care, în secret, sunt piromani. Acestea sunt adevăratele personalităţi de tip Jekyll-and-Hyde.

Adesea, personalităţile dublu-compartimentate apar foarte mult în mijloacele mass-media şi devin cazuri foarte cunoscute care contrariază publicul, tribunalele şi juraţii. Delictul este „în afara tipologiei curente” pentru că autorii sunt descrişi ca fiind „normali”, dacă nu chiar „oameni minunaţi”. Iar poziţia apărării este următoarea: cum poate o astfel de persoană să comită un atare delict? În timpul procesului, suspectul, în aparenţă respectabil, are o mască facială pe care o ţine tot timpul sub control, este impasibil şi se stăpâneşte cu grijă. În această situaţie, o persoană obişnuită care nu ar avea nimic de ascuns, ar manifesta în mod automat o întreagă panoplie de emoţii, de expresii faciale, limbaj al trupului, etc. Raţiunea pentru care negarea adevărului pare un adevăr este aceea că, într-adevăr, nu personalitatea de faţă a comis delictul; cea de-a doua personalitate este

de fapt criminalul sălbatic. Cazuri mai puţin severe sunt cele de deturnare de fonduri, cleptomanie, constrângere sexuală, comportament deviant şi situaţiile în care unii bărbaţi trăiesc două vieţi paralele, cu soţii şi identităţi diferite.

Este important de menţionat că, în cazul personalităţilor duale, cele două personalităţi nu sunt conştiente una de cealaltă. Deşi, statistic, astfel de tulburări sunt rare în raport cu totalul populaţiei, ele sunt relativ comune în cazurile infractorilor pentru că cea de a doua personalitate este adesea foarte activă şi apare pun manifestarea infracţionalităţii reprimate.

Această divizare a personalităţii apare înaintea vârstei de trei ani, atunci când copilul răspunde la corecţia parentală modificându-şi personalitatea şi disociindu-se între eu „cel bun” şi cu, „cel rău”. Eul „cel rău” devine atunci reprimat, se simte renegat şi în imposibilitate de a se ameliora şi începe să ducă o viaţă secretă, lipsită de constrângeri. Uneori, Eul cel rău primeşte un nume diferit şi nu iese la iveală decât periodic pentru a comite acte de cruzime, pentru a avea comportamente ciudate sau pentru a comite crime în serie. Aceste persoane devin adesea criminali celebri, cum ar fi de exemplu „Jack Spintecătorul” sau criminali şi serie care fac obiectul unor titluri mari în ziare ca pedofili ucigaşi de copii, criminali canibali care-şi bat joc de poliţie şi de public cu semnătura pe care o lasă la locul crimelor.

Descoperirea că două personalităţi pot coexista în acelaşi individ a fost făcută absolut accidental. Cu câţiva ani în urmă, un vizitator care era aşteptat a fost examinat din punct de vedere al calibrării conştiinţei înainte de a efectua respectiva vizită. Cum data vizitei

se apropia, după „screening” s-a observat ca a fost obţinută o calibrare foarte diferită faţă de prima oară (prima dată 150; a doua oară, 135). Aceasta a fost prima întâlnire cu fenomenul. Cercetări ulterioare au arătat că există discrepanţe mari între intenţiile celor două personalităţi diferite existente în acelaşi trup. Una era benignă şi cealaltă malignă, iar din această pricină, vizita a fost anulată. Câţiva ani mai târziu, s-a descoperit că un funcţionar care avea un comportament oarecum ciudat, mai avea şi o a doua personalitate dubioasă, fiind îndepărtat în ciuda unui curriculum vitae excelent. Calibrarea conştiinţei este singura metodă pentru detectarea indivizilor periculoşi. Procesul respectiv, aşa cum apare el pe caseta video, este simplu. Se face doar menţiunea „Această persoană este integră” (Da/Nu) „A doua personalitate este integră (Da/Nu) „Cel de al treilea nivel de jos este integru”. (Da/Nu). Când nivelul este determinat, în special prin fotografiile de identificare, registrul îi dezvăluie în câteva secunde, pe indivizii care determină slăbirea musculară a subiecţilor testaţi, chiar într-o echipă de investigare care nu are nicio idee despre cine sunt acele persoane în realitate. O echipă bine antrenată şi integră este interesată de adevăr. Subiectul testat poate fi un copil (aşa cum s-a demonstrat pe caseta video) care nu are habar despre ce este vorba.

Prin aceeaşi procedură se dau în vileag suspecţii de terorism, de exemplu, „pe Aeroportul Heathrow se află un terorist periculos”. (Da/Nu). Apoi, determinarea locului unde acesta se află este uşoară. Folosind o hartă, cineva spune. „în Secţiunea A „(Da/Nu), în Secţiunea B, în Secţiunea C” şi aşa mai departe Apoi, numărul zborului este identificat”. Un terorist încearcă

să se îmbarce la bordul Zborului 222, care urmează să decoleze la 4:15 p.m.”. (Da/Nu).

Această procedură se poate face prin supravegherea video a mulţimii, aşa cum se întâmplă pe un stadion sau la o paradă. Singura condiţie este ca intenţia şi scopul să fie integre, în persoanele care fac chestionarul să aibă această autoritate şi să fi primit permisiunea de a pune întrebări legate de un anumit subiect, înainte de a utiliza tehnica de răspuns a muşchilor braţului.

Deşi indivizii cu tulburări severe de caracter sunt foarte abili la disimulări, ei îşi pot controla doar funcţionarea personalităţii, nu şi nivelul conştiinţei, care se află în „domeniul public” al câmpului universal şi impersonal al conştiinţei care nu are opinii sau limite intelectuale. Ca un câmp electrostatic personal care doar pârâie şi dă un răspuns electrostatic prezenţei sau absenţi i electronilor, acesta se află dincolo de înşelăciune şi nu are motivaţie. Testul kinesiologic nu reprezintă o matrice de genul adevăr contra minciună, ci indică doar adevărul sau lipsa acestuia. Un câmp electrostatic nu răspunde, pur şi simplu, dacă nu este supus unui stimul, dar se aprinde vizibil proporţional cu puterea stimulului şi astfel serveşte ca o funcţie de diagnosticare de o eleganţă impresionantă.

Adevăr şi supravieţuire

Analizele au dovedit că rezultatele cele mai înalte ale societăţii noastre sunt o consecinţă automată a adevărului, iar problemele societăţii apar din recăderile în minciună. Libertatea, pacea şi, aşa cum am văzut, chiar şi supravieţuirea, sunt sprijinite de structura

câmpului social în care adevărul predomină. Atunci, cum poate fi identificat acest adevăr având în vedere că aparatul mental al omului îl exclude, iar 78 % din populaţia lumii (49% din America) trăieşte pe baza unor principii care nu sunt integre? Într-o societate liberă, cei non-integri sunt gălăgioşi şi convingători, iar mijloacele media le amplifică influenţa.

Cap. 12 – Aspecte problematice

Aşa cum reiese din analiza funcţionării conştiinţei şi a diferitelor sale niveluri din sectorul uman, palierele conştiinţei pot fi identificate deopotrivă prin calibrare şi prin caracteristicile respectivului domeniu specific. În societate, pretenţiile legate de adevăr sunt schimbate în funcţie de interese, iar aceste subterfugii pot fi depistate doar de cei care sunt ei înşişi integri şi echilibraţi prin înţelepciune şi experienţă.

Ignorarea legii nu este o scuză în justiţie, aşa cum nici ignorarea adevărului nu împiedică neapărat o moarte violentă. Această realitate fundamentală este intuită de societatea modernă în care căutarea adevărului reprezintă esenţa a aproape fiecărui discurs public şi a fiecărui jurnal de ştiri. Supravieţuirea nu este asigurată prin persuasiune politică, teorii sociologice, demagogie emoţională, elitism politic sau dogme religioase. Capacitatea de recunoaştere a adevărului reprezintă un potenţial cuprins în ştiinţa umană, iar intenţia combinată a conştiinţei tuturor oamenilor intensifică câmpul general. La un anumit nivel intuitiv, toată lumea ştie că adevărul sprijină viaţa, iar minciuna aduce moartea. Într-o lume cu o capacitate nucleară precum cea de azi, a face diferenţa între adevăr şi falsitate devine o necesitate literală, concretă şi pragmatică. Preţul negării şi al necunoaşterii adevărului ar putea fi moartea şi distrugerea care vin prin surprindere. (De exemplu: Pearl Harbor şi 11/ 9)

Aspecte şi poziţionalităţi problematice			
Acrimonie	160	Misoginie	160
Anarhie	100	Narcisism	140
Anti- America	160	Naysayer	190
Anti-religie / Dumnezeu	135-	Neo-Fascism	160

	180		
Apologet	190	Neo-păgânism	180
Ateism	165	„Ofensă”	180
Mărturia falsă	60	„Un rău justifică altul”	100
Birchism, (John)	160	Societate deschisă	180
Vinovăţie	180	Corectitudine politică	190
Pedeapsa capitală (adulţi)	160	Elită politică	160
Pedeapsa capitală	130	Protagonist	190
„Cauze”	175	Sinucidere de protest	70
Teoria conspiraţiei	180	Secularism	165
Contrar	185	Revoltă	105
Criticism	120	Revoltă mascată în	135
Denigrare	185	„Senzitiv”	180
Depravare	80	Sentimentalitate	190
Lipsa loialităţii faţă de patrie	160	Scepticism	120
Acuzaţii false	160	Mituri sociale	180
„Ghetto Lit”	90	Aroganţă socială	155
Duşmănie	70	Vederi superioare	155
Ura faţă de autoritate	120	Trădare	80
Ingratitudine	190	Jurnalele lui Turner	130
Insultă	160	Ultraconservatori	150
Intimidare prin procesoman ie	150	Nerecunoştinţă	190
Activismul de extremă stângă	165	Victimizare	130
Liberaţionişti	185	Model victimă-călău	160
Procesomanie	140	Minciuni albe	190
A pune în situaţii dificile	175	Supremaţia albă	160
Maliţiozitate	135		

Toate cele de mai sus indică o tendinţă negativă penetrantă care subminează integritatea lumii intelectuale şi a comentatorilor săi sociali. Mitul fundamental este acela că a fi critic (negativ) este o atitudine „cool”, şi care constituie un semn de inteligenţă şi, deci, se superioritate (afirmaţie calibrată ca „falsă”).

Spiritul critic se calibrează, de fapt, la un nivel scăzut pentru că toarte adesea este considerat o

expresie a invidiei, meschinăriei mărunte şi ranchiunei izvorâte din gelozie. O persoană „mare” se armonizează cu recunoştinţa şi respectul pentru excelenţă, iar o „minte simplistă” invidiază această recunoştinţă din cauza unei zgârcenii spirituale interne. Persoanele cu mintea îngustă urăsc tot ce este lăudat, aşa cum un şcolar invidios urăşte recunoaşterea de care se bucură cei mai buni colegi ai săi.

Ca atitudine, spiritul critic este un defect şi nu o virtute. O evaluare matură pune în balanţă toate aspectele unei probleme, dar nu intervine negativ emoţional. Un atare om reexaminează în loc să denigreze. În mod paradoxal, denigrarea (cal. 185) diminuează statura celui care critică în loc să ţintească către voinţa bolnavă. Diferenţa se datorează motivaţiei şi intenţiei. Un critic adevărat reflectă aprecierea valorii şi meritului, fiind deci „echilibrat”. Un „critic” fals încearcă să pară important folosindu-se de „lovituri ieftine”.

Calibrările joase de mai sus indică îndepărtarea semnificativă de la adevărul integru şi restaurarea intereselor egoiste, narcisiste, care au ca rezultat apariţia unor deformări de percepţie şi a unor interpretări eronate proiectate social. Baza comună este refuzul eului de a renunţa la suveranitatea sa egocentrică şi imaginară, în favoarea auto-controlului şi a raţiunii, pe care eul infantil le respinge şi le consideră limitări obstrucţioniste în faţa satisfacerii impulsurilor sale. Orice autoritate este respinsă şi detestată şi, în acest fel, apare deformarea paranoică dualistă victimă/autor, care este apoi proiectată către societate ca o distorsiune de percepţie cu grave consecinţe pentru societate. Un exemplu frapant este acela al lui

Karl Marx (nivel calibrat 130), ale cărui deformări paranoice au constituit motivul morţii a milioane de oameni prin deciziile lui Lenin (nivel calibrat 70) şi ale lui Stalin (nivel calibrat 90), la care se adaugă războiul rece, KGB- ul, agenţii dubli americani şi războiul pre-nuclear. Marx s-a regăsit atunci în filozofia lui Herbert Marcuse şi în Şcoala de Relativism Filozofic de la Frankfurt (vezi în continuare în acest capitol). La cealaltă extremitate, teoriile false ale fascismului au avut ca rezultat moartea şi distrugerile masive provocate de cel de al doilea război mondial, care s-a bazat pe propaganda mincinoasă a unei erori filozofice. Adevărul aduce pacea, iar minciuna războiul, aşa cum este exemplificat de războaiele culturale care polarizează societatea actuală.

Respingerea raţionalului şi a logicii integre (denumită „misologie") se află la baza respingerii eticii şi moralităţii. Acest lucru subminează codurile de comportament mature şi echilibrate care contrabalansează anarhia socială şi excesele hedoniste. Fără structură şi ordine, comportamentele sociale devin ca un vehicul fără conducător sau fără volan, şi se prăbuşesc în haos.

Din punct de vedere istoric, extremismul politic a reprezentat poarta deschisă către revoluţie şi către preluarea puterii de aripa extremistă, care s-a consolidat apoi prin cei care au protestat faţă de excesele precedente. Buddha ne-a avertizat, în urmă cu 2500 de ani să evităm extremele şi să păstrăm echilibrul „căii de mijloc".

Pentru că percepţia eului este dualistă, el este programat să cadă în paranoia, considerată a fi substructura tuturor extremelor politice, fie de stânga, fie de dreapta. Aşa cum s-a arătat mai sus, eroarea

fundamentală rezidă în faptul că percepţia deformată a eului dualist înţelege totul pe baza modelului autor/victimă (cal. la nivelul 130). Acest lucru degajă ură şi apariţia „omului de paie” care devine obiectul calomniei generatoare de răutate, ură şi agresivitate. Preţul nefericit pe care îl plăteşte cel care devine preşedintele sau liderul unei ţări este că devine automat ţinta proiectărilor paranoice ale frustrărilor personale sau ale partidelor din opoziţie, care aşteaptă cu nerăbdare momentul prielnic pentru a se răzbuna pentru nişte „nedreptăţi” inflamate şi imaginare pentru care iniţiază campanii întregi de acuzare, calomniere şi propagandă.

Ispita acestor poziţionalităţi problematice este sporită de invocarea emoţiilor fundamentale care se justifică prin ridiculizarea eticii, raţiunii şi logicii. Acest lucru se reflectă în percepţia populară a ideei de *„politically correct”* sau *„lunaticfringe”* (extremişti – cei ce merg până la capăt) care sunt considerate o afectare inutilă a narcisismului prin inflamarea artificială a eului care se crede superior altora. Acesta este anti-egalitarist, aşa cum se poate observa din atitudinea sa de căutare a expunerii publice şi a atenţiei. Colectiv, oamenii cu aceste percepţii alterate trăiesc într-o realitate şi schimbată (Pitts, 2004), care îşi pierde rapid *chic-ul* iniţial şi devine *passé* de îndată ce nu mai e la modă.

Astfel, calomnia se calibrează foarte jos din cauza intenţiei de a răni (discursul liber este o sabie cu două tăişuri – îl străpunge şi pe cel care calomniază). În viaţa normală, intelectul oferă echilibrul corector. Abordarea atitudinilor şi a sloganurilor „pop” dă aerul apartenenţei la clasa faimoasă a „elitei” cu exclusivitatea sa

implicită. Ca efect al inflamării imediate a eului, „cauzele” sunt în mare parte populare, iar publicul este bombardat cu o propagandă nesfârşită de atragere şi emoţionare, susţinută de sondajele elective, de *junk science* şi statistici manipulate. Acestea provin din toate tipurile de grupuri ale „drepturilor” orwelliene, precum şi din rândul protestatarilor sentimentali, al „poliţiei sănătăţii” şi al „poliţiei limbajului” etc.

În mod paradoxal, adevărata elită este necunoscută societăţii şi evită publicitatea şi celebrităţile. Elita trăieşte în enclave private şi aparţine unor cluburi exclusiviste, necunoscute de mijloacele media. Recunoaşterea reciprocă se face în mod subtil şi e rapid detectată dintr-o singură intonaţie şi privire.
Caracteristicile distinctive ale acestei clase sociale sunt simplitatea şi perfecţiunea. Nimeni nu doreşte nimic şi nu caută câştig, aprobare sau recunoaştere, iar statutul de celebritate este evitat. Împlinirea rezultă din mulţumirea care vine din interior.

Oricine poate avea o „clasă” adevărată şi reală doar prin acceptarea a ceea ce reprezintă, cu adevărat, la un moment dat şi la un anumit nivel de viaţă. A avea clasă înseamnă a fi „autentic”. Lumea îi iubeşte pe toţi cei care au clasă – chelneri, clienţi, actori, stele din sport, şoferi de taxi – şi pe adevăratele celebrităţi (Louis Armstrong, Clark Gabie, Spencer Tracy, Knute Rockne, Ronald Reagan, etc.). Oamenii care se simt împliniţi sunt un „act de clasă” şi primesc recunoaşterea nu pentru rangul lor sau pentru popularitate, ci pentru integritatea şi curajul lor de a fi „ceea ce sunt” cu adevărat, fiind astfel în întregime umani.

Sofistică

O înţelegere a modului eronat în care sofistica se propagă secol după secol este furnizată de aceste două concepte:

1. Nivelul vulnerabil al conştiinţei de 130-195 caracterizează un procent mare al populaţiei lumii din fiecare generaţie, acesta însemnând că distribuţia curbei învăţării este o consecinţă a evoluţiei conştiinţei.

2. Răspândirea sau persistenţa unei idei printr-un termen, concept sau cuvânt cheie se numeşte „meme”. Calitatea esenţială a unui meme este că, asemenea unui virus de calculator, se auto-răspândeşte, este imitativ şi are puterea de atracţie a unei fraze captivante. Prin repetiţie, ideii i se acordă importanţă sau statut şi, în consecinţă, o acceptare prezumtivă ca şi când ar fi vorba de o axiomă de viaţă reuşită. Richard Dawkins a inventat termenul «meme» în cartea Gena Egoistă *(The Selfish Gene)* (Dawkins, 1989,1992).

Ideea centrală a unui meme este că încearcă să atragă repetiţia şi elaborarea imaginativă, ca o poveste ce creşte progresiv şi acumulează implicaţii sugestive. Este un factor de schimbare culturală pozitivă, ca şi de persistenţă a superstiţiilor, propagandă vicioasă şi eroare, aşa cum sunt cele propagate prin bârfe, mass media, dar şi prin internet, care a devenit cea mai mare bibliotecă de falsuri şi dezinformare din toate timpurile. De asemenea, meme-urile pot fi concepte germinale şi constructive care facilitează accesul la valorile culturale. Studiul lor se numeşte „memetică” şi are o importanţă sociologică semnificativă (Csikszentmihelyi. 1993; Beck şi Cowan, 1996).

Umanitatea a avut norocul ca Joseph Goebbels să

moară pentru că azi ar fi inundat Internetul cu propaganda sa de extremă dreaptă, astfel încât procentul de eroare ar fi depăşit chiar şi nivelul actual de 65 % (în prezent, sunt mai mult de 5000 de site-uri alo urii). El a fost un expert al difuzării meme-urilor şi a urii disimulate. Aceeaşi tehnică este utilizată acum de experţii financiari ai extremei stângi, în atacurile politice extremiste organizate (O'Reilly, 2005) care plasează poveşti mincinoase pe reţeaua de bloggeri. Meme-urile negative sunt distorsiuni bine regizate ale raţiunii care ascund forţele motivaţionale fundamentale ale răului şi hrănesc dezintegrarea socială şi demonstraţiile de protest (care sunt pretins spontane şi autentice, fiind, de fapt, în mod expert puse la cale în 75% din cazuri). Ele sunt proiectate pentru a influenţa publicul naiv şi credul, precum şi mijloacele media. Partidul comunist a învăţat această tehnică cu mai mult de un secol în urmă. Aceleaşi principii de manipulare a maselor se utilizează şi în ziua de azi pentru o mare varietate de „cauze" presupuse. Există mii de oameni dependenţi de pasiunea de a protesta doar de dragul protestului. Realitatea şi adevărul nu au, de fapt, nicio relevanţă.

Problema protestului sau a revoluţiei, „juste" sau „injuste" este cât se poate de complexă, iar relatarea adecvată a subiectului ar necesita redactarea unui test complet pentru a se efectua o cercetare detaliată asupra subiectului, prin includerea a numeroşi factori: exemple din istorie, principii morale şi etice, aspecte filozofice, spirituale şi religioase, ca şi respectarea legilor, interferenţa politică, situaţiile şi intenţiile tuturor părţilor implicate şi culturile acestora. Percepţia este, de asemenea, un subiect al iluziei şi al deformărilor

(Bittner, 2004). Subiectul referitor la elementele care fac diferenţa dintre luptătorul pentru libertate (cal. 200) şi terorist (cal. 30) este dezvoltat în Capitolul 16.

Socrate ne-a învăţat că toţi oamenii se află în căutarea exclusivă a ceea ce este „bun”, dar, de fapt, nu ştiu ce este bun (de exemplu, câştigul material imediat, un câştig al eu-lui [să ai dreptate], sau dezvoltarea spirituală pe termen lung). Astfel, rezolvarea şi nivelul de calibrat al conştiinţei fiecărei decizii reprezintă un acord de karmă, intenţie, câmpuri apropiate cu influenţe complexe, şi factori cunoscuţi şi necunoscuţi. Criticile ulterioare sunt, de asemenea, supuse greşelii în virtutea comparaţiei prezentului real cu cel ipotetic şi cu *„Monday-morning quarterback”.* Chiar şi unele intenţii, în aparenţă integre, pot avea ca rezultat un dezastru social (conform tezei că „La acel moment părea o idee bună”)

În timp ce aproximativ 90 % din manifestarea publică a protestelor sociale este motivată în principal de egotismul idealizat, cele 10 procente restante includ integritatea intenţiei, percepţia corectă, interpretarea tuturor factorilor şi justificarea bazată pe lucruri confirmabile şi nu doar pe puncte de vedere emoţionale. Dacă justificarea se bazează pe erori făcute de propagandă, atunci eroarea este indusă. Nici convingerea morală nu este o bază de acţiune în care ne putem încrede.

Fiecare revoluţie are justificarea şi retorica sa, făcând apel la segmentele societăţii. Eului fiecăruia îi place să se gândească că este implicat într-o „cauză nobilă”, chiar dacă aceasta include barbari, hoarde de invadatori, militanţi religioşi, terorişti care amplasează bombe, terorişti sinucigaşi care dinamitează şcoli, etc.

Americanilor le place să citeze Războiul Revoluţionar şi Declaraţia de Independenţă ca şi exemplul lui Iisus Hristos pentru a explica unele situaţii precum exemplele moderne ale *Boston lea* Party *(Partida de ceai din Boston,* unul din pretextele războiului de independenţă anticolonial american, n. tr). Cu toate acestea, analogia se aplică rar. Protestele non-violente au rezultate asemănătoare (de exemplu Mahatma Gandhi, Nelson Mandela, etc.)

Aceasta este o modalitate rapidă şi simplă de a diagnostica situaţii foarte complexe prin „analizarea punctului critic" (Hawkins, 1995), metodă care identifică nucleul „câmpului de atracţie" al unei situaţii generale şi multi-factoriale. Nucleul adevărului, de o complexitate multiplă, se dezvăluie prin diagnosticarea intenţiei fundamentale. De exemplu, intenţia programului nuclear al Statelor Unite se calibrează în general la valoarea 460. Intenţia actuală a Programului nuclear al Iranului este de 170-190 (decembrie 2004). Motivul fundamental se dezvăluie în Carta Conştiinţei. Nivelul calibrat 190 indică mândrie, statut, etc. („înscrie-te la Clubul Nuclear"). Astfel, analiza punctului critic este ca un fascicul de rază laser care străpunge camuflajul şi subterfugiile retoricii şi stratagemelor politice.

Aplicarea acestei tehnici esenţiale de diagnosticare a relaţiilor interne şi prevenirea a războiului, împreună cu implicaţiile pentru supravieţuire, sunt explicate în capitolele 15 şi 16. În viaţa obişnuită a dezvălui cu rapiditate esenţa şi nucleul unei probleme are numeroase aplicaţii evidente la complexele problematici sociale. Pentru că forţa libertăţii îşi are rădăcinile în integritate şi adevăr, circumspecţia este

garanţia sa. În consecinţă, în ciuda popularităţii lor, poziţionalităţile non-integre nu pot fi scuzate ca stupidităţi inofensive şi „băgate sub preş” deoarece înţelepciunea ne învaţă că „dacă nu eşti liberal când eşti tânăr, nu ai inimă, dar dacă mai eşti încă liberal când eşti mai în vârstă, nu ai cap” (în sistemul politic american, termenul *liberal* se raportează la antonimul său *conservator,* neimplicând explicit doctrina liberalismului clasic european, ci mai curând stânga eşicherului politic. N. Tr). Ceea ce această axiomă nu specifică este că între timp (între cele două perioade) au loc multe prejudicii şi milioane de oameni mor. (Este nevoie de generaţii întregi pentru ca erorile marxismului comunist, cum ar fi totalitarismul fascismului şi fanatismului religios să se consume). De aceea, „ism-ele” socio-politice justifică o examinare foarte minuţioasă.

Din tabelul precedent, putem să ne dăm seama de faptul că retorica emoţională este o pantă alunecoasă care coboară de la protestele sociale către demonstraţii şi violenţa mulţimii, pentru ca apoi să ajungă la bombardamente şi incendieri. Chiar şi Maica Tereza a refuzat paradele „anti-război”. Ea a înţeles şi a reprezentat afirmaţia conform căreia „anti-război” nu este acelaşi lucru cu pro-pace (aşa cum anti-vanilie nu înseamnă pro-ciocolată).

Este mai bine să reuşeşti decât să „câştigi”. Enclava pariziană de expatriaţi din ultimul secol a condus la un progres social, literar şi artistic semnificativ, precum şi la o mai mare libertate de exprimare şi creaţie. Societatea este sensibilă la inovaţiile creative şi la inspiraţia noilor descoperiri. Nu era necesar să atacăm şi să defăimăm vechea cutie cu

gheaţă din bucătărie pentru a o înlocui cu un frigider modem.

Filozofii problematice			
„Stânga academică”	180	Irigary, Luci	155
Afrocentrism (Rasism)	180	Kristeva, Julia	150
Anarhie	100	Kuhn, Fritz	195
Ateism	165	Lacanjacques	180
Autoritarism	180	Lyotard, Jean-Francois	185
„Teoria Critică”	145	Manchu, Rigoberta	180
Deconstructivism	190	Marcuse, Herbert	150
Demonizare	80	Marx, Karl	135
Materialism dialectic	135	Popper, Cari	185
„Scopul scuză	120	Sartre, Jean-Paul	200
Relativism Epistemologic	190	Singer, Peter	195
Eugenie	105	Vidai, Gore	180
Fascism (Secular)	80	Zinn, Howard	200

Fascism (Teocratic)	50		
Fascism (Islamic/Militant)	50	**Politică:**	
Feminism (Sexism)	185	Extrema stângă	135-
Ură	70	Extrema dreaptă	135-
Hedonism	180	Extrema dreaptă	
Iconoclasm	175	Radicali	80
Iresponsabilitate	195	Extrema stângă	
„ism” (sufix)	180	Radicali	80
Libertarianism	180	Revoluţionar	100
Mizantropie	180	Relativism	185
Nihilism	120	Reacţionar	155
Pacifism	185	Sociologia Pop	165-
„Peacenik” (Politicizare)	180	Populism	200
		Pitagora (Grecia	190
Teorii filosofice:		Rasism	110
Baudrillard, Jean	175	Retorică	180
Caputo, John	185	Relativism Social	185
Chomsky, Noam	135-	Sofistică	180
Da Lauze, Gilles	190	Sincretism	195
Darrida, Jacque	170	Totalitarism Teocratic	50
Foucault, Michel	190	Vituperare	75
Husserl, Edmund	195	Xenofobie	185

Vinovăţia: Filozofia, Psihologia şi Politica Paranoiei, Urii şi Războiului

Dat fiind că, aşa cum istoria a demonstrat în mod repetat, stiloul este mai puternic decât sabia, este crucial să se stabilească nivelul de adevăr din filozofiile şi doctrinele curente şi din sistemele filozofice care sunt adesea, în mod naiv, învăţate papagaliceşte şi popularizate ca fiind *chic* şi *au courant.* Ele apelează la narcisism, cum ar fi de exemplu impresia inflamată a eului că ar fi superior şi special”. În efectul lor asupra societăţii, erorile ascunse conduc spre catastrofe (de exemplu, numai marxismul ne-a costat viaţa a zeci de milioane de oameni). Falsul s-a propagat în mediul

universitar, în artă şi în mijloacele media, prin înlocuirea adevărului verificabil cu sofismele şi relativismul conceptual.

Intenţia şi forţa filozofiei relativiste este aceea de a discredita adevărata bază intelectuală/filozofică, în care îşi au rădăcina beneficiile lumii moderne, ştiinţa, antibioticele, electricitatea, transporturile, igiena, producţia de alimente, etica, morala, legea, drepturile civile, constituţia şi economia. Intelectualii francezi din vremuri recente, care au constituit una din primele surse ale declinului filozofic, s-au calibrat ca grup la 180-190, ceea ce înseamnă cu *mult* sub capacitatea pe care o are intelectualitatea şi cu mult sub excelenţa sa (calibrată la 460).

În America, prima sursă de sofism mincinos rezidă în influenţa şi scrierile lui Herbert Marcuse (cal. 145), care se bazau pe dialectica lui Marx şi pe eroarea dualistă. Ele au avut ca rezultat promulgarea, de către mediul academic şi Hollywood, a „noului discurs" al corectitudinii politice şi elitismului. Teoriile lui Marcuse sunt numite „marxism cultural" (Flynn, 2004).

5. Printre ideile de bază pe care le-a promovat Marcuse se numără:

1. Discursul liber ar trebui controlat (eliminându-se raţiunea, logica sau etica conservatoare).

2. Libertatea este totalitarism.

3. Democraţia, etica, adevărul şi moralitatea sunt dictatoriale.

4. Ficţiunea şi fantezia sunt adevărate; realitatea este falsă).

5. Violenţa este non-violenţă. Este în regulă dacă ea

este îndreptată împotriva guvernului şi a regulamentelor.

6. Minciunile sunt în regulă dacă servesc ideologiei.

7. Teoria critică (cal. 145) demontează raţiunea şi constrângerile sale totalitare.

8. Sexul polimorf este superior muncii (anti-capitalism)

9. Recunoştinţa senzuală ar trebui să fie etica esenţială (primară)

10. Ştiinţa este un proces politic represiv.

11. Scopul educaţiei este îndoctrinarea.

12. Toate minorităţile sunt victime.

13. Marxismul cultural este superior raţiunii, eticii, şi moralităţii, care sunt represive.

Aşa cum este evident din cele de mai sus, elementul central în care se concentrează această filozofie este eul infantil şi narcisist aşa cum trăieşte el în Id-ul primitiv al lui Freud.

Complexităţile intelectualizării „relativiste" sfârşesc prin a ajunge ca un miriapod care, atunci când este întrebat „care picior vine după care?" cade cu picioarele în sus. În cel mai bun caz retorica relativistă a deconstrucţiei şi a teoriilor similare postmoderniste nu depăşeşte observaţia făcută de unul din personajele lui Lewis Carroll din *„Alice în ţara minunilor"* (cal. la nivelul 420) şi anume că „un cuvânt înseamnă ceea ce am spus eu că înseamnă, nimic mai mult şi nimic mai puţin" Capitolul 7 din această cunoscută lucrare clasică a lui Carroll ilustrează care este baza confuziei filozofiei socio- politice actuale (care, într-adevăr, are tendinţa de a amplifica problemele care ar trebui rezolvate, cum şi fi de exemplu, de acum familiarele „consecinţe neprevăzute" ale teoriilor politice şi sociale eronate).

(Charon, 2004)

Gustarea Pălărierului Nebun
Amoralitatea ca Moralitate a Non-Moralităţii

Actualmente este la modă (şi profitabil) să dăm o interpretare greşită integrităţii, să o atacăm cu sarcasm şi să o denigrăm. Această tendinţă e puternic exprimată de editorialişti, scriitori, creatori filme şi de cei care caută să ajungă la un statut prin polemici. Aceşti „Howard Sterns" ai politicii au un apetit ieşit din comun pentru a fi observaţi şi pentru a capta atenţia publică. Ei sunt determinaţi să sacrifice adevărul şi integritatea pentru a-şi recompensa eul narcisist şi inflamat de un sens fals de importanţă (Howard şi Clark, 2004). Titlurile cu litere mari devin intoxicante şi sunt utilizate cu orice preţ, deşi par patetice pentru curentul dominant. Ţintele favorite sunt standardele americane tradiţionale de moralitate, etică şi responsabilitate. Prin exces retoric şi renunţare la logică sau raţiune, orice reprezentare a integrităţii poate fi deformată în faţa unui atac inteligent. Dat fiind că Divinitatea este simbolul suprem al adevărului şi integrităţii, Dumnezeu şi adevărurile spirituale, religioase sau chiar ştiinţifice şi istorice devin duşmanii.

Atacul politic împotriva integrităţii este gălăgios şi se bazează pe minciuna cea mai năucitoare dintre toate, şi anume că moralitatea este imorală. „Indignarea îndreptăţită" a polemicilor politice (care de obicei se calibrează la 130 -180) este exacerbată de exemplele
publice de integritate responsabilă, şi, în consecinţă, devin subiectul unor atacuri prin încercări de

discreditare.

Extremiştii politici, care se calibrează mult sub valoarea 200, au un ochi infailibil pentru integritate şi, în consecinţă, ţintele lor calibrează în mod caracteristic foarte sus. O listă de ţinte ale urii şi ale defăimării este ca un „Who's who" al raţionalităţii.

Criticismul politic şi filozofic se bazează în exclusivitate pe presupuneri moraliste; deci, negarea realităţii adevărurilor morale elimină orice bază de opoziţie la valorile tradiţionale. Moralitatea nu poate fi atacată de moralitatea non-moralităţii. În consecinţă, astfel de poziţionalităţi se calibrează toate sub nivelul de 200 al adevărului. De aceea, un astfel de comportament reprezintă în mod esenţial expresia unor tulburări de personalitate asociate cu pierderea contactului cu realitatea. Din punct de vedere psihiatric, acestea se clasifică ca tulburări de personalitate opoziţionale, provocatoare sau narcisiste (Asociaţia Americană de Psihiatrie, DSM IV)

Ţintele primordiale ale atacurilor politice calibrează peste valoarea 200 (de la 355 până la infinit; media este la 455). Astfel, conflictul nu este cu adevărat politic, ci reprezintă contradicţia socială între nivelurile colective situate sub valoarea 200 şi cele care se situează peste 200, cum ar fi, de exemplu, conflictul între emoţionalitatea unei minţi inferioare şi logica şi raţiunea reprezentative pentru mintea luminată (vezi Capitolul 14). Acest fapt mai reflectă şi ostilitatea minţilor mai puţin evoluate împotriva erudiţiei însăşi.

Falsitatea poate deveni raţională, dar ea reprezintă doar forţa (persuasiune, emoţionalitate) faţă de care adevărul este intrinsec imun. În timp ce emotivitatea

poate să se rătăcească, adevărul supravieţuieşte tăcut, pentru că forţa are nevoie de acord în timp ce legile adevărului sunt inviolabile.

Eroarea discreditării filozofice/academice a raţionalităţii şi ordinii inerente a logicii şi adevărului au fost expuse prin două demonstraţii revelatoare. Prima a fost producţia celebră a unui „Generator post-modern de probă”, programul de calculator al testelor fictive, iar cel de al doilea a constat în binecunoscuta „Afacere Sokal” în care un fizician a scris un articol pseudo ştiinţific alcătuit din pure absurdităţi, dar într-o terminologie preţioasă, complicată care a fost publicat în *Textul Social,* o publicaţie a Universităţii Duke (detalii pe Internet).

Efectul final al sloganului „întreabă autoritatea” rezidă în regresia către imaturitate. Denigrarea ştiinţei este, în cel mai bun caz, o poză intelectuală – nimeni nu- şi doreşte un mecanic auto relativist sau un chirurg neurolog care să opereze la un nivel de conştiinţă de 180 – 190.

Sursa erorii filozofice a fost incapacitatea de a aprecia „postmodernismul” şi alte manifestări ale intelectualismului, în mod semnificativ valide din punctul de vedere al aplicării artistice (Stravinsky, Picasso, Dali) şi semantice, dar inoportune când au fost utilizate la lumea intelectualităţii, a realităţii sociale, a naturii sau a realităţii spirituale (e.g., vezi *Olson, Zen şi Arta Filozofiei Postmoderniste).*

Incapacitatea de a diferenţia categoriile kantiene sau nivelurile de abstractizare are ca rezultat substituirea gândirii emoţionale în locul cerinţelor dialectice stricte ale unui spirit intelectual şi unei logici înalte. Când separarea dintre aceste niveluri de

abstractizare şi lumea concretă se năruie, apare un colaps între *res interna* (mentalizare) şi *res externa* (lumea aşa cum este ea), din care rezultă confuzie, dezordine şi incapacitate (ca în schizofrenie). În timp ce înţelegerea, în totalitate, a comunicării implică hermeneutica (interpretarea), interpretarea însăşi se bazează pe premise logice şi pe regulile logicii silogistice şi nicidecum pe emotivitate.

Reuşita integrării raţiunii, ştiinţei şi logicii cu problemele spirituale, personale, umaniste şi de mediu este demonstrată de succesul „creativităţii culturale", ce reuneşte un procent semnificativ din populaţia Statelor Unite – estimativ 25% (Raz şi Anderson, 2000). Descrisă ca o „mişcare a inimii", ea transcende poziţiile politice tradiţionale, în loc să intre în bătălie. Evită dihotomia ciocolata *versus* vanilie, alternativa ciocolata *sau* vanilia, alegând în loc şi ciocolata şi vanilia. Mişcarea, care se calibrează în general la valoarea 335, include integritate şi optimism, punând accentul pe dezvoltare şi responsabilitate în chestiunile spirituale, personale, sociale şi de mediu.

Dacă examinăm acest aspect, observăm că deficienţa fundamentală a argumentului înaintat de partizanii anarhiei este ignorarea postulatelor şi regulilor logicii cunoscute ca principiile identităţii, terţului exclus, non-contradicţiei şi raţiunii suficiente. Astfel, punctele de vedere parţiale sunt citate ca o dovadă de pretins sprijin, aşa încât rezultatul este ca o construcţie din cărţi de joc susţinută de alte cărţi, cum ar fi, de exemplu, „America este considerată rea pentru că guvernul este rău, pentru că politicienii sunt răi, pentru că sistemul capitalist este rău pentru că profitul este rău, pentru că....etc. Paradoxul care rezultă de aici

este că, în acest proces, chiar anarhia devine o forţă de judecată totalitară care trebuie servită cu slugărnicie. Anti-autoritarismul este noua „autoritate” totalitară, iar cercetarea degenerează în iconoclasm (cal. nivelul 175). Succesul este ridiculizat şi victimologia promovată, pentru că rolul victimei aduce cu el un fals sens de autonomizare, şi mai important de „autorizare”. (îndreptăţire, îndrituire).

Dilema de auto-apărare a intelectualismului este că natura (ce include deopotrivă societăţi animale şi umane) se exprimă ca formă, ceea ce reprezintă informaţie condensată. „înţelesul” formei este o derivare din interpretarea „relaţiei” percepute, ceea ce csi. alternativ, o mentalizare proiectată de observator asupra observatului. Intenţia predetermină conţinutul a ceea ce ca. descoperit (de exemplu, motorul de căutare), care, prin circulari lai. confirmă poziţionalitatea originală.

Prin analiză, se va descoperi că termenul comun de „relaţie este şi el o iluzie care îşi află originile doar în mintea observatorului. Este un punct de vedere arbitrar, stabilit prin selectarea a ceea trebuie comparat cu ceea ce se compară (de exemplu, mentalizarea). Selectarea a două puncte de focalizare mentală şi atenţie nu schimbă în mod magic ceea ce este „afară” şi acum se află într-o „relaţie”, după cum se întâmplă şi atunci când, dacă alegem să privim o stea, nu înseamnă că o întreagă „constelaţie” se află şi realitate pe cer. Legătura dintre puncte este imaginară, dar toate „constelaţiile” sunt în imaginaţia observatorului. Ele nu sunt un rezultat al astronomiei şi nu sunt nici o realitate ca *res externa,* cum e, de exemplu, natura. (Vezi Hawkins, 1995, *Putere versus Forţa* Capitolul 19).

Orice structură şi relaţie poate, în consecinţă, să fie

percepută şi mod arbitrar din orice punct ales de cineva. În felul acesta, percepţia este legată de proiecţie, iar viaţa este văzută ca o pată de cerneala Rorschach. O revoltă de adolescenţi este transpusă în limbajul raţionalizărilor intelectualizate pentru a conferi respectabilitate reclamaţiei. Dintr-un punct de vedere imatur, adevărul şi înţelepciunea sunt considerate a fi parentale. Dacă poziţiile politice/sociale/intelectuale care decurg dintr-un astfel de discurs ar fi superioare, ele s-ar calibra ca atare, dar ele nu fac acest lucru, ci reflectă în mod colectiv segmentul de societate care se calibrează între 130-190. De aici apare încrederea considerabilă în alt defect al raţiunii numit raţionament „teleologic", care rezidă în presupună a că lucrurile se întâmplă şi sunt ceea ce sunt „în scopul" de a atinge un obiectiv presupus. Acesta este, de asemenea, şi o lipsă a câtorva ştiinţe biologice. În realitate, totul se întâmplă numai în virtutea potenţialului care poate deveni realitate pentru a-şi îndeplini propria concepţie intrinsecă. De exemplu, bogatul nu se îmbogăţeşte „cu scopul" de a-l oprima pe cel sărac. În evoluţie, unele specii, ca şi membrii lor individuali, se adaptează pur şi simplu mai uşor.

Pentru că spiritualitatea, atât din punct de vedere istoric, cât şi prin calibrare, reprezintă cel mai înalt adevăr disponibil omului, scrierea integră conţine indicaţii dovedite. Astfel, în Cartea Proverbelor, se găsesc avertismente severe şi repetate împotriva seducerii înţelepciunii de către „femeia frumoasă care este sofistica şi care ne şopteşte la ureche". Adevărata natură a prădătorului ascuns sub „blana de oaie" este dezvăluită prin exprimarea deschisă a sentimentelor de ură, mustrare şi defăimare. În mod semnificativ, trebuie

să admitem că filozofiile extremei stângi (Popper, Chomsky, şi alţii) sunt ateiste.

Toate teoriile care demonizează succesul, marile corporaţii, precum şi America sunt exemple de mentalizare dualistă fondată pe eroarea autor/victimă care demonizează o cauză exterioară, o condiţie selectată şi regretabilă. În consecinţă, „cauza" sărăciei este bogăţia sau capitalul, iar America este cauza răului în lumea lovită de sărăcie, etc. Toate aceste postulate ignoră realitatea istorică în care războiul, sărăcia, cruzimea şi foametea au existat şi înaintea apariţiei America sau chiar a conceptului de capitalism.

Dacă natura este baza vieţii terestre, atunci cum se face că apare această „injustiţie"? Viaţa însăşi este contextul şi puterea supremă în care evoluţia are loc „în mod injust", pentru că, aşa cum se întâmplă cu dopul care pluteşte pe mare, excelenţa se ridică deasupra în mod automat. Leul cel mai puternic domină, ariciul de mare cel mai isteţ supravieţuieşte, caracatiţa cea mai inteligentă ajunge să fie cea mai mare şi alergătorul cel mai rapid câştigă cursa. Patetismul politic sforăitor este emoţional, infantil şi de abia dacă constituie o justificare pentru încercările de a depăşi realitatea (care oricum este imună). Creaţia este eterogenă şi tot ceea ce înseamnă viaţa se exprimă în varianta interminabilă în care fiecare calitate este legată într-un continuu.

Eul este dual şi predispus să cadă în iluzia că există o „cauză" externă care să explice evenimentele, în loc să realizeze că totul se manifestă prin actualizarea potenţialului drept consecinţă a câmpului general şi a intenţiei (via opţiune). Pentru a evita responsabilitatea, eul proiectează o diviziune dualistă asupra lumii şi, prin aceasta, consideră că autorul/victima sunt „acolo, în

afară”. Acest lucru justifică ura şi paranoia, care mai apoi izbucnesc sub formă de defăimare, calomnie sau demonizare. Ura are nevoie de un obiectiv şi, astfel, îl alege pe omul de paie să fie „duşmanul” sau

Deşi cultura urii se ascunde sub ispita idealurilor simpliste ale „blănii de oaie”, adevărata sa natură devine vizibilă pe măsură ce îşi ia elan şi devine noul opresor. Se poate vedea imediat că o încercare de discreditare a moralităţii, eticii şi realităţii spirituale devine apoi, ea însăşi, doar un nou sistem de „etică” „exigenţă morală” şi opresiune (Bruce, 2003), implicând o adevărată cenzură a cărţilor de şcoală şi a bibliotecilor, una fondată pe o ideologie politică, dar care, simultan şi în mod bizar, îi învaţă pe copiii de şase ani detaliile deviaţiilor sexuale, cum ar fi *Psychopathia Sexualis* a lui Krafft Ebing (1886, 1999).

Deformările adevărurilor integre verificabile capătă forma absurdităţilor sociale care ies în evidenţă ca expuneri culturale ale imbecilităţii obţinute prin constrângere şi ameninţări litigioase. În „numele libertăţii”, cuvântul „Dumnezeu” este ilegal (la fel şi „Libertatea de Exprimare” din Primul Amendament). Directorii de şcoală interzic predarea Declaraţiei de Independenţă pentru că se referă la Creator (care nici măcar nu este reprezentat de cuvântul „Dumnezeu”). Alte şcoli interzic predarea în şcoală a motivelor pentru care pelerinii au celebrat Thanksgiving (chiar şi faptele istorice). O altă şcoală are o zi de „travesti”, iar pomul de Crăciun din fiecare an de la Capitoliul nu mai poate fi numit pomul lui Moş Crăciun? (libertatea discursului?)

Expunerile publice ale simbolurilor tuturor religiilor sunt permise în alte domenii atât timp cât nu sunt creştine. În alte sectoare sociale, organizaţiile care

apără solicitările bărbaţilor adulţi care caută băieţi pentru pedofilie sunt legale, pe când organizaţia de cercetaşi Boy Scouts nu este. Chiar şi incestul caută în ziua de azi aprobarea prin intermediul filmelor, iar personalităţile criminale şi dependente de droguri sunt icoane mass-media. Rebeliunea (revolta împotriva legilor) a devenit doar „libera exprimare”, ca şi calomnia sau mărturia mincinoasă.

În timp ce exemplele de mai sus sunt tragi-comice, mult mai serioase sunt defăimarea poliţiei şi punerea în aplicare a legii şi ordinii, cum ar fi, spre exemplu, situaţia în care un camion suspect este oprit şi se descoperă că transportă trei tone de marijuana. Mai târziu, arestarea maşinii se dovedeşte a fi ilegală pentru că şoferul era negru (deci în mod arbitrar este vorba de un „profil rasial”) ceea ee nu se întâmplă dacă ofiţerii de poliţie sunt negri, iar criminalii sunt albi. La televizor, ştirile referitoare la această „societate liberă” ne arată că un soldat care, în vâltoarea luptei, împuşcă un combatant adversar care a făcut pe mortul este aspru criticat şi riscă curtea marţială. În acelaşi timp, armata îl invită pe tânăr să se înroleze pentru a-şi servi patria.

Din punct de vedere al teologiei, religiei, spiritualităţii, eticii, raţiunii, moralităţii, filozofiei, tradiţiei, istoriei şi bunului-simţ al maturităţii, atitudinile sociale descrise mai sus exemplifică ceea ce, clasic, a devenit cunoscut ca „inversiunea lui Lucifer”, în cadrul căreia binele şi răul sunt inversate. Din punct de vedere istoric aceasta a constituit „blana de oaie” pentru apariţia şi ascendenţa (influenţa) „satanismului” care înseamnă violenţă, subminarea divinităţii şi permisiunea suverană de a masacra în masă prin

terorism şi/sau război. Un astfel de proces a avut loc la căderea celui mai mare imperiu pe care l-a avut omenirea, Imperiul Roman. Acelaşi proces s-a întâmplat şi la imperiile care s-au succedat ulterior, cel Bizantin, Arab, Otoman sau cel al Hunului Attila.

În timp ce latura superioară a liberalismului reprezintă eliminarea opresiunii teocraţiei religioase, cea inferioară rezidă în înlocuirea ei cu opresiunea seculară, ceea ce are acelaşi efect distrugător pentru adevărata libertate, aşa cum s-a discutat în Capitolul 13.

Într-o societate liberă, un cetăţean trebuie să fie liber să discute despre amantul doamnei Chatterley, despre Dumnezeu sau despre *Thanksgiving,* despre impactul pe care îl au Christos, Moise, sau Mohamed asupra istoriei şi civilizaţiei. O inversare a adevărului, precum şi nerecunoaşterea acestuia, sunt susţinute de o cultură care legalizează pornografia infantilă, dar interzice pomenirea lui Dumnezeu sau a religiei ca subiect de studiu academic. Este lipsit de corectitudine ca adevărul istoric şi importanţa sa să fie distorsionate în încercarea de a face prozeliţi. Următoarea mişcare ar putea să fie eliminarea tuturor bancnotelor pe care scrie „credem în Dumnezeu” (În God we Trust – inscripţie pe dolarii americani. N. Tr) doar pentru că o persoană cu tulburări nervoase nu se simte confortabil din cauza asta. Este important să ne punem întrebarea dacă stările mentale patologice, cum ar fi tulburările de personalitate, ar trebui legiferate ca normă. Este psihopatologia un model suficient pentru legislaţie?

Putem avea înţelegere pentru destigmatizarea defectelor sau a necazurilor omeneşti prin manipulare lingvistică şi semantică, dar neajunsul falsului este deformarea. În anii 1960, sofistica „deconstrucţiei” a

fost exemplificată prin unele eforturi, precum cele ale psihiatrului Thomas Szaz care, în scrierile sale, a încercat să discrediteze condiţia medicală denumită „boală mentală” dându-i numele de „mit”. Semantic, un termen se defineşte exact prin ceea ce este el (de ex. *res interna),* dar ceea ce a fost trecut cu vederea în redefinirea deconstrucţiei este că acest termen se referă, de asemenea, la fapte verificabile *(res externa).* Să pretinzi că o boala mentală este doar un „mit” semantic (cal. 160) reprezintă un dezastru.

Clinic, aşa-zisele „mituri” care sunt schizofrenia, depresia, ADD (tulburarea de deficit de atenţie) ADHD (hiperactivitatea de deficit de atenţie), maniile, epilepsia, ciclul bipolar, dispar imediat prin psihofarmacologie. Simptoamele reapar dacă se opreşte medicaţia. Evident, dacă condiţiile clinice care au existat în toate culturile de-a lungul istoriei au fost doar „mituri”, ele nu ar putea reacţiona la medicamente (ADHD are legătură cu cantitatea de timp pe care o petrece un copil privind la televizor înaintea vârstei de trei ani. Privitul televizorului influenţează procesul neuronal al circuitelor, plus genetica).

Deconstrucţia este intrinsec nihilistă prin faptul că neagă atât realitatea experimentală (de exemplu, istorie, holocaust, etc.) cât şi confirmabilă ca *res externa,* negându-şi astfel propriile premise (dialectica, eroarea amestecului dintre niveluri, de exemplu) Conotaţia este derivată din structură şi definiţie, fără de care societatea degenerează, devine amorfă, iar viaţa se transformă într- o căutare de senzaţii fără sens. O societate fără structură şi disciplină intelectuală, morală sau etică nu mai este liberă, aşa cum se dă de înţeles în făgăduielile deconstrucţiei relativismului, ci se

prăbuşeşte, degenerând în haos, dezordine civilă şi infantilism comportamental. Întreaga teorie a deconstrucţiei este ca un joc de mimă pe care-l joacă copiii. Absurditatea este ilustrată de încercările stupide de a se folosi de o publicaţie serioasă, cum este *The Economist,* care satirizează astfel de tentative într-un articol numit „Cei mai sexişti porci capitalişti” (18 decembrie, 2004).

Anumite condiţii umane sunt stigmatizate de cei ignoranţi. Remediul este mai degrabă educarea celor ignoranţi decât să se pretindă că respectiva condiţie nu există, ci este doar o construcţie lingvistică. A crede că o condiţie va dispărea pur şi simplu dacă nu mai este observată sau nominalizată înseamnă naivitate. Ar însemna ca celor bolnavi mintal să fi se dea drumul din spitale şi să fie lăsaţi a umble liberi pe străzi ca apoi să sfârşească în puşcării, sinucidere prin consum de droguri şi crimă. Starea nu „dispare” atunci când este catalogată drept un „stil de viaţă alternativ”. Astfel, eufemismele curente politicizate neagă realitatea pentru că provin din percepţii deformate ale narcisismului proiectat (de exemplu, „sensibilitate”). Este nevoie ca limitările şi deficienţele să constituie obiectivul educaţiei şi al ascensiunii care nu pot fi realizate ca în basmele în care un copil cu o tulburare neurologică este „o fiinţă avansată din viitor”, etc.

Un rezumat al explicaţiei „Relativismului” (Cal. 185)

Acest subiect merită o atenţie specială pentru că este foarte important să fie înţeles, având în vedere că este posibil ca multă lume să nu fie familiarizată cu el. „Relativismul este mai degrabă un termen filozofic

general care poate fi aplicat domeniilor intelectual (epistemologic), moral, social, etic, politic, sau semanticii şi lingvisticii. Aplicaţiile sale, corecte sau greşite, au avut un impact larg asupra justiţiei, agendelor guvernamentale, mass- media şi opiniei publice.

Reacţia intelectuală a şcolii relativiste de filozofie a pornit în primul rând de la un grup de intelectuali francezi dintre care, nici unul nu calibra peste 200. Din dinamica non-liniară ştim că există o „dependenţă sensibilă faţă de condiţiile iniţiale". Astfel, chiar şi cea mai mică eroare, dacă este multiplicată de multe ori (iteraţie) poate avea un efect negativ masiv. Eroarea relativismului, repetată ideologic în toate domeniile societăţii (politică, guvern, media, literatură şi sociologie) îşi poate extinde foarte mult capacitatea distructivă, chiar şi asupra unei întregi societăţi. „Meme-urile" relativiste contaminează mediul academic cu consecinţe serioase. Nesupravegheată, eroarea relativismului prin iteraţie" are potenţialul de a trage în jos societatea americană. Această afirmaţie se calibrează la 490 - foarte adevărată.

Potenţialul apariţiei unui efect dezastruos al relativismului este evident, în primul rând, prin nivelul său calibrat al conştiinţei (185), care se află sub valoarea critică a adevărului (200) şi, în al doi-lea rând, prin principiile de bază la relativismului însuşi. Acestea sunt:

1. Nu există adevăr independent, universal, verificabil ca atare, şi, în consecinţă, toate adevărurile presupuse sunt doar consecinţe arbitrare ale definiţiei după care există doar construcţii lingvistice fără

realitate obiectivă, inerentă.

2. Limbajul este un mit social structurat, produsul unor forţe represive, cum ar fi logica, politica, legea, ştiinţa, medicina, psihiatria, religia, etc.

3. Definiţia este în consecinţă doar o etichetare socială, un mit semantic, pentru că nu este un produs natural, ci doar un mijloc politic şi social.

4. Sensul este consecinţa cadrului conceptual şi a structurii lingvistice / semantice / culturale şi, deci, reflectă autonomizarea prejudicială a elementelor represive.

5. Pentru că structura este percepută ca fiind baza represiunii, ea poate fi eliminată prin procesul de „deconstrucţie”.

6. Procesul are nevoie de distrugere şi atac asupra standardelor prealabile şi nu de crearea unei noi paradigme. Acest lucru necesită revoluţie, anarhie şi defăimarea integrităţii.

7. Moralitatea şi etica nu au o bază reală şi, prin urmare, nu sunt valide.

8. Pentru că nu există adevăruri universale sau verificabile, nu ar trebui să existe parametri sociali, restricţii sau directive cum ar fi normele (care sunt represive).

9. Pentru a fi în conformitate cu cele de mai sus, sensurile şi definiţiile limbajului şi ale istoriei ar trebui să fie schimbate în consecinţă.

10. Pentru că nu există adevăr absolut, Dumnezeu / Divinitatea este non-existentă şi deci societatea ar trebui să fie laică / atee populistă / partizană a democraţiei libertăţii conştiinţei şi fundamental anarhistă.

11. Problemele sociale se datorează victimizării autorilor. În consecinţă, nu există responsabilitate

personală.

12. Pentru reconstruirea societăţii, este necesară demonizarea integrităţii, moralităţii, adevărului, logicii, succesului şi excelenţei şi înlocuirea lor cu sofistica retoricii şi a propagandei narcisiste. Prin urmare, istoria însăşi trebuie să fie revizuită, şi la fel limbajul, sensul (semnificaţia) şi valorile. Acest lucru se realizează prin „reconstrucţie”, în sensul că interpretările reconstruite sunt în acord cu şi sprijină principiile relativismului.

Atracţia către relativism reprezintă dezechilibru şi exces în loc de adevăr, înţelepciune sau prudenţă. Tinerii sunt în mod romantic idealişti şi impresionabili, dar şi creduli şi uşor de influenţat de mass-media şi de icoanele culturale. Ei sunt ca oile care se ţin după turmă în idolatria pe care o poartă figurilor populare din media. Imaturitatea este de asemenea o stare de căutare şi, în consecinţă, e vulnerabilă la meme-uri cum ar fi „politic corect”, „elită”, etc.

Pentru eul orgolios şi narcisist („sensibil”), responsabilitatea este „inconfortabilă”, aşa cum sunt şi anumite fapte din realitate care impietează asupra imaginii sociale. Astfel, pentru a se proteja, eul întâmpină cu bucurie conceptul de „etichetare” (cal. 150) pentru a se desprinde de realităţile nedorite. Iluzia presupune faptul că, dacă realitatea este declarată ca fiind un „mit” ea poate dispărea. Problema care apare este că abia rezultatul acestei situaţii generează adevărata problemă, cum se întâmplă, de exemplu cu armata, care devine mai obsedată de imaginea sa televizată decât de rezolvarea adevăratelor probleme. Relativismul face apel la mintea care „cugetă” (vezi Capitolul 14) dar eşuează în ceea ce priveşte criteriile

raţiunii de care are nevoie spiritul.

Deşi, colectiv, nivelul general de calibrare a Americii este foarte ridicat şi integru (situat la 421), aproximativ 49 % din populaţie este încă sub nivelul de integritate şi adevăr situat la 200. Aceasta reprezintă o vulnerabilitate care, istoric, a fost sursa marilor dezastre ale lumii. Deşi eroarea intelectuală, filozofică, academică şi spirituală poate fi înţeleasă ca o lipsă de erudiţie şi inteligenta pericolul pe care aceasta îl reprezintă nu poate fi ignorat pentru că urmările sofismului (raţionament fals) şi ale retoricii continuă să fie severe. La nivelul 421, o societate nu-şi poate permite să fie lezată (prejudiciată) de elemente zgomotoase care, colectiv, se calibrează la 180-190, sau chiar mai jos. Elitismul este regresiv, nu progresiv şi se îndreaptă contra progresiei generale a evoluţiei conştiinţei.

Este puţin probabil ca o minte naivă şi nesofisticată să poată identifica erorile inerente ale hermeneuticii deformate ale problematicii epistemologii relativiste care se află la baza retoricii şi tendinţelor populare socio- politice.

Un neajuns serios al pseudo-intelectualismului relativist este faptul că acesta constituie o capcană pentru mediul academic care a confundat intelectualismul cu erudiţia sau inteligenţa. Sofistica nu face să crească IQ-ul cuiva pentru că se limitează la a mima ceva ce nu înţelege. Sporovăiala mincinoasă este doar un pretext.

În urma cercetărilor, s-a descoperit că poziţionalităţile extremiste apărate se aplică doar la 5% din populaţia Statelor Unite. 75% dintre americani le consideră ca fiind „stupide” şi dornice să atragă atenţia.

Un număr similar de cetăţeni ai S.U.A. le consideră răzvrătitoare şi trădătoare. 20 % sunt indecişi sau neinteresaţi şi 70% consideră extremiştii ca fiind *„lunatic fringe”* (extrema nebună) Publicului nu îi scapă că adversarii gălăgioşi ai elementelor de bază ale libertăţii şi succesului sunt ei înşişi multimilionari şi miliardari a căror poziţie de tipul „urăsc America” apare în cel mai bun caz făţarnică. Comentariul cel mai folosit este că, dacă aceştia dispreţuiesc America atât de mult, e de neînţeles de ce nu pleacă, pur şi simplu, în altă ţară. De fapt, criticii cei mai înverşunaţi ai capitalismului s-au dovedit chiar foarte ataşaţi de valoarea capitalului. În discursul său inaugural din 1953, preşedintele Dwight D. Eisenhower a spus . „Un popor care îşi plasează privilegiile mai presus de principii, le pierde repede pe amândouă”.

În mod obişnuit, în activitatea spirituală interioară, fascinaţia tentaţiei se numeşte „test”. Aceste teste sunt câteodată greu de trecut dar, în final, rezultatele obţinute merită efortul. Statistic, extremiştii filozofici / politici reprezintă doar 5% din populaţie, dar, aşa cum se întâmplă şi cu bebeluşii care plâng la teatru, aceştia îi tulbură pe toţi spectatorii. „Tânguirile şi plângerile” (de ex. Coperta revistei *Time* din 12.08.1991) narcisiştilor dau o impresie falsă de importanţă prin atenţia pe care mass-media o proiectează asupra lor, situaţie de care şi ei înşişi sunt puternic influenţaţi şi dominaţi. Înclinaţia de a „hrăni” o poziţie favorită este bine documentată şi nu scapă atenţiei.

În ciuda progreselor şi erudiţiei generale, societatea noastră este încă una naivă care, de exemplu, nu înţelege pe deplin diferenţa dintre religie şi spiritualitate, ceea ce constituie chiar elementul crucial

al Constituţiei Statelor Unite. (Pentru referinţă „religia” este clar definită în Regulamentul de Impozite a Serviciului de Venituri Interne) Pericolul teocraţiei a fost eliminat şi, în consecinţă, a fost stabilită libertatea *pentru* religie ca şi libertatea *de* religie. Simpla menţiune a numelui lui „Dumnezeu” nu înseamnă stabilirea unei „religii” sau că 90 % din publicul american s-ar califica pentru a fi scutit de taxe.

Constituţia spune să nu lăsăm Congresul să stabilească vreo religie sau să interzică practica vreuneia din ele. Ea nu spune „separarea bisericii de stat”, ceea ce constituie un citat fals intenţionat, al cărui scop este lărgirea înţelesului şi justificarea atacurilor politice care violează Constituţia prin încercarea de a interzice „liberul exerciţiu al acesteia”. În mod curent, astfel de atacuri sunt direcţionate selectiv către respectarea publică a Creştinismului. În mod paradoxal, duşmanii religiei îşi trag rădăcinile din principiile creştine pe baza cărora a fost fundamentată Constituţia. (Citatul eronat „separarea bisericii de stat” reaminteşte truismul după care „şi în cea mai eficientă minciună se află un sâmbure de adevăr”). Acestea au căzut în aceeaşi capcană ca şi teocraţiile, guvernare prin forţă.

Constrângerea laică prin decret juridic şi prin decret istoric papal este aceeaşi în formă şi operare. Interzicerea practicării a ritualurilor religioase este fundamental acelaşi lucru cu constrângerea practicării acestora.

La nivelul calibrat 710, Constituţia este cu mult mai mult decât doar „corectă şi echilibrată”. Ea este imaculată şi se află singură într-o clasă fără egal care nu are nevoie de interpretarea argumentelor de

sofistică care se calibrează la valoarea 185. De asemenea, este important de menţionat că laicismul (scepticismul religios) se calibrează la valoarea 165 şi că laicismul din Europa este de înţeles din perspectiva opresiunii istorice a monarhiilor teocrate şi a secolelor de abuz ecleziastic. Acesta exil exact lucrul pe care fondatorii republicii Statelor Unite au încercat să-l preîntâmpine (se calibrează ca „adevărat”).

Prin contrast „liberii cugetători” au o istorie lungă şi onorabilă, iar drepturile lor merită să fie apărate (vezi Iacoby, 2004). Este instructiv să notăm că atât laicismul, cât şi ateismul şi calibrează la 165, în timp ce agnosticismul se calibrează la 205, iar „liber cugetătorii” la 335. Aceasta este o diferenţă foarte semnificativă. Câţiva semnatari ai Declaraţiei de Independenţă au fost şi ei liber cugetători care i-au sprijinit pe teişti chiar dacă ei nu erau aşa ceva. Ei vedeau în asta că americanii pot avea şi ciocolată şi vanilie şi astfel, cu înţelepciune, disputa şi amărăciunea au fost excluse, instituindu-se „libertatea şi îngăduinţa pentru toţi”. Cei integri sunt adevăraţii eliberatori din totalitarismul ambelor extreme politice.

Libertatea discursului

Problema centrală a separării adevărului de minciună rezidă în principiul descurajant de „libertatea discursului”, devenit o icoană care, din păcate, a demontat adevărul ca ideal. În sine, libertatea discursului este o sabie cu două tăişuri a cărei utilitate, ca şi a dinamitei, este determinată prin intenţie. Astfel, el poate conduce către salvare sau progres sau, în mod alternativ, către răutate şi distrugere.

Calibrări semnificative			
Libertatea discursului definită de Carta Drepturilor	265	Discernământ	375
		Discuţie	380
Libertatea discursului în America Tradiţională	265	Claritate	390
		înţelegere	400
Limbaj ca Diplomaţie	375	Interpretare	400
Evaluare	390	Declaraţiile oficialilor Guvernului SUA la audierile Officials at 9/11 referitoare la 9,11 255	225
Criticism Constructiv	210		
Wall Street Journal	440		
Stewardship	415	Oratoria 200	200

Calibrări contrastante			
Libertatea discursului actualmente în SUA	190	Exemplul ipotetic	120
		Etichetarea	150
Libertatea de exprimare în	190	Radicalismul	120
Cursul de jurnalism al Univ. Fordham „Cum să gândim critic” (2004)	190	Discursuri de instigare la ură tinute de politicieni consacraţi	145
Chicago Tribune Secţiunea Editorială 4/11/04	185	Criticarea declaraţiilor oficialilor SUA cu privire la 9/11	170
Secţiunea Editorială ale celor 10 mari ziare americane	190	Animaţia politică referitoare la ridiculizarea loialităţii si mortii lui Tillman	100
Critica	120	Pedanterie	190
Prozelitizarea	180	Nemulţumiţii social	180
Exagerarea	160	Discursul insultător	165

În timp ce americanul naiv presupune că „libertatea discursului” este fortăreaţa libertăţii civile, contrastul este la fel de adevărat – el este şi o ameninţare serioasă a libertăţii (de ex. Adolf Hitler a proclamat că

menirea celui de al Treilea Reich a fost „crearea unei lumi mai bune”. Karl Marx a îndemnat lumea să „scuture lanţurile”, etc.) Astfel, nu „liberul discurs” propriu-zis este cel care are meritul că ar fi salvat libertatea, ci scopul pentru care acesta este folosit, vezi exemplul „săbiei cu două tăişuri”. În timp ce poate fi bastionul libertăţii, el poate, de asemenea, să fie şi debutul unui drum alunecos al non-integrităţii şi al dezastrului care este efectul minciunii. De observat că înţelepciunea este calibrată mult mai sus decât discursul liber. Credinţa naivă a oamenilor integri este că figurile publice, celebrităţile şi înalţii funcţionari oficiali, nu vor în mod sincer să distorsioneze adevărul „De, bineînţeles”, spun ei, „este normal ca aceştia să ascundă *un pic* adevărul, dar nu să înşele publicul în mod deliberat”. Inconvenientul încrederii prost plasate este dificultatea de a trece peste negare. Este dezamăgitor şi, în acelaşi timp, acest lucru creează furie, care este la fel de neplăcută pentru oamenii integri. De asemenea, mândria exclude recunoaşterea faptului că am fost înşelaţi. Populaţii întregi aleg să urmeze un nebun vanitos până la moarte, decât să recunoască că s-au înşelat. Acesta este inconvenientul credinţei oarbe.

Vulnerabilitatea democraţiei la dezaprobarea elementelor non-integre ale societăţii a fost menţionată de Socrate în anul 351 î.Hr. Pe acest considerent, el a susţinut o oligarhie în care numai cei mai virtuoşi şi mai înţelepţi erau numiţi conducători; altfel, se presupunea că retorica egoistă ar învinge în cele din urmă şi ar slăbi republica, ceea ce ar conduce progresiv la ruină. În secolul IV î.Hr. auto-mulţumirea şi auto-iluzia atenienilor liberi şi bogaţi au condus la căderea lui Filip al II-lea al

Macedoniei. Discursul liber a fost drumul către libertate, dar şi către aservire şi moarte.

Dacă sinceritatea poate fi convingătoare, ea se mai poate afla şi în eroare. Pasiunea pentru credinţă nu este un indicator al bunei credinţe pentru că, adeseori, ea reprezintă în primul rând instabilitatea emoţională a poziţionalităţii. Echilibrul este mai adeseori indicat de modestia credinţelor. Până la descoperirea modalităţii de diferenţiere a adevărului de minciună şi a apariţiei ştiinţei conştiinţei, oamenii obişnuiţi erau la mâna sistemelor de credinţă mai puternice, a influenţei meme- urilor, a propagandei şi a puterii de convingere a „Iluziilor Populare Extraordinare" şi a Nebuniei Maselor (Mackerey, 1841,1980). În trecut, mulţi oameni au aderat la dictonul „fii vigilent pentru adevăr", pentru că nu exista niciun mijloc de a da asigurări referitoare la ce este adevărul, cu atât mai puţin în ce grad şi în ce context se află acesta. Aşa cum este evident în lumea de
azi, adevărul a fost primit destul de neprietenos adeseori.

Invazia non-integrităţii în societatea de azi este în mare măsură produsul impactului cu mijloacele mass-media care au tendinţa de a încuraja pornirile josnice ale elementelor litigioase ale societăţii pentru a atrage atenţia şi pentru a-şi scrie articolele de fond. În America „tradiţională", de exemplu, New York Times a publicat doar „ştirile care sunt potrivite pentru a fi publicate", pentru a se diferenţia în raport cu cei mai puţin integri. Discreţia a fost exersată de reporteri de radio şi TV ale căror unde nu au fost inundate de materiale provocatoare sau obscene. Gama de programe pentru copii era non-sexuală pentru că educaţia sexuală a lost

considerată a fi mai degrabă de domeniul părinţilor sau al biologiei decât de cel al şcolii.

Odată cu descreşterea progresivă a acceptării standardelor de decenţă în numele libertăţii totale, produsul media actual este „liber pentru orice”, ceea ce împinge constant limitele credibilităţii şi ale toleranţei. Cealaltă extremă este cenzura; astfel, problema este cum să exprimăm libertatea şi să menţinem un mod de viaţă responsabil şi sensibil.

În timp ce exemplele de mai sus sunt evidente şi flagrante, o distorsiune mai serioasă care influenţează editorialele rezidă în tendinţa actuală a criticilor de a favoriza comentariile negative, pretinzând ca acestea sunt *„au courant”,* comentariile elitiste şi pozitive fiind considerate naive şi nu „cool”. Astfel, un comentariu pozitiv despre o ţară sau despre conducătorul ei nu este, de fapt, prea bine primit. Mijloacele mass-media sunt peste măsură de negative şi promovează disputa şi conflictul, încurajând controversa artificial exacerbată. Toate acestea se calibrează la valoarea 170-180, ceea ce indică gradul semnificativ de prejudecată, denaturare a lucrurilor şi de deservire a partidelor politice.

În mod naiv, lumea consideră că Primul Amendament înseamnă absenţa restricţiilor, a urmărilor şi a responsabilităţii. Acesta menţionează corect că „guvernul” nu poate să se amestece, dar alţii, cum ar fi angajatorii, sunt liberi să o facă. Angajaţii sunt concediaţi în mod legal pentru discursuri naţionale şi netemperate, aşa cum au descoperit, recent, „bloggerii” atunci când şi-au pierdut locurile de muncă. (Jesdanun, 2005)

Narcisismul Social (Cal. 180)

Narcisismul social, ca standard al comportamentului nou şi pretins „progresiv”, are ca rezultat deformări sociale cu urmări negative majore asupra individului şi societăţii. Egotismul exacerbat generează apariţia „sensibilităţii” prin care responsabilitatea personală este proiectată în stil paranoic către discursul cultural. Şi dacă nu ar fi destul, autorului ipotetic i se mai administrează în plus şi o spălare a creierului inoculându-i-se o auto- incriminare a vinovăţiei că ar fi *cauza* şi că astfel se complace în mod neonorabil într-o supunere vinovată. Astfel, autorul presupus devine acum de fapt victima şantajului precum şi a extorsiunii morale.

„Tulburările personalităţii narcisiste” sunt clasificate ca atare de Asociaţia Psihiatrică Americană şi se consideră că ele necesită tratament împotriva infantilismului persistent, asocial cu tulburări şi conflicte interpersonale.

Aşa cum a scos în evidenţă George Will (ianuarie 2005), o criză narcisistă se poate exprima prin isterie, prin întreruperi psihologice concomitente, dezechilibru şi excese emoţionale, precum şi printr-o judecată alterată. După cum a arătat Will indignarea „campus-based” este o nouă industrie socială care converteşte prejudiciul imaginar şi reacţiile la afronturi închipuite. Un incident discutat pe larg a fost declanşat de o remarcă făcută de preşedinta Universităţii Harvard care a spus că, în câteva aspecte ale capacităţii umane, biologia influenţează destinul. Această idee a fost atât de supărătoare pentru un ascultător, încât preşedinta a trebuit să contacteze de urgenţă mijloacele media cele

mai importante.

În timp ce, la suprafaţă, o astfel de poveste este tragi-comică, consecinţele ei în raport cu societatea sunt destul de păgubitoare atunci când judiciarul validează deformarea victimologiei sub formă de realitate. Într-o societate în care oricine poate fi declarat cu uşurinţă, dintr-un capriciu, autorul vinovat, nimeni nu este sigur şi toată lumea este vulnerabilă, lipsită fiind de protecţia logicii, raţiunii, echilibrului şi respectăm tradiţionale a legii. Astfel, victimologia devine în mod operaţional o rachetă socială cu beneficii obţinute cu de-a sila, plus un egotism sancţionat şi exacerbat (inflamat) al pseudo- importanţei.

Spre deosebire de o garnitură din fler care nu spune „nu” când este atrasă de un câmp magnetic, spiritul uman este dotat cu capacitatea de opţiune şi îşi poate lua soarta în propriile mâini (voinţa spirituală). Prin înţelegerea naturii evoluţiei conştiinţei însăşi, iertarea şi compasiunea apar la observarea suferinţei şi angoaselor omeneşti care sunt consecinţele ignoranţei şi naivităţii.

SECŢIUNEA A TREIA – ADEVĂRUL ŞI LUMEA

Cap. 13 – Adevărul: Calea spre Libertate

Introducere

În realitate, suntem liberi în aceeaşi măsură în care suntem iluminaţi, deopotrivă la nivel individual, dar şi ca societate; dar, oare ce reprezintă adevărata libertate şi cum putem afla ce înseamnă ea? Toată lumea îşi închipuie că ştie răspunsul, dar oare e într-adevăr aşa? E oare libertatea un mod psihologic/emoţional de experimentare a vieţii, ori doar o formă de idealism

intelectual/politic sau un slogan atrăgător?

Chiar şi încercarea de a defini libertatea se dovedeşte o întreprindere mult mai complexă şi mai problematică decât pare la prima vedere. La fel ca în cazul adevărului, definirea termenului necesită apelul la context şi nu doar la conţinut, mai exact, reclamă răspunsul la întrebarea de unde apare (şi în ce condiţii) libertatea.

La o investigaţie mai atentă, problema e rezolvată prin descoperirea că există o întreagă scală de grade relative ale libertăţii şi că termenul se referă (din nou) şi la nivelurile calibrate ale conştiinţei, precum şi la diferenţa dintre experienţa interioară subiectivă versus condiţiile externe, deopotrivă reale şi percepute. Înţelegerea veritabilă a libertăţii reclamă experimentarea acesteia şi nu doar postularea ei. Operaţional, se poate spune că oricine e exact atât de liber cât crede şi acceptă el însuşi. Se poate pune şi întrebarea dacă libertatea e o fantezie imaginativă ori o realitate confirmabilă.

Definiţie

Dicţionarul ne spune că libertatea e o „stare de independent firească, privilegiată, autodeterminată şi negrevată de nicio constrângere”. Prin Constituţie, americanilor li se garantează „viaţa, libertatea şi căutarea fericirii” la care Preşedintele Roosevelt a adăugat cele patru libertăţi „libertatea cuvântului, libertatea religiei, libertatea de a nu suferi de sărăcie, libertatea da a nu suferi de frica faţă de lume”. (Cuvântarea către Congress, 6 ianuarie 1941). Vedem astfel că libertatea e definită în termenii apropierii

valorilor dezirabile şi îndepărtării celor indezirabile. Astfel, libertatea e definită în cuvinte ce reflectă dorinţele şi nevoile umane versus deprivare, respectiv ceea ce nu e dorit.

Devine rapid evident că, aşa cum e definită, libertatea e un fenomen pur subiectiv ce reflectă interfaţa între dorinţe şi gradul lor de îndeplinire, fiind, prin urmare, o stare relativă a experienţei. Devine totodată evident că o persoană care are puţine dorinţe şi aversiuni va resimţi o senzaţie de libertate interioară în majoritatea timpului, iar persoanele cu multe aversiuni, plăceri şi dorinţe se vor bucura rareori de libertate chiar dacă sunt înconjuraţi de abundenţă.

Astfel, maturitatea şi nivelul conştiinţei determină calitatea experienţei, care e personală; prin urmare, până la ce grad e obligată societatea să îndeplinească aceste aşteptări? E oare libertatea socială definită în termenii realizărilor ori oportunităţilor? E oare realist să aşteptăm ca societatea să-şi extindă limitele aşa încât nimeni să nu se mai simtă „inconfortabil”, şi măsura în care aceasta e o condiţie internă şi nu un factor social? Ar trebui oare ca legile să fie modelate după patologia problemelor neurotice şi disfuncţiile de personalitate? (Suntem liberi să nu ne simţim inconfortabil dacă dorim)

A înţelege relaţia dintre individ şi societate reclamă o reexaminare a însăşi minţii, din care apar visele, dorinţele şi aversiunile noastre. Unii oameni se simt constant inconfortabil doar pentru că sunt ceea ce sunt, având aşteptări infantile. Prin cercetări clinice, s-a descoperit că pe măsură ce o persoană calibrează mai jos de nivelul 200, scade şi experienţa interioară a libertăţii, iar la nivelul cel mai de jos al acesteia chiar

dispare. Corolarul e că experimentarea oportunităţii, dezirabilităţii şi libertăţii cresc exponenţial odată cu nivelul conştiinţei. Deasupra nivelului calibrat 540 libertatea e o realitate experienţială interioară constantă, independentă total de lumea exterioară. Odată cu evoluţia, succesul, fericirea şi libertatea devin stări interioare independente ce reprezintă daruri ale împlinirii Sursei propriei existenţe.

Libertatea ca produs al minţii

Deoarece libertatea experienţială (indiferent dacă e vorba de cea personală, socială ori politică) este o mentalizare emoţionalizată, se pot trage concluzii semnificative din înţelegerea practică şi non-tehnică a funcţiilor mentale, inclusiv a aşteptărilor.

Ca rezultat al evoluţiei, mintea nu e doar un „lucru” pe care îl deţinem cu toţii în mod egal, deoarece s-a descoperit că există de fapt două câmpuri energetice dominante ale mentalizării, fiecare fiind corelat cu un nivel calibrabil, dominant al conştiinţei ce reflectă un „câmp atractor” (aşa cum e definit de dinamicile non-liniare). Alinierea cu un atare câmp energetic al nivelului specific şi calibrabil al conştiinţei e consecinţa moştenirii genetice şi karmice, modificate de experienţă şi intenţie. Mintea poate fi astfel descrisă pe două niveluri primare care, la rândul lor, reflectă diferenţe în privinţa fiziologiei cerebrale şi a apariţiei

creierului eteric (energetic) al minţii superioare. Astfel, mintea inferioară e restricţionată la capacităţile unui creier fizic şi la neurochimia acestuia. O descriere a acestor două niveluri ale minţii e concordantă, totodată, cu experienţa umană şi cunoştinţele tradiţionale. Acestea pot fi rezumate după cum urmează:

Tabelul 1

Funcţionarea mintii – Atitudini	
Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	**Mintea superioară (nivel calibrat 275)**
Conţinut (ceea ce este specific)	**Conţinut + câmp (condiţii generale)**
Concret, literal	Abstract, imaginativ
Limitat în timp/spaţiu	Nelimitat
Personal	Impersonal
Formă	Semnificaţie
Concentrare asupra particularului	Generalităţi
Exemple exclusive	Clasă pe categorii-inclusiv
Reactiv	Detaşat
Pasiv-agresiv	Protectiv
Amintirea evenimentelor	Contextualizarea semnificaţiei
A plănui	A crea
Definiţie	Esenţă-Semnificaţie
Particularizare	Generalizare

Prozaic-Comun	Transcendent
Motivaţie	Inspiraţie, intenţie
Morală	Etică
Exemple	Principii
Supravieţuire fizică şi emoţională	Dezvoltare intelectuală
Plăcere şi satisfacţie	Împlinirea potenţialului
Acumulare	Creştere
A câştiga	A savura
Amintire	Reflexie-reflectare
A păstra-a menţine	A evolua
Gândire	Procesare
A denota	A implica
Timpul ca restricţie	Timpul ca oportunitate
Concentrare asupra prezentului-trecutului	Concentrare asupra prezentului- viitorului
Dominat de emoţii-dorinţe	Dominat de raţiune-inspiraţie
Blamare	Asumarea responsabilităţii
Neglijent	Disciplinat

Toate gradaţiile există între perechile contrastante ce reflectă intensitatea. De exemplu, există o diferenţă între, tânjire, dorinţa ambiţie („trebuie să am”) şi pretenţie, comparativ cu opţiunile pentru preferinţă, speranţă, alegere, favorizare sau acceptare. Diferenţierea unei singure calităţi poate exprima distincţia între crimă, furie, depresie şi suferinţă şi, pe de altă parte, satisfacţie, relaxare şi lejeritate în abordarea aşteptărilor.

Cercetările efectuate în domeniul psihologiei, psihiatriei, filosofiei şi proceselor cerebrale acordă prea puţină atenţie studierii atitudinilor, fapt surprinzător dacă ţinem seama de cât de importante uni acestea pentru fericirea, satisfacţia şi succesul omului. „Atitudinea” poate fi definită ca un set de obişnuinţe mentale, ce pun în legătură sinele perceput cu lumea

percepută, respectiv cu ceilalţi. În societatea noastră, atitudinile sunt studiate în cadrul aşa-numitului domeniu al „self-improvement” (îmbunătăţirii de sine), subiect pentru care există numeroase ateliere de lucru, precum şi o literatură impresionantă. Experienţa colectivă comună este aceea că aşteptările de la propria persoană, respectiv de la ceilalţi, se modifică odată cu creşterea şi maturizarea progresivă, de-a lungul evoluţiei spirituale. Astfel, câmpul cultural al creşterii atrage segmentul progresiv al societăţii, etichetat recent drept „creativ cultural” (Ray and Anderson, 2000). Ca un exerciţiu, simpla lecturare a următoarei liste de termeni contrastanţi are un efect de eliberare deoarece aduce în faţa conştienţei diferite opţiuni ce fuseseră trecute cu vederea.

Tabelul 2

Functionarea mintii — Atitudinile	
Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	**Mintea superioară (nivel calibrat 275)**
Nerăbdător	Tolerant
Pretenţie	Preferinţă
Dorinţă	Valoare
Supărare, tensiune	Calm, deliberare
Control	Abandonare
Utilitarism	Potenţial
Literal	(cuvânt cu cuvânt) Intuitiv
Orientat spre sine	Orientat spre ceilalţi
Supravieţuire personală, a familiei	Supravieţuirea celorlalţi
Constrictiv	Expansiv
Exploatare, folosire la maximum	Prezervare, creştere
Design	Artă
Competiţie	Cooperare
Atracţie	Estetică
Naiv, impresionabil	Sofisticat, informat

Vinovăţie	Regret
Pesimist	Optimist
Exces	Echilibru
Forţă	Putere
Deştept	Inteligent
Exploatarea vieţii	Servirea vieţii
Insensibil	Sensibil
Particularizare	Contextualizare
Declaraţie	Ipoteză
închistare	Deschidere
Terminal, definitiv, ultim	Germinativ
Simpatie	Empatie
Notare	Evaluare
Evitare	Acceptare
Copilăresc	Matur
Atac	Evitare
Critică	Acceptare
Condamnare	Iertare

Tabelul 2 ne revelează şi alte opţiuni şi posibilităţi ce vin în beneficiul conştienţei de sine. Atitudinile limitative au fost numite deficienţe de caracter, iar grupurile care sprijină creşterea spirituală au observat că aceste defecte încep să se diminueze imediat ce sunt recunoscute şi însuşite.

Beneficiul de a ne accepta defectele în loc să le negării presupune creşterea sentimentelor de onestitate faţă de propria persoană, respect şi securitate, acompaniate de o atitudine defensivă cu mult diminuată. O persoană cinstită faţă de ea însăşi nu e defel predispusă la a-i fi rănite sentimentele ori de a avea un dinte împotriva altora. Introspecţia onestă are drept beneficiu imediat reducerea suferinţei emoţionale reale şi potenţiale. O persoană e vulnerabilă la suferinţele emoţionale în mod direct proporţional cu gradul ei de autoacceptare şi conştienţă de sine. Când

oamenii îşi acceptă defectele, ceilalţi nu îi pot ataca aici. În consecinţă, ei se simt mai puţin vulnerabili din punct de vedere emoţional şi mai siguri pe ei. Majoritatea certurilor domestice provin din refuzul şi acceptării unor defecte minore de caracter, precum uitarea unei sarcini sau a unui alt detaliu minor, care constituie punctul de plecare al majorităţii conflictelor interpersonale. Cele mai neplăcute sunt nesfârşitele acuzaţii mutuale cu privire la lucruri mărunte pe care onestitatea şi maturitatea emoţională le-ar fi prevenit de la început. Mariajele deteriorate şi infracţiunile domestice pornesc de la chestiuni mundane, ce escaladează apoi, deoarece declanşează eul narcisistic pentru care *a avea dreptate cu orice preţ* reprezintă un aspect mai important decât însăşi viaţa.

Cheia creşterii lipsite de suferinţă rezidă în umilinţă, în smerenie, ceea ce presupune renunţarea la mândrie şi pretenţii, precum şi acceptarea failibilităţii ca pe o caracteristică umană normală – atât faţă de sine, cât şi faţă de ceilalţi. Mintea inferioară caută relaţii competitive, cea superioară le percepe mai degrabă cooperative. Mintea inferioară se implică alături de ceilalţi, cea superioară devine aliniată cu ceilalţi. Sintagma simplă *îmi pare rău* elimină majoritatea conflictelor fără suferinţă. A câştiga în viaţă înseamnă a renunţa la obsesia găsirii unui vinovat. Graţia e de departe mai puternică decât beligeranţa şi, desigur, e mai bine să ai succes decât să învingi. (Dealtfel, puţină umilinţă sinceră ar fi salvat o mare celebritate de la condamnarea la închisoare).

Tabelul 3

Funcţionarea mintii – Atitudinile

Mintea inferioară (nivel calibrat 155)	Mintea superioară (nivel calibrat 275)

În gardă	Prietenos, caritabil
Cinic	Optimist
Suspicios	Încrezător
Egoist	Atent
Zgârcit	Generos
A calcula	A plănui
Instabil	Stabil
Pretenţios	Uşor de mulţumit
Strâns la pungă	Adecvat nevoilor
A insista	A cere
Exces	Echilibru
Obraznic	Politicos
Extrem, excesiv	Dotat cu arta compromisului
Grabă	Continuarea drumului
Avariţie	Banii nu sunt totul
Plăcere	Dorinţă
Nerecunoscător	Apreciativ
Desconsiderare	Compliment
Condamnare	Dezaprobare
Sexist	Umanist
închistat	Progresiv
Axat asupra propriei persoane	Preocupare pentru lume şi
Oportunist	Adecvat planului vieţii
Vulgar	Subtil
A te complace	A te îmbunătăţi
Invidie	Apreciere, respect
Morocănos, ursuz	Simţul umorului, candid

Respectul de sine provine din onestitatea faţă de sine şi permite eliminarea atitudinii păguboase de inflamare a eului, precum şi focalizarea acestuia asupra unor aşteptări nerealiste. Într-o copilărie normală, jocurile specifice vârstei, tachinarea şi glumele sprijină procesul maturizării şi diminuează suprasensibilitatea şi sentimentul de a fi lezat atunci când eul nu şi-a satisfăcut dorinţele. Copiii se jignesc uneori între ei, dar învaţă să treacă peste în loc adopte o atitudine

defensivă şi nevrotică.

Secretul succesului este că e foarte simplu să-i schimbi pe ceilalţi prin simplul fapt de a te schimba pe tine. E oare New York-ul un oraş rece, dur, împietrit ori unul prietenos şi afabil? Aceasta nu depinde de cum anume sunt locuitorii din New York, ci cum suntem noi. O persoană evoluată consideră New York-ul un oraş prietenos şi cald. Una imatură îl vede rece şi respingător, deoarece lumea oglindeşte reflecţia propriilor noastre percepţii proiectate.

Succesul e rezultanta automată a atitudinilor constructive şi simple, bazate pe bunul simţ comun, precum a arătat Jack Cornfield ni *The Success Principles* – Principiile Succesului (2004). Procesul nu e dificil, ci foarte agreabil şi motivant. Succesul e, mai curând, consecinţa principiilor celor mai simple.

Dezvoltarea minţii superioare e sprijinită puternic de expunerea încă de la o vârstă fragedă la estetică, în special muzică clasică, teatru, balet şi natură, ca şi de experienţa unei educaţii religioase (chiar dacă aceasta va fi respinsă ulterior în viaţa matură), toate acestea având o influenţă pozitivă asupra dezvoltării modelelor energetice interconectate şi a configuraţiilor neuronale în creierul fizic.

Libertatea şi eul

Fundamentul războiului, crimei şi al tuturor conflictelor sociale, inclusiv al genocidului, a fost diagnosticat ca provenind din esenţa eului însuşi, mai ales a eului infantil, cu toate dorinţele sale urgente, protestele vocale şi aşteptările nerealiste. Odată cu maturizarea, grandiozitatea eului („bivolul neîmblânzit” din cunoscutele picturi Zen omonime) devine mai

tăcută şi mai uşor de strunit. Evoluţia conştiinţei psihologice se desfăşoară prin intermediul câtorva mecanisme diferite, după cum urmează:

1. **Represiune**: Pornirile primitive sunt reprimate, ulterior negate, iar apoi proiectate asupra altora (paranoia socială).

2. **Abandonare şi sublimare**: Printr-o educaţie adecvată, pornirile narcisiste primitive sunt abandonate în favoarea unor dualităţi pozitive precum dragostea, acceptarea şi identificarea cu părinţii care oferă sprijin şi cu persoanele cu autoritate.

3. **Complacerea**: Aceasta e o cale de evitare a maturizării şi reprezintă continuarea primitivismului, deoarece numai egocentrismul e suprimat, în timp ce atitudinea narcisistă interioară de „copil mare” persistă. Rezultatul rezidă în a percepe orice neglijare a dorinţelor interioare drept arbitrară ori ca rezultat al urii şi al tendinţelor autoritare, atitudine de natură să genereze resentiment, rebeliune şi imaturitate persistentă. Această dualitate conduce de asemenea la distorsiuni serioase ale realităţii, precum disocierea evenimentelor pe modelul victimă/făptaş, care este proiectat apoi asupra societăţii cu consecinţe extrem de serioase. Şi tocmai această separare a eului narcisist a costat vieţile a mai bine de 100 milioane de oameni în ultimul secol.

Astfel, eşecul maturizării conduce la disfuncţii patologice de personalitate, printre care se numără criminalitatea, dizidenţa politică cronică şi egomania tiranilor şi dictatorilor ce-şi ucid deopotrivă concetăţienii şi membrii propriei familii.

Libertate versus Infantilism

Eul infantil consideră în mod greşit libertatea ca fiind un libertinism indulgent şi o recompensă imediată a hedonismului nemanifestând niciun interes pentru ceilalţi. Într-o formă atenuată, această persoană încearcă, în mod constant, să forţeze lucrurile şi să răstoarne toate restricţiile. Tot eul se îndreaptă către aşteptări nerealiste, ce susţin ideea că nu ar trebui să existe nici un fel de consecinţe pentru încălcarea restricţiilor. Această aspiraţie, indusă artificial, e foarte des întâlnită azi printre adolescenţii care au fost inoculaţi cu idea că sunt victime şi, în consecinţă, nu sunt răspunzători pentru abaterile sociale, fapt ce conduce la atitudini dăunătoare (aşa cum a menţionat şi Bill Crosby, care a observat că adolescenţii sunt victimele unei politici de spălare a creierului şi de inducere a „victimizării”).

Extremismul antrenează în cele din urmă o reacţie contrară după cum au descoperit recent o serie de „voci îndrăzneţe” ale presei. Abuzul şi exploatarea non-integră a binelui sunt dăunătoare pentru că violează cerinţele de bază ale supravieţuirii şi structurii sociale. Exploatarea libertăţii conduce la pierderea acesteia.

Frustrarea eului narcisist conduce în cele mai multe cazuri la ură, care, în societatea actuală, este exprimată liber şi descins împotriva oricăror personalităţi şi instituţii oficiale. Din punct de vedere politic, eul infantil este ateu şi anarhist, ceea ce conduce către paranoia şi către o distorsiune perceptivă foarte întâlnită: aceea de a observa toate situaţiile din perspectiva făptaşului / victimei. În ultimele decenii, absenţa dezvoltării sociale a fost lăsată în sarcina generaţiei egocentrice a anilor ’60, pentru care era *„cool”* să faci paradă de toate convenţiile sociale. Partea mai puţin pozitivă a acestei

decizii a constat în naivitatea unei poziţii ce ignoră consecinţele care, aşa cum s-a descoperit, pot fi chiar foarte grave, pentru că pot include moartea sau închisoarea pe viaţă.

Aşa cum s-a explicat în capitolul dedicat evoluţiei vieţii pe şi această planetă, cele mai timpurii forme de viaţă au fost de la origine „lacome”, iar, la fiinţele umane, acest lucru persistă ca o permanentă foame/poftă/dorinţă insaţiabilă. Persistenţa eului narcisist în perioada adultă conduce la conturarea unei personalităţi nemulţumite şi care, în esenţă, se simte „dezavantajată”, privată. Vanitatea interioară nu poate fi satisfăcută, ceea ce conduce la o sensibilitate la afronturi reale sau imaginare. Astfel, căutarea statului, gelozia şi invidia sub forma răutăţii şi a bârfei sunt atribute sociale ce-i caracterizează pe cei care „te înjunghie pe la spate” sau „suflă” secrete mai mult din răutate decât din integritate. (Contextul face diferenţa). În consecinţă, astfel de persoane nu sunt incapabile de loialitate şi nu ezită defel când este vorba să-i vândă pe alţii şi să le înşele încrederea. Aceeaşi psihodinamică se aplică şi celor care se ridică chiar împotriva propriei lor ţări, a colegilor sau camarazilor de arme.

Faptul că ostilitatea faţă de autoritate (parentală) face parte integrantă din tendinţele politice actuale este exemplificat prin devalorizarea progresivă a autorităţii parentale legale care, acum, devine înlocuită de programe şcolare sponsorizate de guvern, cum ar fi cele referitoare la sexualitate, etică, etc. Acest lucru este caracteristic pentru orice fel de totalitarism în cadrul căruia programarea impusă copiilor înlocuieşte funcţiile parentale tradiţionale (de exemplu, tineretul hitlerist, China lui Mao şi militanţii islamici) Copiii sunt

programaţi în mod deliberat în spiritul „noii gândiri” şi a unor atitudini politici şi sociale. În consecinţă, statul înlocuieşte rolul parental şi stabileşte regulile. Pentru că tinerii sunt vulnerabili şi maleabili, ei sunt de cele mai multe ori în vizorul celor care luptă pentru putere, de la Mullah-ul islamic până la presupuşii „liberaţionişti”, toţi căutând, de fapt, să deţină controlul, hrănind în acest sens naivitatea tineretului.

La maturitate, viaţa socială este percepută ca o balanţă de compromisuri în care impulsurile animalice sunt sublimate în favoarea câştigurilor superioare, cum ar fi dragostea, protecţia succesul, respectul, stima de sine şi libertatea personală. Dacă o barieră sau o regulă socială/legală este restrictivă sau protectoare, acest lucru constituie mai degrabă reflectarea unui punct de vedere decât a realităţii exterioare. Astfel, societatea reflectă ignoranţa colectivă, dar şi înţelepciunea colectivă care, adeseori, se obţine cu preţul unor mari suferinţe sau dureri. Înfrânat de societate, eul narcisist este ca un motor fără volan şi, odată cu vârsta, el începe să înţeleagă că poliţia, legile, etica, raţionalitatea şi moralitatea oferă adevărata libertate prin negarea substitutului iluzoriu al lipsei de răspundere şi al iresponsabilităţii.

Pe tărâmul intelectului, infantilismul consideră raţiunea, logica, moralitatea şi logica ca pe nişte impuneri şi restricţii arbitrare şi autoritare şi, în consecinţă, acest sub-nivel al societăţii glorifică nelegiuirea, cultura ilegalităţii şi vulgaritatea. Astfel anarhistul devine un erou şi, ca o consecinţă a acestei perspective sunt defăimate estetica şi frumuseţea. Eul este inteligent şi poate raţionaliza motivaţiile infantile ale urii şi violenţei sale. fie detaşându-se de Divinitate,

fie, în mod paradoxal, justificând masacrarea altora în „numele lui Dumnezeu”, de exemplu Jihadul.

Visul despre „Libertate” al Id-ului

Eul infantil şi orgolios „pretinde”, se simte în mod grandios „autorizat”, este indignat în legătură cu nerespectarea „drepturilor sale şi se aşteaptă să-i fie tolerată auto-indulgenţa fără consecinţe şi responsabilităţi. Prin urmare, structura socială este considerată în general ca un mare generator de impulsivitate. În esenţa sa, eul este un anarhist, un ateu, un exhibiţionist rebel care consideră viaţa o nesfârşită orgie romană ce include abandonul şi uitarea de sine induse artificial, precum şi sexualitatea perversă, polimorfă ce permite abuzarea celor naivi şi vulnerabili. Chiar şi copiii sunt scutiţi de restricţii, iar victimizarea lor ar trebui să fie aprobată de societate şi chiar legalizată prin sofismul declaraţiei că o astfel de atitudine de prădător este scuzabilă pe motiv că reprezintă o formă a libertăţii de exprimare (de exemplu, pornografia cu copii). Aceleaşi procese ale minţii încearcă să schimbe înţelesul termenului „discurs liber” în aşa fel încât să însemne „exprimare” şi „comportament” total libere. Astfel, lupul este deghizat în blana de oaie a unui slogan politic.

Ceea ce identifică esenţa eului narcisist este incapacitatea sa şi refuzul de a accepta responsabilitatea personală, oricare cerere de acest fel fiind respinsă zgomotos, pe motiv că ar fi opresivă. Acest lucru hrăneşte falsul drept de a fi „victimă” şi deformează realitatea şi aşa fel încât să apară percepţia victimizării. La acest punct, discernământul social devine ezitant în faţa unui baraj de propagandă

care face neclară diferenţa dintre progres şi regres. El nu poate să discearnă între progres şi degenerare, în ciuda exemplului pe care-l dă istoria, prin faptul că toate marile imperii s-au destrămat din interior, din cauza decăderii morale şi nu atât în urma unor agresiuni venite din afară. Raţiunea pentru care se întâmplă acest lucru este evidentă – deoarece nivelul calibrat scade, se prăbuşeşte şi nivelul puterii; în consecinţă, structura interioară pentru supravieţuire se pierde, atât la nivel individual, cât şi colectiv.

La maturitate, autoritatea încetează să mai fie percepută exclusiv ca „personajul negativ”, iar infractorii pe post de victimă; dimpotrivă, autoritatea ca reprezentare socială este considerată protectoare. Pentru infractor, poliţia este duşmanul; pentru cei care respectă legea, poliţia este un prieten. Oamenii integri se simt mai în siguranţă dacă ştiu că evenimentele publice sau străzile se află sub supraveghere video, dar o persoană vinovată, incorectă (din cauza manifestărilor înnăscute de paranoia care însoţesc astfel de atitudini), este împotrivă şi detestă supravegherea publică, pe care -o resimte ca pe o încălcare a „drepturilor” sale. Camerele de supraveghere sunt parte integrantă din societatea de azi şi există din cauza personalităţilor narcisiste care abundă în această societate. Cazinourile şi magazinele universale au sisteme de supraveghere la fel de sofisticate ca şi agenţiile guvernamentale de investigaţii – şi uneori chiar superioare.

Narcisismul este esenţialmente paranoic şi, în consecinţă, încearcă în mod constant să se ascundă, ceea ce constituie o absurditate în lumea computerizată din ziua de azi, în care sunt create dosare detaliate asupra fiecăruia dintre noi, disponibile în lumea

întreagă. Orice detaliu al vieţii noastre „personale” este automat dezvăluit ca o pistă cumulativă care conduce către orice fel de cumpărături, căutări pe internet, tranzacţii financiare, rata dobânzii politică, educaţie etc. Toată lumea trăieşte într-un spaţiu public, iar protestatarii apar pur şi simplu pe Internet catalogaţi ca atare.

Proiectarea unei percepţii distorsionate are consecinţe dezastruoase atunci când grupurile de presiune politică abuzează de ea în cadrul agenţiilor guvernamentale. Dezastrele actuale din America şi din alte părţi ale lumii, care afectează ambasadele şi operaţiunile militare americane, constituie consecinţe neintenţionate ale unei constrângeri bine intenţionate, dar naive şi lipsite de realism, asupra agenţiilor importante, diminuând capacitatea lor de funcţionare în procesul de protecţie a vieţii şi a bunăstării cetăţeneşti. Istoric vorbind, aceeaşi naivitate l-a orbit şi pe secretarul de război Stimson (nivel calibrat 180) cu privire la mişcările Japoniei înainte de cel de al doilea război mondial; un alt eveniment similar, creat de lipsa de realism, e cel de care a dat dovadă Neville Chamberlain (nivel calibrat 185), care, după ce l-a întâlnit pe Hitler, s-a întors în Anglia cu sloganul „Pace în vremurile de noastre”. (Hitler şi-a bătut joc de „stupiditatea” lui). Cedarea în faţa terorismului este calibrată la nivelul 155. Acest lucru este privit cu dispreţ şi este considerat o laşitate, invitând la agresiune (de exemplu, mentalitatea animalică a haitei de lupi). Sub nivelul calibrat 200, cei puternici îi atacă pe cei slabi; peste nivelul 200, cei puternici îi protejează pe cei slabi.

Lipsa de responsabilitate este, de asemenea,

demonstrată de poziţionalităţile apologeţilor care simpatizează cu persoanele cele mai decadente şi periculoase din lume, în loc să fie de partea victimelor evidente ale acestora. Mintea inferioară devine astfel unealtă a eului narcisist, a cărui patologie în acţiune este atât de severă, încât nu poate să facă diferenţa între un megaloman mesianic care este calibrat la nivelul 60 şi un om de stat integru calibrat la nivelul 460 (spre comparaţie, eşecul de a diferenţia între un câine prietenos şi dragonul Komodo). Astfel, eul infantil urăşte societatea în general, dar în mod special instituţiile sale reprezentative cum ar fi guvernele, şcolile, industria, capitalismul, instituţiile comerciale de succes, marile corporaţii, şi pe adevăraţii câştigători ai vieţii, oamenii de succes (Gibson, 2004).

În experienţa psihanalitică devine rapid evident că atitudinea cuiva împotriva autorităţii îşi are rădăcina în fanteziile şi experienţele infantile în care figura tatălui este percepută fie ca ameninţătoare (urâtă şi temută), fie protectoare şi corectă (de încredere). În consecinţă, orice autoritate devine impregnată de atitudinile proiectate şi, fie ne alăturăm şi sprijinim structura, fie devenim nemulţumiţi şi revoluţionari, în funcţie de succesul sau eşecul rezoluţiei conflictului/complexului inconştient. Aceste atitudini emoţionale inconştiente au fost observate la pacienţi, pe o perioadă mai mare de 50 de ani, în practica de psihiatrie clinică. Mintea îşi proiectează în mod automat propriile imagini şi sisteme de convingeri deformate asupra altora. Fenomenul este în mod subiectiv foarte real din punct de vedere emoţional şi are loc spontan, fără nici un fel de îndemn şi interpretare din partea psihanalistului (transferare). Bineînţeles, însuşi complexul lui Oedip a fost

demonizat, iar Freud a fost „demitologizat” de toţi aceia care nu şi- au rezolvat propriul complex oedipian, pe care, în consecinţă, l-au proiectat asupra societăţii în loc să devină conştienţi de existenţa lui. Valoarea primară a înţelegerii psiho-dinamicii nu rezidă în teoria
complexului lui Oedip, ci în înţelegerea mecanismelor eului prin care acesta rezolvă conflictul.

Ca fapt divers, este interesant de notat cât de importante pot fi pentru societate consecinţele „complexului lui Oedip nerezolvat”. În şcolile de filozofie germane importante de la începutul anilor 1800, Hegel a fost vocea şi autoritatea cea mai respectată. Deşi Marx a fost un discipol timpuriu, el a respins figura paternă a lui Hegel, mai ales principiul primar al Absolutului (calibrat la nivelul 570). De fapt, Marx a respins, într-un spirit de competiţie, capacitatea esenţială de înţelegere a lui Hegel şi a înlocuit-o cu o teorie dualistă care calibrează la nivelul 130 şi care, în consecinţă, a fost foarte atrăgătoare pentru adolescentul rebel din rândul revoluţionarilor. Confuzia dintre progresist şi revoluţionar persistă până în ziua de azi şi poate că este păcat că nu există astăzi un partid politic „progresist” ca atare, cu adevărat integru. (Acesta a calibrul la nivelul 360 în Vestul Mijlociu al SUA între anii 1930 şi 1940).

Trebuie menţionat că egoismul generat de statutul de celebritate constituie adesea drumul alunecos care conduce la prăbuşirea unor politicieni, dictatori, foşti guru şi dizidenţi politici pentru care Karl Marx (cal. 130) reprezintă eroul cultural. „Dacă prin *roadele* lor îi vom putea cunoaşte”, atunci consecinţele dezavantajoase ale nivelului calibrat la 180, constituie poate cea mai

mare ameninţare pentru toate societăţile şi chiar pentru întreaga lume, pentru că pseudo-plauzibilitatea şi uşurinţa de a se propaga se bazează pe inocenţa minţii umane şi pe lipsa ei de dezvoltare şi maturizare în cadrul populaţiei lumii (78% în lumea întreaga şi aproximativ 50% în America).

Libertatea şi creierul

În procesul de dezvoltare, comportamentele învăţate, influenţează dezvoltarea conexiunilor neuronale din creier şi cortexul cerebral. Acest lucru continuă şi mai târziu în viaţă. O deprindere specifică, cum ar fi aceea de a învăţa să jonglezi, conduce în condiţii experimentale la dezvoltarea neuronilor şi la o complexitate a interconexiunilor acestora, ca şi la dezvoltarea masei unor zone specifice din creier. Neutilizarea deprinderii conduce către o diminuare progresivă a numărului de neuroni şi a masei creierului, ceea ce confirmă zicala „ce nu se utilizează, se pierde”. Acesta este un principiu cu o semnificaţie din ce în ce mai mare pentru întârzierea declinului la vârste înaintate, dar este foarte important şi în alterarea dezvoltării intelectuale a copiilor care nu frecventează şcolile şi a acelora care sunt neglijaţi de părinţi.

Alterarea configuraţiei neuronale apare ca o consecinţă a eşecului în ceea ce priveşte rezultatele socializării şi ale maturizării; astfel, sunt reţinute configuraţiile primitive care împiedică testarea realităţii şi dezvoltarea unui model neuronal mai complex şi a conexiunilor fundamentale pentru dezvoltarea minţii superioare. Luarea în derâdere a conştienţei spirituale şi a socializării pornirilor instinctuale are ca rezultat apariţia unor tendinţe primitive, aşa cum s-a menţionat

într-un capitol precedent. Un creier mai puţin dezvoltat şi un nivel corespunzător al minţii înseamnă că instinctul animalic continuă să domine. Sofismele raţionalizate ale minţii inferioare caută, în consecinţă, să schimbe societatea şi nu pe sine. Această minte sub-dezvoltată, mai primitivă, se revoltă astfel împotriva oricărui raţionament adevărat şi încearcă să-şi consolideze poziţia slabă prin convertire sau intimidare.

Libertate versus Sofism

Sofismul îşi are rădăcinile în vechea Grecie, unde a fost predat viitorilor politicieni ca formă a retoricii de persuasiune, sub deghizarea subtilă a unui program secret. Instruirea consta într-o formă de propagandă, prezentând un argument plauzibil şi convingător, dar bazat pe informaţii distorsionate, care ar scăpa cu iscusinţă detectării celui mai puţin instruit.

Joseph Goebbels a fost expertul cel mai cunoscut din timpurile recente care a fost capabil să convingă o întreagă populaţie să renunţe la viaţă pentru sofismele care au justificat agresiunile celui de al Treilea Reich. Raţiunea pentru anexarea nazistă a Austriei şi invadarea ulterioară a Europei s-a bazat pe distorsiunea dualistă a realităţii făptaş/victimă, dar cu roluri inversate. Sofismul lui Hitler a fost faptul că el şi-a propus „să îndrepte greşelile” din Tratatul de În Versailles. Tratatul de la Versailles a cerut daune Germaniei pentru delictele sale sălbatice şi pentru distrugerile făcute în primul război mondial, care în nici un caz nu pot fi considerate ca fiind rezultatele unui comportament inocent. Eul infantil nu se aştepta la nici un fel de consecinţe pentru ravagiile făcute şi a fost indignat atunci când i s-a cerut să se dea socoteală

pentru acestea. De aceea, aşa cum se întâmplă în cazurile de paranoia, eul infantil s-a gândit să se răzbune pentru nedreptăţile imaginare. Pentru cei infantili, orice responsabilitate sau despăgubire pentru consecinţe este considerată o nelegiuire.

Astfel, extremele poziţionalităţilor politice, fie că e vorba de extrema dreaptă sau stângă, calibrează extrem de jos şi reprezintă egocentrismul minţii inferioare (care, aşa cum am mai arătat şi la celelalte niveluri de calibrare, au o audienţă potenţial numeroasă). Conflictul cultural poate fi astfel contextualizat ca fiind principal între reprezentările minţii inferioare în raport cu cele ale minţii superioare, ce prezintă paradigme total diferite faţă de realitatea şi aşteptările sociale. În consecinţă, extremiştii de stânga consideră tradiţia, etica, moralitatea şi integritatea intelectuală ca fiind elemente fasciste, iar extrema dreaptă etichetează stânga drept trădătoare. În consecinţă, percepţia este un produs al fiziologiei creierului, al prezenţei sau absenţei unui creier „eteric”, al maturităţii, al nivelului calibrat al conştiinţei şi al evoluţiei spirituale, toate acestea fiind colectiv în acord cu evoluţia generală a conştiinţei umanităţii însăşi.

Realitatea Libertăţii şi a Fericirii

Exact aşa cum tot ceea ce este distrugător are o sursă comună şi fericirea, succesul, sănătatea şi pacea au o sursă comună, şi anume aceea a adevărului spiritual şi a integrităţii.

Fiecare este potenţial liber să fie liber. Este doar o chestiune de a alege sau nu calea adevărului până la a ajunge să descoperi că acesta este identificabil,

previzibil şi confirmabil. În loc de a invidia şi urî succesul, oamenii cu adevărat de succes îl imită, îl copiază şi se identifică cu el, dezvoltându-i modelul. A-ţi asuma responsabilitatea pentru propriile acţiuni şi pentru consecinţele acestora este, în sine, o atitudine extrem de puternică, ce ridică nivelul calibrat al conştiinţei peste valoarea 200.

O calitate extrem de valoroasă pe care o acumulează persoanele evoluate spiritual de-a lungul dezvoltării lor este capacitatea de a înţelege propria conştiinţă ca pe o influenţă decisivă care hotărăşte tot ce se întâmplă în viaţa cuiva.

Un alt principiu operativ, a cărui recunoaştere conduce la respectarea în mai mare măsură a poziţionalităţilor, este acela că mintea, conştient sau inconştient, are tendinţa de a exprima ceea ce se află în ea. Este foarte util să înţelegem că ciocolata nu este duşmanul sau opusul vaniliei, ci reprezintă doar o alternativă contrastantă a acesteia. De asemenea, este bine să recunoaştem că eul infantil, care se ascunde discret în interior, e foarte lacom, sperând constant la obţinerea laudelor şi bunurilor, fiind obsedat să aibă întotdeauna „dreptate”, deşi hrăneşte în acelaşi timp „relele”, nemulţumirile”, nedreptăţile şi ranchiuna. Nu este nevoie de foarte multă reflexie pentru a ne da seama că eul obţine multă energie şi beneficii din poziţionalităţile negative şi că evoluţia spirituală este mult accelerată prin disponibilitatea de a renunţa la aceste recompense îndoielnice în schimbul unui câştig real.

Calea spre libertate şi fericire

Calea ieşirii din ghearele eşecului, nefericirii, lipsei, dorinţei, maniei şi depresiei e uimitor de simplă. Viaţa e comparabilă cu un voiaj pe mare în cadrul căruia o modificare cu un singur grad a busolei va genera devieri de sute de mile în punctul terminus. Instrumentul cel mai puternic, aflat întotdeauna înlăuntru, e voinţa spirituală însăşi, care, dacă e setată ferm, va înfrunta şi depăşi orice obstacol. Voinţa spirituală e totodată cea care determină succesul. Din perspectiva experienţei subiective, dar şi în urma unei practici clinice şi spirituale de mulţi ani, s-a confirmat faptul că voinţa spirituală e factorul primordial ce determină atât cursul acestei vieţi, cât şi pe cel al conştiinţei înseşi, de-a lungul unor perioade mari de timp, drum numit îndeobşte karma (afirmaţie calibrată la nivelul 1000).

Prin intermediul unei decizii simple, imposibilul devine posibil. Astfel, putem abandona iluzia egoistă conform căreia progresul spiritual ar fi dificil, dar trebuie s-o facem singuri, din proprie voinţă. Astfel, iluzia lipsei dispare şi ne vin în ajutor energii puternice, menite a ne sprijini progresul. Acesta e acompaniat acum de plăcerea dată de o stimă de sine sporită, lumea părând în mod magic a fi un loc prietenos şi bun. Reacţiile neurochimice ale cierului se schimbă şi ele într-o direcţie pozitivă, şi asemeni unui fluture eliberat din cocon, mintea eterică iese la iveală drept consecinţă a aportului de energie spirituală (kundalini), iar experienţa asupra lumii şi vieţii începe să se transforme.

Se va descoperi cu acest prilej că eul constă dintr-o

serie de cărămizi interconectate şi că deplasarea, chiar şi a uneia singure, are darul de a şubrezi întregul edificiu, care se prăbuşeşte sub propria-i greutate. Chiar şi un efort mic în aparenţă poate genera efecte semnificative, cei interesaţi descoperind că un simplu zâmbet poate schimba în totalitate viaţa cuiva. Miile de oameni care urmează această cale a îmbunătăţirii spirituale confirmă realitatea acestei descoperiri.

Redăm în cele ce urmează o listă de atitudini ale câştigătorilor, de o simplitate extraordinară şi care au darul de a genera beneficii însemnate pe termen lung. Viaţa trăită în câmpurile energetice aflate în zona nivelului 200 e foarte diferită de cea situată sub nivelul 180 al conştiinţei.

Fundamentul spiritual	Partea				
Disponibil	265	Senin	210	Muncitor	200
Echilibrat	305	Echitabil	365	Sănătos	360
Bun, blând	225	Etic	305	De ajutor	220
Calm	250	Corect	305	Onest	200
Politicos	295	Credincios	365	Onorabil	255
Reţinut	255	Ferm	245	Uman	260
Cordial	255	Flexibil	245	Umil	270
Decent	295	Prietenos	280	Idealist	295
De	250	Natural	255	Amabil	220
Harnic	210	Bucuros	335		
Diplomat	240	Fericit	395		

Tabelul de mai sus revelează calităţile ce au fost valorizate şi sprijinite de-a lungul istoriei de către toate societăţile de succes. Calea spre conştienţa spirituală e sprijinită de faptul că motivaţiile mai înalte sunt întărite de energiile ce reflectă puterea, în vreme ce poziţiile egoiste sunt slabe, limitative şi extenuante. Şi, aşa cum calităţile negative sunt interconectate între ele, şi cele pozitive fac acelaşi lucru, aşa încât progresul într-un

domeniu generează îmbunătăţiri surprinzătoare şi în altele, care nici măcar n-au fost adresate conştient. În vreme ce calităţile negative sunt polarităţi şi, prin urmare, declanşează propriile contrarii, realităţile întâlnite deasupra nivelului 200 nu cunosc defel noţiunea de contrariu. Astfel, „neprietenos” nu înseamnă opusul „prieteniei”, ci numai absenţa acesteia.

Progresia prin nivelurile pozitive devine habituală, facilă, un mod de viaţă – în şi prin sine. Se descoperă că fiecare nivel al conştiinţei reprezintă un câmp de putere; prin urmare, cel pe care-l alegem pentru a ne alinia cu el ne influenţează invizibil calitatea vieţii. Experienţial,

descoperim de ce „bogatul devine tot mai bogat, săracul tot mai sărac”, de ce „cine se aseamănă se adună” Şi, desigur, de ce dacă „ne băgăm în troacă ne mănâncă porcii”. Într-un final, înţelegem că a sta în compania învingătorilor înseamnă a primi beneficii de la câmpul general Şi a ni-l apropia prin osmoză. Înţelegem apoi că frumuseţea e o calitate esenţială Şi profund subiectivă.

Din cercetarea conştiinţei putem afirma că adoptarea unei atitudini invită imediat întregul câmp asociat al conştiinţei, ce începe să domine gândurile şi personalitatea pe nesimţite. Ceea ce considerăm a fi gândurile noastre sunt de fapt numai gânduri obişnuite unui anumit câmp energetic şi, în plus, descoperim că nu sunt defel personale. E preferabil să evităm negativitatea decât să ne opunem acesteia, rezistând totodată tentaţiilor de a ne juca cu focul pe ideea că nu ne vom arde. Câmpurile non-integre ale conştiinţei conţin programe seducătoare ce sunt extrem de viclene. Acestea s-au distilat şi rafinat de-a lungul secolelor, fiind prin în mare disimulate în prezentări atractive, Iisus Hristos ne-a învăţat să nu opunem rezistenţă celor negative, ci să le evităm. Atât cercetarea, cât şi experienţa clinică extensivă demonstrează că nu e posibil să ne jucăm cu focul non-integrităţii fără să ne ardem; prin urmare, cei conştienţi spiritual învaţă să discearnă ceea ce e o iluzie. Cei care exploatează şi realizează profituri mari au învăţat cum să transforme într-un avantaj naivitatea, precum şi cum să rafineze strălucirea iluziei făcând-o extrem de seducătoare, după cum stau lucrurile în prezent cu o

mare parte a massmedia şi entertainment-ului.

Loial	345	Afabil	275	Sănătos	300
Matur	280	Politicos	245	Simţul	
Modest	245	Pozitiv	225	umorului	345
Moral	200	Protector	265	Sensibil	240
Amabil	255	Raţional	405	Stabil	255
Normal	300	De încredere	290	Suportiv	245
Deschis	240	Respectabil	250	Meditativ	225
Ordonat	300	Respectuos	305	Tolerant	245
Răbdător	255	Responsabil	290	Cald	205
Persistent	210	„Sarea pământului”	240	Înţelept	385
Plăcut	220				

În vreme ce o persoană frenetică se va îneca, una mai evoluată învaţă să plutească. Câmpul atotputernic al conştiinţei reprezintă marea ce sprijină progresul spiritual. Tocmai puterea acestui câmp înlătură însăşi posibilitatea morţii. Omul a intuit aceasta încă din zorii civilizaţiei, fiind conştient că viaţa nu poate fi eradicată, ci poate doar să-şi schimbe forma, (afirmaţie calibrată la nivelul 1000).

Alegerile determină consecinţele, acesta fiind un mecanism într-adevăr impersonal ce operează automat, deoarece câmpurile energetice sunt invitate ca o consecinţă a alegerii. Prin alegerile sale, un individ se aseamănă cu o masă de pilitură de fier a cărui poziţionare în cadrul câmpului reprezintă consecinţa directă a propriilor decizii. Acceptarea acestei realităţi e simultan înălţătoare şi eliberatoare. În acelaşi timp, produce frică şi consternare. Prin urmare, singura libertate reală în univers e libertatea de alegere, care reprezintă un dar primit de omenire. Se înţelege apoi că singurii răspunzători de soarta noastră suntem chiar noi (nivel calibrat 700). Acceptarea acestui adevăr general aduce cu sine puterea de u rezolva o situaţie înlocuind atitudinea neproductivă de complacere în speranţe

deşarte.

Ceea ce înspăimântă cu adevărat oamenii în privinţa realităţii spirituale este că ea ne pune în faţă adevărul că propriul destin depinde numai de faptele şi alegerile noastre. Raiul şi iadul suni rezultatul şi consecinţa propriilor alegeri; prin urmare, cheia libertăţii trece prin graţia moştenirii karmice a întregii omeniri, guvernate de Voinţa Divină.

Filosofi şi filosofii			
Altruism	435	A. Greenspan	400
Aristotel	498	Heritage Foundation	265
Autoritate	400	Hobbes, Thomas	475
Marii Avatari, învăţători	1000	Hoffer, Eric	505
		Umanism	365
Ayers, A. J.	475	Husserl, Edmund	499
Bacon, Roger	460	Idealism	200
Behaviorism	400	Imperialism	200
Cercetaşii (Legile)	455	Intelectualism	395
		Kierkegaard, Soeren	410
Cercetaşii (Jurământul)	450	Laissez-faire	305
		Pozitivismul Logic	380
Burke, Edmund	410	Mach, Ernst	490
Capitalism (Filosofia)	340	Malthus, Thomas	204
Carnap, Rudolf	485	Moralitate	405
Chivalry	465	Institutul Naropa	405
Fundamentalismul creştin	205	Neoconservatism „New Deal”	395
Colectivism	200		
Comte, Auguste	485	(Preş. Roosevelt)	340
Conservatorism	405	Poziţia politică a NRA	205
Dewey, John	455	Obiectivism	400
Eagle Scout	460	Ockham, William de	535
Emerson, Ralph Waldo	485	Optimism	295
Empirism	475	Orwell, George: 1984	410
Epicureanism	305	Fenomenologia	420
Etica	415	Pierce, Charles	465
Existenţialism	375	Platan	485
Iniţiative bazate pe	480	Plotin	503

Friedman, Milion, Economişt	400	Pragmatism	200
		Rand, Ayn	400
Gnoza	503	Raţionalism	470
„Great Society” (Preş. Johnson)	280	Russell, Bertrand	465
		Sfinţii	550
Sartre, Jean-Paul	200	Înţelepţii spirituali	700
Schlick, Moritz	480	Lupta pt. supravieţuire	220
Scolastica	460	Teologia	460
Scotus, Duns	490	Filosofia americană	440
Darwinismul social	215		
Socrate	540	Transcendentalism	445
Solipsismul	350	Liberalismul tradiţional	355
Spencer, Herbert	410	Utilitarismul	240

Discipline Intelectuale			
Algebra	405	Matematica	450
Aritmetica	395	Metafizica	460
Epistemologia	475	Ontologia	465
Geometria	400	Ştiinţa	450-460
Geometria (solidă)	405	Teologia	460
Marile cărţi ale lumii occidentale (exclusiv Marx)	465	Trigonometria	410

În măsura în care mintea nu poate discerne între adevăr şi falsitate, ea se poate bizui doar pe raţiune şi intelect. Astfel, educaţia aduce beneficii pe mai multe niveluri. Pentru eul neevoluat, totuşi, capacitatea de a gândi e marcată de trecerea de la raţiune la raţionalizare pentru a justifica poziţiile emoţionalizate. Apoi, distorsiunile adevărului tind să cadă în niveluri stratificau concordante cu nivelurile aferente ale conştiinţei manifestate în societate.

Deasupra nivelului 200 al conştiinţei, adevărul e valorizai în sine şi, ca atare, educaţia şi erudiţia sunt respectate. Pentru eul egocentrist, cu toate acestea, cerinţele adevărului sunt nedorite, deoarece ar

ameninţa sistemele personale de credinţă. Astfel, moralitatea, etica şi responsabilitatea sunt văzute ca opresive, fiind în final respinse. Făcând astfel, raţionalizările minţii inferioare înlocuiesc dialectica şi cerinţele onestităţii aşa încât, până şi cele mai grosiere falsităţi sunt considerate a fi adevăruri sau „fapte”, chiar dacă nu au nicio bază în realitate. (Din punct de vedere istoric, mărturia falsă, calibrată la nivelul 40, reprezintă o anatemă, chiar şi În societăţi primitive).

În actualul „război cultural” sociologia şi retorica politizate au înlocuit semnificativ raţiunea şi adevărul verificabil. Chiar şi istoria, literatura, matematica, ştiinţa şi etica responsabilităţii au fost atacate şi repudiate. În vreme ce aceste poziţionalităţi relativiste pot fi scuzate şi trecute cu vederea ca elemente naive, adolescentine şi regresive, o altă componentă a acestui declin e mult mai periculoasă, stând la baza motivaţiilor de tipul urii justificate.

În vreme ce distorsiunile adevărului, ce sunt caracteristice nivelurilor conştiinţei situate între valorile 130-195, pot părea atractive celor needucaţi, ele nu sunt altceva decât o blană de oaie sub care se ascund mânia, invidia, maliţiozitatea şi justificările aduse distorsiunilor paranoice. Oratorul iritat, cu faţa roşie de congestie şi cu venele îngroşate, gesticulează agresiv şi îşi îndreaptă degetul acuzator – dar aceeaşi inflaţie e văzută adesea şi în comportamentul animal.

Sofismele şi retorica au fost atent analizate de Platon, Aristotel şi Socrate în jurul anului 350 d.Hr. Totuşi, mai bine de 2000 de ani ele au lost considerate un subiect închis de către gânditorii mai evoluaţi şi mai integri. Dar în fiecare generaţie, un mare număr de oameni calibrează sub nivelul 200, şi astfel dogmele

egoismului revin la suprafaţă în haine noi şi înlocuiesc adevărul cu orice preţ. Astfel, abandonarea adevărului în folosul câştigului e o atitudine ce a persistat, reprezentând, de fapt, principala cauză a războiului şi a genocidului. Virusul frazelor pompoase şi înşelătoare se transmite peste generaţii.

Aşa cum am citat anterior, distorsiunile filosofiei marxiste survenite în timpuri recente au costat vieţile a milioane de oameni, rezultând în dezastre civile ce au oferit extremei drepte fasciste oportunitatea escaladării haosului şi neînţelegerilor sociale. Ideea centrală a tuturor acestora rezidă în vinovăţie – căci trebuie spus că substitutul pe care persoanele slabe îl uzează în locul integrităţii calibrează la nivelul 180, şi, precum cancerul, slăbeşte şi denigrează chiar nivelul de conştiinţă al celor cuprinşi de acest sentiment, astfel încât pseudo-victima iniţială devine în mod literal astfel.

Totuşi, Aristotel a văzut o valoare în retorică şi anume aceea că, pentru a fi acceptat, adevărul trebuie prezentat adecvat. De fapt el a descris în termeni politici/sociali/ filosofici una din teoremele fundamentale ale cercetării conştiinţei – şi anume aceea că adevărul nu e doar consecinţa conţinutului, ci şi a contextului Astfel, el a prezentat modalitatea etică de folosire a retoricii drept mijloc de înfăţişare efectivă a adevărului, incluzând pe lângă logica dialectic corectă („Logos”) şi integritatea vorbitorului („Ethos”) şi calitatea audienţei („Pathos”). În vreme ce filosofiile şi poziţionalităţile problematice par a utiliza emoţiile şi (via mintea inferioară) ilogicul, legile dialecticii ştiinţei şi raţiunii sunt stricte, solicitante şi inflexibile. Adevărul verificabil e independent de modul în care ne putem „simţi” relativ la el, aspect ce, dealtfel reprezintă unul

irelevant, personal şi fundamental narcisist şi subiectiv.

Nivelul calibrat 460 indică erudiţie, 470 indică adevărata raţionalitate, iar nivelul 499 e semnul strălucirii şi apropierii de geniu. Se poate vedea că nivelul calibrat al retoricii nu-l depăşeşte nici măcar pe cel al aritmeticii simple. Devine deci chiar de mirare cum de poate fi luat într-atât în serios încât să se clădească pe el politici publice utilizate ca fundament al deciziilor judiciare de exemplu, oare termenul „speech” înseamnă o înşiruire de vorbe şi conversaţii sau „oricare şi toate tipurile de comportament” în orice împrejurare? Oare actul de a arde o cruce, la care recurge ritualul Ku Klux Klanului, reprezintă un „speech”? Sau formicaţia publică e oare şi ea o formă a libertăţii opiniei? Prin urmare, parametru permisibili nu includ doar conţinutul, ci şi motivaţia, intenţia şi responsabilitatea pentru impactul social.

În Grecia antică, politicienii de carieră au învăţat să uzeze de fructele oratoriei de la profesionişti în domeniu, care percepeau o taxă şi predau „retorica” sau arta de a umbri adevărul în vederea câştigării alegerilor. E vorba, deci, de un talent însuşit care, în exces, aduce aminte de o atitudine bombastică, intenţionată a impresiona pe cei creduli, lipsiţi de educaţie ori chiar pe cu educaţi, dar care au o agendă diferită de preocupări. Această violare a adevărului i-a indignat pe Platon, Socrate şi Aristotel, care au demolat total credibilitatea protagoniştilor. Totuşi, din acest dialog au reieşit două concluzii importante: (1) inteligenţa ca filosofie depinde de satisfacerea cerinţelor dialecticii (structurii) argumentelor, şi (2) e important ca adevărul integru să fie prezentat adecvat auditoriului, pentru a facilita înţelegerea şi acceptarea

din partea acestuia. Acest lucru este conform cercetării conştiinţei, prin faptul că adevărul verificabil e un produs deopotrivă al conţinutului şi contextului.

Liderii omit adesea să furnizeze o anumită informaţie ce ar recontextualiza complet impactul asupra prezentării lor. Neajunsul intelectualilor integri este că ei cred că adevărul prin el însuşi e convingător pentru alţii, ignorând faptul că se întâmplă exact contrariul – cei non-integri urăsc şi resping adevărul ori îl etichetează drept falsitate, deoarece e perceput ca o respingere a propriilor motivaţii. Atunci când adevărul e contextualizat adecvat, el e consolidat de credibilitate, iar falsitatea nu mai trebuie combătută deoarece se prăbuşeşte singură.

Cu toate că adevărul se ridică singur la suprafaţă, el trebuie să fie „vândut” pentru a-l face agreabil şi atrăgător celorlalţi. Populaţiile cu niveluri scăzute ale conştiinţei sunt interesate exclusiv de câştiguri. Faptul că adevărul eliberează e un concept acceptat de cei integri, el fiind totodată perceput ca un duşman ameninţător de cei neintegri.

Dacă falsitatea are drepturi legale şi egale cu adevărul, beneficiind în plus şi de acceptare academică şi propagare prin media, atunci Goebbels, Hitler, Eichmann, fascismul şi Holocaustul ar fi legitime, ca dealtfel şi Stalin, Pol Pot ori Buchenwald. Se poate vedea că problema nu e falsitatea însăşi, ci transformarea ei (luciferică) în adevăr.

Pervertirea adevărului şi integrităţii în societatea actuală e atât de evidentă încât aceasta nu recunoaşte desacralizarea adevărului decât atunci când atinge niveluri absolut extreme, precum afirmaţia că victimele atacurilor din 11.09 meritau pe drept să moară

(afirmaţie calibrată abia la nivelul 90). Această declaraţie a fost apărată ulterior pe baza falsului raţionament conform căruia „victimele meritau într-adevăr să piară din cauza războiului din Irak”. (Fox News, 2/04/05). Aceasta, deşi războiul amintit e de fapt ulterior şi nu anterior atacurilor teroriste. Astfel, relativismul a înlocuit adevărul cu falsitatea în acompaniamentul uralelor suporterilor, care nu erau, ei înşişi, altceva decât victimele patetice ale unei spălări academice a creierelor.

Prin aplicarea aceloraşi principii conform cărora falsitatea e deopotrivă legală şi justificată, atunci la fel devin şi răzvrătirea şi trădarea. Acelaşi dicton va sprijini apoi drepturile de a urî şi distruge, deoarece expresia e definită acum în aşa fel încât să includă acţiunea. Paradoxul e că, dacă anarhia e legală, atunci nu mai există forţa legală care s-o impună. Legea e bazată pe adevăr şi, prin urmare, în afara cerinţelor adevărului nu poate exista nicio lege care să protesteze faţă de „drepturile” celor fărădelege.

Concluzie

Libertatea e o stare independentă şi interioară, în vreme ce libertatea socială e o consecinţă a judecăţilor sociale colective, putând fi restricţionată în vederea servirii binelui comun. E o serioasă eroare să confundăm aceste două concepte de vreme ce toate acţiunile şi alegerile au consecinţe.

În cele din urmă va trebui să acceptăm responsabilitatea şi consecinţele pentru alegerile şi acţiunile noastre. Fiecare act, gând şi alegere se alătură unui permanent mozaic; deciziile noasta brăzdează

universul conştiinţei şi afectează vieţile tuturor. Fiecare act ori decizie în sprijinul vieţii aduce prinos întregii vieţi, inclusiv a celei proprii. Undele pe care le generăm se întorc la noi. Ceea ce părea a fi cândva doar o declaraţie metafizică, e stabilit azi ca un fapt ştiinţific.

Tot ceea ce există în univers emite constant un model energetic identificabil de o frecvenţă specifică, ce persistă pentru totdeauna şi poate fi citit de cei care ştiu cum. Fiecare cuvânt, act şi intenţii- creează o înregistrare permanentă; fiecare gând e cunoscut şi înregistrat pentru totdeauna. Nu există secrete, nimic nu e ascuns şi nici nu poate fi. Vieţile tuturor se manifestă într-un domeniu public. Spiritele noastre sunt dezgolite în timp, expuse privim tuturor. Viaţa tuturor va da seama într-un final în faţa universului

Cap. 14 – Ţări şi politici

Evoluţia conştiinţei, aşa cum se exprimă în dezvoltarea intelectuală, s-a desfăşurat în mii de ani şi de-a lungul mai multor civilizaţii, fiind presărată cu perioade de conflicte deosebit de dure, cu războaie civile şi vărsări de sânge. Din această lungă şi dureroasă experienţă, cele mai semnificative performanţe intelectuale au calibrat aproximativ în marjele valorii 400. În crearea Americii, acestea s-au combinat mai degrabă cu geniul spiritual decât cu cel religios, iar rezultatul a fost apariţia uneia dintre cele mai puternice şi mai reuşite ţări şi culturi din lume.

Teocraţiile şi monarhiile au fost încercate, dar s-au prăbuşit, devenind exemple negative, ce trebuie evitate. După Reformă, ţările din Europa s-au re-creat pe un model raţionalist şi secular, dar cu intenţii integre. Din acest motiv, multe dintre ele au calibrat în marjele valorii 300 şi chiar peste aceasta, devenind democraţii bazate pe corectitudine şi raţionalitate.

În consecinţă, lumea occidentală civilizată a reprezentat, în general, un câmp fertil, care a primit cu braţele deschise descoperirile ştiinţifice, iar aplicaţiile lor în rezolvarea problemelor umane au fost uimitor de reuşite. Ştiinţa, precum şi tehnologia aferentă, au reuşit să învingă majoritatea bolilor, au dublat speranţa de viaţă şi au ridicat educaţia la rangul de cheie de boltă a progresului. Totuşi, cele mai impresionante dintre succese s-au înregistrat în ultima sută de ani, ceea ce, dacă privim din perspectiva evoluţiei timpului, durează cât o clipire din ochi. Aceste câştiguri enorme realizate într-un timp atât de scurt, ne îndreptăţesc să ne aşteptăm ca viitorul să aibă încă şi mai multe

promisiuni pentru umanitate – cu excepţia călcâiului lui Ahile, relaţiile internaţionale. Dintr-o perspectivă enciclopedică asupra lumii, acest sector critic al eşecului iese clar în evidenţă drept cea mai serioasă şi mai evidentă problemă ce trebuie rezolvată înaintea atingerii şi garantării păcii mondiale. Ca o falie tectonică sau un vulcan inactiv, această eroare uriaşă pândeşte la orizont ca o bombă cu efect întârziat. Duşmanii păcii îşi agită săbiile şi fac angajamente solemne de a distruge principalul promotor al civilizaţiei şi al standardelor avansate, care este America. Armele lor sunt o combinaţie de propagandă pseudo-religioasă, nişte tehnici de spălare a creierului şi o percepţie paranoică asupra lumii occidentale, deformată dinadins în aşa fel încât să fie justificate acţiunile şi retorica agresive, Jihad-ul este o declaraţie religioasă de război care a condus către schimbarea vieţii cotidiene în societatea occidentală, ale cărui puncte slabe sunt negarea, incapacitatea tradiţională şi lipsa de cunoaştere temeinică a funcţionării relaţiilor internaţionale.

Din lipsă de date temeinice, diplomaţia internaţională este adeseori nu numai incapabilă, dar şi prea puţin cooperantă cu scopurile sale. (Naţiunile Unite actuale calibrează doar la nivelul 185-190). Acest lucru este inevitabil pentru că, în lipsa unor date verificabile sau a unui corp de cunoştinţe fundamentate ştiinţific diplomaţia este asemănătoare explorărilor primitive, care de desfăşurau fără hartă, busolă sau GPS (sistem global de poziţionare).

În lipsa informaţiilor fundamentate, apare o întreagă gama de măsuri temporare, însoţite de emoţionalism, de presiunea protestului public şi de

expediente politice. Toate acestea sunt consolidate de afacerile clandestine acompaniate de retorica interminabilă, intelectualizarea sterilă, precum şi de poziţiile politice de tipul „o măsură comună pentru toţi”. Ele se dovedesc a fi tehnici nefundamentate suficient pentru a constitui temelia siguranţei şi securităţii tuturor ţărilor şi societăţilor.

Chiar şi dintr-un sondaj foarte succint, apare evident că nevoia cea mai presantă a lumii actuale rezidă în existenţa unei ştiinţe fundamentate pe care să se poată baza diplomaţia internaţională. În acest scop, o recapitulare istorică poate oferi orientarea şi informarea pe baza cărora să se construiască o ştiinţă a relaţiilor internaţionale şi diplomatice ancorată în realitate.

Sisteme politice			
Oligarhie	415	Feudalism	145-200
Meritocraţie/Republică	410	Tribalism	200
Naţiunea Irocheză	399	Teocraţie	175
Coaliţie	345	Comunism	160
Socialism	305	Dictatură	135
Monarhie	200	Fascism	125

Studierea cifrelor de mai sus este foarte interesantă şi ne permite să observăm cât de apropiată este structura Naţiunii Irocheze de democraţia actuală. De fapt, mulţi din factorii săi au fost incluşi în Constituţia Statelor Unite. Mai observăm că, deşi în vederea stabilirii nivelului ei calibrat, Monarhia depinde de monarhul în exerciţiu în acel moment, ea nu este în mod intrinsec lipsită de integritate. Guvernele tribale pot fi, de asemenea, foarte integre, lucrul acesta depinzând de cine anume este la conducere, tabelul

mai dezvăluie faptul că ideologiile politice de extremă stângă sau dreaptă au tendinţa de a cădea către nivelurile cele mai scăzute ale integrităţii. În fine, calibrarea teocraţiei dezvăluie de ce aceasta a fost sistematic respinsă de părinţii fondatori ai Statelor Unite.

Din motive întemeiate, dictatura are un renume prost pretutindeni, din Haiti la Castro, Hitler, Musolini, Saddam Hussein, precum şi alţi dictatori din lumea actuală. De aceea, dictatorii scot în evidenţă, mai devreme sau mai târziu, caracteristici ale unui narcisism mesianic pompos, malign, opresiv şi feroce, îndreptat chiar împotriva propriului popor. Baza filozofică a democraţiei are o lungă evoluţie în lumea intelectuală şi, în dezvoltarea ei, s-a folosit de gândirea celor mai strălucite minţi care au existat de-a lungul secolelor.

Societăţi istorice			
Indieni americani	210	Boşimani	110
Grecia Antică	255	Canibali	95
Roma Antică	202	Vânători de capete	95
Egiptul Antic	205	Incaşi	65
Atlantida	290	Azteci	65
Omul din Neanderthal	75	Predecesorii omului modern (60.000 ani în urmă) Homo sapiens idelta	70 – 80
Omul din Cro-Magnon	80		
Anasazi	85		
Homo erectus (Java)	70		

Istorie politică Figuri majore			
Akhenaten	220	Magna Carta	460
Alexandru cel Mare	290	Mary, Regina Scoţiei	340
Attila	90	Hoarde Mongole	70
Hoardele barbare	35-85	Montezuma	45
Bonaparte, Napoleon	450^17	Nefertiti	205
Caesar, Julius	140	Nero	70

Caligula	30	Petru cel Mare	3851190
Carol cel Mare	230	Papa Grigore	45
Columb, Cristofor	320	Papa Leo	475
Conquistadorii	40	Regina Victoria	230
Constantin (Împ.)	4101385	Ramses I	205
Cortez, Hernando	85	Ramses II	210
Cromwell, Oliver	208	Rasputin	120
Disraeli, Benjamin	405	Robespierre, Maximilian	405
Frederick cel Mare	325	Ţarii Ruşi	55-385
Henry VIII	170	Tutankhamon	200
Ivan, cel Groaznic	55	Vikingi, Huni, Goţi	55-85
Justinian (împărat)	435	Wallace, William	490
Han, Genghis	140	Wellington, Duce de	420
Machiavelli	225		

Personalităţi importante recente			
Arafat, Yasser	440165	Regele Faisal (Arabia Saudită)	480
Ataturk, Mustafa Kemal	250	Lenin, Vladimir	405180
Churchill, Winston	510	London Blitz	40
Franco, Francisco	190	Mao	185
Gestapo	35	Marx, Karl	130
Goebbels, Joseph	70	Mengele, Dr. Joseph	25
Gorbachev, Mikhail	500	Montgomery, Gen.	450
Goring, Herman	3501150	Nazism	50
Himmler, Heinrich	35	Noriega, Manuel	60
Hitler, Adolf	430140	Duvalier, Papa Doc	25
IRA	100	Pol Pot	35
KGB	55	Stalin, Iosif	70
Khomeini, Ayatollah	75		

Personalităţi actuale			
Abbas, Mahmoud	230	Khutami, Muhammad	200
al-Qaeda	65	Kim Jong Il (N. Korea)	160
al-Zarqawi, Abil Musab	60	Miloşevici, Slobodan	130
bin Laden, Ossama	40	Musharraf, Gen. Pervez	425
Castro, Fidel	445118	Pinochet, Gen. Augusto	155
„Chemical Ali”	160	PLO	55
China înaintea reformelor	150	Putin, Vladimir	190

China după reforme	195	Sharon, Ariei	205
UE	205	Sistani, Mare Ayatollah Ali	125
UAMAS	105	Talibanii	65
Hezbollah	85	UNESCO	355
Hussein, Saddam	65	ONU	195
Kadai, Omar	160îl90	Consiliul de securitate ONU	180
Karzai, Hamill (Afganistan)	415		

Notă: Cifrele între care există săgeţi „ţ” sau „ţ” indică calibrările carierei la începuturile sale şi nivelul carierei ulterior în timp. Mulţi lideri scad în integritate datorită corupţiei pe care puterea lumească o manifestă (de ex. Arafat 440ţ65). Înlocuirea a lui Arafat cu Abbas (cal.230) împreună cu apariţia lui Sharon la nivelul 205, au reînnoit speranţa de pace în acest violent conflict ce durează de atâta vreme.

Cifrele de mai sus vorbesc de la sine. O curiozitate este faptul că, atât Napoleon, cât şi Hitler, au calibrat pe la mijlocul nivelului 400 în perioada de început a carierei lor pentru ca, apoi, căzând în megalomanie, să apară la amândoi o prăbuşire semnificativă a nivelului calibrat, însoţită de încheierea vieţilor lor într-un total dezastru. Aparent, amândoi au început prin a avea idei constructiv şi au lăsat o moştenire benefică pentru societăţile lor, dar mai apoi au sfârşit abandonându-se avantajelor puterii lumeşti. Având în vedere că cercetarea kinesiologică este dincolo de timp şi spaţiu, putem identifica aproape exact momentele când au survenit aceste schimbări. În cazul lui Napoleon acest lucru s-a petrecut în momentul în care a luat hotărârea de a se încorona ca împăiat lezând astfel autoritatea de până atunci a Bisericii, pentru că, până în acel moment, doar Papii aveau autoritatea de a încorona un împărat.

În cazul lui Adolf Hitler, momentul amintit a survenit atunci când acesta a devenit simultan liderul unic al

tuturor organizaţiilor guvernamentale şi al armatei. Dacă, de-a lungul istoriei, monarhii mai erau încă supuşi celor mai înalte autorităţi religioase ale momentului (cum ar fi Papa, capul Bisericii Ortodoxe Răsăritene sau echivalenţii acestora) niciunul dintre aceşti doi oameni de stal nu dădea socoteală în faţa nimănui. Nero chiar s-a auto-proclamat Dumnezeu. În fiecare caz, eul s-a auto-proclamat Dumnezeu, şi, în felul acesta, şi-a dezvăluit ambiţia secretă, reprimată şi deghizata, dar parte a esenţei sale interne.

Ţări şi Regiuni ale lumii (prezent)

Nivelul 400		Nivelul 300		Nivelul 200		Marje superioare ale	
Australia	410	Bolivia	300	Argentina	285	[ordania	18
Canada	415	Brazilia	300	Islanda	255	Kuwait	19
Germania	400	America Centrală	355	Indonezia	215	Orientul mijlociu	170
Hawaii	405	China		Manciuria	200	Korea Nord	17
Hong Kong	400	RP	300	Nepal	205	Palestina	18
Olanda	405	Preşedinte	320	Noua	202	A. Sauditä	17
Singapore	405	Guvern	150ţ 190	Puerto Rico	250	Sicilia	175
Korea Sud	400	Egipt	350	Rusia	200	Africa Sud	19
Elveţia	400	Europa	355	Taiwan	295	Siria	15
SUA	421	Franţa	305	Tibet	200	Turkmenistan	15
		Grecia	300	Turcia	245	Yemen	16
		India	355	**Marje sup. 100**		**Marje inf. 100**	
		Italia	380	Balcani	185	Irak	12
		Japonia	355	Bosnia	180	Liban	13
		Mexic	300	Burma	155	Pakistan	14
		Scandinavia	350	Cuba	180	Ucraina	14
				Iran	190	Vietnam	14
				Israel	190		

Sub nivelul 100

Haiti	55	Congo	70

Algeria	90	Angola	50
Libia	90	Rwanda	70
Sudan	70	Uganda	40
Nigeria	55	Oman	9

În ediţia din 2005 a *„Freedom House”,* într-un studiu efectuat asupra a 129 de ţări din lume, 46% sunt clasificate ca fiind „libere”, 26% „nu sunt libere”, iar restul sunt „parţial libere”. În 2004, 26 de ţări au prezentat un progres, în timp ce 11 au înregistrai un declin. Opt dintre cele mai oprimate ţări au fost: Burma, Culm, Libia, Coreea de Nord, Arabia Saudită, Sudan, Siria şi Turkmenistan. Din ţările Orientului Mijlociu, numai Israelul a fost evaluat ca fiind „liber”, iar 12 state au fost catalogate ca „nefiind libere” (Ingram, 2004).

Chiar din prezentarea brută a datelor, sunt deja evidente implicaţiile profunde care necesită un rafinament mai amplu şi o adaptare la specificul unei situaţii, cum ar fi divergenţele dintre popoare, guverne şi oficialităţi, ca şi dintre diverşii lui reprezentanţi. O ţară sau o societate care calibrează la nivelul 400 este guvernată şi funcţionează pe baza principiilor raţionalităţii care implică etică, moralitate, responsabilitate, simţ de răspundere şi interes pentru bunăstarea poporului. O astfel de ţară este, dr asemenea, guvernată de lege şi se bazează pe principiile constituţiei şi pe structura guvernamentală. În consecinţă, atare ţări pot fi abordate cu succes prin logică, etică şi moralitate.

Această abordare de ansamblu, totuşi, poate fi nepotrivită şi condamnată la eşec când este aplicată unei ţări care calibrează sub nivelul 200, ceea ce înseamnă că operează pe baza unor principii total

diferite cum ar fi interesul şi câştigul egoist, puterea personală, lipsa oricărei obligativităţi faţă de populaţie, lipsa eticii, a moralităţii şi chiar a legalităţii. Astfel de ţări acţionează, în primul rând, din mândrie, aroganţă, concurenţă, răzbunare, imagine – şi, cel mai grav din cauza megalomaniei liderilor săi, exprimată ca paranoia şi tendinţe spre secretomanie. Liderii nu au niciun fel de remuşcări atunci când fac cele mai false declaraţii care frizează chiar absurditatea. Liderii dictatoriali au totodată o tendinţă către impunător şi grandios, unii prezentând chiar psihoze (egoismul mesianic narcisist este calibrat la nivelul 35-60) şi iluzii de grandoare. Aceştia îşi doresc de fapt să fie adoraţi şi consideraţi salvatori; de aici şi exhibarea portretelor şi statutului. Toată lumea trebuie să se închine în faţa „Marelui Conducător” şi a simbolurilor sale. În tot acest timp. un conducător integru este satisfăcut prin simplul respect.

Este foarte importantă înţelegerea elementelor şi a psiho-dinamicii megalomaniei. Ele nu diferă în esenţă de criminalitatea recidivistă (personalitatea psihopată a sociopatului cronic), ceea ce conduce la incapacitatea de a simţi remuşcare, regret, sau responsabilitate faţă de alţii, însoţite de lipsa calităţii de a învăţa din experienţă. Cealaltă consecinţă a megalomaniei este incapacitatea de a lua în serios avertizările şi de a prevedea consecinţele (ajungând în felul acesta să fie „prinsă într- o pânză de păianjen”).

De-a lungul istoriei, multe personalităţi megalomane mesianice au sfârşit prin a se sinucide în loc să-şi accepte responsabilităţile personale. Pentru că acest nivel patologic este atât de mult în afara sferei realităţii unei persoane obişnuite, dacă nu este luat în consideraţie, pot apărea consecinţe grave pentru

societate. Oamenii care au de a face cu astfel de personalităţi criminale nu sunt în totalitate surprinşi de refuzul total al acestora de a recunoaşte comiterea unei infracţiuni chiar dacă ea este surprinsă pe o video-casetă.

De aceea, ţările calibrate sub nivelul 200 sunt dominate de principiul interesului propriu; în consecinţă, declaraţiile politice, cum ar fi cea a „apărării păcii” sunt utilizate ca sloganuri de propagandă şi manipulare. Pacea ar avea ca rezultat înfrângerea partidului conducător, pierderea profitului din industria de armament, pierderea sprijinului populaţiei şi a fundamentului puterii. Astfel de societăţi prosperă şi sunt construite pe baza războiului şi a conflictului. Ele sunt foarte abile în a-şi juca rolul, a manipula presa, se pricep la înşelătorii şi declaraţii diplomatice false. Se mai pricep foarte bine şi să manipuleze isteria maselor şi să creeze incidente inflamatorii ca să ţină spiritele încinse – cum ar fi iritarea duşmanului prin manevre extreme de genul aruncării în aer a unui autobuz plin de copii nevinovaţi. Fiecare parte joacă apoi rolul mincinos al „victimei inocente” contra „autorului răului” într-un joc care nu înseamnă altceva decât un sport sângeros, total necunoscut unei culturi bazate pe raţiune şi valoare umană. Acţiunile extreme sunt apoi „justificate” prin fundamentalismul religios al aripii de dreapta, dependente de satisfacţia pe care i-o oferă strălucirea războiului şi drama macabrului şi grotescului – cum ar fi decapitarea lentă cu sabia a unor civili fără apărare, spectacol difuzat prin televiziune în lumea întreagă.

Naivitatea periculoasă a Americii

America este în mod repetat orbită de propria sa infatuare, de faptul că deţine „cupa sfântă” a democraţiei şi flutură steagul libertăţii. Tot în mod repetat, America nu-şi dă seama de gravitatea orbirii sale, dând în schimb vina pe agresorii radicali care o atacă în cele din urmă ca pe o ţintă vulnerabilă şi foarte tentantă.

Culturile străine nu joacă după regulile stabilite de Marchizul de Queensbury, iar „corectitudinea”, „cinstea”, precum şi alte valori asemănătoare sunt considerate copilăreşti şi ridicole. Ideea de „pace” nu are deloc valoare pentru ţările care calibrează sub nivelul 200, şi la fel se întâmplă şi în cazul onestităţii, bunătăţii şi oricărei calităţi considerate virtuoase. America este invidiată, urâtă, considerată deschis ca fiind „stupidă”. O ţară care se roagă „cu căciula în mână” pentru „ajutorul” şi „aprobarea” unor organizaţii flagrant anti SUA cum sunt Naţiunile Unite, face un lucru care este considerat cel puţin umilitor. Dacă în America slăbiciunea necesită compasiune, în alte ţări ale lumii, care sunt considerate foarte *macho,* slăbiciunea generează *dispreţ* şi nu milă. Acelaşi lucru se aplică şi indiferenţei americane patologice faţă de operaţiunile de securitate necesare supravieţuirii (a fi descoperit sau prins cu garda jos e o acţiune care calibrează la nivelul 180).

Acel model a precedat atacul de la Pearl Harbour, incidentul din Golful Porcilor, războiul din Coreea (trupele surprinse de o jumătate de milion de soldaţi comunişti), asasinarea lui John F. Kennedy (maşină decapotabilă), atacurile din 11 septembrie, terorismul

militant islamic, frontiere şi imigrări necontrolate (a se observa consecinţele din Europa), încrederea în Naţiunile Unite, etc. Acest model repetitiv al „marmotei americane” reprezintă eşecul responsabilităţii, perspicacităţii şi al preocupării guvernului pentru supravieţuirea cetăţeanului. Aceeaşi naivitate idealistă ia susţinut şi pe simpatizanţii comunismului precum şi pe cei ai partidului nazist american din anii 1930, respectiv 1940. (Este dezastruos să ai încredere în poziţii care calibrează sub valoarea 200.)

Statele Unite fac eforturi pentru a menţine o imagine media sănătoasă; de fapt, imaginea a devenit mai importantă decât câştigarea unei bătălii. America crede cu naivitate că dacă are o imagine de sfântă, lumea va iubi Statele Unite. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Rezultatul este, de fapt, o dizgraţie Internaţională. Apelul „treziţi-vă la realitate” devine în fiecare zi mai puternic, iar preţul plătit refuzului de a accepta realitatea creşte necontenit.

O poveste din copilăria autorului ar putea fi ilustrativă în acest sens.

În jurul vârstei de 12 ani, purtam ochelari şi aveam o tinereţe ocupată cu lectura lui Platon, în timp ce tovarăşii mei se interesau de lupte, fotbal şi alte sporturi şi forme de exprimare a virilităţii. Non-combativitatea şi principiul de „a întoarce şi celălalt obraz” constituiseră valorile obligatorii ale educaţiei creştine de care beneficiasem. Faptul că eram timid era tolerat, dar lipsa de combativitate nu a rezolvat problema ci, dimpotrivă, a agravat-o. Urmarea au constituit-o nasul spart, bătăile încasate şi atacurile de pe drumul de la şcoală, în ciuda manevrelor evazive

preventive.

În cele din urmă, bunicul a declarat, „Gata! Ajunge!” şi a aranjat să iau lecţii de box la o sală profesională, unde a trebuit să se pună bazele unei clase de „categoria ţânţar”. Învăţarea acestei „arte de apărare” masculine a avut ca rezultat scăderea numărului de situaţii în care eram „ales” de colegii mei de la cor, ceea ce a făcut să-mi crească încrederea de sine şi să capăt un sentiment de siguranţă. Apoi, într-o zi, pe când eram singur într-un cartier rău famat, un tip care căuta gâlceavă şi care arăta ca un taur, s-a apropiat de mine ameninţător. Nu era un tip antrenat într-o sală de box, ci un bătăuş murdar de stradă care juca după reguli total diferite, de tipul „învingător prin toate mijloacele”. Lovitura lui „sub centură”, m-a învăţat că nu e bine să apelezi niciodată la regulile „Marchizului de Queensbury” când eşti atacat de un bătăuş de stradă „uns cu toate alifiile” şi dur, pentru că o să te trezeşti pe pavaj şi vei fi prilej de dispreţ pentru o mulţime pentru care gentileţea este un semn de slăbiciune şi care arată dispreţ pentru cel ce este considerat prea „moale”.

Fiecare membru al culturii de stradă cunoaşte lecţiile de mai sus, ca şi faptul că a-ţi ascunde capul „ca struţul” poate fi adeseori fatal. Spiritul împăciuitor este considerat ca o dovadă de laşitate, iar vulnerabilitatea este tentantă.

Prin contrast, calibrările peste nivelul 200 indică apariţia sincerităţii, integrităţii, capacitatea de corectitudine şi preocuparea pentru bunăstarea populaţiei. Cei ce aparţin acestor câmpuri sunt prin comparaţie mult mai integri decât cei situaţi sub pragul valorii 200.

Ţările care calibrează în jurul valorii 300 au atins o bază reală – a supravieţuirii şi succesului, stăpânesc tehnici performante şi au descoperit valoarea entuziasmului, ambiţiei, solidarităţii de grup şi recompensei. În consecinţă, societăţile situate la nivelul 300 pol fi abordate prin apelul la raţionalitate şi la prezentarea oportunităţilor pentru dezvoltarea lor viitoare, cum ar fi sprijinul acordat educaţiei, comerţului, tehnologiei, ştiinţei şi medicinii. La nivelul calibrat 300 există apreciere pentru simpla acţiune de a oferi sprijin.

Pentru guvernele situate sub valoarea 200, adevărata democraţie este, în mod evident, o ameninţare pe care nu trebuie să o ia în serios, decât dacă ar putea câştiga un profit sau un avantaj politic. Astfel, pseudodemocraţiile apar, dar modul lor de acţiune le contrazice declaraţiile, ele continuând să funcţioneze după aceleaşi principii non-integre, doar că şi le maschează în spatele protocolului structurilor politice. De exemplu, un guvern poate să fie formal democratic, dar operaţional corupt. Dacă cercetăm mai îndeaproape, vom descoperi că supraidealizarea democraţiei pe care o practică America pe baza principiului „o măsură comună pentru toţi” nu este realistă, iar convertirea agresivă pe care o practică generează adeseori mai degrabă resentiment decât apreciere. După cum arată un articol dintr-o revistă, „Americii pare să-i lipsească o concepţie fundamentală referitoare la cum afectează ea celelalte naţiuni prin atitudinea sa colectivă şi ignoranţa sa generală asupra lumii”. (Philadelphia Trumpet, 2/04).

Ţările situate în jurul nivelului 100 sau chiar mai jos de acesta se confruntă cu realităţile supravieţuirii

primare şi, prin urmare, pot fi abordate în mod realist numai prin înţelegerea acestei crize de supravieţuire. Acolo unde sunt pământuri sterpe este esenţial să ai o puşcă, o vacă, o pompă de apă, sau un vehicul. Cultura este absentă, iar guvernele sunt dominate de recompense, războaie tribale şi fiefuri situate încă la nivel tribal şi pre-feudal. În aceste societăţi, este pe deplin acceptat ca puternicii să-i distrugă şi să-i abuzeze pe cei slabi. Legea este făcută de puterea armelor şi de trădare, care sunt ridicate chiar la rangul de norme.

Afganistanul, de exemplu, este patria macului şi, în consecinţă, şi primul furnizor al heroinei, ceea ce constituie o sursă de bani, arme şi putere politică. La încheierea conflictului din Afganistan, câmpurile de mac au rămas în picioare. Când te gândeşti la America ca la promotoarea „războiului împotriva drogurilor”, devine curios faptul că acest compromis ciudat nu a generat nicio discuţie publică, deşi America poate să găsească o explicaţie dacă cineva cercetează elementele implicate în acest proces. Fără o sursă endemică de bani (provenită din câmpurile de maci) Statele Unite ar fi confruntate cu costurile hrănirii întregii populaţii înfometate, însoţite de atacuri ale propagandei adverse, totuşi, acest lucru trebuie bine cântărit în raport cu costurile ce grevează asupra societăţii prin existenţa persoanelor dependente de heroină, care ajung, de asemenea, la miliarde de dolari. Lăsând câmpurile de maci să rămână în picioare (după ce ai plătit al-Qaeda cu 40 de milioane de dolari pentru a le distruge) conduce şi la cooperarea cu mai marii locului.

Tehnicile şi datele cercetărilor asupra conştiinţei au fost validate prin aplicarea lor la un important conflict

mondial precedent, în care eşecul ar fi avut consecinţe grave. În aplicarea specifică, toţi factorii au fost calibraţi, inclusiv intenţiile care ar putea predomina în diferite condiţii. Respectarea acestui lucru a condus la dezvăluirea mişcărilor necesare pentru prevenirea războiului rachetelor balistice. Prin aplicarea principiilor descrise, decizia a fost rapidă şi încununată de succes.

Într-o lume care include posibilitatea unui război nuclear, marja de eroare s-a îngustat şi acest lucru conduce la creşterea preciziei, cunoştinţelor şi înţelepciunii. Este lipsit de realism să ne aşteptăm ca alte culturi să încorporeze valorile noastre; de fapt, acele culturi trebuie abordate prin înţelegerea valorilor lor specifice.

Dezvoltarea unei Ştiinţe a Diplomaţiei şi Relaţiilor Internaţionale

Soarta unor întregi naţiuni depinde de competenţa lor diplomatică şi politică. Când acestea nu sunt corecte sau bine calculate, costurile sunt devastatoare, fiind plătite prin moartea a milioane de oameni. Chiar şi un singur calcul greşit poate arunca şi chiar a aruncat – întreaga lume în război (de exemplu, calculele- greşite ale lui Neville Chamberlain asupra intenţiilor lui Adolf Hitler, înainte de cel de al doilea război mondial), sau dispreţul secretarului de război Stimson faţă de rapoartele organelor de securitate referitoare la planurile de război ale japonezilor înainte de Pearl Harbour. Atare erori grave s-au repetat de-a lungul istoriei civilizaţiei şi au făcut ca imperii întregi să ajungă sub controlul capricios al megalomanilor. Dată fiind

importanţa din ce în ce mai mare pe care o are diplomaţia internaţională, nu există prioritate mai mare pentru umanitate decât dezvoltarea unei ştiinţe dedicate acestui domeniu, de care în actuala eră nucleară depinde însăşi supravieţuirea vieţii umane.

După distrugerile provocate de Primul Război Mondial, s-a sperat că Liga Naţiunilor va constitui o modalitate de rezolvare a conflictului internaţional dar, la fel ca şi Organizaţia Naţiunilor Unite care a înlocuit-o, s-a dovedit a fi inutilă. Ambele organizaţii au fost idealiste în teorie şi incompetente în practică. (Ligii Naţiunilor calibra la nivelul 185, ONU calibrează în general la valoarea 190 iar Tribunalul Penal Internaţional la 195).

Deşi ONU e o organizaţie umanitară de succes, ea a produs mai mult exerciţii retorice decât decizii reale. În ansamblu, poziţia sa este anti-americană. (America plăteşte aproximativ 25% din cheltuielile ONU, asigurând în plus clădirea de pe East River, o locaţie de lux în Manhattan). Umanitatea nu-şi poate lăsa soarta în mâinile unei organizaţii care este calibrată la un nivel ineficient, situat între 185 şi 190. (Cine şi-ar dori un chirurg sau un pilot la acest nivel de incompetenţă?). Pentru a putea supravieţui, umanitatea trebuie să lase deoparte sentimentalismul (cal. 190) şi retorica, precum şi să înceteze să se mai bazeze pe sofism (cal. 195) Orice om de afaceri realist ştie că cea mai diplomată cale de rezolvare a unei propuneri nerealiste este aceea de a o ucide prin încredinţarea ei unui comitet. Iar Naţiunile Unite reprezintă comitetul suprem.

Harta 1 – Distribuţia nivelurilor predominante ale conştiinţei Emisfera Occidentală

Calibrare generala 355

Chiar şi din această examinare iniţială, elementară şi generală, reiese că emisfera occidentală acţionează în principal pe baza unui climat general integru. Doar Haiti se situează mult mai jos, la nivelul calibrat 55. Istoria sa recentă s-a confruntat cu conducerea catastrofală a familiei Duvalier şi a bine-cunoscutei lor forţe politice opresive, celebră pentru atrocităţile groteşti. Populaţia este, de asemenea, implicată în practicile *voodoo* (cal. 50) ce se caracterizează prin ritualuri de sacrificii sângeroase. Tentativele anterioare de ajutor financiar au adâncit în mod paradoxal sărăcia, din cauza efectelor pe care le-au avut în creşterea demografică. De asemenea, este important de menţionat că, în ciuda regimului lui Fidel Castro (cal. 185), populaţia Cubei calibrează la nivelul 255. Acest lucru reflectă un decalaj între conducător, populaţie şi

guvernul însuşi. În practică, pentru succesul negocierilor diplomatice, este important să se cunoască nivelul calibrat al fiecăruia din cele trei componente, adică poporul, guvernul şi conducătorul sau liderul. În istoria recentă, Castro a găzduit prima reuniune adevărată a teroriştilor şi organizaţiilor teroriste, în urma căreia terorismul a erupt în întreaga lume. Monarhii tiranici, Ivan cel Groaznic, Lenin, Hitler, Stalin şi ceilalţi calibrează atât de jos încât rivalizează chiar cu dragonul Komodo, care se află la nivelul 40 (de exemplu, Pol Pot, calibrat la nivelul 30 al conştiinţei) sau criminalii în serie (nivelurile 30-35).

Situaţia de ansamblu a Emisferei Orientale este total lit contrast cu cea a Emisferei Occidentale.

Harta 2 – Distribuţia nivelurilor conştiinţei Emisfera Orientală

Calibrare generală 190

Aici se pot vedea focarele cele mai importante ale unor conflicte aproape sigure. Australia reflectă raţionalitatea culturii occidentale, iar Europa de Nord, India şi Rusia apar acum pozitiv (în general), situaţie ce caracterizează chiar şi China. Africa (şi în special Africa

de Nord şi Orientul Mijlociu) sunt cele mai ameninţătoare zone în prezent.

Harta 3 — Distibuţia nivelurilor conştiinţei Africa şi Orientul Mijlociu

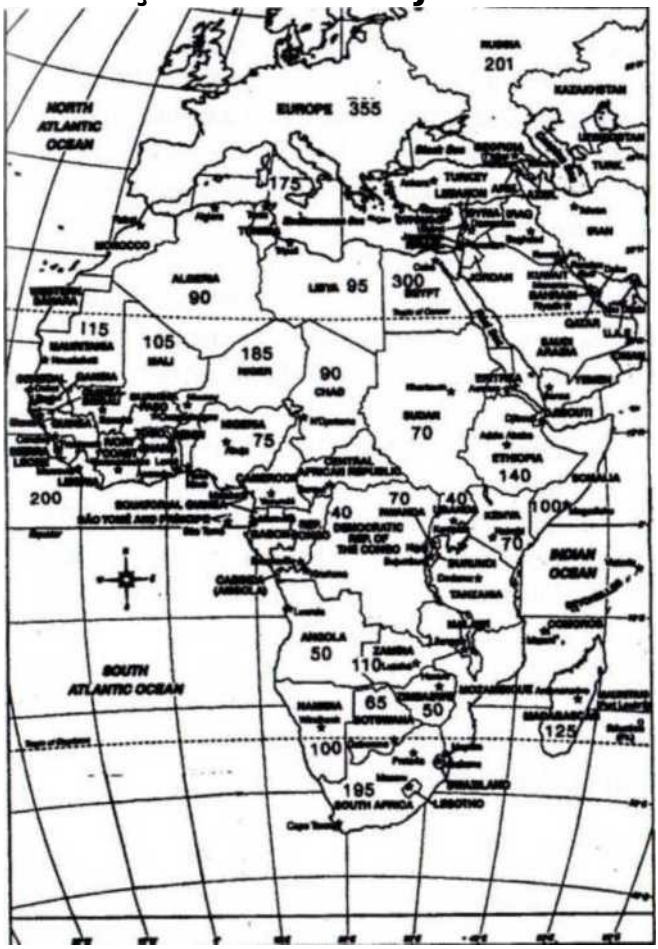

Chiar şi o examinare rapidă a hărţii nr.3 dezvăluie focarele războaielor şi conflictelor mondiale curente şi recente. Ca o caracteristică generală, regiunile care calibrează sub nivelul 100 sunt sfâşiate de probleme interne, de foamete, sunt devastate de proprii locuitori, precum şi de boli contagioase, de malnutriţie, de ratele mari ale fertilităţii precum şi de mortalitatea infantilă şi speranţa redusă de viaţă şi de analfabetism. De asemenea, sunt slăbite de disensiuni cărora, totuşi, le lipsesc forţa sau resursele pentru a deveni o

ameninţare a păcii mondiale.

Cu toate acestea, situaţia Africii de Nord şi a Orientului Mijlociu este foarte diferită pentru că, la nivelurile 180 – 195, aceste ţări au destui bani şi resurse (plus atitudini negative şi ostile), pentru a deveni adevărate ameninţări. Ţările rivale care calibrează la acele niveluri constituie potenţiale situaţii periculoase. Este necesar ca părţile care intervin să fie puse în gardă asupra faptului că eforturile lor bine intenţionate nu fac decât să stimuleze văpăile de ură, că pot fi percepute ca duşmani, că pot fi calomniate şi atacate pentru eforturile lor (cum ar fii de exemplu să intervii fără să fii rugat într-un conflict familial ce se petrece pe stradă .

Egipt	300	Oman	90
Iran	190	Palestina	185
Irak	120	Arabia Saudită	175
Israel	190	Siria	160
Iordania	185	Turcia	245
Kuwait	190	Emirate	180
Liban	130	Yemen	160

Soluţii practice

O diagramă foarte simplă permite observarea rapidă şi clară a esenţei luptelor şi problemelor diplomatice:

Graficul diagnosticului de bază al relaţiilor

„Ei”		**„Noi”**		
Perspectivă	**Perspectiva**	**Nivel**	**Log**	
Iubitor	Benign	Iubire	500	500
înţelept	Semnificativ	Raţiune	400	400
Milos	Armonios	Acceptare	350	350
Inspirator	Încrezător	Disponibilitate	310	310
Deschis	Satisfăcut	Neutralitate	250	250

Permisiv	Posibil	Curaj	200	200
Indiferent	Pretenţios	Mândrie	175	175
Răzbunător	Antagonistic	Mânie	150	150
Negare	Dezamăgitor	Dorinţă	125.	125
Punitiv	înspăimântător	Frică	100	100
Nemilos	Tragic	Durere	75	75
Condamnare	Lipsit de speranţă	Apatie, ură	50	50
Vindicativ	Rău	Vinovăţie	30	30
Dispreţuitor	Dominat de ură	Ruşine	20	20

Perspectiva divină	Perspectiva sinelui	Nivel	Log	Alte ţări	Antene
Log					Log
Iubitor	Benign	Iubire	500-	’ Canada *7 So, Africnca*’ A 3<Kl- 36(1	421 •421
înţelept	Semnificativ	Raţiune	400-		• 400
Milos	Armonios	Acceptare	350-	• ('hm* UMt —	•350
Inspirator	încrezător	Disponibilitate	310-		•310
Deschis	Satisfăcut	Neutralitate	250-	. 'UN 1^5-|<M)-	■250
Permisiv	Posibil	Curaj	200-	»ISO	■200
Indiferent	Pretenţios	Mândrie	175-		•175
Răzbunător	Antagonistic	Mânie	150-		• 150
Negare	Dezamăgitor	Dorinţă	123-		■ 123
Punitiv	înspăimântător	Frică	100-	• Central Africa — 40- Hi»	• 100
Nemilos	Tragic	Durere	75 -		■75
Condamnare	Lipsit de speranţă	Apatie, ură	50 -		■50
Vindictiv	Râu	Vinovăţie	30 -		■ 30
Dispreţuitor	Dominat de ură	Ruşine	20 -		•20

Graficul Diagnosticului de bază al Relaţiilor poate fi aplicat oricărei situaţii pentru clarificarea aşteptărilor şi

a modalităţilor eficiente de comunicare, cum ar fi publicitatea, programele de sprijinire a comunităţii, afacerile şi aspectele birocratice.

Din punct de vedere al funcţionării relaţiilor internaţionale este important să se înţeleagă că adeseori există un decalaj mare între populaţia unei ţări şi liderii acesteia, operaţiunile guvernamentale curente şi reprezentanţii săi diplomatici. Diagnosticarea adecvată a situaţiilor internaţionale poate împiedica repetarea catastrofelor din trecut, care au costat vieţile a milioane de oameni. Acest lucru va fi deosebit de evident în capitolul următor, în care pregătirea catastrofei este vizibilă şi copleşitoare în implicaţiile sale.

Presupunerea că toţi oamenii sunt cam la fel, cu valori, motivaţii, standarde şi moralitate asemănătoare, e cel puţin naivă. Aceasta este o eroare periculoasă în afacerile diplomatice, fiind răspunzătoare pentru moartea a peste 100 milioane de oameni doar în ultimul secol.

Caracteristici ! Conducătorilor Politici	
Nemilos, volubil, viclean	Nu se identifică cu umanitatea
Lipsit de respect pentru viaţa umană	Manipulează patriotismul şi integritatea
Nu acordă nici o valoare adevărului	Nu este preocupat de pierderea vieţilor
Minciunile sunt rutină şi normalitate	Dispus să „otrăvească fântânile”
Faptele nu au relevanţă	Dispreţuieşte corectitudinea, integritatea şi slăbiciunea
Urmărirea câştigului cu orice preţ	
Nu are valori morale sau	îşi asumă titluri grandioase (Marele Conducător), are manifestări
Nu are valori spirituale	

Nu are idealuri umaniste	Profită de alţii fără scrupule

Nu are interes pentru alţii	Gata să-şi vândă sufletul pentru câştig
Orgoliul de a duce la bun sfârşit o afacere	Îşi atrage şi îşi preţuieşte acoliţii
Jubilează în faţa unei minciuni inteligente	Se hrăneşte din adulaţii
Apreciază doar cucerirea, victoria, înfrângerea	Controlează, domină
	Lipsit de credinţă, nu are remuşcări
Dispus să sacrifice familia, societatea	Învinovăţeşte pe alţii pentru propriile greşeli
Manipulativ, inteligent, neîndurător	Caută îmbogăţirea şi ornamentele deosebite
Interesat de putere, nu are limite	
Lăcomia este apreciată şi considerată corectă	Afişează o atitudine „macho”, cizme şi bici
	Fals pios
Presupune culpabilitatea celorlalţi	Se foloseşte, se ascunde în spatele religiei
Corectitudinea nu are nici o valoare	Consideră oamenii normali ca fiind proşti
Ridiculizează slăbiciunea	Are prejudecăţi rasiale şi religioase
Sadic, crud	Seducător, recrutează adepţi
Se bucură de suferinţa altora	Nu are loialitate faţă de oamenii săi
Îi fac plăcere conflictele	Nu respectă valoarea umană
Dispreţuieşte corectitudinea, echilibrul şi nu are consideraţie pentru alţii	Nu este conştient de urmări, consecinţe
	Consideră armata carne de tun
Neiertător şi răzbunător	Cei slabi îşi „merită” soarta
Joacă rolul victimei pentru a-şi justifica violenţa	Nu are scrupule, etică sau
	Acuzaţiile false sunt un lucru
Indiferent la suferinţă	Urăşte onestitatea şi integritatea
Tolerează brutalitatea, moartea, durerea şi suferinţa	Urăşte personalităţile demne de invidiat
	Lipsit de compasiune; violent
Nutreşte dorinţa de a-i sărăci pe alţii	Preamăreşte terorismul, ameninţările
Nu are restricţii, extremist	Nu are noţiunea păcatului, a
Angajează criminali ca acoliţi	răspunderii, integrităţii

Dispreţuieşte regulile „Marchizului de Queensbury”, sau	Megalomanie şi grandios
	Dispus să distrugă viaţa
Pacea nu este relevantă	Iraţional, dar înşelător
Vanitos, îngâmfat, despotic	Mai mult deştept decât inteligent
Fără onoare personală	Calculat, planificat
Ateu, avar	Promovează şi sprijină depravarea
Religia este doar o unealtă	Moralizator, profanator
Răzbunător, gelos	Martor mincinos
Invidie, pică şi ură	Exploatează inocenţa şi naivitatea
Răuvoitor, vicios	Îi distruge pe cei slabi şi vulnerabili
Incapabil de iubire	Consideră cetăţenii nişte idioţi
Face exces de retorică, este bombastic	Răsplăteşte loialitatea cu eliminare, moarte
Mimează cinstea, este înşelător	Necinstit din fire, defăimează adevărul
Priceput la oratorie şi retorică	Refuză vinovăţia sau orice „regret modest”
Nu se consideră vinovat, lipsit de conştiinţă	Se consideră pe sine mai presus de lege
Dispreţuieşte femeile şi	Lipsit de perspicacitate; sălbatic
Egoist, narcisist	Lipsit de milă; extremist
Vanitos, egoist	Barbar (decapitează...fără să se grăbească)
Face acuzaţii false	Dă naştere conflictelor; duplicitar
Îi crede pe ceilalţi asemeni	Favorizează tortura severă
Atrage apologeţi naivi.	„Face o figură bună” în ochii publicului
Nu este reţinut de logică sau raţiune	Mimează „inocenţa”
Capabil de mari erori de calcul	Se foloseşte de frică şi ameninţări
Paranoic, energic, în gardă Are reacţii exagerate	Revine asupra acordurilor

Comentarii

Din cele de mai sus (calibrate colectiv la nivelul 80 al conştiinţei), devine evident de ce atât persoane

obişnuite, cât şi diplomaţi integri calculează de obicei greşit forţele care trebuie înfruntate în viaţa pământească deopotrivă la nivel individual şi colectiv. O altă consecinţă importantă pentru care istoria depune mărturie este că, într-o întâlnire cu prădătorii, integritatea persoanei naive se întoarce împotriva ei sub forma slăbiciunii.

Prădătorii se bazează pe „fraierii” care-şi plătesc taxele şi care îşi fac griji pentru pierderea vieţii şi pentru bunăstarea materială a altora. Astfel, persoanele reprezintă ţinte uşoare şi uşor de manipulat pentru a deveni simpatizanţii şi susţinătorii unor tirani inteligenţi care pozează adesea în eliberatori virtuoşi, presupuşi eroi a popoarelor. (Hitler, Pol Pot, Hussein, Stalin, Castro, bin Laden şi alţii au omorât mai mulţi conaţionali decât au făcut-o duşmanii ţărilor respective).

Vocaţia de victimă şi naivitatea reprezintă un joc al perdanţilor, iar repercusiunile acestui lucru pentru politică şi diplomaţie sunt extrem de evidente. Americii şi presei americane le place să joace jocul fals al sentimentului „dreptăţii”, etc.

Deşi oamenii integri ar putea să deplângă toate aceste caracteristici negative de non-integritate enumerate mai sus, ele trebuie luate în consideraţie şi respectate ca fiind realitatea altor oameni, de care cei de mai sus sunt dominaţi (principiul ignoranţei invincibile). Americanii sunt un popor cunoscut în lumea întreagă pentru naivitatea sa şi consideraţi că joacă corect şi trebuie să-şi asume situaţia. („îşi permit asta”, sau „Merită asta”).

Există culturi întregi (ce înglobează mai multe milioane de oameni) pentru care „onestitatea” este un

concept străin şi considerat ridicol, iar o activitate contrară, reuşită şi profitabilă, este elogiată. Este meritoriu astfel să vinzi unui american un articol fals la preţul unuia veritabil.

Ţările, conducătorii sau regimurile care calibrează sub nivelul 200 nu sunt aliniate nici la adevăr, nici la libertate, fiind în consecinţă, intrinsec neloiale. De fapt, multe din ele promovează în mod oficial politici bazate pe ură, care îndeamnă la crimă şi la distrugerea Statelor Unite, a culturii şi valorilor sale occidentale şi a poporului său. (Raportul Freedom House, 2005)

Imperii, regimuri şi conducători sălbatici au venit şi au plecat, iar istoria este plină de consecinţele catastrofale ale eşecului de a recunoaşte aceste lucruri şi de a lupta adecvat împotriva lor. Astfel de regimuri sunt foarte active şi în plină formă, iar în prezent fac presiuni pentru atingerea dominaţiei mondiale, cu orice preţ, aşa cum au făcut şi în trecut.

Dacă respingem modelul fals al victimei/făptaşului, putem vedea că victima joacă, de asemenea, un joc periculos care incită şi seduce criminalitatea autorului prin utilizarea vulnerabilităţii camuflate sub o pioasă inocenţă. Acest lucru este la fel de non-integru şi viclean. Provocatorul se ascunde în spatele mantiei de pretinsă nevinovăţie şi-şi afişează lipsa de responsabilitate utilizând o faţadă de presupusă bunătate şi superioritate morală egoistă. Fiecare copil cunoaşte acest joc şi îl joacă cu părinţii şi profesorii. Astfel, postura tentantă a ademenitorului este la fel de *periculoasă* ca şi cea a agresorului evident.

Acesta este acum rolul jucat în cultura americană de ideologii extremei stângi şi a mediului academic care demonizează evaluarea onestă a factorilor cu un

înalt nivel de risc, tot atât de evidenţi ca un elefant în salon. Aceiaşi apologeţi au fost răspunzători pentru cel de-al Doilea Război Mondial, pentru Pearl Harbour şi pentru atacurile de la 11 septembrie. Sofismul apologeţilor este de fapt mai periculos decât emfaza agresorului, care, în mod paradoxal, este mai onest şi extrem de direct. Supravieţuirea depinde de capacitatea de a discerne faptele de mai sus, iar moartea este consecinţa incapacităţii de a face acest lucru. Imbecilitatea nu este o formă de apărare într-o lume a supravieţuirii. Pentru prădători, ţintele uşoare „merită” ceea ce primesc, ca şi proprietarii de maşini care îşi lasă cheile în contact şi nu încuie portierele.

Integritatea şi corectitudinea adevărată nu sunt un joc de televiziune cu inimioare şi floricele şi nici nu implică o spiritualitate făţarnică. Adevărul spune lucrurilor pe nume. Sabia adevărului este calea ce duce spre pace şi libertate. Falsitatea conduce la moarte distrugere şi agonie. *Dacă nu suntem de partea săbiei libertăţii, vom sfârşi în confruntarea cu sabia de oţel.*

Cap. 15 – Adevăr şi Război

Introducere

În istoria omenirii războiul a ucis mulţi oameni. A ucis mult mai mulţi oameni decât orice altă cauză, inclusiv mizeria, foametea sau dezastrele naturale, indiferent cât de mari ar fi fost acestea. În ciuda acestui fapt şi a ororilor războiului, societatea încă nu este capabilă să diagnosticheze sau să identifice factorii determinanţi şi patologici din spatele acestui lucru. Astfel că, măsurile preventive au eşuat lamentabil de-a lungul anilor, pentru aceleaşi motive pentru care nici bolile infecţioase nu au fost vindecabile până când nu au fost corect diagnosticate şi s-a descoperit că se datorau bacteriilor şi infecţiilor, nu miasmelor, influenţelor astrologice sau datorită „aerului viciat” etc.

Când s-a renunţat la lipitori şi la luarea de sânge şi au apărut penicilina şi alte medicamente, s-a deschis o nouă eră a antibioticelor şi a farmacologiei moderne. Chiar în prezent există nenumărate victime ale bolilor contagioase, cum ar fi poliomielita, febra tifoidă, malaria, ciuma, febra galbenă, difteria, septicemia, otitele medii, abcesul cerebral, meningita, tuberculoza şi sifilisul, pentru a pomeni doar pe cele memorabile care au umplut spitalele de boli infecţioase. Importanţa rememorării acestor boli este sublinierea faptului că nicio vindecare nu este posibilă până când nu este pus un diagnostic corect. Întârzierea în descoperirea tratamentului s-a datorat lipsei tehnologiei necesare, însă, odată cu inventarea microscopului şi dezvoltarea bacteriologiei, subculturile ascunse bacteriene au fost identificate. Apoi, accidental, Sir Alexander Fleming a descoperit penicilina. Fără dezvoltarea antibioticelor şi a mult criticatei industrii

farmaceutice, o mare parte a populaţiei prezente nici nu ar fi fost în viaţă.

Analog, subcultura bolii sociale poate fi acum descoperită prin echivalentul microscopului, aceste tehnici la îndemâna noastră care ne permit calibrarea conştiinţei şi chiar şi a gândurilor, independent de timp şi spaţiu. Acum putem studia şi descoperi chiar rădăcinile suferinţei omenirii.

Războiul este o demonstraţie socială extremă a acţiunii forţei, iar apariţia sa poate fi prevăzută în avans prin simpla calibrare a elementelor unei situaţii, inclusiv a ţărilor implicate, guvernelor, conducerii şi elementelor active.

Premisa primară

Pacea este o stare naturală în care adevărul predomină, şi timp ce războiul este consecinţa falsităţii. În istoria civilizaţiei umane, *pacea a dominat numai în 7% din întregul timp, iar războiul a predominat în 93%!* (Calibrează ca Adevărat). Fundaţia războiului este ignoranţa, care este o consecinţă automată a faptului că mintea omului nu poate discerne adevărul de falsitate datorită condiţiei sale evoluţioniste. De aceea, oamenii nu pot face diferenţa între un conducător adevărat şi un maniac megaloman.

Datorită inocenţei intrinseci a omului (incapacitatea structurală a minţii omeneşti de a diferenţia adevărul de fals), mintea omenească poate fi programată cu uşurinţă în mod eronat ca răspuns la retorica persuasivă, sofism şi propagandă. Costurile eşecului în recunoaşterea şi aprecierea corectă a limitărilor sunt agonia, moartea şi ororile distrugerii în masă, plus datoriile rezultate,

durerea, vinovăţia, prizonierii şi ura. Mai sunt incluse în preţ trauma psihică, la fel ca şi stresul pe termen lung, amintirile dureroase şi angoasa.

Calibrările diagnostice

Elementele critice sunt dezvăluite categoric prin tehnicile de testare în orb. Dacă nivelul conştiinţei pentru aproximativ 78 % din populaţia lumii se află sub nivelul critic 200, 51% din populaţia din America calibrează peste 200. Nivelul conştiinţei generale în America este 421, fiind cel mai înalt nivel dintre toate ţările din toată lumea, fapt ce are o însemnătate aparte.

Marele război: Al Doilea Război Mondial Calibrări

Poziţii deasupra nivelului 200		**Poziţii sub nivelul 200**	
Winston Churchill	510	Adolf Hitler	45
Preşedintele Roosevelt	499	Iosif Stalin	90
Preşedintele Truman	495	Mussolini	50
Gen. Eisenhower	455	Heinrich Himmler	40
Gen. MacArthur	425	Al III-lea Reich	70
Guvernul SUA	395	Neville Chamberlain	185
Ambasada SUA în Japonia	300	Ambasada Japoniei în SUA	55
Invazia Normandiei	365	Guvernul japonez	130
Robert Oppenheimer (la început)	435	Robert Oppenheimer (mai târziu)	70
Tratamentul prizonierilor de război de către SUA	255	Agentul dublu din Los Alamos	70
		Liga Naţiunilor	185
Lagărele americane pt. japonezi	235	Pacifiştii	145
Heisenberg	465	Secretarul de război Stimson (funcţia)	180
Werner von Braun	400		

Armata SUA	315	Atacul de la Pearl	45

Armata germană	205	Joseph Goebbels	60
Triajul	390	Tratamentul nazist aplicat prizonierilor	70
Los Alamos	400		
Gen. Rommel	203	Tratamentul japonez aplicat prizonierilor	40
Leni Riefenstahl	450		
Armata SUA la Pearl Harbor	250	Invazia nazistă în Europa	40
Idioţii kamikaze	390	Lagăre de concentrare	30
Aviaţia germană	345	„Cambridge Five”	95
Împăratul Hirohito	200	London Blitz	30
Tojo	205	Dr. Joseph Mengele	15
Amiralul Yamamoto	205	Familia Rosenberg	40
Observatori	210	Klaus Fuchs	115
Divizia 82 Airborne	465	Harold Philby	110
Escadrila Tuskegee	465	William Joyce	100
Divizia 101 Airborne	465	Trădători	30
Vorbitori ai codului Navajo	375	Lordul Haw-Haw	50
Agenţia de informaţii SUA (mai târziu)	295	„Trandafirul din Tokyo” Agenţia de informaţii SUA ’ ’	85
Col. Klaus von Staufenberg	440	Înainte de Pearl Harbor	190
Serviciile Britanice de Informaţii – MI-6	210		
KGB	210		

Cifrele sunt relativ auto-explicative şi arată şi câteva surprize. Este de remarcat faptul că armatele şi luptătorii, inclusiv piloţii kamikaze, sunt, deseori, mai integri decât conducătorii lor. Ei suni literalmente „carnea de tun”, iar conducătorii lor non-integri foarte des abandonează armatele unei morţi sigure pentru a-şi satisface eu-rile lor infatuate. Afişează o lipsă de loialitate chiar faţă de soldaţii lor, permiţând să fie măcelăriţi inutil (cum au fost armatele lui Stalin şi Hitler), în continuare omorând chiar şi generalii sau trupele care se întorc victorioase ori aruncându-i în gulaguri.

Este dificil pentru o persoană obişnuită măcar să-şi imagineze că această lipsă de moralitate poate exista la persoane aflate în poziţii atât de înalte. La o analiză atentă, maniacii megalomani pol fi diagnosticaţi ca având mai degrabă o psihoză specifică şi clar de diagnosticat, similară cu cea a lui Nero, denumită „narcisism mesianic malign”. Înţelegând aceasta se naşte, într-o anumită măsură, compasiunea, care se adaugă înţelegerii faptului că mulţi tirani şi-au început carierele având motive integre.

Maniacul megaloman calibrează la acelaşi nivel cu un ucigaş în serie şi reprezintă o formă de criminalitate. Panorama vieţii umane include intervalul maxim pentru alegerea spirituală. Punctele joase extreme par să reflecte regresii atavice în care rinencefalul reptilian, încă prezent în partea din spate a creierului uman, câştigă putere şi domină. Aceasta se poate observa în reflectarea atacului japonez de la Pearl Harbor, care calibrează la 45 şi în atacurile Jihadului asupra World Trade Center din 9 Septembrie, ce calibrează chiar la un nivel mai scăzut, 35. Atacul asupra Clădirii Federale din Oklahoma din urmă cu câţiva ani calibrează, de asemenea, în acelaşi interval.

Analiza Factorului Critic (Hawkins, 1995) face posibilă identificarea punctului precis într-un sistem complex unde cel mai mic efort poate produce cel mai mare rezultat, de exemplu, un ceas uriaş poate fi oprit prin simpla aplicare a unei presiuni într-un anumit loc, la fel şi o locomotivă sau o navă de război care pot fi oprite complet dacă ştim butonul corect.

Condiţiile dinaintea începerii unui război expun atitudini şi tensiuni complicate, stabilizate şi interconectate, şi o complexitate de factori care sunt

dincolo de înţelegerea intelectuală, cum ar fi măsurarea şi cântărirea facţiunilor. Astfel, un diagnostic pus la început poate opri declanşarea războiului înainte de a se atinge acel moment în care nu se mai poate opri. Cu toate acestea există în fiecare clipă un punct critic accesibil intervenţiei astfel încât, într-o scrie de evenimente desfăşurate în timp, există factori critici corelaţi şi care pot fi diagnosticaţi, reprezentând această oportunitate. De exemplu, cel de-al Doilea Război Mondial putea fi oprit cu uşurinţă la un cost sau risc minim în momentul primei invazii a Cehoslovaciei, Rhineland-ului şi Sudentland-ului. (Intenţia lui Hitler calibrează la nivelul 100.)

Este de remarcat că naţiuni precum Rusia, Germania, Japonia şi chiar Belgia aveau, toate, operaţiuni şi agenţii de informaţii foarte bine dezvoltate ce calibrau la nivelurile 210-215, în timp ce informaţiile SUA se găseau sub nivel (cal. 190) până ce au reuşit să descopere codul japonez JM.

Singura tehnică disponibilă care este şi practică şi identificabilă este cea care calibrează conştiinţa, deoarece câmpul conştiinţei include totul şi fiecare clipă integrează toţi factorii şi influenţele, condensându-le într-un factor numeric identificabil. Implicaţiile analizei de mai sus merg dincolo de ceea ce este evident. Iată acum o lume în care totul este dezvăluit şi unde nu mai pot fi ascunse secrete pentru a-i orbi pe cei inocenţi.

După cum se va vedea, deşi înaintea Celui de-al Doilea Război Mondial intenţia lui Neville Chamberlain era onestă (cal. 500), datorită negării, naivităţii şi lipsei de verificări severe ale realităţii, capacitatea lui a devenit extrem de redusă (cal.140). Intenţia Im Hitler calibra la 90, capacitatea sa, din păcate pentru Europa, calibra la

450. Din prezenta demonstraţie şi altele ce vor urma, vor ieşi la iveală tiparele care aruncă lumea în suferinţă:

1. Bune intenţii şi capacitate deficitară (de ex. Naţiunile Unite în prezent);

2. Rele intenţii şi capacitate insuficientă (de ex. Coreea de Nord);

3. Rele intenţii plus înaltă capacitate (de ex. Rusia în perioada Războiului Rece);

4. Rele intenţii plus înaltă capacitate plus totalitarism mesianic ostil (de ex. Stalin, Hitler).

În mod asemănător, nivelurile calibrate ale elementelor celui de-al doilea Război Mondial dezvăluie repede întreaga poveste

1. Reacţie slabă de contestare din partea secretarului de război Stimson (nu a luat în considerare rapoartele serviciilor de informaţii). Negarea calibrează la 195.

2. Reacţii slabe din partea lui Neville Chamberlain şi a pacifiştilor (Pacifismul calibrează la 195.);

3. Calibrări patologice (diagnosticări) la Hitler, Mussolini, ale poziţiilor şi intenţiilor japonezilor;

4. Absenţa informaţiilor secrete militare (cal. 190) înainte de Pearl Harbor, în ciuda avertismentelor. Întreruperea descoperirii codului (reluată ulterior de preşedintele Roosevelt).

5. Eşecul diagnosticării celui de-al Treilea Reich, a megalomaniei lui Stalin, a calibrului generalului Rommel, a Luftwaffe etc.

6. Punctele slabe şi nivelul slab de calibrare a Ligii Naţiunilor (cal. 185).

Eşecul descoperirii agenţilor dubli care au dezvăluit secrete atomice Rusiei, precipitând prin aceasta instalarea Războiului Rece. Ameninţarea la adresa

securităţii naţionale şi a păcii mondiale, consecinţă a vederilor politice şi filosofice eronate – care calibrează sub nivelul 200 - este pe deplin demonstrată de impactul asupra istoriei lumii al agenţilor de spionaj care au infiltrat instalaţiile de cercetare atomică şi nucleară din Statele Unite şi din Marea Britanie. Deficienţele în securitate, considerate în retrospectivă, sunt întrucâtva înfricoşătoare, deşi nicidecum foarte diferite de evenimentele mai recente şi neglijenţele curente în materie de securitate (până acum nedetectate). Notaţi că „orbiţi” şi „luaţi pe nepregătite” calibrează la 180.

Orice gen de activităţi de vârf vizând securitatea îi atrage, firește, pe cei mai buni spioni din lume. Los Alamos şi Proiectul Manhattan, aşa cum era de aşteptat, i-a atras pe Klaus Fuchs (cal. 115), Harold Philby (cal. 110), William Joyce (cal. 100), familia Rosenberg, Ted Hali, ca şi un grup alcătuit din Martin Sobel, Harry Gold, Donald McLain (cunoscuţi sub denumirea de „The Cambridge Five”) etc.

Toţi membrii grupului erau marxişti, iar Stalin se referea cu bunăvoinţă la aceşti „martiri”. Răspândirea acestei ideologii la Hollywood şi printre intelectualii Departamentului de Stat a incitat audierile lui McCarthy. Dezavantajul major l-a constituit Războiul Rece, competiţia internaţională şi proliferarea nucleară, iar teama faţă de acestea a dus la instaurarea bazelor ideologice ale războiului din Irak. Ameninţarea nucleară din zilele noastre este, prin urmare, consecinţa „elitei” intelectuale a propriei lor generaţii. Aceeaşi carenţă patologică continuă să impieteze asupra detectării surselor de pericol pentru societatea actuală (calibrează ca Adevărat).

În războiul acesta, ca şi în celelalte (inclusiv războiul

din Irak), evenimentele precedente sunt aproape identice: un conducător megaloman care îşi instigă, prin propagandă, poporul la război, în timp ce victima vizată intră în stare de negare ca urmare a dezinformării de către serviciile de informaţii (cal. 190), a iluziilor, a inepţiilor diplomatice naive şi a fantasmagoriilor poetice de genul „dacă ne purtăm frumos cu ei, se vor purta la rândul lor frumos cu noi”. În realitate, marii dictatori „macho” *dispreţuiesc* asemenea atitudini „feminine”, care denotă slăbiciune, „laşitate”, fiind, de fapt, încă şi mai stârniţi în agresivitatea lor de răspunsul instinctiv, primitiv, animal, de prădător/pradă al creierului; cu alte cuvinte pasivitatea invită la agresiune.

Masculul slab urăşte şi se teme de femei sau de genul feminin (exceptând în scopul satisfacerii dorinţelor trupeşti). Acest lucru este exemplificat de gangsta rap, care numeşte femeile curve şi se umflă în pene „lovind” în abdomen femeile decăzute, însărcinate. Masculul puternic nu se simte ameninţat de femei, ci le respectă şi se comportă protector cu ele. Adevărata masculinitate are încredere în ea însăşi şi nu simte nevoia să pară superioară sau să-i înjosească pe alţii. Ea onorează femeile.

Narcisismul mesianic malign

Eşecul lumii de a identifica acest sindrom patologic e răspunzător de moartea a milioane de oameni nevinovaţi din fiecare generaţie. Guvernelor şi conducătorilor acestora, ca şi popoarelor, le revine cu adevărat responsabilitatea de a se familiariza cu aceasta maladie care este atât de departe de normalitate încât omul obişnuit abia dacă-şi poate închipui că ar putea fi vorba de o realitate socială.

În general, publicul tinde să fie naiv în legătură cu tulburările mintale, chiar şi atunci când acestea sunt evidente. Oamenii consideră de obicei că şi ceilalţi sunt asemenea lor. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Sunt numeroşi cei care se situează exact în polul opus al normalităţii şi tot ce se consideră că ar presupune această stare idealizată. Lumea este plină de oameni care urăsc iubirea, pacea şi adevărul; de fapt, acestea chiar îi înfurie. (Vezi Peck, *Psihologia minciunii,* titlu original *People of the Lie,* 1983)

În timp ce psihopatologia criminalităţii (Cap. 11) şi narcisismul malign (Cap. 14) au fost revăzute, narcisismului mesianic malign i se va da în continuare atenţie ca fiind cel mai înalt şi mai grav nivel atins de aceste tulburări. Este o combinaţie de patologii mixte cu un nivel de conştienţă extrem de scăzut (cal. 30) la care se adaugă deficienţe de gândire, absenţa conştiinţa incapacitatea de a se identifica cu sau de a valoriza o altă viaţa umană, dispreţul pentru valorile umane, morale sau etice, dispreţul faţă de femei, setea de putere, infatuarea şi exagerarea importanţei propriei persoane, precum şi dilatarea egoului până la grandoarea mesianică. Tulburarea este frecvent greu de recunoscut pentru că se manifestă sub două forme distincte: (1) cu debut precoce (tipul copilului huligan) şi (2) cu debut în viaţa adultă, după câţiva ani de normalitate ulterior accederii la putere (cu alte cuvinte, „Puterea corupe; puterea absolută corupe în mod absolut”).

Cea de-a doua formă nu-şi face apariţia în democraţii deoarece puterea este împărţită între şeful statului şi alte instituţii conducătoare ale guvernului (justiţia, parlamentul, congresul, armata, diplomaţia etc.). Astfel, dezordinea este caracteristică dictaturilor, monarhiilor şi

teocraţiilor (Nero, Cezar, Hussein, Khomeini, Napoleon, Hitler, Ivan cel Groaznic etc.). Mai afectează şi membrii foarte bine plătiţi ai puterii executive care-şi „pierd simţul realităţii” şi se simt „îndreptăţiţi” să se autoservească din banii şi bunurile companiei (Chandler, 2004).

În prezent, procesele lui Miloşevici şi Hussein ne oferă un bun prilej de studiu şi de familiarizare cu această flagrantă dezordine, pentru a învăţa astfel să o recunoaştem. În fiecare caz, cadrul acţiunii a fost acelaşi. Simptomele timpurii au fost expunerea narcisistă a „marilor conducători”, a filosofiilor şi a imaginilor prin intermediul panourilor, statuilor, paradelor şi a repetării constante prin mijlocirea massmedia, ca şi propaganda din şcoli şi din interiorul grupurilor de tineret „speciale”, unde ideologia militantă a fost insuflată prin bine-cunoscutele tehnici de spălare a creierului. Important este faptul că „conducătorul” l-a înlocuit pe Dumnezeu şi a fost adorat, idolatrizat şi decorat cu onoruri militare deosebite. Egoul deja exacerbat al conducătorului a atins deplina sa grandoare datorită adulării, a paradelor publice militare bine puse la punct, evenimentelor publice teatrale de masă şi demonstraţiilor atent regizate de aclamare publică. Femeile plângeau de emoţie, iar copiii erau convinşi, cu ajutorul propagandei, să-l servească pe „Marele Conducător” şi să-şi dea bucuroşi viaţa pentru el.

Megalomaniacii de astăzi, ca şi cei din trecut, manifestă acelaşi dispreţ faţă de compatrioţii lor şi chiar faţă de familiile lor. Hitler afirmase că populaţia germană merita să moară fiindcă pierduse războiul. Hitler, la fel ca Stalin, îşi ura proprii generali victorioşi şi chiar 11 omora. Hussein îşi numea poporul „câini” şi a măcelărit trei sute de mii de oameni. Hitler a „exterminat şase milioane de evrei. Stalin a ucis milioane de oameni 1n gulaguri,

inclusiv propriile sale trupe care se întorseseră victorioase.

Un alt simptom este profanarea locurilor frumoase sau a lăcaşurilor de cult, cum ar fi bisericile, aruncarea în aer a vechiului şi uriaşului Buddha în Afganistan, incendierea Parisului, a Romei etc. Profanarea îmbracă forma măcelăririi femeilor, a inocenţiloi şi a simplilor civili. Sălbăticia este pe cât de bizară (decapitarea eviscerare, mutilare, „spânzurare şi despicare în patru“) pe atât de teatral expusă (decapitare treptată cu fierăstrăul, tăierea limbii, a mâinilor şi a picioarelor – toate, redate la televizor). Este cât şi poate de uşor pentru oamenii normali să înţeleagă psihologia şi motivele narcisiştilor mesianici maligni: aceştia sunt, pur şi simplu, *exact opusul* a ceea ce sunt cei dintâi 1n orice privinţă.

Războaie contrastante – Calibrări

Războiul din Coreea			
Coreea de Sud	300	Regimul comunist	90
Poziţia SUA	300	Agenţia de informaţii	190
Coreea de Nord	80		

Războiul din Vietnam			
Poziţia SUA (la început)	405	Populaţia Vietnamului	70
Poziţia SUA (mai târziu)	350	Viet Cong	40
Armata SUA	335	Mass-media din SUA	185
Protestatarii împotriva războiului	201	Comuniştii (din SUA)	130
		Agenţia de informaţii	190
PTSD – adevărat? (tulburare	Da		

stres post-traumatic)			

Războiul Rece			
Poziţia SUA	400	CIA	185
Germania de Vest	310	FBI	185
Preşedintele Nixon (poziţia)	400	Germania de	165
Preşedintele Kennedy (poziţia)	430	Poziţia ruşilor	75
		KGB	40
Mass-media din SUA	215	Hruşciov	80
Agenţia de informaţii SUA operaţiuni -	195	Brejnev	90
		Comuniştii (din SUA)	130

Războiul din Golf			
Preşedintele G. H. W. Bush (poziţia)	400	Saddam Hussein (poziţia)	95
		Kuweit	195
Armata SUA	310	Agenţia de informaţii	190
Sindromul Războiului din Golf- adevărat?	TA< Da		

Primul Război Mondial			
Preş. Woodrow Wilson	400	Baronul Roşu (von Richthofen)	385
Shell Shock –	Da		
Kaizerul Wilhelm	165	Agenţia de informaţii SUA	190

Valoare comparativă: Războaiele napoleoniene - Waterloo			
Ducele de Wellington	420	Napoleon	75

Cu toate că fiecare dintre cele de mai sus merită o examinare şi o relatare mai extinse şi mai detaliate, din dorinţa de concizie chiar şi câteva calibrări rudimentare pot rezuma cu destulă acurateţe perspectiva generală. Observaţi că operaţiunile agenţiei de informaţii SUA

sunt, în mod consecvent, defectuoase (cal. 190).

Aşa cum s-a amintit în altă parte, nu numai puterea, ci şi faima în sine poate corupe. Atât Hitler, cât şi Napoleon au calibrat pe la mijlocul valorii de 400 în timpul etapelor de început ale edificării imperiilor lor, dar, mai târziu au scăzut până la niveluri de calibrare foarte joase, ceea ce a condus la înfrângerea lor – cauzată de grandoare (ignorarea sfaturilor generalilor cu experienţă etc.). Faima în sine poate avea un efect asemănător, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Hermann Goring.

Calibrări: Războiul din Irak (la început)

Peste 200:

Preşedintele Bush (poziţia)	460	Congresul	410
Secretarul de Stat Powell	460	Tony Blair - primul	440
Secretarul Apărării (poziţia)	460	Populaţia SUA	431
		Mass-media SUA	320
Armata SUA (intenţia)	450	Pacifiştii	305
Departamentul de Stat al SUA (intenţia)	450	Războiul de ocupaţie	360

Sub 200:

Consiliul de Securitate al ONU	190	Populaţia irakiană (poziţia)	140
Intenţia Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite privind SUA	135	Mass-media irakiană	140
		Regimul din Siria (poziţia)	130
Raportul ambasadorului Joseph Wilson privitor la declaraţia: „Bush a minţit”	60	Orientul Mijlociu	110
		Saddam Hussein (la început)	63
		Conducătorii militari irakieni	63
Iran (poziţia)	185	Jihad	50
Palestina (poziţia)	180	Teroriştii islamici	50
Israel (poziţia)	180	Talibanii	63
Demonstraţiile de pace	170	bin Laden	40

„Pacea” ca slogan politic	130	al-Qaeda	65
Turcia (poziţia)	165	Agenţia de informaţii SUA	190

Deşi rezultatele de mai sus sunt cele la care oamenii rezonabili s-ar fi aşteptat, totuşi s-ar putea ivi proteste din partea unora, influenţaţi de informaţii distorsionate propagate de mass-media sau de reacţii emoţionale la dezbateri caustice, care exploatează inocenţa intrinsecă şi limitările minţii umane. La fel ca hardware-ul unui calculator, mintea nu beneficiază de opţiuni la programarea software-ului ei. Conceptele, înţelepciunea selecţiei şi războiul de ocupaţie sunt de neînţeles pentru o minte care calibrează sub 360 Şi, din nou, la fel ca în războaiele anterioare, serviciul secret de informaţii al SUA se află la absurdul nivel de calibrare de 190. Calibrările mai reflectă şi furnizarea unor elemente necunoscute la momentul respectiv de publicul larg, cum ar fi frecventele descoperiri cu privire la profiturile sifonate de membri ai Naţiunilor Unite din operaţiunile „petrol contra hrană”.

Calibrări	**- Războiul din Irak (mai**		
Departamentul de Apărare al SUA	455	Conservatori (poziţia)	455
Pentagonul	455	Republicani (poziţia)	450
Procurorul General al SUA	455	Democraţi (poziţia)	310
Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite	190	Extrema stângă (poziţia)	180
		Companii militare particulare	345
Conducerea Naţiunilor Unite	195	Triajul	390
Marea Britanie (poziţia)	355	Halliburton	275
Franţa (poziţia)	210	Agenţia de informaţii SUA	190
Inspectorii de investigaţii ai Naţiunilor Unite	205		

Acoperirea mass-media a Războiului din Irak

Boston Globe	195	Fox News	420
CBS News	255	NBC News	255
CNN News	290	The O'Reilly Factor	460
New York Times	190		

Primul tabel de sus evidenţiază nivelul de integritate şi localizarea asupra întrebărilor ridicate de 9 Septembrie, când au fost ucişi mai mulţi americani decât la Pearl Harbor. Nu numai că au fost omorâţi trei mii de civili nevinovaţi, dar a fost atacat însuşi Pentagonul, atacul fiind considerat astfel un act de război. (Războiul împotriva Statelor Unite fusese declarat în mod formal de bin Laden în 1998.) Avionul care s-a prăbuşit ar fi trebuit să atace chiar Casa Albă (calibrează ca Adevărat).

Înţelegerea de către public a adevăratei semnificaţii a atacurilor din 9 Septembrie a fost împiedicată de neîncetata repetare a imaginilor cu Turnurile Gemene în flăcări. Aceste imagini erau dramatice şi au devenit, astfel, centrul interesului public, ceea ce a distras atenţia de la atacul, mai important, asupra Pentagonului şi de la tentativa de bombardare a Casei Albe. (Gest analog, cu bombardarea reşedinţei de la nr. 10 din Downing Street, Londra, a Parlamentului sau chiar a Kremlinului.)

Atacul a fost, prin urmare, în mod formal un „act de război" prin definiţie, declaraţie şi intenţie. (Calibrează ca Adevărat). Ossama bin Laden a declarat în mod formal război chiar înaintea atacului de la Pentagon, care a confirmat ameninţarea cu Jihad Războiul Sfânt. Acesta nu mai era, în mod evident, doar un „act criminal", tot aşa cum nu fusese un „act criminal" nici bombardarea Pearl Harbor-ului de către japonezi.

Lipsa de claritate legată de corecta definire a evenimentului a avut mai târziu drept consecinţă

confuzia privind clasificarea legală a deţinuţilor ca şi criminali, prizonieri de război, combatanţi necombatanţi, sabotori etc. Ca precedent, în timpul celui de al doilea Război Mondial un submarin nazist lansase cinci sabotori (plus bombe) pe ţărmul din Long Island. Toţi cinci au fost prinşi şi ulterior, executaţi.

Lipsa de entuziasm a foştilor aliaţi în a se alătura acţiunilor SUA era de înţeles în contextul culturilor lor independente şi al realităţilor sociale, cum ar fi comunităţile numeroase de arabi. O diferenţă în plus a fost aceea că în cel de-al doilea Război Mondial statele europene au fost direct ţintite, pe când de data aceasta n-au mai trebuit să se identifice cu calamitatea din 9 Septembrie, considerând, din perspectiva lor, că nu le revenea responsabilitatea de a da un răspuns. Mai exista şi percepţia – implicită, dar fără să fi fost vreodată afirmată – că America avea suficientă putere şi destuii resurse ca să facă faţă acestei situaţii de urgenţă de una singură. Aşa cum s-a descoperit ulterior (Duelfer, 2004), oficialităţi ale Naţiunilor Unite fuseseră mituite de Hussein şi figurau pe statul său de plată cu multe milioane de dolari obţinuţi din „petrol contra hrană”, bani de care profitau chiar Naţiunile Unite (Brooks, 2001)

Deciziile prezidenţiale care au urmat au fost dictate de evenimentele anterioare la care s-a adăugat jurământul lui de loialitate de apărare a ţării de agresori. Acţiunile momentului s-au bazat pe sursele de informaţii disponibile (ale SUA, Rusia şi Marea Britanic) Agenţia de informaţii SUA se menţinea la nivelul calibrat

190. Raportul de investigaţie părtinitor din 2002 al ambasadorului Joseph Wilson pretindea că Irakul nu încercase să obţină acces la uraniul din Niger, când, de fapt, Irakul procedase în acest fel (fapt confirmat ulterior

de Comisionarul Comisiei de Investigare Lord Robin Butler). Wilson a mai comis şi alte greşeli grosolane (inclusiv rapoarte false către *Washington Post,* în 2003, privind CIA şi uraniul din Nigeria).

Atacurile în direcţia celor „16 cuvinte celebre ale lui Bush" din Discursul din 2003 despre Starea Naţiunii („Guvernul britanic a fost informat că Saddam Hussein a solicitat cantităţi semnificative de uraniu din Africa") se bazau pe dezinformarea conform căreia el indusese în eroare naţiunea. Retractarea erorilor s-a făcut cu întârziere şi a fost transferată în paginile din spate ale publicaţiei.

Deşi *New York Times* calibra în anul 2000, în medie, la 250, în 2004 nivelul său de calibrare scăzuse la 195, iar acoperirea războiului din Irak prin articolele sale, la 190.

Carenţele în pregătirea guvernului (cal. 190) reprezentau „cultura" decadelor anterioare, ca şi legislaţia restrictivă şi lipsa integrităţii CIA, FBI şi a altor agenţii culegătoare de informaţii. Climatul general de lipsă a pregătirii şi de negare semăna foarte mult cu situaţia dinaintea atacului de la Pearl Harbor. Aşa cum au demonstrat evenimentele, ameninţarea principală nu o constituia Irakul în sine, ci wahhabismul pan-arabic aşa cum a fost acesta exprimat de violenţii extremişti al-Qaeda. Astfel, adevărata identitate a agresorului a fost ocultată. Această confuzie a fost favorizată de respingerea de către Saddam Hussein a mandatelor Naţiunilor Unite în paisprezece ocazii, ceea ce a constituit adevăratul declanşator al războiului deschis.

Cu timpul vor ieşi la suprafaţă şi alte informaţii, aşa cum se întâmplă după toate războaiele. Viitorul ne oferă întotdeauna binefacerile retrospectivei şi în felul acesta, să sperăm, ale înţelepciunii mai degrabă decât ale

regretelor şi vinovăţiei. Drumul care duce spre evoluţia conştiinţei umane este accidentat. Lecţia este una şi aceeaşi: „Fiţi atenţi la adevăr”. Până în prezent, acest lucru nu a fost practic posibil, dar s-au ivit zorii unei noi ere care calibrează la peste 200, indicând că integritatea ar putea predomina.

Războiul din Irak a pus capăt uciderii irakienilor de către Saddam Hussein, care a ucis în mod curent mai mulţi compatrioţi de-ai săi decât au făcut-o războiul din Golf şi războiul din Irak luate împreună (treizeci de mii de gropi comune). După finele războiului insurgenţii irakieni au continuat să ucidă alţi irakieni, în ciuda prezenţei trupelor de ocupaţie. Una peste alta, mai mulţi irakieni au fost ucişi de compatrioţi de-ai lor decât de forţele de invazie şi atacurile militare preemptive, şi încă nu se întrevede sfârşitul acestei situaţii.

Unele dintre reacţiile politice care au urmat sunt un exemplu de ciudăţenie a egoului uman, în care agresorul şi victima se confundă, iar rolurile se inversează. Paradoxal, cei cu o conştiinţă naivă sau neevoluată s-au grăbit să îmbrăţişeze agresorul non- integru, aproape criminal şi să-i defăimeze pe cei integri. Atitudinea Statelor Unite şi răspunsul acestora calibrează la 460, atacul în sine din 9 Septembrie la 35, iar agresorii săi la 50-70. Incapacitatea de a face deosebirea dintre marea corupţie şi integritate constituie, într-adevăr, o piedică majoră în înţelegere şi o sursă de eroare.

Freud a fost printre primii care a observat această stranie tendinţă de a simboliza lucrurile prin opusul lor (Freud, 1900), adică mania contemporană de a identifica victimele ca agresori şi viceversa. Este un mecanism primitiv al elementelor inferioare ale egoului, în lupta sa de a controla şi suprima Id-ul – acel rezervor de instincte

animalice primare şi de violenţă. Prin urmare, a urî războiul nu aduce pacea mai mult decât poate aduce urârea păcatului, puritatea sau sfinţenia. O virtute este atinsă prin alegerea ei, mai degrabă decât prin desconsiderarea opusului ei.

Din cauza concentrării continue asupra războiului din Irak, alte câteva calibrări vor completa imaginea. Vom putea trece, apoi, la o cercetare mai generală a adevăratelor cauze ale războiului.

Calibrări suplimentare în perioada Războiului din Irak (mai târziu)

Liberali (poziţia)	205	Pacifism (politic)	95
Protestatari împotriva războiului	185	Saddam Hussein (poziţia)	
Mita de stânga din	130	(mai târziu)	45
Academy Awards (2003)		Armata irakiană	95
izbucnire publică împotriva		Talibanii	65
Preşedintelui Bush	65	al-Qaeda	65
Teroriştii islamici	50		
Tratamentul prizonierilor de război irakieni de către americani (Abu Ghraib)	165		
Tratamentul prizonierilor de către Irak	65	Poziţia femeilor în Irak	95
		Poziţia copiilor în Irak	75
Intenţiile militare ale Partidului irakian de guvernământ	45	Poziţia câinilor în Irak	40
		(Poziţia câinilor în SUA	450
Acoperirea media irakiană	45	Agenţiile de informaţii	190
Tratamentul prizonierilor de război americani de către Irak	155		

Calibrări ulterioare războiului din Irak

Din motive subliniate anterior, natura dual㠎 a eului şi proiecţia sa călău/victimă asupra evenimentelor lumii, conduc la căutarea „băieţilor răi”, a „cauzei” evenimentelor din 9 Septembrie în acord cu, şi după

dorinţa eului de a proiecta vina. În realitate, fenomenele sunt consecinţa unui câmp atotcuprinzător sau a unui „climat” care, indirect şi neintenţionat, facilitează apariţia fenomenelor observate selectiv, cum ar fi catastrofa 9/11. „Climatul” dinaintea 9/11, aşa cum am subliniat anterior, a fost aproape identic cu cel care a precedat atacul de la Pearl Harbor din 7 Decembrie 1941. În terminologie psihologică ar fi descris drept naivitate şi negare, dar aceasta este o explicaţie insuficientă în sine. Elementele climatului actual calibrează în felul următor:

<table>
<tr><th colspan="4">Calibrările evenimentului 9/11</th></tr>
<tr><td>Apărarea Naţională SUA (birocratic)</td><td>190</td><td>Patriot Act</td><td>375</td></tr>
<tr><td>Decizia Reno/Goralick (Zidul)</td><td>190</td><td rowspan="4">Secţiunile editoriale ale ziarelor din topul primelor 10 ziare din SUA (Wall Street Journal şi Christian Science</td><td rowspan="4">185-190</td></tr>
<tr><td>Audierile Comitetului Church/Pike</td><td>180-190</td></tr>
<tr><td>Poziţia Administraţiei Clinton</td><td>180-190</td></tr>
<tr><td>Principiul Torricelli</td><td>168</td></tr>
<tr><td>Critici declarate</td><td>170</td><td colspan="2">(în contrast, criticismul constructiv calibrează la</td></tr>
</table>

Calibrările scot în evidenţă importanţa deosebită a dictonului că adevărul (calibrează deasupra nivelului 200) aduce pacea, iar falsitatea (calibrează sub nivelul 200) favorizează războiul. Situaţia dinaintea 9/11 a fost

aproape identică cu ceea ce a prezentai Secretarul de Stat Stimson înaintea atacului japonez din 1941. El a refuzat să dea atenţie informărilor venite de la Serviciile de Informaţii comentând că „Gentelmenii nu citesc corespondenta altor gentlemeni”. - în acest caz, fiind vorba despre ameninţările directe ale militanţilor

japonezi şi chiar a strategiei generale a lui Hitler, la fel ca şi ignorarea „declaraţiei de război” făcută de Bin Laden în 1998 la adresa SUA. Prin contrast, nu au fost ignorate şi trecute cu vederea ameninţările nucleare venite din partea Coreei de Nord.

Calibrările Audierilor Comitetului de Investigaţie a evenimentelor 9/11 (aprilie – iulie 2004)

Mărturiile oficialilor guvernamentali	255	Nivelul conducătorilor investigaţiei oficiale	255
Mărturia lui Richard Clarke	200		
Criticii mărturiei	170	Raportul final al Comisiei 9/11	255
Nivelul general al Audierilor	255	Raportul Investigaţiilor prezentat de C. Duelfer Senatului (6 oct.	305

Este folositoare specificarea „poziţiilor” pentru a le diferenţia de personalităţile sau ţările înseşi. Poziţiile sunt situaţionale şi sunt subiect al schimbării datorită influenţei partizane, stresului sau atitudinilor sociale. Societatea este procesul organic şi mereu evoluţionist, subiect al constantei schimbări a condiţiilor. Deseori supravieţuirea are nevoie de flexibilitate şi manevre adaptative. Oamenii „se ridică la înălţimea ocaziei” şi astfel descoperă puteri ascunse. Alteori au loc reflectări lamentabile şi reconstrucţie.

O contextualizare a războiului din Irak

Aşa cum a fost descris mai devreme, nu este posibil să înţelegem *conţinutul* (în acest caz războiul din Irak) fără să-l plasăm în *contextul* istoric. De la începuturile sale, Islamul a fost militant. Primul Jihad a fost început de Muhammad care, trei ani după ce a dictat Koranul, a

scăzut în calibrarea conştiinţei de la nivelul 700 la nivelul 135. Aceasta a fost, aparent, consecinţa epilepsiei la nivelul lobului temporal (vezi Cap. 18).

Începutul Islamului a fost răspândit prin sabie, până când a fost oprit de Charles Martel din Franţa prin înfrângerea din bătălia de la Granada în 1492. Al doilea Jihad a fost desfăşurat de Imperiul Otoman, fiind încheiat prin înfrângerea de la Viena în 1529.

Apariţia sectei islamice Wahhabis în Arabia Saudită (vezi Cap. 18) a marcat apariţia celui de-al treilea şi încă în desfăşurare Jihad, aşa cum a fost exemplificat de Ayatollah-ul Khomeini al Iranului şi de talibanii lui bin Laden. Ca o consecinţă a poziţiei sale anti-occidentale, Wahhabis a dat la o parte Shah-ul Iranului pro – occidental şi pe Sadat în Egipt, atacând şi pe Hussein în Iordania, Mubarak în Egipt şi Musharraf în Pakistan. Planul global este să se infiltreze şi să preia controlul asupra guvernelor din Egipt, Turcia, Pakistan, Indonezia, Emiratele Arabe Unite, Sudan, Tunisia, Libia, Algeria, Maroc, Yemen, Siria, Liban, Iordania, Malaezia, şi apoi, cu capacitatea nucleară a Pakistanului, să doboare Israelul. În acest proces, Statele Unite ar fi de asemenea atacate (World Trade Center, Twin Towers plus altele în etape plănuite). Populaţiile arabe în creştere ar împiedica Europa de la alianţe cu Statele Unite şi ar conduce către dominarea Arabă în Naţiunile Unite.

Împotriva acestor lucruri cunoscute, strategia Statelor Unite a fost să prevină preluarea militanţilor islamici-arabi a 75% din rezervele de petrol ale lumii şi baza puterii financiare uriaşe, (L. Abraham, 2004) plus achiziţia materialelor nucleare de către al-Qaeda, respectiv bin Laden, via oamenii de ştiinţă pakistanezi sursele ruseşti, etc. (Berger, 2004). O bază puternică

occidentală în Irak ar împărţi continentul arab în două şi ar deturna preluarea arabă şi fuzionarea. Astfel, Afganistanul şi Irakul au fost ţintele strategiei, din multiple motive, pentru a preîntâmpina o ciocnire a civilizaţiilor, puterea militară islamică cu lumea occidentală, ceea ce ar putea dura secole de-a rândul, aşa cum a fost şi în trecut. Numai Statele Unite a avut puterea de a preveni asemenea cataclism perpetuu, deoarece Naţiunile Unite s-au dovedit ineficiente şi neoperative, iar Consiliul de Securitate depăşit de mita de miliarde de dolari către diverşi membri în procesul mâncare-pentru-petrol mită ce a fost scoasă la iveală de vânzări fictive etc. („Mâncare pentru petrol” - 19.09.2004). Astfel, în toată această contextualizare globală mondială (ce calibrează la 465), războiul din Irak pare sa fie o mişcare strategică pe termen lung necesară preîntâmpinării unor serii de cataclisme progresive mult mai grave, multinaţionale şi poate extinse secole de-a rândul (cum ar fi decizia alegerii unui atac de ocupaţie).

Contextul războiului din Irak a fost acela al răspândirii unei ideologii militante violente şi exagerate prin distorsiunea islamului care sanctifică ura şi violenţa, justifică terorismul şi omorul celui nevinovaţi etichetându-i drept infideli. Aceasta a devenit o boala Pan-Arabă, iar anumite evenimente violente care au captivat atenţia media sunt doar simptomele sale.

Liderii mesianici Ossama bin Laden, Ayatollahul Khomeini, Saddam Hussein şi alţii sunt doar câteva din multele capete ale Hydrei. Boala este de asemenea implantată şi în alte ţări din lume unde recrutarea pe furiş a convertiţilor radicalişti este foarte bine orchestrată şi finanţată. Boala se ascunde sub camuflajul religiei, iar moscheile din Statele Unite sunt finanţate de grupurile

militante arabe fiind centre de recrutare din care ideologia se răspândeşte prin intermediul simpatizanţilor intelectuali care permit paradele Jihadului sub deviza cvasi-elitistă a „corectitudinii”, etc. Scopul teroriştilor islamici este fascismul teocratic (Newosh, 2004; Bridis, 2004). De-o importanţă deosebită este descoperirea că, convertirile la islam includ un procentaj, cu grad înalt de periculozitate, de militanţi extremişti capabili de a fi influenţaţi şi supuşi antrenamentelor şi îndoctrinării teroriste. Cifrele recrutărilor sunt:

Statele Unite	10%
Europa	15%
Ţările Arabe	35%

Aceste cifre denotă alinierea la supunerea faţă de ideologia teroristă, care sfidează raţiunea şi sanctifică omuciderea, astfel trecând peste toate formele constrângerilor raţionale.

Sprijinirea acestei tendinţe la modă de către apologeţi (cal. 185), intelectuali notabili, activişti pentru diverse drepturi, etc, ar părea lipsit de înţelepciune şi discernământ. Aceeaşi tendinţă în deceniile anterioare sa dovedit a fi catastrofică (Partidul Nazist American, Partidul Comunist American, extremiştii religioşi albi, oameni de ştiinţă care studiază energia atomică şi care au împărtăşit secrete fostei Uniuni Sovietice, rezultatul fiind Războiul Rece, etc.)

Sindromul „Urăşte liderul”

De-a lungul istoriei, şi chiar în mod proeminent în societatea curentă, se observă recurenţa simptomelor negativităţii concentrate asupra liderilor sau a

personificărilor puterii seculare, politice, economice sau religioase. Liderul devine omul de paie ce serveşte drept ţintă pentru proiecţiile oamenilor cu probleme care, datorită împărţirii dorinţelor lor reprimate, le externalizează şi le văd ca pe ceva extern, aliat „acolo, în afară”. Prin tehnicile de calibrare acest fenomen, care este strident şi făţiş în ultima vreme, poate fi diagnosticat. Tiparul a fost intens deopotrivă în ceea ce priveşte preşedinţii din trecut (Lincoln, Roosevelt, Clinton, etc.) unde componentele psiho-dinamice erau identice. Putem examina contrastele dintre imaginile preşedinţilor şi să-i comparăm cu realitatea ce poate fi verificată. Dacă conducătorul este cu adevărat un tiran (Hitler, Stalin, etc.) acest fapt se dezvăluie foarte repede atunci când investigăm. Facţiunile „Urăşte-l pe Bush”, „Urăşte-l pe Clinton” şi „Urăşte America” au tendinţa de a exagera. Erorile extremiştilor de lip „Urăşte America” (Gibson, 2004) au fost deja revăzute într-un capitol anterior. „Bush”, aşa cum îl prezintă cei care îl urăsc pe Bush, este văzut ca fascist (cal.65) precum Stalin, Hitler şi Hussein (cal. 50-80) şi ca un instigator al războiului, un avar şi o persoană diabolică ce doreşte să-şi vândă ţara şi cetăţenii pentru profit din petrol (trădătorul calibrează la 80) şi care trimite soldaţi nevinovaţi către o moarte inutilă numai pentru ca el să se îmbogăţească şi mi fie un dictator. Aceste presupuneri sunt elaborate mai departe incluzând intriga clandestină şi alinierea cu liga anti-America a teroriştilor islamici (trădarea calibrează la 60 sau sub această cifră).

Descrierea compusă din omul diabolic şi omul de paie calibrează la 130. Preşedenţia lui Bush calibrează la **460**, ceea ce indică integritate. Şefii tuturor guvernelor şi toţi membrii Naţiunilor Unite luaţi la un loc calibrează la 190

(exclusiv SUA). În mod tipic, criticile la adresa SUA ţin cont de Naţiunile Unite care, în sine calibrează la 185-195. Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite a fost implicat în scandalurile mâncare- pentru- petrol, dar şi în altele. Atitudinea Administraţiei faţă de Naţiunile Unite pare să fie corectă şi este sprijinită de fapte, aşa cum este descris în studiul „Inside the Asylum” (cal. 455) – *Înăuntrul azilului* – scris de Jed Babbin, fost Subsecretar de Stat al Apărării.

Compusul format din cei care îl urăsc pe Preşedintele Bush (şi Statele Unite, de asemenea) calibrează în mod colectiv, destul de surprinzător la 135, la fel ca şi diabolicul om de paie descris de ei. Aceasta ne arată un fenomen defectiv de bază al experienţei umane la fel ca şi adevărul despre inconştient descoperit de Freud (cal.499) şi confirmat de-a lungul a cincizeci de ani de practică psihiatrică. Ura distorsionează percepţia, iar distorsionarea percepţiei are drept rezultat ura ca falsitate, de exemplu Bush a condus un război „ilegal”. De fapt, motivul său nu a fost numai legal, dar şi aprobat de votul Congresului SUA.

Astfel, lumea este ca o carte Rorschach, şi, pentru o persoană probleme, ştampila „SUA” sau „Bush” pare un demon. Aceia care se tem şi urăsc autoritatea, o proiectează asupra altora prin intermediul simbolurilor religioase sau politice. Baza urii faţă de conducători este simpla gelozie şi invidia faţă de figurile autorităţii, facilitată de proiectata distorsiune a percepţiei duale călău/victimă (marea capcană a marxismului). În plus, narcisismul se transformă în vină şi ura de sine care apoi sunt proiectate asupra ţării şi preşedintelui.

Analiza dovedeşte că oamenii integri care, graţie onoarei şi sincerităţii faţă de ei înşişi sunt capabili să

perceapă integritatea, pot confirma că preşedintele şi-a exersat responsabilitatea cu care a fost însărcinat şi a căutat să ducă la împlinire jurământul pe care l-a depus de a fi un administrator pentru întreaga naţiune în aceste vremuri tulburi în care, majoritatea ţărilor lumii operează la niveluri joase ale integrităţii, fiind mult mai puţin interesate în bunăstarea civilizaţiei (calibrează ca adevărat).

Opţiunea alternativă este o retragere pasivă şi o capitulare în faţa islamismului terorist care, având controlul a 75% din rezervele de petrol ale lumii şi o vastă bogăţie, asigură reuşita în accesul la capacităţile nucleare ale Pakistanului prin care Israelul ar fi eliminat.

În viitor, cu o Europă infiltrată masiv de imigranţii musulmani şi protestele acesteia înăbuşite de Naţiunile Unite, vom asista la acelaşi proces care va infiltra statele Balcanice şi, până la urmă şi Rusia cu vechile ei teritorii. Astfel, acest al treilea Jihad este destinat sa captureze până la urmă dominaţia asupra lumii prin subminarea Occidentului. Toţi cei non-islamici vor fi atunci eliminaţi, iar puterea islamică va conduce lumea, conform triumfului mesianic islamic (cal. 50) (Abraham, op.cit.).

Evoluţiile audierilor după 9/11

Ca urmare a mişcării împotriva terorismului din războiul din Irak, au ieşit la suprafaţă mai multe evenimente semnificative:

1. Decapitările publice (cal.10) ale americanilor şi ale altor civili;

2. Descoperirea torturii la care erau supuşi prizonierii în închisorile militare.

Publicul a fost şocat şi îndurerat când a luat contact cu atrocităţile feroce şi realităţile ce se petrec în fiecare

război, atât în prezent, cât şi în trecut. Când vieţile tovarăşilor depind de obţinerea informaţiilor de la prizonieri, brutalitatea se manifestă cu furie. De aceea spionilor le sunt date capsule cu cianură.

La examinare, sadismul situaţional se bazează pe slăbiciunea psihologică a omenirii în general.
Faimoasele studii Milgram (1974) şi Zimbardo (1973) au relevat că din obedienţă faţă de autoritate („factorul critic”), majoritatea cetăţenilor obişnuiţi ar tortura chiar şi un cercetător voluntar dintr-o universitate. De fapt într-un studiu experimental, mai mult de jumătate din voluntarii „gardieni la puşcărie” erau doritori chiar să administreze şotii o electrice letale „prizonierilor” din închisoarea înscenată.

Experimentele explică fenomenele lagărelor naziste ale morţii, Algeria, barbarismul japonez în Manciuria şi lagărele de tortură din El Salvador, Brazilia, Haiti, Orientul Mijlociu şi oriunde altundeva. Experimentele cercetării universitare au trebuit să fie oprite deoarece rolul de gardieni devenise progresiv din ce în ce mai sălbatic, crud şi sadic. Această înclinaţie a fost portretizată în bine cunoscuta poveste *Lordul Muştelor (The Lord of the Flies)* Golding, 1954.

Comportamentul latent este de asemenea exemplificat prin fenomenul neobrăzării. Toate acestea ilustrează apariţia scenariului „prădător-pradă”, care îşi are originea în creierul animal, iar Zimbardo şi Milgram au demonstrat, în încheiere, că acesta este determinat de rol plus mediul înconjurător. Studiile au revelat că, datorită acestui răspuns predictiv, este necesară o supervizare mai atentă a prizonierilor de către persoane care au fost instruite în mod special despre rezultatele studiului Milgram-Zimbardo. Această serioasă omisiune a avut drept rezultat evenimentele de la Abu Ghraib, pe

care presa le-a supermediatizat, mai mult decât era necesar (45 de repetiţii numai în ziarul New York Times).

Nu se mai învăţă prea multe din prefăcătoriile politice, nu mai mult decât că cineva poate vindeca pneumonia pretinzând că este doar o răceală. „Jihad” înseamnă literal „Războiul Sfânt”, ceea ce reprezintă o ameninţare serioasă deoarece este cea mai periculoasă dintre poziţionalităţi de vreme ce sancţionează şi încurajează cele mai barbare acţiuni citându-l pe Dumnezeu ca scuză şi autoritate (de ex. „Voinţa lui Allah”). Sursa extremismului islamic prezent poate fi găsită în învăţăturile lui Muhammad ibn Abdul Muhhab (cal.20), mai târziu reluate de distorsiuni ale Koranului promulgate de Sayyid Qutb (cal.20), care glorifică violenţa şi moartea şi condamnă nu numai 90% din musulmani ca fiind idolatri, dar, de asemenea, îi condamnă 100% pe toţi adepţii tuturor celorlalte religii (Forsyth, 2004). (Vezi Capitolul 18, Islam). Declaraţia de război împotriva Statelor Unite a lui Bin Laden a fost ignorată, ceea ce a fost de înţeles pentru Serviciile de Informaţii ale Statelor Unite care calibrează la nivelul 190.

„Fatwah”-ul lui (cal .40) a fost o declaraţie formală prin care se statuează că este o obligaţie religioasă şi o datorie pentru *toţi* musulmanii de a omorî *toţi infidelii* fără nicio excepţie – aceasta însemnând toţi civilii, inclusiv femeile şi copiii; pentru Jihad nu există „inocenţi” printre infideli. Este similar cu pronunţararea „anatemei”, în Biserica Romano- Catolică, o monstruozitate la adresa lui Dumnezeu. Simpatizanţii americani nu reuşesc să înţeleagă că în ochii unui fanatic islamist, ei nu sunt mai mult decât orice alţi infideli („mushrikun”),

Agresiunea „în numele lui Dumnezeu” este cea mai periculoasă dintre toate şi este imună tuturor contramăsurilor folosite de obicei de lumea occidentală. HAMAS (care a fost adusă pe culmi de Arafat), Talibanii şi al-Qaeda sunt similare şi identice în originile lor. Aceste grupuri reflectă cel mai întunecat potenţial de care sunt capabili oamenii, la fel precum Pol Pot. Acestea calibrează între 35 şi 45, ceea ce este literalmente sub nivelul dragonului Komodo, şi realmente mai jos decât dinozaurii datorită intenţiei. Prin urmare, termenul „atavic” este potrivit şi un diagnostic clinic corect. Reprezintă expresia unui câmp „atractor” foarte primitiv de la foarte începuturile formelor de ucigaşi feroce care nu gândesc, fiind şi la acelaşi nivel cu ucigaşii în serie.

Organizaţii teroriste	
Abu Sayyaf Group (Filipine)	85
Brigada Martirilor Al-Aqsa (Israel, West Bank, Gaza)	75
Al-Qaeda (Wahhabism) Global	65
Asbat al-Ansar (Liban)	75
Basque Fatherland and Liberty (ETA) Franţa, Spania	80
Separatiştii Ceceni (Rusia)	85
Insurgenţii Fallujah	85
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (IMU)-Asia Centrală	75
Mişcarea de rezistenţă islamistă (HAMAS) -Israel, West Bank, Gaza	75

Hezbollah (Liban)	70
Reţeaua Hofsted (Olanda)	85
Revoluţionarii Coasta de Azur	90
Jaishe-e-Mohammed (Pakistan)	75
Jamaah Islamyia (Asia de Sud-Est)	80
Kach Kahane Chai (Israel, West Bank)	80
Partidul muncitoresc al Kurzilor (PKK) – Turcia	85
Lashkar-e-Tayyiba – Pakistan	70
Lashkar I Jhangvi – Pakistan	75
Liberation Tigers of Tamil Eelam – Sri Lanka	80
Frontul islamist de eliberare Moro — Filipine	80
Grupul de luptă islamist marocan – Maroc	85
Armata naţională de eliberare (ELN) – Columbia	80
Palestine Islamic Jihad (Israel, West Bank, Gaza)	75
Organizaţia pentru eliberarea Palestinei	65
Real IRA (Irlanda de Nord)	85
Rev. Armed Forces (FARC) – Columbia	90
Salafist Cell and Combat Group – Algeria	80
„Grupurile Supreme” (Rasiale, etnice, religioase, politice)de pe întreg globul	40-85
Tewhid we Jihad – Irak	70
Asociaţia de Apărare Ulster – Irlanda de Nord	85
United Self-defense Forces – Columbia	90

Alte grupuri înregistrate în Modele ale Terorismului Global – Departamentul de Stat al Statelor Unite, 2003-2004

Următoarele grupări sunt similare în calibrare, iar colectiv se găsesc la un nivel de 75-80:

Abu Nidal Organization (ANO)
Al-Tawhid
Reţeaua al-Zarqawl
Ansar Al-Islam (AL)
Aum Srinrikyo
Partidul Comunist din Filipine (CPP/NPA)

Dev Sol
Devrimci Sol (Stânga Revoluţionară)
Jihadul Islamic din Egipt
Euzkadi Ta Askatasuna (Basci)
Consiliul Revoluţionarilor Fatah
Al-Gama'a al-Islamiyya
Harakat ul-Mujahidin (HUM)
Helpers of Islam
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (IMU)
Jaish Ansar Al-Islam
Jama'at al-Tawhid wa'al-Jihad
Jihad Group (al-Jihad)
Jund Al-Islam
Monotheism and Jihad Group
Mujahedin-e Khalq Organizationi (MEK)
Societatea studenţilor iranieni musulmani – Muslim Iranian Students Society
Armata de Eliberare Naţională a Iranului New People's Army (NPA)
Partizanii Islamului – Partisans of Islam
Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei (PFLP)
Nucleurile Revoluţionare
Organizaţia Revoluţionară 17 Noiembrie
Sangillan Force
Salafist Group for Call & Combat (GSPC)
Sendero Luminoso (Shining Path, SL)
Talaa'al-Fateh
United Self-Defense Forces/Group of Columbia (AUC)
World Tamil Association (WTA) and Movement

Grupuri listate în ediţiile anterioare ale *Modele ale Terorismului Global*

Calibrarea medie a următorului grup este de 75-80

Organizaţia 3 Octombrie
Organizaţia 15 Mai
Brigada Alex Boncayao (ABB)
Al-Fatah
Al Ummah
Terorismul Algerian
Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei (ASALA)
Armata pentru Eliberarea Rwandei
Chukaku-Ha (Nucleuri sau Facţiuni de mijloc)
Federaţia Asociaţiilor Tamililor Canadieni (FACT)
Forţa 17
Former Armed Forces (ex - FAR)- Rwanda Interahamwe (Rwanda)
Kmerii Roşii
Forţele Populare Rebele Lautaro (FRPL)
Mişcarea Tineretului Lautaro (MJL)
Forţa Voluntarilor Loiali (LVF)
Frontul Patriotic Manuel Rodriguez (FPMR)
Frontul Patriotic Morazanist (FPM)
Voluntarii Portocalii (V)
Grupul Orly (Armenia) Partidul Democrat Kampuchea Frontul Popular de Luptă (PSI Armata Republicană Irlandeza Provizorie
Puka Inti (Sol Rojo, Soarele Roşu)
Facţiunea Armatei Roşii (RAI)
Brigăzile Roşii (BR)
Apărătorii Mâini Roşii (RHD) Lupta Poporului Revoluţionar (ELA)
Frontul Unit Revoluţionar (RUF)
Sol Rojo
Mişcarea Revoluţionară Tupac Amaru (MRTA)
Armata de Guerilă Tupac Katari (EGTK)
Mişcarea de Acţiune Unită Populară (MAPU/L)
Zviadists

Toate grupurile teroriste ale egocentricităţii extreme şi narcisismului sunt o formă a triumfalismului ce îşi găseşte aprobarea prin aranjamente mafiote. Terorismul este o formă do criminalitate care atrage cele mai joase elemente ale societăţii, multe dintre aceste persoane fiind personalităţi inerent psihopatice ce caută un suport pentru exteriorizarea violenţei şi urii.

La bază există o ură plină de invidie faţă de adevărata putere şi un efort de a o imita şi mima prin forţă, ceea ce distruge vieţile celor nevinovaţi. Ego-ul îl

înlocuieşte astfel pe Dumnezeu Supremul, în mod blasfemitor pretinzând că Divinitatea este autoritatea care permite violenţa sălbatică, chiar şi faţă de copii, şi priveşte cu nesaţ profanarea şi distrugerea.

De-a lungul istoriei, energia primară a fost denumită „satanică", iar pervertirea adevărului folosită pentru a o justifica a fost numită în mod clasic, „Luciferică" (mândria şi defăimarea suveranităţii lui Dumnezeu). Când câmpurile atractoare gemene, care caracterizează negarea iubirii şi a adevărului se combină, câinii turbaţi ai terorismului sadic sunt eliberaţi pentru a demonstra căderea extremă a egoului însuşi. Făptaşii sunt, prin urmare, victimele unei amăgiri, ale unei iluzii, pentru că ei nu pot depista adevărul de fals şi astfel sunt uşor de atras devenind prozeliţi, deoarece sunt orbi faţă de propria lor intrare în sclavie şi de consecinţele karmice.

Din nefericire, sălbăticia, primitivismul este un potenţial ce creează dependenţe; teroriştii văd pacea ca pe un duşman şi o subminează cu inteligenţă, fiind foarte bine documentaţi şi demonstrând prin viaţa, acum a celui care a fost Arafat, cel care a reprezentat miezul prim al terorismului din lumea întreagă timp de câteva decenii.

Este instructivă examinarea lozincii populare „teroristul unui om este luptătorul pentru eliberarea altuia" (cal 190). Acesta este un sofism seducător bazat pe relativism şi pe ignorarea contextului.

„Eliberatorul" – luptătorul pentru eliberare – calibrează la 240, „teroristul" calibrează la 40-80. Există, de asemenea, confuzia între *res interna* (o noţiune mentală) şi realitatea externă confirmabilă. Patrick Henry calibrează la 445, iar bin Laden la 40. Diferenţa este în intenţie şi context, la fel cum Patriot Act este integru în vreme de război şi nu mai este astfel pe timp de pace.

Toţi dictatorii au început cu o propagandă de tipul „luptători pentru libertate” şi au sfârşit prin a deveni tirani ce au ucis mai mulţi compatrioţi decât au ucis presupusul duşman. Mintea umană, neajutată, nu poate discerne diferenţa dintre percepţie şi esenţă. Insurgenţii Fallujah calibrează la 85, PLO la 65, etc.

Pentru a complica problema în continuare, mulţi lideri care încep prin a fi integri „luptători pentru libertate” şi calibrează în jurul palierului 400 la începutul carierei lor (Hitler, Arafat, Castro, Napoleon) se prăbuşesc sub strălucirea seductivă a puterii a controlului asupra altora. Mai târziu se dezvoltă o egomanie şi calibrează din ce în ce mai puţin, chiar sub 100. Acest fapt este aproape o certitudine pentru orice dictatură, din orice parte a lumii în întreaga istorie, cum este şi Nero, de pildă. Prin urmare, lozinca cu priză la public ar trebui schimbată în „Luptătorul de azi pentru libertate este tiranul terorist de mâine”. (cal.495)

Terorismul a devenit o boală endemică a societăţilor umane de-a lungul secolelor (Curtie, 2002) şi este în prezent ameninţarea principală pentru toate ţările. În profunzimea adâncimii eului şi a „id-ului” freudian există dorinţa primordială de a ucide şi o sete pentru simpla plăcere de a ucide. Observăm aceasta în „sporturile ucigaşe” ce zboară capetele câinilor de preerie. O vedem exprimată din plin în plăcerea şi bucuria mulţimii din Colosseum-ul Roman (cal.80). Se revelează pe sine în excitarea luptei până la moarte a gladiatorilor, şi, din nou, în plăcerea şi emoţia trăite în participarea la luptele între cocoşi, luptele între câini, în arena taurului şi în satisfacţia înfiorată a publicului participant la execuţiile publice, precum şi în strigătul strident pentru pedeapsa cu moartea. Participarea publică scade vinovăţia

individuală, aşa cum şi observă în linşările de tip mafiot sau printre spectatorii execuţiilor prin ghilotină ale Revoluţiei Franceze, ce au omorât 18.000 oameni, ori în scandalul Asociaţiei Naţionale de Baschet din 26 Noiembrie 2004.

A fi martor la uciderea unui câine turbat (aşa cum i s-a întâmplat autorului) este, mai degrabă, deosebit şi tulburător – alergarea câinelui prin curte de la un animal la altul, rupând gâturile găinilor, raţelor, apoi chiar sărind la capra de jucărie. Aceşti câini nu sunt înfometaţi şi nu mănâncă prada lor, ci sunt într-o stare de extraordinară excitaţie. De notat este faptul că fiecare ucidere nu încetineşte, ci mai degrabă intensifică turbarea şi împinge spre tot mai multe uciderи (de ex. Japonezii în Nanking şi Manciuria în anii 1930). Comportamentul pare instinctual primitiv, dar ar putea sa se subordoneze unei legături tribale. Excitaţia legată de setea de sânge este contagioasă şi de nepotolit, iar în expresia ei umană este încurajată de emoţia curiozităţii mulţimii spectator. În ringul de box, regulile interzic uciderea şi permit, în schimb, numai ceea ce este cel mai aproape de ea – vărsarea de sânge până la inconştienţă, zdrobirea cărnii, producerea de şocuri creierului şi comoţia cerebrală.

În psihoterapie sau psihoanaliză, la fel ca şi în munca spirituală, regula este că victima nu poate transcende un impuls sau o tendinţă instinctuală dacă nu renunţă la negarea acesteia, până când nu o recunoaşte a fi în proprietatea ei şi până când nu încetează de a proiecta impulsul reprimat şi ascuns asupra altora. Din punct de vedere al diagnosticării, Jihadul este chiar pofta de sânge sancţionată religios. Trebuie să se veselească atunci când sunt aruncate în aer autobuze cu copii şi când este distrus nevinovatul. Acest instinct primitiv nu are intenţia

de a se opri, altfel războaiele s-ar fi încheiat cu secole în urmă. Originea primară evolutivă a egoului este încă foarte activă. Era dinozaurilor nu s-a terminat încă, ci este foarte vie în titlurile ştirilor de azi. Freud a denumit aceasta impulsul atavic sau instinctul de moarte (pulsiunile de moarte, n.ed.), ori „Thanatos”, care este depăşit de oamenii normali prin „cros”, instinctul de viaţă (pulsiunile de viaţă n.ed.). Thanatos se exprimă prin suicid, impulsul de a sări de la fereastră sau de pe o stâncă. (Nouă persoane au făcut acest lucru într-un singur an, în Grand Canyon). O mie de persoane s-au aruncat de pe podul Golden Gate. Alţii s-au sfărâmat cu motocicletele, etc. Aceasta este exemplificat în cultura umană prin simbolul craniului şi al oaselor încrucişate.

Precedentul religios şi justificarea pentru terorismul islamist a fost, din nefericire, oferită de chiar Mohamed, care, la vremea scrierii Koranului calibra la 700, dar, mai târziu, a căzut la nivelul de conştiinţă 130, ridicând sabia şi începând uciderea infidelilor, ceea ce a continuat de atunci şi până azi. După bătălia de la Medina, unul din primele grupuri pe care le-a ucis erau formate din evrei (clanul Qurayzah).

Frica şi opresiunea caracterizează încă ţările islamice de azi, şi, prin comparaţie, culturile lor rămân foarte primitive. Din nefericire, întregul Orient Mijlociu calibrează sub 200, ceea ce oferă conotaţii neplăcute. Înseamnă că nu prea sunt şanse de a se termina cu cei care se ascund sub diferite deghizări, ori şanse de a deveni responsivi la raţiune sau să apeleze la moralitate ori etică, mai puţin la retorica politică (de ex. comportamentele sunt din punct de vedere clinic ego-sintonice – în acord cu eul).

Din punct de vedere politic, Islamul este teocratic. Cuvântul „islam” înseamnă predare sau supunere.

Islamul crede că Koranul ar trebui să fie singura lege şi structură politică şi, prin urmare se găseşte într-o relaţie antitetică cu democraţia. Totuşi, Turcia reprezintă un compromis notabil şi care poate funcţiona datorita lui Ataturk.

De o importanţă deosebită este că, oriunde în America, 51% din populaţie calibrează peste 200, în timp ce, în restul lumii procentul este de numai 22, iar în Orientul Mijlociu şi ţările arabe numărul scade şi mai mult printre subpopulaţii. Astfel, în culturile problematice, 78% sau mai mult din populaţie operează din motive neintegre şi nu este capabilă să răspundă sau chiar să recunoască raţionalitatea sau să îi acorde vreo credibilitate. Însemnătatea acestui lucru este că asemenea culturi au nevoie să fie tratate de la acelaşi nivel cu ele, ceea ce este, foarte vizibil, şi predominant interesul personal şi numai interesul personal. În psihoterapie psihoanaliză, învăţăturile spirituale sau în orice altă activitate educaţională, regula este ca procesul să nu înceapă de unde eşti „tu”, ci de unde „ei” sunt, şi de acolo să se pornească mai departe, Lumea civilizată este condusă de raţiune (cal. 400). Cei mai puţin evoluaţi sunt guvernaţi de interesul personal emoţionalizat şi au nevoie să înveţe etica, moralitatea, grija pentru alţii şi integritatea care, paradoxal, sunt chiar benefice în tot ceea ce aduc prosperităţi şi câştig mutual. În culturile occidentale civilizate aceasta înţelepciune a fost câştigată prin multă durere după secole de efort şi auto-disciplină.

Important este că populaţia generală a ţărilor arabe este relativ săracă şi de aceea un teren fertil pentru prozelitismul extremiştilor. Familiile teroriştilor care se sinucid primesc chiar recompensa financiare. Bogăţia

lumii arabe se bazează pe rezervele de petrol, producătoarele marilor avuţii ce sunt apoi împrăştiate cu fast de conducătorii care îi sfidează şi-i privesc de sus pe oamenii obişnuiţi (de ex. ca pe „câini”). Prin comparaţie, în Norvegia, beneficiile economice din producţia de petrol sporesc pentru majoritatea populaţiei care, prin urmare are o relativ stabilă siguranţă economică. Paradoxal, valoarea financiară a ţărilor arabe este consecinţa achiziţiei petrolului lor de către Statele Unite şi alte ţări occidentale. Astfel, ţările islamice sunt, întreţinute în principal de economia occidentală.

Având în vedere că lumea occidentală şi Statele Unite reprezintă culturi mult mai avansate de la care lumea arabă ar putea învăţa mult, lecţia se pierde datorită imaginii întreţinute de presă despre Vest (în special imaginea despre Statele Unite) ca fiind decadent, imoral şi lipsit de dumnezeu. Moralităţii mai virgine a societăţilor conservative a Islamului cultura Statelor Unite îi pare mai degrabă a fi degenerată, foarte obscenă şi în mod hotărât nesfântă, în special cu privire la sexualitate. Această imagine a culturii occidentale reîntăreşte rezistenţa faţă de „occidentalizare”. În special exploatarea subiectului seducţiei feminine în media. Expunerea corpului este privită ca imorală şi de obiectat serios împotriva ei. Astfel, Occidentul şi nava sa amiral, Statele Unite, nu reprezintă un model pozitiv atractiv şi este prin urmare respins cu putere ca fiind decadent, invidiat, dar nu şi admirat. Rezoluţia inegalităţilor culturale ale lumii va necesita înţelepciunea colectivă şi intenţia tuturor celor care au aceste calităţi, creşterea bunăvoinţei şi a intenţiei etice, o mai bună conştientizare şi atenţie. Este vorba, prin urmare, de o funcţie de instruire.

Cozile gemene ale celor două turnurilor bombardate World Trade Center sunt pur şi simplu precum penele din coada struţului, ce-şi ţine capul în nisip, aşa cum Statele Unite au avut înainte de cel de-al Doilea Război Mondial şi alte catastrofe. Adevărul sprijină şi apără viaţa. Falsitatea şi iluzia aduc război şi moarte.

Rolul pe care îl joacă acum în diferite războaie companiile private militare (cal.345) este interesant de urmărit din punct de vedere practic, deoarece aceste companii au înregistrat succese importante cu pierderi mult mai mici decât trupele militare obişnuite. În Sierra Leone de pildă, câteva sute de soldaţi ai Executive Outcomes Co. (la un cost de 10 milioane de dolari pe an) au reuşit să obţină ceea ce nu au putut 18.000 militari americani, la un cost de 1 miliard de dolari pe an şi cu mult mai puţine pierderi colaterale. Rezultate similare (cum ar fi MPRI în Balcani) indică faptul că aceste companii militare private şi disciplinate pot fi de un real folos păcii în lume atunci când sunt angajate judicios în prevenirea răspândirii conflagraţiilor şi scăderea ratei mortalităţii absolut ne-necesare a civililor, dar şi a militarilor.

Sunt mai mult de 60 de companii militare private ce operează peste tot în lume (Global Security, 2004). Toate sunt conduse şi mod specific cu o eficienţă sporită şi o grijă umanitară mai mare decât a militarilor angajaţi în armate, deoarece aceşti militari din companiile private sunt mânaţi mai degrabă de specializarea lor decât de ură, ideologii politice sau lideri mesianici care nu au niciun interes faţă de viaţa umană, şi cu atât mai puţin au mijloace de a sprijini viaţa, mâncare, apă sau adăpost.

Companiile private militare reflectă influenţa raţiunii asupra pasiunii sau a răzbunării, astfel susţinând, dar şi

diminuând foarte mult rănile şi pierderile atât printre civili, cât şi în rândul facţiunilor militare. Ei nu tolerează represaliile şi vărsarea de sânge a maselor. Calibrarea lor (pe la mijlocul palierului 300) indică o raţionalitate disciplinată şi reţinută (combatanţii insurgenţi calibrează la 160 sau mai puţin).

Documentele unei analize clinice se încheie, de obicei, cu un sumar al descoperirilor esenţiale rezultate din studiul efectuat, în urma cărora se fac nişte recomandări practice. Din această analiză comprehensivă a stării omului de-a lungul unor lungi perioade de timp, analiză în care s-a utilizat cea mai avansată tehnică de investigare ştiinţifică, la care se adaugă calibrarea nivelurilor de adevăr ale informaţiilor, următorul rezumat pare foarte potrivit:

Putem întreba care este nivelul cunoaşterii politicienilor (din Statele Unite şi de peste tot din lume) în ceea ce priveşte ariile importante asupra cărora se manifestă acţiunea şi guvernarea lor, pentru care dau legi. Răspunsurile sunt revelatoare şi ne ajută să explicăm pletora problemelor contencioase nerezolvate.

Subiectul problemei Cunoaşterea	
Relaţii internaţionale	200
Posturi de muncă, ocupaţii, servicii	190
Problemele medicale	180
Outsourcing	165
Stabilirea preţului la petrol şi altor mărfuri de larg consum	180
Taxe	200

Din cele de mai sus se poate observa că sursele de informaţii folositoare pentru politicieni trebuie să vină de la comitete de consilieri şi experţi externi procesului politic în sine. Politicienii sunt învinuiţi de curentul de opinie al maselor şi de poziţionalităţile propagandiştilor

mai mult decât faptele foarte greu verificabile sau adevărul.

Persistenta problemă a serviciilor de informaţii din Statele Unite (cal. 190)

Din analiza atât a istoriei, cât şi a calibrărilor conştiinţei defectuoaselor servicii de informaţii din Statele Unite, rezultatul indică persistenţa unui defect fundamental, ceea ce ar indica nevoia de a-i înţelege originea. Eşecul în diagnosticarea corectă a unei situaţii ar putea fi precum lipsa radiografiilor înaintea unei operaţii efectuate de un ortoped. Costul pentru Statele Unite şi pentru lumea întreagă este, şi a fost, pierderea de vieţi omeneşti, agonia, greutăţile financiare, devastarea unor oraşe şi distrugerea unor populaţii.

Rata mortalităţii datorată eşecului serviciilor de informaţii este enormă (2400 morţi la Pearl Harbor, 3000 morţi în 9/11, sute de morţi din explozia bombelor, 1500 de ostaşi din războiul din Irak, multe alte sute de soldaţi americani şi civili omorâţi de insurgenţi „nesuspectaţi”). Ca urmare a acestor (şi multor altor) pierderi, vina este aruncată asupra „inamicului” diabolic, ceea ce este ca şi cum cineva şi-ar lăsa maşina descuiată, cu motorul pornit în Manhattan şi apoi ar da vina pe hoţii de maşini.

Din capitolele anterioare am aflat că 78% din populaţia lumii calibrează sub nivelul 200 şi că *toate* ţările problematice care apar listate ca „nelibere” calibrează sub nivelul 200. Astfel, în mod analog, noi ne parcăm maşina Statelor Unite din obişnuinţă într-o lume a hoţilor de maşini. Vechiul dicton „paza bună trece primejdia rea” („o clipă de prevenire valorează un pound de vindecare) care să se aplice.

De mii de ani supravieţuirea regimurilor şi a ţărilor a fost dependentă de inteligenţă, de informaţii, pornind de la marii conducători din Asia, la Germania Nazistă şi până la ţările europene şi de azi. (Serviciile de informaţii Franceze calibrează în prezent la 295.) Chiar şi marile corporaţii şi echipele profesioniste de sport au sisteme mult mai eficiente de colectare de informaţii.

Istoria ne dovedeşte în mod repetat cum informaţiile sau lipsa lor decid rezultatul marilor bătălii din istorie. Cu Statele Unite având în faţă un inamic schimbător care, pe furiş a invadat deja numeroase ţări peste tot pe glob, viitorul său ar putea depinde din ce în ce mai mult de un serviciu de informaţii corect.

În trecut, Statele Unite s-au bazat pe potenţialul său militar de apărare (fundamentat pe capacitatea sa imensă industrială) şi pe bunele intenţii. Într-un război nuclear, represaliile de apărare s-ar putea să fie imateriale, în special împotriva inamicilor care sunt neabătuţi de moarte, pe care, în fapt, o caută şi o glorifică. Curăţarea după mizeria pe care o produce o bombă nucleară reprezintă cel mai rău cu putinţă scenariu, fapt de care forţele latente de atac suni extrem de conştiente.

În urma consecinţelor grave şi repetatei neglijenţe a serviciilor de informaţii se ridică întrebarea de ce persistă, război după război, până în zilele noastre, situaţia potenţial explozivă a Statelor Unite şi a lumii atârnând de un fir de păr. Cercetările asupra paternului de eşec şi asupra sursei fundamentale de eroare indică ideologia ce calibrează sub nivelul crucial 200, împreună cu toate expresiile sale politice, inclusiv legislaţia. Iar negarea psihologică este o explicaţie simplistă şi insuficientă. Paternul reprezintă coaliţia unui număr de

teme:

1. Mascata pseudo-pietate: „noi suntem deasupra acestor lucruri” (citat din politicienii de azi). Este oare Departamentul Apărării „deasupra” protejând ţara şi poporul, ori este doar o ridicolă infatuare?

2. Liberalismul prost condus care nu este capabil să accepte autoritatea responsabilă şi necesităţile sale este un principiu operaţional în lumea reală.

3. Neidentificarea operaţiunilor serviciilor de informaţii ca fiind „secretoase” sau „murdare”, neaplicarea Regulilor Marchizului de Queensbury într-o lume cu o mentalitate de gang şi culturi şi naţiuni militante.

4. Îngrijorarea pentru imaginea de sfânt a Statelor Unite (cum ar putea fi mai rău?)

5. Egotismul exagerat şi lipsa sa de verificare în realitate, cum ar fi conceptele idealiste de „echitate” la care nu subscrie nimeni în afară de Statele Unite. Neaplicarea eticii specifice şcolilor de băieţi (cum ar fi la jocul de polo sau de cricket) în problemele lumii în care decepţia şi falsitatea sunt considerate reguli, normale, necesare şi o serioasă responsabilitate (KGB, MI-6 [Anglia] şi altele).

6. Politicienii caută puterea personală prin intermediul ideologiilor îndoielnice mai degrabă decât slujirea majorităţii şi a binelui pentru ţara lor.

7. Confundarea puterii cu agresiunea, de exemplu, apărarea anti-rachetă este apărare, nu atac.

8. „Principiul Peter” exprimat în serviciile civile (incompetenţă adânc înrădăcinată).

9. Iluzia copilărească că dacă suntem văzuţi ca „buni”, lumea ne va iubi (la fel cum şi mămica şi tăticu şi profesorii ar face-o). Este evident, din simpla observaţie, că lumea invidiază orice asemenea admiraţie (de

exemplu, Franţa împotriva atitudinii Statelor Unite după AI Doilea Război Mondial). Fiind văzut ca „superior” atrage resentimente, invidie, răutate şi ură, cum este şi atitudinea prezentă a Canadei anti-Statele Unite. (Peste 50 % din copiii canadieni consideră „buna” Americă drept diabolică. Cam mult pentru o imagine de sfântă.)

Din cele de mai sus ar fi bine şi folositor să re-examinăm fundamentele intelectuale, politice, ideologice şi filosofice pe care se bazează structurile defectuoase ale politicii serviciilor de informaţii americane precum şi implementarea acestora. Aceasta este o lume în care *toate* ţările importante au operaţiuni de informaţii extinse şi intensive. La numai 90 de mile distanţă, Cuba este un jucător cheie în serviciile de informaţii teroriste din toată lumea. Ceea ce lumea respectă este tăria, puterea. Superioritatea pioasă este văzută ca o prostie, ba chiar este ridiculizată şi luată în râs. Onestitatea este tărie. Lumea acceptă lozincile necesare pentru supravieţuire. Am mers în Irak pentru supravieţuire, nu pentru a „salva democraţia în Irak” şi a elibera poporul său. Aceasta e o propagandă prea puţin mascată, prin care lumea a văzut şi ceea ce a cauzat o reacţie de pierdere a respectului faţă de Statele Unite din partea întregii lumi. Şi, de fapt, a hrănit şi s-a transformat în lozinca „urâţi America”, atât de populară în prezent peste tot. Experţii politici ai Statelor Unite au nevoie de doi psihologi buni în loc de politicieni. Fiecare şcolar cunoaşte sindromul „urăşte mâna care te-a hrănit”.

Recomandări

După cum vedem din calibrările sistemelor politice, deşi democraţia calibrează la 410, nu este atât de înaltă precum oligarhia, care calibrează la 415. În palierele

înalte ale calibrării deoarece numerele sunt logaritmice, o creştere de cinci puncte pe scală reprezintă de fapt un salt enorm ca putere. O societate sub asediu are nevoie de toată puterea pe care o poate obţine, astfel că , se sugerează ca toate ţările să adauge structurilor sale guvernamentale un nivel „oligarhic” (fără politică) egal cu sau cel puţin la fel de puternic sfătuitor la nivelul Cabinetului.

Oligarhia (un termen din panoplia Greciei Antice) înseamnă confluenţa celor înţelepţi, raţionali, cu experienţă, strălucitori, împliniţi, integri, echilibraţi, perspicace, graţioşi, educaţi, cu bune intenţii *oameni de stat* (cal.430) mai degrabă decât *politicieni* (cal. 180). Înseamnă mentor, sfătuitor, matur, obiectiv, multilateral, care vorbeşte corect, de succes, în top, auto-împlinit, şi în afara dorinţelor de a câştiga, fie că e putere politică, financiară ori faimă personală. Acesta este nivelul cel mai înalt al experţilor calibraţi în domeniul lor, care sunt dincolo de nevoi şi care îi slujesc pe alţii doar prin faptul că sunt cine sunt şi se simt împliniţi atunci când o oferă şi împărtăşesc înţelepciunea lor.

Recent, un oarecare grad al acestei înţelepciuni a fost demonstrat de Elveţia: ordonaţi, grad scăzut de criminalitate, puţine probleme sociale, lipsa unor dezordini politice sau civile ori a neliniştii, trenurile la timp, de secole neimplicare în războaie cu toate ţările sale vecine. Notabil este şi faptul că toţi bărbaţii trebuie să facă un an de pregătire militară, iar dobândirea cetăţeniei nu este un proces prea uşor. Există nişte cerinţe ce trebuie împlinite pentru obţinerea cetăţeniei, precum şi o limită în imigraţie. Până în 1970 votul era restricţionat şi numai persoane peste vârsta de 50 de ani puteau vota, inteligenţa, mai degrabă decât prostia

tinerească, a dominat climatul într-o democraţie care a fost, prin tradiţie, căminul pentru bogăţia bancară internaţională.

În timpuri mai îndepărtate supravieţuirea triburilor era asigurată de înţelepciunea consiliului bătrânilor. Acesta a fost stilul pe care l-au adoptat şi numeroase uniuni comerciale şi profesionale, la fel precum şi tradiţiile religioase şi spirituale mondiale.

S-a presupus că cabinetul prezidenţial îndeplineşte rolul unui consiliu oligarhic, dar nu este aşa. Membrii cabinetului sunt numiţi be baza nu doar a unei expertize, dar şi graţie afilierii lor politice mai degrabă decât a inteligenţei. Aceeaşi limitare se aplică şi celor numiţi politic care deseori nu au o instruire specifică sau experienţă în acel domeniu.

Se poate vedea din istorie că civilizaţiile supravieţuiesc nu datorită politicii, ci împotriva lor, şi că nu se poate pune bază pe „opinia publică” într-o lume în care 78% din populaţie calibrează sub nivelul 200. În plus, 50% din informaţiile de pe internet sunt eronate.

Semnificativ este faptul că grupul „Liderilor şi Revoluţionarilor” selectat de revista *Time* (vezi capitolul 9), precum şi Naţiunile Unite, calibrează în palierul 170-195. Aceasta este o eră nucleară în care Statele Unite se află sub asediul unei civilizaţii militante străine (cal. de la 40 la 190), precum şi al inamicilor interni adunaţi sub ideologia „urăşte America” şi care calibrează doar pe la 135. Se naşte întrebarea: şi-ar dori cineva să fie operat de un neurochirurg ce calibrează la 190 sau un pilot de avion care să fie direcţionat de „votul” pasagerilor?

Din punct de vedere al moralităţii, America are, faţă de ea însăşi şi faţă de lume, responsabilitatea de a avea

cel mai avansat sistem de informaţii posibil, nu doar unul pentru interesul propun dar ca o expresie de recunoaştere a funcţiei de intendent integru al marii sale puteri în lumea în care inteligenţa-informaţia depăşeşte puterea.

De asemenea, este interesant de observat că multe dintre corporaţiile de succes funcţionează la un nivel mult mai înalt dintre cele mai multe dintre agenţiile guvernamentale. Teoriile eronate şi incompetenţa sunt foarte repede respinse, iar liderii slabi suni imediat înlocuiţi. Nicio companie nu ar tolera credinţa în hazard, un climat şi o atmosferă necoordonate aşa cum există în agenţiile guvernamentale şi care au avut drept rezultat nu numai Pearl Harbour şi 9/11, dar şi bombardarea ambasadelor Statelor Unite, U.S S Cole fiind „surprins" de o armată de 500 de militari din armata Nord Coreeană/Chineză comunistă, în războiul Coreean, „surprins" de rezistenţa insurgenţilor irakieni, etc.

Nicio corporaţie comercială care funcţionează la nivelul incompetenţei ce caracterizează toate departamentele guvernamentale nu ar fi putut supravieţui. Pare că întreprinderea privată poate depăşi în performanţă guvernul în orice departament şi la un cost mult mai redus. (Această afirmaţie calibrează la 450.)

Aceasta este demonstrat de exemplul citat despre performanţa unor companii militare private care depăşesc companiile Naţiunilor Unite de zece ori, la o zecime de cost, într-un timp mai scurt, o zecime din timp, o zecime din numărul de soldaţi, şi având o zecime
şi din numărul de pierderi, toţi aceşti soldaţi fiind voluntari! Aceasta arată eficacitatea analizei factorilor critici în care experţi adevăraţi diagnostichează miezul

problemei şi câştigă cu precizie. Dacă asemenea companii private ar fi fost răspunzătoare de apărarea Statelor Unite, incompetenţa neglijentă nu ar fi continuat de atâtea zeci de ani. În industria privată dacă „ai ratat-o” eşti afară, nu re-ales sau re-numit.

Este aceasta o opinie realistă? Faptele sunt cunoscute de toţi profesioniştii, precum şi diferenţa între vârf, mediocru şi jos este foarte bine cunoscută. Vieţile unui mare număr de cetăţeni se află în pericol.

Ca o consecinţă a dezvoltării conştiinţei umane acum este posibilă discernerea adevărului de fals. La fel de important este că, prin urmare, *nu există secrete.* Nu numai adevărul, dar şi nivelul lui poate fi cunoscut foarte repede. De asemenea important este că tehnica este limitată numai persoanele integre putând-o folosi şi mimai în scopuri integre. Aceasta este o centură de siguranţă intrinsecă prin care lumea poate deveni un loc sigur, iar ameninţările la siguranţa sa pot fi imediat dezvăluite. Ca un exemplu:

Aplicaţia curentă a factorului critic, analiza câmpului atractor Programe Internaţionale Nucleare (decembrie 2004)

Ţara	Intenţia	Capacitatea
Statele Unite	460	200
India	200	200
Iran	170-190	160
Pakistan	155	140
Coreea de Nord	140	80
Războiul Rece din Rusia	120	275
Rusia în prezent	200	200
China	165	170
Egipt	200	140
Militanţii islamici	60	60
Plănuiesc militantii islamici un atac nuclear		DA

Spiritualitate şi război

Din datele prezentate este evident că războiul este consecinţa atât a propagării falsului cât şi a absenţei, ignorării sau a negării adevărului. Din punct de vedere istoric aceste condiţii au fost o certitudine deoarece nu existau alte mijloace de discernere a adevărului. Războiul aduce în discuţie dezbateri morale etice şi politice care prezintă o problemă de prioritizare a valorilor faţă de supravieţuire şi caracterul practic. Astfel, el reprezintă dilema grelelor alegeri între a fi „între ciocan şi nicovală”. Supravieţuirea depinde de alegerea celui mai puţin rău dintre două rele. Aceasta necesită un compromis cu idealismul, care, cu toate că sună moral în principiu, deseori reprezintă mai degrabă doar ipoteticul şi nu opţiunea reală şi posibil de realizat.

Oamenii care sunt înclinaţi spre etică şi spiritualitate sunt deseori în conflict cu şi bulversaţi de realităţile războiului. Cea mai des întâlnită eroare este identificarea eronată a spiritualităţii ca fiind un ajutor prin pasivitate, aceasta este o invitaţie pentru agresiune. Din ceea ce ne spune istoria, precum şi din calibrările conştiinţei observăm că pasivitatea (cal. 145) încurajează agresiunea şi reprezintă slăbiciunea şi nu superioritatea morală. Pasivitatea a avut drept rezultate moartea a zeci de milioane de cetăţeni nevinovaţi pentru care pacifismul poartă responsabilitate morală şi karmică. Astfel, pasivitatea se datorează în principal ignoranţei, plus, deseori datorită unei poze pseudo- spirituale şi a unei auto-proslăviri narcisiste, care din păcate, are consecinţe fatale în mod frecvent

Pe partea bună, pasivitatea poate reprezenta o formă de rezistenţă la negativitate, în acest mod putându-se

presiune pentru rezolvarea problemei (cum a fost rezistenţa pasivă în India prin Mahatma Ghandi). Astfel, intenţia şi motivul sunt determinanţii majori ai consecinţelor şi ai calibrării nivelului unei poziţionalităţi în final, sunt necesare curajul şi tăria mai degrabă decât platitudinile pioase şi umilinţele pentru a rezolva forţele implicate pe măsură ce apare spectrul izbucnirii unui război în prezent.

Dacă o rezistenţă organizată poate rezolva unele conflicte, rezultatele sunt consecinţa situaţiei generale, cum ar fi a factorilor culturali, economici şi politici care pot să fie sau să nu fie favorabili. Aceasta se poate observa din analiza războaielor anterioare în care pasivitatea nu numai că nu a funcţionat, dar chiar a atras războiul (cum a fost cazul Celui de-al Doilea Război Mondial).

Din punctul de vedere al participanţilor într-o situaţie conflictuală, în contrast cu punctele de vedere ale spectatorilor, comentariul este că după ce paradele şi protestele pentru pace se încheie, la final, adevărata situaţie şi problemele ei serioase, grave, trebuie să fie înmânate celor care acţionează, celor care fac, a realiştilor „capetelor grele”, dar etici şi pragmatici (cal.445) care devin, apoi, subiectele atacurilor politice, indiferent de acţiunile necesare pentru aceasta.

Care este datoria spirituală/etică/morală a unui apărător în faţa unui atac kamikaze, cu barajul său de gloanţe şi bombe? Esenţa valorii este curajul, plus cea mai bună conduită etică posibilă în circumstanţele date, cum ar fi, de pildă, să te rogi în timp ce lupţi şi sa fii loial tovarăşilor tăi de luptă şi datoriei personale. Având opţiuni limitate, soluţia cu adevărat spirituală apare ca fiind un forţat compromis cu idealul dorit. Soluţia aceasta

calibrează la 485. Când se combină poziţia etică cu calitatea iubirii tovarăşilor de arme şi a ţării, calibrarea se ridică la 510. Atunci când situaţia este aleasă ca fiind o opţiune înalt spirituală, alegerea ce poate fi făcută ca ea să funcţioneze aşa cum este necesar este cedarea voinţei personale lui Dumnezeu. O soluţie neobişnuită se înfăţişează atunci, urcând până la 595, aceasta fiind poarta către Iluminarea însăşi la nivelul 600 şi mai sus.

Dacă aceeaşi ocazie există de fapt în fiecare moment al vieţii, rareori este recunoscută fără o confruntare de proporţii uriaşe. Paradoxal, războiul a fost astfel chiar drumul spre un major şi brusc avans spiritual, şi, prin urmare, o mare oportunitate karmică. Rareori cineva renunţă la viaţa sa şi la aparenta sursă a existenţei sale (egoul) pentru Dumnezeu, numai dacă este confruntat cu o situaţie maximă. Consecinţa uluitoare a renunţării , , , totale în faţa unei posibile sau chiar sigure morţi este dramatica şi aproape magica bruscă dispariţie a tuturor fricilor şi a terorii. În locul lor persoana este înconjurată de incredibila omniprezenţă a unei Păci şi a unei nemişcări profunde şi fără de timp. Astfel, „nenorocirea omului este şansa lui Dumnezeu” devine fapt. Acelaşi fenomen apare în orice situaţie aparent dezastruoasă. În 2003, canalul meteo anunţa că o femeie care fusese ridicată în aer de tornadă a declarat: „M-am trezit brusc într-o stare excepţională de pace în timp ce vârtejul mă ridica sute de metri în aer”.

Chiar dacă conceptul de karma nu este familiar sau un lucru obişnuit în lumea occidentală, este o realitate confirmabila ce calibrează la 999. Karma este un termen prescurtat pentru totalitatea factorilor prezenţi la naştere, atât fizici, cât şi spirituali (nivelul calibrat al conştiinţei). Această moştenire este atât individuală cât

şi colectivă, de aceea fiecare bălărie de pe pământ împărtăşeşte karma colectivă a omenirii şi expresiile sale lumeşti, dintre care războiul este o probabilitate. (Cum s-a putut observa anterior, 93% din istoria omului pe pământ a fost război. Pacea a dominat numai în 7% din timpul total al civilizaţiei)

Cea mai evidentă şansă spirituală prezentată de război este aceea a iertării şi a renunţării la voinţa personală. Aceasta se iveşte din compasiunea pentru starea omului, cu inevitabilele şi inerentele sale limitări faţă de egoul (moştenit karmic), ceea ce include eroarea aproape inevitabilă şi oarba ignoranţă. „Ei nu ştiu ce fac" este un fapt clinic verificabil.

Faptul că 78% din populaţie calibrează sub 200 este motivul pentru care marii avatari au iluminat calea. Opţiunea prin salvare spirituală este un dar pozitiv al moştenirii (karmice a) omului. Înţeleptul alege darul, în timp ce prostul iroseşte şansa şi alege iluzia în loc. Astfel, urmând dictonul lui Socrate – ce şi-a dovedit valabilitatea în timp – „Omul alege întotdeauna ceea ce el crede că este binele". Ura este înlocuită de compasiune şi iertare care schimbă ocazia războiului într-un dar spiritual dăruit omului şi întregii omeniri aflate în luptă cu o stare de orbire demnă de milă.

Persoanele spirituale întreabă în mod repetat „ce putem face cu războiul? Pentru ce ar trebui să ne rugăm?" O bună rugăciune ar putea fi ca toţi oamenii să vadă războiul ca pe o oportunitate preţioasă pentru iertare şi compasiune mutuală şi mondială, ceea ce este adevăratul drum către Pace.

Finalizare

Pentru a supravieţui mai bine, ţara ar putea beneficia de următoarele concluzii din studiul de mai sus:

1. Formarea unor consilii consultative oligarhice, în plus faţă de prezentul sistem politic, care să călăuzească politica şi tot ceea ce înseamnă puterea de decizie.

2. Să înveţe cum să pună un diagnostic narcisismului mesianic malign şi astfel să identifice şi să împiedice liderii periculoşi, înainte ca ei să ameninţe lumea.

3. Să identifice tendinţele ideologice periculoase înainte ca ele să se transforme în epidemii.

4. Să facă contracte de expertiză cu acele de succes companii private atunci când trebuie conduse operaţii vitale.

5. Să dezvolte un serviciu de informaţii sofisticat şi corect, precis, folosind tehnicile de calibrare, pe care, dacă le-am fi avut la timp, am fi putut preveni şi împiedica toate războaiele din ultimul secol, precum şi morţile a multe milioane de oameni.

6. Să dezvolte o diplomaţie internaţională bazată pe informaţii precise, obţinute prin tehnica în prezent disponibilă, aşa cum a fost descris şi ilustrat în capitolele precedente.

Folosirea negocierii pentru a forma alianţe şi a facilita cooperarea cu alte ţări (cum ar fi succesul relaţiei noastre cu China, care, cu numai un deceniu în urmă, era văzută ca un grav potenţial pericol)

SECŢIUNEA A PATRA – CONŞTIINŢA SUPERIOARĂ ŞI ADEVĂRUL

Cap. 16 – Religie şi adevăr

Partea I – Religiile lumii

Introducere

De-a lungul secolelor, religia a fost respectată ca o sursă de adevăr în cadrul tuturor culturilor. Tehnicile de calibrare a conştiinţei confirmă realitatea spirituală intrinsecă în cadrul marilor religii. În cadrul calibrării care urmează, este important să realizăm că nivelurile de calibrare nu sunt o formă de judecată. O calibrare mai ridicată nu implică defel ideea unei superiorităţi, ci influenţa nivelurilor conştiinţei culturilor din care a provenit istoric adevărul religiilor, precum şi nivelul adevărului care este exprimat. Valoarea şi beneficiul oricărei religii sunt dependente de motivaţia devotamentului şi oricare dintre ele poate fi punctul de plecare al stărilor mistice avansate sau a iluminării. Oricum, totul începe cu credinţa.

Istorie

Cercetarea faptelor care înconjoară religia a devenit probabil literatura cea mai prestigioasă şi mai erudită a lumii. Oricum, cele mai multe cercetări au fost orientate mai mult spre istorie decât către spiritualitate, rezultând o mare atenţie pentru arheologie şi pentru documentarea evenimentelor istorice care, deşi interesante, sunt deseori irelevante în comparaţie cu

esenţa şi fundamentul adevărului dezvăluit de învăţăturile de bază.

Marile religii reies din învăţăturile fondatorilor lor – mari învăţători, avatarii şi geniile spirituale ale tuturor timpurilor. Adevărurile lor esenţiale au fost puse în umbră mai târziu de preocuparea faţă de observaţiile etnice, geografice şi culturale care deşi importante, nu sunt

determinante pentru învăţăturile spirituale în sine. Totuşi, ele prezintă contextul cultural şi istoric, având unele implicaţii pentru înţelesurile transmise precum şi pentru limbajul lor. Deoarece o mare parte a învăţăturilor spirituale sunt subtile, iar înţelesurile sunt indicate prin schimbări uşoare ale expresiei sau gesturilor, din păcate, acest tip de informaţii au fost pierdute, şi de aceea, relatările cuvânt cu cuvânt sunt uneori nesigure.

În cadrul culturilor primitive şi deseori tribale, impactul adevărului religios a constat în apariţia şi mai târziu răspândirea monoteismului, care a înlocuit multitudinea de panteonuri de origine păgână romane, greceşti şi germane. Cu mii de ani înaintea dezvoltării religiei în partea de Vest a lumii, cultura antică Aryan a Indiei pusese deja bazele unor învăţături spirituale avansate precum fondarea Hinduismului. Învăţăturile înţelepţilor şi învăţaţilor luminaţi, care reprezentau sursa textelor sacre Vedice, au precedai cu mii de ani apariţia lui Buddha, a lui Moise şi mai târziu a lui Iisus şi Mahomed.

Religia formală a înlocuit de asemenea panteismul primitiv precum şi idolatria. În cultura americană primitivă, prezenţa lui Dumnezeu ca sursă a vieţii a fost intuită fără apariţia vreunui profet sau avatar. Conştiinţa Şefului Seattle, aşa cum este dezvăluită de vestita lui adresă, se afla la un nivel calibrat impresionant de 700 Dealtfel, structura naţiunii Irocheze a contribuit la conceperea Constituţiei Statelor Unite. Aceste fenomene au legitimat conceptul de „lege naturală”, conform căruia omul a fost creat cu capacitatea de a înţelege realitatea Divinităţii. Din această doctrină a reieşit discursul teologic al ignoranţei „posibil de învins” versus „invincibil”.

Partea întunecată a religiei

De-a lungul secolelor, limitările religiei au fost analizate deopotrivă de istorici (dintr-un punct de vedere secular), de teologi (din perspectiva criticii), precum şi de marii filozofi. Problemele intrinseci provin din canonizarea interpretărilor adevărului spiritual şi reprezintă consecinţa interpretărilor greşite ale eului spiritual al clerului. O parte semnificativă s-a pierdut prin traducerea învăţăturilor care au fost scrise secole mai târziu după ce au fost rostite.

Deşi cele de mai sus sunt limitări bine cunoscute (reflectate de calibrarea conştiinţei), a fost acordată totuşi o atenţie scăzută relaţiei dintre discipoli şi religia însăşi. Greşeala cea mai evidentă rezidă în venerarea religiei în locul lui Dumnezeu (o greşeală ocolită însă de misticul iluminat adevărat). În timp ce religia asigură inspiraţie, fapte spirituale şi informaţii importante, ea reprezintă doar un grup de concepte liniare şi localizate în timp, nu Realitatea însăşi. Rezultatul este violarea adevărului religios esenţial în numele religiei însăşi (de exemplu cruciadele creştine şi islamice, Inchiziţia ce trimitea necredincioşii la moarte, măcelărirea celor inocenţi în numele religiei, uneltirea politică a totalitarismului teocratic şi raţionalizarea non- integrităţii „în numele credinţei”, etc).

Altfel spus, religia este o formă subtilă a idolatrizării, care pune Biserica ca instituţie deasupra lui Dumnezeu. Măcelul actual al inocenţilor în numele lui Allah Milostivul este un exemplu evident. Un exemplu mai subtil rezidă în exagerarea portului extern şi a trăsăturilor etnice ale triburilor primitive care au devenit foarte importante în

locul adevărului spiritual. Astfel, deformările au rezultat în asuprirea şi violarea însăşi a premiselor de bază ale religiei.

Defectul subliniat în cadrul celor menţionate mai sus este în mod evident partea întunecată a eului, care utilizează religia pentru a-şi atinge propriile scopuri: mândrie, control, câştig, prestigiu, bogăţie, imagine socială, şi câştig narcisist. Religia este mijlocul şi nu scopul; este harta, nu teritoriul; este coperta, nu cartea. Astfel, religiozitatea exagerată, care apare ca pietate, poate şi chiar devine o greşeală în momentul în care se manifestă prin scrupulozitate. Marii învăţaţi au predat Adevărul despre Divinitate, nu despre religie, lucru care a avut loc abia peste secole. Deşi venerarea religiei şi a scripturii este de înţeles, să menţionăm totuşi că adevărul lor şi Dumnezeu însuşi sunt de fapt menite venerării şi adoraţiei.

Spaţii cereşti

Cercetările au dezvăluit că spaţiile cereşti spirituale, non-fizice (spaţiul celest) sunt calibrate de la valoarea 200 până la infinit fiind comparabile cu scara calibrată a nivelurilor conştiinţei. Evoluţia spirituală continuă şi după ce spiritul părăseşte corpul, şi gravitează până la nivelurile optime de evoluţie continuă.

În interiorul nivelului celest, sunt şi subregiuni ale grupurilor spirituale/religioase, variate şi diverse, care împart o identificare specifică. Astfel, afirmaţiile de „exclusivitate” făcute de diverse şi grupuri religioase au o validitate relativă şi parţială, dar, ca premisă generală, sunt false. Nici un grup sau religie nu deţine un Cer „exclusiv”, acest lucru fiind de fapt un element de

ghidare într-o regiune specifică, ca o consecinţă a unui sistem de credinţe împărţit. Nici o religie nu are exclusivitate asupra adevărului, şi afirmaţia însăşi este o eroare limitativă. (Această afirmaţie este calibrată la 985). Faptul că există „mai multe spaţii cereşti”, rezolvă poziţionalităţile religioase care au fost adoptate în trecut pentru a intimida deviaţiile de la ortodoxism.

Spaţiile spirituale non-fizice, situate sub valoarea 200, suni denumite în mod tradiţional „spaţii astrale”, care din nou sunt stratificate de la înalte, mijlocii şi apoi joase (adâncimile variate ale Iadului). Soarta sufletului după moarte, care continuă ca o subiectivitate a conştiinţei, este în acord cu justiţia absolută a Divinităţii numai drept consecinţă a exerciţiului voinţei spirituale. Astfel, soarta spirituală a sufletului este determinată de alegere şi orientare, iar „Judecata” este un proces continuu şi automat. Ca un dop de plută pe mare, sufletul este poziţionat în funcţie de starea lui intrinsecă. Divinitatea este astfel sursa şi garanţia libertăţii însăşi.

Un lucru important în ceea ce priveşte religia rezidă în conceptul de păcat şi consecinţele lui. În timp ce discuţia teologică în legătură cu acest subiect este vastă, ea poate fi simplificată în mod pragmatic în contextul studiului conştiinţei ca o acţiune, orientare sau intenţie umană calibrată sub nivelul 200. Astfel, păcatul se aliniază cu falsitatea:

Păcat uşor de iertat	190

Nivelul 200 delimitează lucrurile bune din viaţă cum ar fi adevărul, integritatea şi iubirea de opusul lor. Această valoare delimitează, de asemenea, nivelurile Iadului (situate sub 200) şi spaţiile astrale joase ale Cerurilor şi spaţiile celeste. Tot aici se găseşte şi nivelul care diferenţiază binele de rău în adevăratul sens care se referă la calităţi intrinsece *(res externa)* şi nu la opinii *(res internal/cogitans).* Această diferenţiere poate fi făcută cu o anumită siguranţă prin mijloacele calibrării conştiinţei deoarece Scala conştiinţei reprezintă o referinţă pentru un absolut invariabil, care este în concordanţă cu Divinitatea.

Toate religiile şi învăţăturile spirituale sunt în acord asupra consecinţelor dăunătoare ale păcatului care, prin definiţie, reprezintă o violare a adevărului. Astfel, ele pot fi calibrate pe Scala Conştiinţei. Păcatul este descris ca fiind o greşeală sau un delict, iar culpabilitatea e relaţionată cu gradele de ignoranţă şi capacitatea pentru responsabilitate morală. Acest lucru este reflectat de existenţa posibilităţii de condamnare respectiv iertare, căinţă, dezlegare, confesiune sau compensaţie prin fapte bune.

Dificultatea în ceea ce priveşte reacţia faţă de consecinţele spirituale/karmice ale păcatului este compensată de posibilitatea de salvare a celor care „cred în numele Lui” în Creştinism, Hinduism, Islamism şi Budism. În spaţiul celest, izbăvitorul este avocatul de la judecata lui Dumnezeu din lumea de apoi. În cadrul unei contextualizări blânde, omenirea este privită cu compasiune, ca fiind adesea intrinsec incapabilă de a transcende forţele negative ale eului din spaţiul pământesc/uman, dacă nu este ajutată. Din perspectivele

hinduse şi budiste, acest lucru are ca rezultat cicluri nesfârşite de renaştere şi captivitate în dimensiunea umană a lucrurilor pământeşti, însoţită de suferinţa inevitabilă (Karma este calibrată la valoarea 999).

Pe Scala Conştiinţei, nivelurile sub 200 sunt legate de atitudini, emoţii, motivaţii, credinţe, comportamente şi activităţi care sunt dăunătoare din punct de vedere spiritual şi karmic, şi care în timpul vieţii vor avea consecinţe negative şi grave.

În timp ce mulţi oameni încearcă să facă faţă problemei vinovăţiei, ruşinii sau fricii prin negare sau ateism (care el însuşi este, paradoxal, o expresie a credinţei şi a lucrurilor ce nu pot fi dovedite), în momentul în care modalităţile psihologice de apărare sunt distruse, adevărul interior capătă o gravitate de neimaginat. Iadul este o realitate subiectivă, empirică a unor lucruri teribile experimentate la un grad dezolant, iar cei care s-au scufundat în adâncimile lui pot să confirme acest lucru. Nivelurile joase sunt considerate o agonie eternă şi dincolo de orice speranţă. Mântuirea prin abandonarea eului este singura opţiune posibilă deoarece şi consideră că mai rămâne o fărâmă de virtute/karma benefică (etalon 990).

Realitatea opţiunilor spirituale ale oamenilor a fost atestată de-a lungul istoriei. În timp ce o privire serioasă asupra realităţilor spirituale poate părea la început că intimidează, cu o înţelegere mai profundă, ea garantează eliberarea de frică şi asigură speranţă şi credinţă bazate pe cunoaştere solidă. Toţi oamenii au o mică parte de karma benefică pe undeva în spiritul lor, indiferent de cât de depravaţi par a fi. Tot ce se cere este doar o sclipire care, prin consimţământul propriu, va izbucni într-o flacără a salvării, căinţei şi renaşterii. În acest

timp experimental al vieţii este necesar doar să îl chemi pe Dumnezeu. „Oh, Doamne” este singura sclipim necesară pentru a deschide porţile Prezenţei lui Dumnezeu. Astfel apare exclamaţia „Gloria în Excelsus Deo”, cu care încep şi se termină cărţile de faţă.

Creştinism Perioada timpurie	
„Calea” primelor secole	980
Apostolii	905-990
Gnosticii	510
Înaintea Consiliului de la Niceea	840
Ulterior Consiliului de la Niceea (325 EN)	485

Catolicism

Romano- Catolicism

Papalitatea	570	Clerul	490
Colegiul Cardinalilor	490	Iezuiţii (ordinul)	440
Credinţă şi Liturghie	535	Biserica (la nivel mondial)	450

Ortodoxie	490
orientală	475

Post – Reformă			
Amish	375	Noua şcoală	405
Creştini renăscuţi	350	Penticostali	310
Ştiinţa creştină	410	Protestantism	510
Episcopalişti	510	Puritani	210
Evanghelişti	385	Quakeri	505
Fundamental işti Creştini	325	Armata salvării	405
LDS	405	Unitate	505

Creştinii reunesc aproximativ o treime a populaţiei lumii, iar învăţăturile de bază ale acestei religii sunt familiare şi celor care nu sunt creştini. Hristos este considerat în islam un mare profet şi la fel îi este acordat respectul şi în culturile hinduse şi budiste. Este respectat de asemenea ca fiind un mare profet într-o ramură a religiei iudaice (Mesianismul). În general, termenul

Hristos denotă starea de încarnare a Divinităţii sau conştiinţa hristică. Astfel Iisus Hristos, este încarnarea Divinităţii, aşa cum omul recunoaşte prin Creştinism Sfânta Treime: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Sfântul Duh (cal 945).

Iisus Hristos este calibrat la 1000, nivelul maxim posibil în domeniul uman, iar apostolii săi se află la valoarea 900. Interesant este faptul că relicvele Sfântului Petru care se află sub altarul şi Bazilica din Roma sunt calibrate la mai mult de 900 (la fel sa şi relicvele lui Buddha care au fost calibrate în jurul valorii 900).

Demnă de luat în seamă în această calibrare este diferenţa majoră dintre Creştinismul Primului Secol, moment în care se afla în jurul valorii 800 – 900, şi calibrarea sa ulterioară de 485 după Conciliul de le Niceea din 325 d.Hr. Acest lucru a fost consecinţa includerii Vechiului Testament (cal 190) şi a Apocalipsei (cal 70) în Biblia oficială (vezi Capitolul 18). În timp ce căderea omului este alegorică (povestea este calibrată la nivelul 60), partea întunecata a religiei constă în credinţa naivă şi în accentuarea consecventă a păcatului şi a ideii de vinovăţie. Prin studiu, „căderea omului reprezintă manifestarea gândirii dualiste (de exemplu copacul binelui şi răului), care a fost capcana în care a căzut acesta din cauza seducţiei şi a curiozităţi, (Această explicaţie este calibrată la 975) Papalitatea ca instituţie (similară cu instituţia Dalai Lama), este calibrată la 570. Oricum de-a lungul descendenţei papilor de-a lungul secolelor, doi papi au fost situaţi sub 200. Astfel, instituţiile sunt calibrate diferit faţă de învăţăturile religioase, care, din nou, diferă de nivelurile de calibrare ale fondatorilor lor.

Dacă ne punem întrebarea care este calibrarea ideală

pentru conducătorul unei biserici a lumii, ajungem la numărul 570, care şi reprezintă starea actuală de fapt. Sub 570 nu există suficientă putere pentru a inspira masele lumii şi pentru a fi imuni la atacurile violente ale anti-religioşilor răspândiţi peste tot. Nivelurile calibrau-peste 570 indică apariţia misticismului şi implică iluminarea care împiedică interesul pentru problemele administrative.

De-a lungul secolelor, bisericile ca instituţii au fost nevoite sa accepte compromisul de dragul supravieţuirii (de exemplu „Dumnezeul credinţei”). Este greu să evaluăm aceste decizii în cursul secolelor ce au urmat, deoarece contextul este schimbat în mare măsură. Religiile mari sunt uneori criticate deoarece nu au putut face faţă evenimentelor umane trecătoare; oricum, ca instituţii, ele există în timpuri diferite asupra cărora evenimentele lumeşti, indiferent cât de serioase ar părea, sunt doar trecătoare.

Adăugaţi la cele menţionate mai sus efectul pe care l-a avut asupra publicului numirea în scaunul episcopal a unui episcop desfrânat care a divizat Biserica Episcopală ce abia se refăcea după ce au fost acceptate femeile în preoţie, şi scandalul pedofilului din cadrul Bisericii Catolice. Astfel, se poate observa de ce religia tradiţională pierde teren faţă de noul trend social al spiritualităţii aşa cum se poate vedea în *Publishers Weekly* care raportează un mare interes pentru adevărurile religioase şi spirituale, ca şi pentru cărţile cu autoritate academică (Hilliard, 2004).

Catolicismul roman Calibrarea poziţiilor curente	
Ca instituţie în anul 2000	460
Ca instituţie în anul 2004	305
Poziţia faţă de contracepţie	180

Contracepţia însăşi calibrează la	205
Teoria teologică faţă de contracepţie	180
Poziţia faţă de pedofilia clerului	125
Pedofilia însăşi calibrează la	135

Lucrurile care pun probleme sunt consecinţele doctrinelor ecleziastice aparent învechite care au contribuit la declinul bisericii. Numărul bisericilor descreşte şi deseori cinci sau şase în cadrul unei dioceze se închid şi sunt consolidate. În anumite zone, din cauza proceselor apăsătoare, este declarat falimentul. Biserica a decăzut din punct de vedere al dimensiunii morale şi al opiniei publice din cauza unor scandaluri serioase de la care publicul aşteaptă mai mult decât un „regret” nesincer şi trecător, pentru că au afectat vieţile a mii de copii inocenţi. Un atare criminal, în loc să fie caterisit, este de obicei schimbat într-o altă funcţie unde va realiza din nou atrocităţi.

Deoarece atât sărăcia cât şi poluarea mediului sunt consecinţele suprapopulării, poziţia bisericii în ceea ce priveşte contracepţia, la nivelul de calibrare 180, contribuie la această problemă deoarece contracepţia este calibrată la valoarea 205 şi spiritul nu pătrunde în embrion până în cea de-a treia lună de sarcină. Astfel, poziţia rigidă a bisericii are ca rezultat o lume plină de catolici care au fost supuşi excomunicării. (Bisericii i-au fost necesari patru sute de ani să retragă excomunicarea lui Galileo).

Instituţiile mari, inclusiv guvernele, au căzut deseori într-o stare de paralizie şi inaptitudine birocratică devenind nefuncţionale din cauza complexităţii abaterilor. (de exemplu *tamas* sanscrite) Ruptura majoră în cadrul bisericii creştine s-a produs din cauza neînţelegerilor în ceea ce priveşte autoritatea ei, bazate

pe controversa legată de interpretările teologice ale Sfintei Treimi. În consecinţă, Biserica s-a separat în diviziunile romană şi ortodoxă.

Ulterior, în ceea ce priveşte Biserica Romei s-a considerat că ea greşeşte în cazul anumitor practici, fapt care a dus la apariţia Protestantismului, a Reformei, şi la înlăturarea dogmei infailibilităţii papale. Reforma protestantă a fost urmată de inventarea presei de tipar de către Guttenberg, fapt care a asigurat accesul maselor la Sfânta Scriptură, care, în prealabil, fusese limitat la cler, iar Biblia era folosită doar în versiunea latină. Protestantismul a sprijinit răspândirea Evangheliei şi traducerea acesteia în limbile tuturor ţărilor.

Supuse calibrării, diferenţele numerice dintre diferitele ramuri ale Creştinismului, nu reflectă ideea de superioritate a unora, ci semnifică nivelul la care este explicat adevărul şi drept urmare concordanţa cu audienţa participantă. Confesiunile majore, care sunt calibrate în primul rând la valoarea 400, includ raţiune, înţelepciune şi un nivel de exprimare pe care majoritatea oamenilor îl poate înţelege.

Partea întunecată a Creştinismului a ajuns la punctul culminam în timpul Inchiziţiei, în momentul în care religiozitatea a degenerat în isterie şi teamă. Bazele legale pentru declararea unui eretic nu constau de fapt în credinţă, ci în refuzul de a renunţa la ceva în momentul în care ţi se ordona de către autoritatea bisericească (aici putem da exemplul lui Galileo). Paradoxal, anumite aspecte ale bisericii au ajuns să reprezinte opusul învăţăturilor fondatorilor ei, a căror esenţă era bazată pe considerarea păcatului un rezultat al ignoranţei, milostenia şi iertarea fiind considerate principii de bază,

după cum a demonstrat Iisus în cele mai grele condiţii posibile.

Instituţia Bisericii a devenit vulnerabilă în faţa greşelilor din cauza faptului că şi eul uman este vulnerabil (de exemplu eul spiritual). Misticii, pe de altă parte, nu se implică în afacerile lumeşti şi astfel nu sunt atraşi de poziţiile vulnerabile (de exemplu transcendenţa non-dual a eului).

Grupurile religioase, cum ar fi Universaliştii, Non-confesionaliştii, Ştiinţa Religioasă şi Unitariştii tind să fie libere şi neînchistate în dogme. Ele sunt optimiste deoarece consideră că arată calea către Dumnezeu prin Iubire, Bucurie, Pace şi Bunăvoinţă, în loc de vină, ruşine şi pedepse, ca religiile vechi, mai „Gotice", atât cea Catolică, cât şi cea Protestantă. „Noua Gândire" religioasă liberală, scoate în evidenţă toleranţa, acceptarea, iertarea şi compasiunea faţă de sine şi faţă de ceilalţi precum şi faţă de alte religii. Exact aşa cum religia Protestantă a fost o formă de protest la adresa decăderii Catolicismului, aceste grupuri bisericeşti reprezintă o dezvoltare care respinge decăderea Protestantismului, care a pus deseori accentul pe „a urî" păcatul sau a fi obsedat de el, în loc de a-l depăşi prin virtutea spirituală. Interesant este faptul că Mardi Gras a fost calibrat la 189 şi Lent la doar 190.

Uneori pot apărea întrebări legate de Biserica Mormonă a Sfinţilor din Zilele din Urmă (LDS) din cauza controverselor legate de originile sale, de practici şi de presupusele descoperiri de documente ale lui Mark Hoffman. „Scrisorile salamandre" s-au dovedit a fi false, ca şi alte presupuse documente istorice descoperite de Hoffman. Josep Smith este calibrat la nivelul 400, Biserica Sfinţilor din Zilele din Urmă la 405 (lucru verificat în mod

constant). Oricum, sectele poligame extremiste sunt calibrate în jurul valorii 135-140, iar poligamia a fost scoasă în afara legii de Biserica Mormonă începând încă din anii 1800. În ciuda oricăror erori care au putut fi implicate fie din punct de vedere istoric fie din cel teologic, calibrarea la 405 reflectă faptul că Mormonii îl acceptă pe Iisus Hristos ca Dumnezeu şi Salvator, lucru care în sine ridică nivelul general.

Budismul	
Mahayana	960
Zen	890
Hinayana	890
Tărâmul Lotusului	740
Tantric	515
Tibetan	490
Won (Won Bulgyo)	405

Buddha a trăit cu cinci sute de ani înaintea lui Hristos la graniţa Nepalului, în cadrul unei culturi hinduse. Aşa cum spune bine cunoscuta istorie, a fost născut de familia regală şi crescut într-un mediu protejat artificial, deoarece familia nu vroia ca el să fie pătat şi deranjat de partea negativă a civilizaţiei. În momentul în care a scăpat din această protecţie artificială şi a ajuns pe străzile oraşului a fost şocat observând suferinţa bătrânilor, sărăcia, boala şi moartea. Toate acestea i-au creat o dorinţă imensă de a atinge adevărul esenţial al vieţii. A căutat grupări hinduse şi spirituale pentru meditaţie şi studiu, dar, la final, a realizat că aveau lipsuri şi le-a părăsit. Conform legendei, în determinarea lui de a atinge adevărul esenţial, a respins învăţătorii hinduşi şi a stat singur sub Copacul Bodhi (Smochinul Sacru) într-o stare de meditaţie

intensivă. Datorită ascutimii mintii şi intensităţii scopului lui, a înconjurat progresiv iluziile eului (maya). Deoarece s-a apropiat şi mai mult de iluminare a fost hăituit de demoni, şi a căzut într-o stare de agonie psihică, simţindu-şi oasele ca şi cum ar fi fost rupte (similar cu transpiraţia de sânge a lui Iisus din Grădina Ghetsemani şi agonia psihică a celor mai importanţi şi celebri mistici ai istorici).

În cele din urmă, eul slăbit s-a prăbuşit, mintea i-a îngheţat, şi apoi Natura Buddhică a universalului, a unicităţii non-liniare şi absolutul, Sursă a întregii Existenţe, a fost dezvăluită în gloria ei uluitoare. De fapt, aceasta este „o condiţie" şi nu o stare a minţii deoarece mintea însăşi este depăşită, dezvăluind Sinele, Perusha divină, Divinitatea Universală, Prezenţa Divinităţii ca substrat, Absolutul (de exemplu Divinitatea) din care ia naştere întreaga Creaţie. Mai târziu budismul este reprezentat de două şcoli importante, Hinayana (vehiculul mai mic) şi Mahayana (vehiculul mai mare), care diferă din punctul de vedere al intensităţii.

Învăţăturile lui Buddha s-au răspândit în Estul îndepărtat, iar Budismul Şcolii Zen a devenit cel mai cunoscut în Occident. Budismul este blând şi consideră celelalte religii ca fiind mai degrabă o limitare decât ca pe nişte rivali. Mai târziu, sectele budiste s-au dezvoltat ca răspuns la influenţa diferiţilor învăţaţi şi înţelepţi. Şi, deşi era similar cu creştinismul, a apărut conceptul de Buddha privit ca salvator, intermediar şi sprijinitor, aşa cum era exprimat în budismul din Tărâmul Lotusului, care reprezintă un ţel mult mai practic, luând în considerare negativismul vieţii omeneşti în timpul acestui „Kali Yuga", sau ciclu al zodiacului. Din motive practice, un devotat religios urmăreşte viaţa fără de păcat şi puritatea; astfel

că, după moarte, spiritul său întră în spaţiul ceresc al Tărâmului Lotusului, echivalent cu Raiul creştin. De la Tărâmul Lotusului, sau Rai, care este un tărâm superior negativităţii extreme a vieţii pământeşti, progresia spiritului către Iluminare are un caracter practic, Tărâmul Lotusului şi Raiul fiind văzute ca nişte realităţi cereşti, spirituale printr-o valoare karmică.

Ca o ramură nouă, s-a dezvoltat Budismul Tantric, în cadrul căruia erau implicate conceptualizări liniare, alte câmpuri de energie şi esoterism. Astfel, acesta reprezintă o reimplicare în domeniul liniar, şi este calibrat mai jos decât Budismul pur. Paradoxal, chiar dacă Buddha a spus „Nu creaţi imagini cu chipul meu”, statuile şi imaginile sale reprezintă un produs disponibil în întreaga lume. Prin această cerere, Buddha a dorit să înlăture ideea de idolatrie, şi într-adevăr, crearea icoanelor a reprezentat un motiv important în ruptura dintre bisericile Ortodoxă Estică şi Romano – Catolică. Această înlăturare a imaginilor şi icoanelor este întâlnită şi în Islam şi în religia Iudaică.

Practic, multe comunităţi sunt ospitaliere cu grupurile budiste şi de obicei le ajută să celebreze construcţia unui loc sfânt unde se păstrează cenuşa morţilor sau morminte sfinte. Compasiunea budismului pentru toate cele legate de viaţă, câştigă respect, iar învăţăturile budiste sunt făcute cunoscute studenţilor care învăţă în şcoli ale Divinităţii, cum ar fi Şcoala Unităţii Creştine. Dalai Lama este respectat în întreaga lume, şi la fel sunt respectate şi vorbele sale: „Nu este suficient ca oamenii să cunoască rugăciunile; trebuie mai mult, ei sunt obligaţi moral să contribuie atât cât pot la rezolvarea problemelor lumii”. Această afirmaţie, exprimată într-o singură propoziţie, clarifică de ce Budismul Mahayana, care este

preocupat de iluminarea lumii, este calibrat la valoarea 960, mai mi decât Budismul Hinayana (890), care se concentrează în primul rând asupra iluminării propriei persoane.

Respectul reciproc manifestat între Creştinism şi Budism este reflectat de asemenea în formarea grupurilor de călugări, de avangardă, care într-un mod glumeţ, numesc orientarea grupului „Catolicism Zen”. Ciudat este faptul că Zen-ul reprezintă de fapt o ramură a Mahayana şi e calibrat mai jos decât Mahayana. Motivul este încă neclar, cu excepţia faptului că poate a devenit o „instituţie”. Înţelepţii americani confundă stările satori (un termen japonez care defineşte iluminarea budistă temporară) cu iluminarea în sine, care este permanentă. În Occident, filosofia Zen se află la valoarea 755.

Hinduismul Hinduismul antic			
Senatana Dharma		Aryan	910
Adevărul etern al Rishi	925	Vedanta	855
Dravidian	905		
		Yoga	
Bhakti	935	Kundalini	510
Raja	935	Kriya	410
Jhana	975	Surat Shabd (Sahaj Marg)	495
Karma	915	Hatha	390
		Altele	
Hare Krishna	460	Sikhism	600
Subud	470	Janism	495
Tamil Siddah Vedanta	550	Radhasoami	475

Hinduismul, şi expresiile sale precum yoga clasică, reprezintă cea mai veche religie şi a atins nivelurile cele mai înalte de perfecţiune probabil înainte de 5.000- 7.000 î.Hr. Întreaga cultură şi întregul mod de viaţă din India

reflectă religiozitate. Rugurile funerare pot fi observate pe malurile râului Gange, împreună cu rituri care îl onorează pe Shiva, şi milioane de indieni care fac baie în apă. Panteonul creează confuzii pentru cei din Occident, dar Brahma, Vishnu şi Shiva reflectă aspecte variate ale lui Dumnezeu. Acestea sunt reflectate de asemenea de zeii mai mici, cum ar fi Durga şi Ganesh, zeul elefant. Modul de gândire din India nu este clar înţeles din perspectiva tradiţională occidentală a paradigmei newtoniene restrânsă la logică. În cultura hindusă, Divinitatea este exprimată mai mult ca o hologramă de puncte de observare, reflecţia fiind consecinţa punctului de vedere al observatorului . Astfel, Dumnezeu nu este un concept posibil de definit, de limitat, aşa cum este făcut cunoscut de treimea Brahma, Vishnu şi Shiva.

Deoarece Divinitatea este sursa tuturor lucrurilor, este reflectată în toate lucrurile existente; astfel, poate fi observată în pictură, artă, natură, dans, feminitate, masculinitate, animale şi schimbările naturii. Iluzoriul, creaţia aparentă şi dizolvarea fenomenelor sunt afişate prin bine cunoscutul Dans al lui Shiva, care este reprezentat în întreaga lume prin vestita statuie care înfăţişează efectul selecţiei punctului de vedere asupra a ceea ce este observat, de exemplu, dacă un fenomen este constructiv sau distructiv, aceasta reprezintă o reflecţie a problemei care arată dacă acel lucru este dorit sau nu . În consecinţă, nici construcţia, nici distrugerea nu sunt fireşti pentru realitate.

Variatele stiluri de yoga nu sunt sisteme de credinţă teologice generale, ci denotă căile cele mai importante către Dumnezeu şi către perceperea sinelui ca Divinitate Universală. Acestea se află în contrast cu credinţele creştine care consideră că Dumnezeu reprezintă

sublimul, în timp ce credinţa hindusă atrage atenţia asupra faptului că Divinitatea este prezentă în toate lucrurile care există.

Yoghinii pornesc pe căile de bază ale realizării spirituale prin inimă şi devotament, sau prin minte, *Advaita,* non-dualitate, prin servicii dezinteresate, purificare, karma, yoga şi meditaţie. Acestea facilitează creşterea energiei spirituale prin sistemul chakrelor până la chakra coroanei şi apoi şi mai sus până la corpurile pure de energie spirituală (Cauzal, Buddhic, Christic şi Atmic) care oferă izbucniri de energie (de exemplu, viziunea spirituală rezultă din „deschiderea celui de-al treilea ochi al corpului Budic").

Religia hindusă este atât de răspândită şi cuprinzătoare încât primeşte pe toţi cei care caută spiritualitatea, deoarece are toleranţa şi încrederea născute printr-o serie semnificativă de mistici de-a lungul mileniilor.

Datorită diversităţii expresiilor, învăţaţilor şi a tehnicilor sale, Hinduismul reprezintă o atracţie pentru mulţi oameni din Occident. O parte negativă este că în lume există foarte mulţi falşi preoţi hinduşi şi brahmani, adevăraţi experţi în imitarea geniului (vezi capitolul următor).

Islamul	
Sufism	700
Sunniţi	255
Şiiţi (musulmani)	250
Wahhabism	30

Aşa cum se întâmplă în cazul tuturor religiilor, nivelul de calibrare al misticului este în mod caracteristic mult mai înalt decât cel al religiei formale, iar învăţătura Sufi

reflectă această transcendenţă a domeniului liniar. Diferenţa dintre Sunniţi şi Şiiţi este reflectată în istoria actuală în acele zone ale lumii unde fundamentaliştii de extremă dreaptă tind să fie militanţi şi agresivi. Declararea „Jihad-ului”, cu ura lui împotriva Creştinismului şi a Americii pe care o consideră adevăratul Satana, este calibrată la 60 – 90 şi astfel sunt respinse chiar învăţăturile Coranului, care se afla la nivelul 700. Astfel, termenul „Jihad” îşi neagă propria sa afirmaţie de a fi „sfânt”.

Defectul poziţiei de extremă dreaptă a oricărei religii rezidă în apariţia fanatismului spiritual. Integritatea spirituală adevărată provine de la curajul în promovarea adevărului. Astfel, acest lucru este reflectat în energia sufletului ca un devotament faţă de credinţele spirituale ale unei persoane. Oricum, ura spirituală provine din răutate, care apoi declanşează eliberarea comportamentului animalic. Mai departe, toate acestea sunt alimentate de promisiunile unui rai al războinicilor (o credinţă prezentă şi la Vikingi care credeau că moartea şi bătăliile îi vor trimite în Valhalla). Promisiunea făcută tinerilor terorişti din Islam, needucaţi şi uşor de impresionat, că după moarte ei vor ajunge într-un rai unde „şaptezeci de fecioare” îi vor răsplăti, este în mod sigur inventivă şi ademenitoare pentru aceşti adolescenţi. De fapt, este vorba de seducţie şi exploatare spirituală (afirmaţie calibrată ca fiind „adevărată”) din partea conducătorilor aflaţi în căutarea puterii.

Căderea islamului este subiectul unor studii extinse (Forsyth, 2004), începând de la momentele în care se afla în plină glorie, până la declinul său din anii 1600. Starea actuală a lucrurilor este explicată pe baza documentelor în cartea *Inside the Kingdom* („În interiorul regatului”) de

către prima cumnată a lui bin Laden, Cannen bin Laden, care dezvăluie viaţa de zi cu zi a femeilor în lumea islamică a lui bin Laden, în Iranul de astăzi. (C. bin Laden, 2004).

Chiar dacă Islamul combativ timpuriu a pierdut din influenţă după ce Kara Mustafa a fost înfrânt la Viena în 1683, declinul serios a început cu 300 de ani în urmă, odată cu apariţia cultului islamic Wahhabism (cal 30), condus de fondatorul său Muhammad ibn Abdul Wahhabb, din cadrul căruia a apărut HAMAS (cal 40), fondat de şeicul Ahmad Yassin (cal 35), al-Qaeda (cal 30) şi Jihad- ul actual (cal 30) al lui bin Laden (cal 40).

Punctele de vedere extreme au înlocuit toleranţa islamică de la început pentru toţi „oamenii cărţii” (fii lui Abraham) condamnându-i pe toţi oamenii de pe pământ (cu excepţia adepţilor săi), inclusiv pe 90% dintre islamici. Toţi merită moartea deoarece sunt idolatri („mushrikun”).

Este importat de luat în considerare faptul că fondatorul HAMAS, şeicul Ahmad al-Hassin, este calibrat la nivelul 35, Muhammad ibn Abdul Wahhabb la valoarea 20 şi Jihad-ul, Wahhabism-ul şi al-Qaeda la nivelul 30-65. Torturile sunt calibrate la nivelul 60; fanatismul religios la 80; profanatorii adevărului la nivelul 35, iar cei ce suferă de narcisism mesianic malign la 30 Acestea sunt de altfel şi nivelurile de calibrare ale criminalilor în serie şi ale ucigaşilor care îşi mutilează victimele. Astfel, oricât de ciudat ar părea pentru oamenii raţionali, Wahhabism-ul declară un război sfânt împotriva întregii lumi, mai puţin împotriva propriilor membri.

De o importanţă istorică semnificativă este faptul că regele Faisal al Arabiei Saudite este calibrat la 480. Astfel faptul că Nixon şi-a încălcat cuvântul în ceea ce priveşte

promisiunea făcută regelui Faisal de a fi „drept şi nepărtinitor” faţă de Israel şi ţările islamice, poate fi văzut prin prisma înţelepciunii înţelegerii ulterioare ca o eroare prin care el a îndepărtat lumea arabă oferind două miliarde de dolari Israelului pentru armament. Această mişcare a generat o legătură culturală anti- americană şi anti-israeliană şi a favorizat apariţia terorismului ca un stil de viaţă lăudabil în cadrul climatului predominant anti-american. Exista deja un sentiment anti-american pretutindeni, fiind puţin probabil ca pacifismul şi negarea să fie suficiente pentru a compensa un comportament aşa de combativ.

Precedentul istoric pentru Jihad a fost explicat în altă parte şi a fost pregătit chiar de Mahomed. În momentul în care el dicta Coranul, aproximativ 610 d.Hr., la vârsta de 35 de ani (şi nu la vârsta de 40 aşa cum consideră unii istorici), nivelul lui de conştiinţă era peste 700. Ulterior însă a scăzut deoarece nu a folosit sabia spirituală a adevărului, ci sabia fizică a militarismului. Aproximativ 130 de ani mai târziu, continua interpretarea eronată a adevărului, accelerată de fanatismul Wahhabismului. Acum, în loc de săbii, armele utilizate sunt bombele. În opoziţie, cavalerismul este calibrat la 465.

În Statele Unite, politizarea islamului este exagerată, iar congresmenul de New York, Peter King, a declarat (în februarie 2004) că extremiştii controlează 80% dintre moschei, generându-se suspiciuni asupra convertirilor islamice, în special dacă este vorba de băieţi. Există o mare posibilitate de radicalizare a celor convertiţi pentru a-şi „demonstra propriile puteri”, fapt întărit de o dorinţă inconştientă de moarte, alimentată de o îndoctrinare prin care se susţine că moartea voluntară este un sacrificiu glorios. În Statele Unite, rata de radicalizare este de 10%,

ea ridicându-se la un nivel de 20% în ţările Europei, şi de 40% în ţările arabe (fapt calibrat ca fiind adevărat).

Politica de „piraterie” a Islamului care ameninţă lumea din zilele noastre este urmare a scrierilor filozofului Sayyid Qutb, al cărui rol este comparabil cu cel al lui Karl Marx şi al comunismului. Rolul său influent a fost descris într-un articol important din ziarul *New York Times* (23 martie 2003), intitulat „Filozoful terorii Islamului – Sayyid Qutb”, care la început a fost calibrat la nivelul 420, dar apoi a scăzut la nivelul 75. El este cel care a pus bazele al-Qaeda cu interpretarea Coranului publicată în *În the Shade of the Qur'an* (cal 90).

Crucial pentru interpretările eronate ale Coranului, atât ale lui Wahhab, cât şi ale lui Qutb (problemele Coranului sunt discutate în capitolul următor) este traducerea eronată a cuvântului sabie. (Aceeaşi greşeală a fost făcută de-a lungul timpului şi de anumite secte creştine). În realitatea şi limba spirituală, sabie înseamnă Sabia Adevărului, şi nu sabia fizică, care are un înţeles total opus învăţăturilor marilor Avatari, salvatori şi profeţi. Lumea barbară fusese deja condusă de masacrul realizat cu sabia, astfel încât încurajarea măcelului era prea puţin probabilă din partea salvatorilor şi profeţilor lui Allah. Adevărul, mila şi iertarea sunt cea mai bună cale către Dumnezeu. Paradoxal, fiecare verset al Coranului începe cu afirmaţia „în numele lui Allah cel Milostiv”. Calea către Dumnezeu se realizează prin iubire şi nu prin ură.

Ossama bin Laden şi al-Qaeda sunt dominate de mărirea eului triumfului mesianic bazat pe ideologiile lui Qutb, care preamăreşte virtuţile martirilor şi demonizează Creştinismul ca fiind eretic. El oferă un aer romantic morţii prin sacrificiu şi impulsionează tinerii

adepţi chiar să caute moartea. Astfel, influenţa lui nu a reprezentat doar baza diviziunii, dar a creat şi o umbră asupra întregului Islam. Această influenţă a impulsionat atacul din 9/11, războiul din Irak, uciderea civililor, exploziile şi atacurile din lumea întreagă, şi a schimbat stilul de viaţă în toate ţările.

Epocile întunecate ale Creştinismului au durat sute de ani, timp în care un număr aproximativ de 50.000-80.000 de „eretici” au fost ucişi de inchiziţie (unele estimări se ridică la nivelul milioanelor).

Să sperăm că epocile întunecate al Islamului vor trece mai repede. Poate că astfel de epoci servesc unui scop karmic şi evolutiv.

Iudaismul	
Hasidism	605
Mesianic	605
Reconstructivist	555
Conservator	550
Reformat	550
Ortodox	545

Iudaismul este universal recunoscut ca fiind una dintre primele şi cele mai puternice religii ale lumii care au ţinut piept la nenumărate secole de atacuri nesfârşite. Ostilitatea Creştinismului faţă de Iudaism este mai degrabă un paradox având în vedere că Biblia creştină include Vechiul Testament şi îl consideră o sursă de autoritate religioasă. Această deformare provine din circumstanţele regretabile în care Sanhedrinul evreiesc (cal 205) l-a predat pe Iisus autorităţilor romane seculare. Chiar dacă acuzaţia a fost aceea de erezie, un alt factor a fost acela că Iisus a fost văzut ca un revoluţionar care ameninţa puterea şi autoritatea clasei ecleziastice chiar dacă acţiona fără un interes propriu în cadrul unei culturi

care era deja represivă.

Aşa cum se întâmplă şi în cadrul altor religii, nivelurile cele mai înalte de calibrare sunt cele ale misticilor (vedeţi Zohar la 905 în capitolul următor). Calibrarea înaltă a Hasidismului reflectă recunoaşterea Divinităţii ca fiind Sursa întregii Existenţe, şi eforturile sale de a deveni conştient de prezenţa Divinităţii în cadrul vieţii de zi cu zi. Ramura Mesianică este şi ea calibrată la un nivel destul de ridicat deoarece include recunoaşterea statutului de Avatar al lui Iisus Hristos.

De-a lungul secolelor, anti-semitismul s-a bazat pe învinovăţirea Iudaismului de moartea lui Iisus şi, în plus, pe faptul că evreii respingeau ideea conform căreia Iisus Hristos este Mesia cel promis. Astfel, antisemitismul nu era unic în cadrul religiilor majore semite, fiecare fiind considerată ca având adepţi necredincioşi şi eretici, toate acestea fiind amplificate de diferenţele culturale şi politice. Anti-semitismul agresiv din ultimul secol a fost înflăcărat de o publicaţie amăgitoare care a apărut la începutul anilor 1900, intitulată *The Protocol of the Learned of Zion* – Protocoalele înţelepţilor Sionului – (Nilus, 1905, mai târziu tradusă, Marsden, 2003). Documentul intenţiona să prezinte o conspiraţie a întregii lumi prin care evreii aveau să preia controlul lumii, băncile, sistemul monetar, etc.

Stilul autoritar de a prezenta supoziţii false a convins mulţi cititori, şi a răspândit anti-semitismul în întreaga Europă, punând bazele ideologice ale antisemitismului nazist. Din păcate, a fost acceptat de mulţi oameni politici chiar şi în Statele Unite, acest document reprezentând baza anti-semitismului susţinut de Henry Ford. Ford a trimis copii ale acestuia şi altor oameni influenţi, care astfel au ajuns să creadă în conspiraţia

internaţională (teoriile despre conspiraţii sunt calibrate în general la 160). Deşi Ford şi-a schimbat părerea mai târziu, anti-semitismul era deja susţinut de grupări din Statele Unite, dominate de ură, unde încă mai este păstrată această idee în ciuda revoltei din întreaga lume împotriva anti semitismului, determinată de dezgustul faţă de lagărele de concentrare naziste.

Anti-semitismul a decăzut radical în SUA încă de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, dar este din nou în creştere în Europa, alimentat de musulmanii extremişti, ajutaţi şi sprijiniţi de propaganda politică şi teoriile sociale.

Alte religii	
Shintoismul	350
Inclusiv codul Sumari	190
Inclusiv codul Bushido	180
Taoism	500
Baha'i	365
Indienii americani	500

Shintoismul, calibrat la 350, este integru din punctul de vedere al conceptelor. Partea obscură a acestei religii o reprezintă glorificarea arhetipului războinicului, care, aşa cum a fost menţionat anterior, are dezavantajul energizării splinei pe lângă cea a plexului solar şi inimii. Toate acestea conduc la cruzime şi la măcelărirea nevinovaţilor, la glorificarea cruzimii, aşa cum este dezvăluit de ravagiile militare japoneze în Pacific şi Estul îndepărtat, în anii 1930, şi apoi mai târziu în timpul celui de-al doilea război mondial.

Această dorinţă de vărsare de sânge se presupunea că se realizează pentru glorificarea împăratului, considerat ca

fiind descendentul zeului soare, Shinto. Piloţii kamikaze (cal 390) reprezentau războinicul integru care îşi sacrifica viaţa pentru Dumnezeu şi pentru ţară, în contrast cu fanatismul, care este calibrat la 60.

Taoismul

Pe lângă simbolul familiar al lui Ying/Yang, puţini americani aveau cunoştinţe despre Taoism, până în momentul în care Fritjof Capra a publicat *The Tao of Physics* (1976) („Tao al fizicii”). Din punct de vedere ideologic, pentru o societate care laudă afirmarea prin putere şi agresiune, non-rezistenţa apare ca fiind o slăbiciune, pasivă şi un concept străin. Nu a fost înţeles sau acceptat ca având validitate funcţională până în momentul în care Mahatma Gândii, a cărui atitudine non-violentă a înfrânt Imperiul Britanic şi a eliberat India de colonialism, i-a demonstrat eficacitatea. Eficacitatea sa a fost din nou demonstrată de Nelson Mandela în Africa de Sud, şi în America de către demonstraţiile civile ale lui Martin Luther King. Aici apare un precedent creştin prin învăţăturile lui Iisus de a „întoarce şi celălalt obraz”, şi prin învăţăturile lui Buddha despre detaşare precum şi în afirmaţia lui că nu există nici un motiv sa îţi urăşti duşmanii deoarece ei singuri vor decădea prin propria lor natură. Astfel, non- rezistenţa relativă a evreilor în Europa, până la distrugerea lor de către regimul nazist, a permis ca întreaga responsabilitate karmică să cadă asupra
cuceritorilor. Ei au realizat că Iudaismul va supravieţui împotriva atacurilor violente aşa cum rezistase în faţa tuturor celorlalte în secolele trecute.

Agresiunea poate fi văzută ca un răspuns pe termen

scurt în faţa unei provocări pe termen lung. Populaţia ţărilor ocupate trebuia doar să aştepte dominaţia invadatorilor, care fie aveau să plece, fie aveau să se integreze în cadrul culturii ţării ocupate, aşa cum s-a întâmplat cu armata romană la Zidul lui Hadrian, unde soldaţii pur şi simplu s-au căsătorit cu femeile de acolo şi s-au stabilit în regiune.

Din perspectiva conştiinţei, puterile lui Yin şi Yang sunt identice şi egale, şi simbolul Yin/Yang reflectă importanţa balanţei în care forţele interactive se conturează şi se definesc una pe alta. În cultura Occidentală, acest lucru era evident în relaţia dintre bărbaţi şi femei. În mod tradiţional, stereotipul bărbatului este agresiv, iar femeia este pasivă. Într-o societate agricolă timpurie care susţinea agresivitatea, dominaţia bărbatului era văzută ca fiind superioară, dar pe măsură ce civilizaţia a evoluat, s-au schimbat şi percepţiile. Genul a devenit un semn distinctiv chiar şi în limba vorbită, aşa cum se poate observa de exemplu în limba germană *(unde genul substantivelor e foarte clar definit şi precede cuvântul respectiv: der, die, das. N Tr.),* precum şi în alte limbi unde toate substantivele sunt de genul masculin, feminin sau neutru. În America, a existat un asemenea discurs social în ceea ce priveşte legătura dintre masculin şi feminin, balanţa lor, şi reprezentările acestora, conform căruia bărbaţii erau sfătuiţi să facă apel la partea lor feminină Yin, iar femeile la partea agresivă masculină Yang, etc. Totuşi, în cadrul naturii, nimic nu este mai agresiv decât mama care îşi apără copilul.

Credinţa Baha'i

Aşa cum indică şi calibrarea, intenţia de a reprezenta

esenţa spirituală a tuturor credinţelor şi idealul ecumenic este una integră. Credinţa Baha'i este atractivă pentru că este bazată pe egalitatea dintre bărbaţi şi femei. Capacitatea marilor religii ale lumii de a coexista paşnic una alături de cealaltă este reprezentată de cultura Indiei, care serveşte drept un exemplu lăudabil exprimat de Dalai Lama la începutul lui 2004. Credinţa Baha'i s-a dezvoltat din învăţăturile lui Bahaullah, un iranian care s-a declarat ca fiind „Cel prin care Dumnezeu va face un manifest", ca un vestitor al păcii prin unificarea religiilor lumii şi a oamenilor. Credinţa Baha'i a fost atacată în Iran în timpul domniei Ayatolahului Khomeini care, în 1991, a semnat documentul guvernamental pentru distrugerea credinţei Baha'i şi pentru demolarea Casei lui Ba'b din Shiraz, care fusese un centru de pelerinaj al întregii lumi pentru adepţii acestei credinţe. Adepţii Baha'i sunt acum consideraţi de militanţii islamici ca fiind eretici o trebuie eliminaţi chiar dacă sunt compatrioţi de-ai lor. *(New York Times. 9/12/04).*

Băştinaşii americani

Există o lipsă de informaţii şi studii în ceea ce priveşte spiritualitatea băştinaşilor americani, chiar dacă aceasta reprezintă una dintre caracteristicile predominante şi atractive ale culturii acestora. Calibrarea la un nivel înalt (500) reflectă recunoaşterea lui Dumnezeu ca Marele Spirit/Creatorul, Sursa şi esenţa tuturor lucrurilor.

Recunoaşterea Divinităţii ca fiind sursa tuturor binecuvântărilor şi mijloacelor de existenţă face parte din viaţa de zi cu zi. Obţinerea legăturii cu voinţa Divină prin

ceremonii Peyote este respectată, aşa cum sunt respectate şi ceremoniile de purificau realizate în colibe speciale pentru purificarea spirituală şi curăţenia sufletească. Actul de sacrificare a vieţii unui animal pentru mâncare este de asemenea sanctificat prin rugăciune, care recunoaşte unitatea întregii vieţi. Familia şi onoarea sunt considerate valori, ca şi curajul, adevărul, vitejia şi alte atare trăsături de caracter.

În anii 1970, autorul a avut privilegiul de a fi invitat la ceremonia Dansului Şarpelui din cadrul tribului Hopi. Fusese o secetă lungă şi porumbul se lupta pentru a supravieţui, chiar daca seminţele fuseseră plantate în stilul caracteristic Hopi, la cinci inch adâncime, împreună cu o bucată de peşte. Ceremonia a avut loc în satul Oraibi. Oamenii s-au adunat pe acoperişuri şi apoi, exact înainte ca Dansatorii Antilopei să înceapă dansul, cei mai în vârsta au venit şi şi-au ocupat locurile de onoare. Chiar dacă nu plouase de luni întregi, toţi aveau umbrele. Motivul pentru acest lucru s-a arătat curând – când Dansatorii Antilopei şi-au început dansul, pe cer s-au format nori, care mai apoi sau întunecat rapid în momentul în care Dansatorii Şarpelui au început să danseze în cerc, ţinând în gură şerpi cu clopoţei. Au împrăştiat fainã de porumb pe pământ, şi apoi au lăsat şerpii, unul câte unul, să se târască prin fainã şi apoi să meargă prin mulţime. Şerpii s-au apropiat foarte mult şi apoi s-au târât înapoi. S-a lăsat calmul. Şi apoi, după seceta prelungită, necruţătoare, pârjolitoare, a început să plouă — dar nu deasupra celor prezenţi la ceremonie, ci peste ţărmul stâncos, deasupra lanurilor de porumb. Nu a plouat în nici o altă parte decât asupra acrilor de pământ plantaţi cu porumb. Era ultimul Dans al Şerpilor la care era permisă participarea albilor, deoarece unii dintre ei

fuseseră lipsiţi de respect în trecut.

Cei mai în vârstă aduseseră umbrele deoarece Dansul Şarpelui adusese întotdeauna ploaia; nu erau surprinşi deloc. Siguranţa lor şi lipsa îndoielii au intensificat intonaţia şi aşteptările grupului, combinate cu credinţă şi recunoştinţă.

Religia şi America tradiţională

În America tradiţională, religia era un eveniment care avea loc duminica dimineaţă. În semn de respect, toate barurile şi magazinele care vindeau băuturi alcoolice erau închise până la prânz. Duminica era o zi de Sabat (odihnă), şi de aceea toate magazinele erau închise, aşa cum se întâmpla şi în ziua Vinerii Mari. La evrei, ziua de Sabat era considerată sâmbăta, când magazinele lor erau închise ca şi în zilele de sărbătoare evreieşti.

Locurile de venerare protestante, catolice şi evreieşti erau respectate, aşa cum erau respectate şi şcolile cu caracter religios. Toate cele trei confesiuni erau respectate pentru acţiunile lor de binefacere, şi fiecare dintre ele a construit spitale şi a realizat activităţi caritabile. Ele sprijineau clinicile caritabile pentru care comunitatea îşi oferea serviciile. Guvernul şi politicienii menţineau o atitudine respectuoasă de neamestec, deoarece asociaţiile caritabile ofereau sume considerabile de bani şi asigurau serviciile publice necesare.

Spitalele caritabile erau protejate împotriva litigiilor şi a riscului de procese de malpraxis. Sălile de urgenţă erau pline de medici rezidenţi susţinuţi de specialişti prin rotaţie. Orice greşeală medicală era rezolvată de societatea medicală locală, iar izgonirea unui medic

însemna sfârşitul carierei acestuia. Spitalele caritabile creştine erau conduse de maici şi se aflau în grija diocezei locale. Toate instituţiile caritabile primeau fonduri din acţiuni filantropice şi prin testamente. Industriaşii de succes şi companiile erau donatorii cei mai importanţi. Relaţia dintre şcolile parohiale cu caracter religios, instituţiile medicale, filantropice şi publice, inclusiv guvernul local erau în general armonioase şi existau beneficii reciproce. Întregul sistem este calibrat la 415 (înainte de 1959).

Conceptul de caritate era integru, manifestând virtute religioasă, o atitudine socială de bunăvoinţă şi serviciu dezinteresat. Odată cu apariţia egotismului în anii 1960, din cauza mândriei crescute, caritatea a început să fie văzută ca „înjositoare” şi astfel, povara costurilor serviciilor publice a fost transferată asupra contribuabililor.

În timpul anilor 1960, precum şi în deceniile următoare, sistemul a fost secularizat şi desfiinţat progresiv prin demersul i politice şi legale. Costurile totale s-au ridicat foarte mult fiind cele mai mari din lume (50% din Produsul Naţional Brut). Sistemul a decăzut de la nivelul 415 până la 195 în prezent. Aceeaşi decădere o putem observa şi în ceea ce priveşte sanatoriile particulare. Cele conduse de grupuri bisericeşti (exemplu: samaritenii) erau calibrau la nivelul 410, iar cele conduse de corporaţiile orientate către afaceri se situau abia la valoarea 195.

Afilierea activităţilor umanitare la afaceri coboară nivelul intenţiei şi paradoxal creşte costurile, în timp ce nivelul întregului sistem decade ameţitor. În SUA calitatea practicării individuale a medicinii este încă la un nivel înalt de 430-440. Segmentul „creativ cultural” al

societăţii este atras de practicanţii orientaţi către spiritualitate, care, ca grup, se calibrează la nivelul 499, sau la aproximativ 70 de puncte mai sus decât medicina tradiţională (Prezintă chiar o rată de vindecare cu 22% mai mare în ciuda faptului că au un număr mai mare de pacienţi cu boli grave şi cronice care sunt rezistente la tratamentele tradiţionale).

Din propria experienţă a practicii psihiatrice holistice a autorului, abordarea spirituală a devenit foarte răspândită în Statele Unite, şi, în cele din urmă a necesitat 50 de angajaţi, 25 de birouri, plus laboratoare clinice şi de cercetare, atrăgând pacienţi din întreaga lume. Departamentul său de cercetare a avut unul dintre primele calculatoare, o maşinărie imensă care necesita o cameră special aerisită şi o linie directă de curent electric. Acest tip de practicare a psihiatriei asigura, de asemenea, programe specializate în 12 etape pentru grupuri precum şi unul de Vindecare prin atitudine, program bazat pe modelul lansat de doctorul Gerald Jampolski, autorul cărţii *Love is Letting Go of Fear* („Iubirea înseamnă eliberarea de frică”) (Jampolski, rev. 1988). Aceste programe spirituale dedicate familiei erau oferite fără nici un fel de cost, şi chiar şi clinica, care avea două mii de pacienţi, şi trata o mie de pacienţi noi în fiecare an, avea costuri scăzute. Clinica avea resurse financiare proprii, şi nu primea fonduri publice. (Era calibrată la nivelul 499). Rezultatele tratamentului holistic inovativ aplicat pacienţilor cu boli dificile, cronice şi fără nicio speranţă au fost prezentate în multe prelegeri şi articole din întreaga lume (Hawkins, 1968 – 1981), precum şi sub forma unui volum (Hawkins şi Pauling, 1973).

Spiritualitatea şi religia au, de asemenea, un impact

pozitiv asupra sănătăţii familiei şi comportamentului social, inclusiv asupra performanţelor şcolare ale copiilor, asupra comportamentului şi abandonului şcolar. În aceste condiţii este mai scăzută rata conflictelor şi a violenţelor familiale, este mai scăzut procentul sinuciderilor şi al arestărilor, al utilizării drogurilor, al divorţurilor şi şomajului. Apare şi o frecvenţă mai scăzută a îmbolnăvirilor şi accidentelor. Beneficiile totale sunt aşa de remarcabile, încât un critic a declarat că „religia este justificată, chiar şi numai prin beneficiile sociale pe care le-a adus" (Robb, 2003). Oamenii care merg la biserică tind să fie mai conservatori, aşa cum a fost demonstrat prin sondarea opiniei publice (CNN News, decembrie 2003).

Ateismul

Ateismul reprezintă un sistem de credinţe despre religie şi Dumnezeu care acoperă un spectru larg al populaţiei. Este de asemenea caracteristic unei perioade din viaţă, chiar dacă în cazul anumitor oameni, poate să se manifeste pe parcursul întregii vieţi Un studiu în profunzime ar fi prea extins pentru a fi inclus aici, dar caracteristicile principale se impun calibrate din moment ce ateismul a devenit un subiect important cercetat de teologi, istorici, psihologi şi psihanalişti (vedeţi Adler, M., 1976-1980, Feuerbach. 1891, Freud, 1910-1963).

Chiar dacă scepticul sau agnosticul care se află într-o stare de îndoială este calibrat la 200, majoritatea poziţiilor ateiste sunt calibrate la un nivel foarte scăzut. Acestea variază de la ignoranţă şi indiferenţă până la mânie, resentiment şi ură faţă de Dumnezeii manifestate de către militanţii atei situaţi la un nivel calibrat 25. Dacă

întrebăm care e nivelul de calibrare al urii faţă de Dumnezeu sau faţă de mari învăţaţi, răspunsul prezintă valori cuprinse între 20 şi 40, deşi unele dintre aceste poziţii anti-Dumnezeu sunt mai mult respingeri ale descrierilor antropomorfice ale Dumnezeului din Vechiul Testament, înclinat către furie, gelozie, favoritism, etc.

Matricea psihologică a ateismului a fost descrisă foarte bine de Feuerbach şi de alţi filosofi ca fiind o respingere a imaginii tatălui aşa cum a fost cazul lui Karl Marx. Mânia experimentată faţă de imaginea tatălui deoarece este imperfectă reprezintă de asemenea un factor de expresie politică aşa cum a subliniat Coutler (2003). Deziluziile rezultă în resentiment narcisist faţă de toate imaginile de autoritate. Psihologia ateismului este bine discutată de Vitz (1983 2000), profesor de psihologie la Universitatea din New York (pe internet este disponibil un rezumat de 10 pagini excelent realizat).

Din punctul de vedere al evoluţiei conştiinţei, ateismul rezultă din refuzul sau din incapacitatea de a renunţa la iluzia că grija narcisistă a eului este dominantă şi reprezintă sursa vieţii şi a existenţei. Această persistenţă a imaginii de sine dualiste este o consecinţă a structurilor primare ale eului şi a fost discutată anterior. Un motiv pentru care jocurile pe calculator sunt aşa de populare este faptul că ele întăresc iluzia „deţinerii controlului”. Trebuie făcută de asemenea o diferenţă între ateism şi liberi cugetători (cal 335) şi teişti neutri, aşa cum au fost creatorii Constituţiei Statelor Unite.

Abandonarea acestei iluzii reprezintă esenţa experienţelor transformative pe care le atestă milioane de oameni şi care implică schimbări de 180 grade. Acest gen de trăire se întâlneşte şi în experienţele de tip *near death* – în pragul morţii. În mod curios, ateismul este

bazat pe credinţă, dar pe o credinţă în falsitate (eul, intelectul) şi nu poate fi depăşit decât printr-un act al voinţei.

Voinţa (nivelul 850)

Deşi există multe scrieri despre psihologie şi funcţiile mentale, există o relativă lipsă de informaţii despre voinţa umană însăşi. Importanţa sa este omisă chiar şi în psihanaliză şi în majoritatea scrierilor spirituale, chiar dacă funcţia sa are o importanţă deosebită în progresia conştiinţei, dezvoltarea spirituală şi religioasă, şi chiar şi în drumul către Iluminare. Puterea intrinsecă a Voinţei este demonstrată de nivelul său calibrat de 850; având astfel puterea de a învinge toate tipurile de personalitate şi toate sistemele de credinţă.

Baza puterii Voinţei rezidă în faptul că este o funcţie a Spiritului şi nu a minţii, intelectului sau emoţiilor. Astfel reprezintă o înzestrare umană unică. Mintea studiază neîncetat opţiuni şi alegeri, ajungând la anumite concluzii şi premise alese, dar acestea sunt mai degrabă imagini liniare cu o putere intrinsecă limitată (de exemplu logica şi intelectul sunt calibrate la 400).

Toată lumea este familiară cu rezoluţii care sunt repede supuse eşecului, şi schimbări de comportament care se dovedesc a fi mai uşor de formulat decât de implementat. Viciile sunt cu mult mai răspândite decât deja banalele dependenţe de alcool, droguri, etc. De fapt, aproape toată lumea are multiple „obiceiuri” foarte bine înrădăcinate pe care le descoperă cu tristeţe în momentul în care încearcă să schimbe un mod de comportament sau slăbiciune emoţională (resentimente, frică, dorinţe puternice), sau răspunsuri emoţionale

obişnuite (cum ar fi timiditatea sau furia cronică).

Fără ajutor, mintea este prea slabă şi ineficientă pentru a produce schimbări majore; chiar şi „geniile” sunt calibrate doar la 499. Există multe genii şi oameni remarcabili care ies în evidenţa dar ale căror vieţi personale sunt un dezastru, iar publicul nu poale înţelege de ce celebrităţile sfârşesc prin a se sinucide („avea tot ce îşi dorea pentru a trăi”). Astfel, un model autodistructiv poate fi un obstacol de neînvins care nu distruge doar fericirea, familia sau cariera, ci chiar viaţa psihică.

Lipsa de speranţă şi suferinţa extremă pot fi ultima lovitură în eul unei persoane, şi, ajunsă într-o atare stare de disperare, aceasta va invoca ultima sursă de putere, întorcându-se către Dumnezeu, Divinitate şi domeniul spiritual, indiferent de cum este numit. În esenţă e vorba despre o întoarcere către o „putere mai mare decât mine”, prin care se deschide o nouă cale de acces, o nouă dimensiune care, prin calibrare, începe de la nivelul 500 al conştiinţei.

Eul este puternic interesat strict de propria sa supravieţuire. Va sacrifica de bună voie existenţa psihică a unei persoane, de exemplu va spune: „mai degrabă mor decât să mă predau” (renunţ la suveranitate) Umilinţa este anatema eului. Unii oameni, chiar cu buna ştiinţă, ajung să aleagă să meargă în iad decât să se predea în faţa lin Dumnezeu (de exemplu criminalii, membrii Mafiei, criminalii în serie). Timothy McVeigh, în drumul spre execuţie, a declarat că ştia că se îndreaptă către iad pentru că a omorât intenţionat oameni nevinovaţi (într-o zi, un pacient fără nici o speranţă a cerut ajutor. În momentul în care i s-a spus că singura opţiune era aceea de a se alătura unui grup bazat pe

credinţă, el a spus: „Mai bine mor” şi exact aşa s-a întâmpla!)

Din toate cele de mai sus şi aşa cum o atestă şi experienţa umană, rezultă că eul nu poate fi depăşit decât printr-un act al voinţei ce deschide porţile către Puterea Divină. Acestea se întâmplă în virtutea Justiţiei perfecte a Divinităţii, prin care fiecare este singurul decident al sorţii sale, determinând de asemenea opţiunile posibile.

Elementul cheie al forţei Voinţei este consimţământul. Actul de predare (vezi Tibeut, 1949), permite apariţia miraculosului, care este o bifurcaţie a procesului vieţii (aşa cum este descris de dinamica non-liniară şi de principiul Heisenberg). Astfel intenţia intensifică apariţia potenţialităţii într-o realitate existenţială experimentată. Acesta este şi mecanismul descris pe larg în vestita *A Course în Miracles* (Un curs despre miracole) (1975). Este de asemenea şi primul pas important pentru instituţia Alcoolicilor Anonimi, şi pentru alte grupuri bazate pe credinţă, care admit că „fără ajutorul lui Dumnezeu, eram neajutoraţi şi fără nici o speranţă” *(.Alcoolicii Anonimi,* 2000).

Luaţi în considerare faptul că voinţa personală liniară şi limitată este relativ slabă, dar reprezintă cheia pentru deschiderea porţilor către puterea non-liniară şi infinită a Divinităţii. Speranţa şi predarea în mâinile Domnului iniţiază procesul de transformare, şi apoi va apărea şi credinţa, bazată pe experienţa actuală. Astfel de acte şi consecinţele lor sunt de asemenea aliniate cu o permisiune karmică. Nu fiecărui credincios i se răspunde favorabil în timpul vieţii.

Sistemele de credinţe spirituale/religioase marginale _____(Ideologie)_____

Mişcarea Ateistă (Ideologia)	190	Ideologia Apocaliptică „Left Behind”	190
Mişcarea Identităţii Creştine (Ideologia)	110	Religia Mayaşă	95
		New Age	185
Secta Aum Shinrikyo	85	Solar Temple (Ideologia)	155
Religia Aztecă	85	Plasma Energy Orbs (Ideologia)	160
Channeling	195		
Cercuri pe pământ (origine extraterestră)	NU	Sectele Poligame	135
Sectele	50-160	Raelienii (Ideologia)	130
Divinaţia	185	Fundamentaliştii creştini de dreapta (Ideologia)	95
Teologia codului ADN (Ideologia)	160		
		Secularismul	165
Statuile din Insula Paştelui	70	Giulgiul din Torino. Real?	No
Sunt reali Extraterestrii?	NU	Copiii stelelor (Ideologia)	145
Ghicitul	185	Oamenii stelelor	160
Ceremoniile pe lună plină (New Age)	180	Starseed Family (Ideologia)	145
Goddess Movement	190	Tantra (Modern)	95
Secta Heaven's Gate	160	OZN-uri. Reale?	NU
Religia Incaşă	85	Cartea Uranţia (Ideologia)	150
Venirea celei de-a cincea lumi (Ideologia)	130	Wicca (Ideologia)	160

Multe dintre acestea reprezintă o formă de credulitate copilărească şi includ diverse poziţii destul de diferite faţă de adevărul verificabil. Cultura apocaliptică a „sfârşitului lumii” şi literatura aferentă acesteia sunt calibrate la un nivel scăzut, deoarece ele se bazează pe Apocalipsa Noului Testament, ca însăşi fiind calibrată la 70. Produsul vizat este frica şi atragerea particularităţilor şi exclusivităţii.

Calibrarea scăzută predomină şi în variantele New Age – Noii Ere, care împinge credibilitatea la limitele maxime, susţinând existenţa extratereştrilor, spiritelor care ghidează, îngerilor păzitori şi profeţind despre

distrugerea pământului. Totodată, susţine descoperirea codurilor secrete ale lui Dumnezeu, ascunse sub diferite deghizări, cum ar fi de exemplu pietrele piramidelor, alfabetul ebraic, ADN-ul, picturi vestite, ş.a.m.d. Conceptul Noii Ere (în ciuda credinţelor sale eronate) nu este, din punct de vedere tehnic vorbind, „spiritual” ci „astral” în privinţa practicilor şi intereselor sale.

Puterea de atragere a multora dintre aceste organizaţii şi grupuri se datorează curiozităţii şi imaginaţiei romantice, aşa cum este demonstrat de popularitatea de care s-au bucurat personaje ca Vrăjitorul din Oz, Harry Potter şi cărţile lui Tolkein Oricum toate aceste versiuni populare, sunt calibrate la 200 şi sunt integre în intenţie, reprezentând lupta dintre susţinătorii moralităţii şi adversarii lor. Acestea sunt integre deoarece reprezintă ficţiuni admise, în timp ce sistemul ficţional de credinţe care se vrea a fi adevărat este calibrat la un nivel scăzut, nu e integru şi reprezintă falsitatea.

Raelienii au avut o apariţie scurtă în mass media cu afirmaţiile lor în ceea ce priveşte donarea umană, pe seama cărora s-a făcut foarte multă publicitate. Conceptele lor erau legate de ghidarea din partea extratereştrilor. Lumea fanteziei pseudo spirituale produce de asemenea imagini ale „copiilor indigo, copii stelari, familii stelare, oameni stelari, mesageri ai viitorului dintr-o a cincea dimensiune”, etc. Numitorul comun al tuturor acestora este ideea de unicitate; magic; romantic, naiv, fantezii imaginare şi atragerea particularităţilor.

Baza comună a puterii de atracţie pe care o au multe sisteme de credinţe pur imaginare, este slăbiciunea minţii umane care permite această atracţie

faţă de bizar şi de absurd. Catastrofa sinuciderilor din cadrul grupului lui Jim Jones, şi dezastrul incertitudinii de la Waco, plus alte consecinţe nenumărate ale exploatării credulităţii şi încrederii, reprezintă consecinţe ale naivităţii. În timp ce societatea respinge aceste extreme, considerându-le „nebuneşti”, consecinţele exploatării credulităţii sunt destul de serioase şi, aşa cum dezvăluie istoria, uneori destul de grave (de exemplu asocierea cometei Hale-Bopp cu cultul sinuciderii în masă)

De interes cultural şi istoric sunt şi calibrările extrem de joase ale religiilor Aztecă şi Mayaşă, în cadrul cărora sacrificiul de sânge al copiilor şi pruncilor era esenţial. Imaginea zeului Quetzalcoatl se află la nivelul de calibrare 85.

Statuile din Insula Paştelui reprezintă auto-distructivitatea foştilor locuitori care au distrus copacii şi alte tipuri de vegetaţie, sfârşind prin a muri de foame, dar nu înainte de a fi recurs la canibalism. Ei au fost cuprinşi de furie împotriva statuilor din piatră ale zeilor, le-au dărâmat şi apoi le-au spart. Idolatria, ca şi venerarea viţelului de aur, sunt calibrate doar la valoarea 65. Evitarea idolatriei, sau chiar a icoanelor, apare atât în Islamism cât şi în Iudaism prin structura formală a locurilor de venerare. Eul este atras de limitarea formei, deoarece esenţa Divinităţii este superioară tuturor formelor, fiind înnăscută cu aceasta. Astfel, în semnificaţia lor supremă, icoanele şi statuile figurilor divine au în primul rând o funcţie inspiratoare pentru a asigura conştiinţa realităţii supreme care se află deasupra tuturor limitărilor, desemnărilor sau specificărilor. Astfel, icoana sau imaginea nu reprezintă un punct de sfârşit ci unul de plecare sau o staţie către

destinaţia finală.

Secţiunea a doua Locuri de interes spiritual

Alhambra	720	Machu Picchu	510
Anghor Watt	550	Mansarda lui Maharaj Nisargadatta	510
Muntele Aranachula	500		
Basilica Sf. Petru din Roma	710	Mecca	205
Bethleem (actual)	175	Medina	225
Bethleem (în timpul lui Iisus)	415	Moscheea	495
Relicvele lui Buddha	905	Biserica Naşterii	450
Catedrala Notre Dame	790	Pieta	590
Catedrala St. John the Divine, New York City	530	Piramidele din Egipt	520
		Sainte Chapelle Paris	735
Capela Catolică	565	Catedrala St. Patrick's din New York City	530
Catedrala din Chartres	790		
Relicvele Sfinţilor creştini	750	Relicvele Sf. Petru (sub podeaua Basilicii – Roma)	910
Crystal Cathedral (Los Angeles)	410	Mănăstirea Sakya (Tibet)	390
Dharamsala (India)	330		
Gangele	515	Shinto Shrine	650
Marele Buddha din Afghanistan (înainte de a fi distrus de talibani)	555	Sfinxul	520
		Stonehenge	599
		Catedrala din Strasbourg	715
Marele Buddha din Kyoto	780	Taj Majal	750
Sinagoga evreiască	495	Tibetan Buddhist Stupa	640
Templul evreiesc	505	Unity Village	510
Ka'ba' (Mecca)	530	Vatican	570
Karnak, marele Templu	415	Washington National Cathedral	530
Lhasa (Tibet)	320		
Lourdes	510	Westminster Abbey	790

Multe dintre aceste calibrări vorbesc de la sine şi reflecta nu doar estetica, ci şi faptul că prezentarea frumuseţii e esenţială pentru devotament pentru reflectarea adecvată a intenţiei spirituale. Efectul Heisenberg este poate cel mai bine demonstrabil de exemplul unic al Râului Gange, care, la nivel fizic, reprezintă un sistem de canalizare natural pentru mai mult de o sută de sate, cătune şi oraşe mari care se află

de-a lungul cursului său. Mii de hinduşi se spală zilnic în aceste ape contaminate pentru purificarea spirituală. Rugurile funerare, care se află de-a lungul ţărmurilor, ard încă mocnit. Din perspectiva scopului spiritual, râul sfânt este calibrat la un nivel impresionant de 515, fapt ce reflectă energia consumată pentru sanctificare de către milioane de hinduşi şi devotaţi de-a lungul multor secole. Observăm acelaşi impact al rugăciunii asupra nivelurilor calibrate ale hranei care a fost bine cuvântată, în comparaţie cu cea care nu a fost.

Muntele Aranchula este necunoscut pentru majoritatea occidentalilor. Aici a fost casa vestitului înţelept Ramana Marharshi (cal 720), care nu l-a părăsit niciodată, iar adepţii săi au creat aici un loc de retragere pentru meditaţie care a atras pelerini din întreaga lume. Acest loc există şi astăzi.

Un alt exemplu al fenomenului intenţiei spirituale este demonstrat de efectul nivelului conştiinţei lui Nisargadatta Maharaj (cal 720), care şi-a întâlnit vizitatorii în podul de deasupra magazinului său de *bidi* (tutun) din Bombay. Vizitatorii au fost nevoiţi să urce o scară pentru a-l vizita în spaţiul înghesuit. Spontaneitatea sa molipsitoare şi comportamentul său plin de însufleţire i-a fermecat pe vizitatori, iar scrierile sale au devenit foarte cunoscute. Şi acum există mulţi studenţi care îi studiază opera, la fel ca şi pe cea a lui Ramana Marharshi, care reprezintă o parte esenţială pentru învăţăturile Advaita (non-dualitate).

Demolarea Marelui Buddha de către talibani a fost un act intenţionat de profanare (cal 35), elocvent pentru psihopatologia severă a fundamentalismului militant Islamic care ameninţă lumea de astăzi. Profanarea însăşi reprezintă un semnal de alarmă grav aşa cum se

întâmplă şi cu picturile svasticii pe pereţii sinagogilor, arderea steagurilor sau a crucilor, sau incendierea bisericilor baptiste în Sud. Baza este reprezentată de un grad psihotic de narcisism mesianic, care, în mod interesant, este calibrat exact la acelaşi nivel (30) ca şi rabia sau nivelul conştiinţei ucigaşilor de copii în serie (primitivism atavic). Foarte important este faptul demonstrat clinic că pasivitatea creşte dorinţa de a ucide (de exemplu măcelul japonez asupra Manciuriei, lagărele naziste de concentrare, haite de câini ucigaşi, etc.) specifică popoarelor agresive care sunt calibrate la un nivel scăzut. Teroriştii găsesc raţionalizarea în anumite interpretări ale Coranului (Wahhab, Qutb) care asigura permisiunea pentru realizarea acestor practici în anumite condiţii Justificabile". Prin denaturarea perspectivei, atare condiţii Justificabile" pot fi utilizate aproape în toate incidentele iar continuarea raţionamentului conduce apoi la ideea că „toţi necredincioşii" merită o moarte groaznică.

Cap. 17 – Adevărul spiritual

Introducere

În timp ce majoritatea oamenilor din Statele Unite cred în Dumnezeu (90-92%, cf. CNN News, aprilie 2004) şi de aceea tind să caute adevărul cel mai înalt în religiile consacrate, sursa adevărului de care depind toate religiile izvorăşte din sursa încă şi mai înaltă a realităţii spirituale însăşi. Astfel, religia este consecinţa instituţională a adevărului spiritual, mai degrabă decât originea sa ori sursa sa primară. Totuşi, deoarece religia încorporează adevărurile revelate de întemeietorii lor, învăţăturile care derivă din ea sunt suficiente şi satisfăcătoare pentru marea majoritate a oamenilor, pentru care informaţiile sunt facilitate şi puse la dispoziţie sub forma scripturilor de către religia instituţională.

S-au realizat numeroase studii despre originile istorice ale scripturilor tuturor religiilor, iar acestea s-au soldat, de-a lungul timpului, cu numeroase discursuri şi dezbateri în legătură cu date, oameni şi autenticitatea lor. Unele versiuni finalizate ale scripturii au fost întocmite de consilii exclusiviste şi au devenit „canoane”, în virtutea autorităţii scolastice. Din punct de vedere tehnic, interpretarea înţelesurilor lor aparţine domeniilor teologiei, epistemologiei, metafizicii şi ontologiei (ştiinţa existenţei).

De-a lungul istoriei, toţii marii învăţători spirituali erau mistici, iar sursa cunoştinţelor lor despre adevărul spiritual era consecinţa Iluminării şi a Realizării transformatoare a Realităţii Divinităţii, ca şi cunoaştere subiectivă ce rezultă din conştiinţa superioară de a fi

Unul cu Cunoscutul. Astfel, Avatarul nu vorbeşte din ceea ce cunoaşte „despre”, ci din Prezenţa sa reală în interiorul cunoaşterii, care radiază în exterior şi constituie Esenţa a ceea ce înlocuieşte mintea ca sursă a înţelegerii şi a Cunoaşterii *(**Purusha*** clasică) Procesul prin care are loc această transformare a fost descris în hagiografia fiecărui sfânt, înţelept şi învăţător divin, fiind deseori inclus în scriptura însăşi.

Din perspectiva strictă a cercetării, calibrările nivelurilor de conştiinţă pot fi aplicate în mod corespunzător pentru a verifica validitatea oricărei învăţături spirituale, inclusiv a scripturilor tradiţionale. Fiecare nivel reprezintă realitatea capacităţilor conştiinţei şi progresul de la contextul liniar la cel neliniar, care este infinit şi în afara spaţiului, timpului sau localizării.

Sursa adevărului spiritual cel mai înalt este non-mentală, iar intelectul întâmpină dificultăţi în înţelegerea acestui lucru important pentru că mintea este intrinsec dualistă şi limitată, aşteptând ca „ceva” să provină din „altceva”. În Realitatea spirituală avansata dualitatea dispare deoarece acel „ceva” *este,* de fapt, acel „altceva” Căutătorul şi ceea ce este căutat devin Unul cu transcendenta limitării dualităţii, adică Realizare de Sine, Luminare şi Iluminări adică „împărăţia lui Dumnezeu se află în tine”.

Texte biblice şi scrieri spirituale			
Abhinavagupta (Shaivinism din Kaşmir)	655	Doctrine şi Convenţii Perla de Mare Preţ	455
Un curs în Miracole (manualul)	600	Geneza (Biblia Lamsa)	660
		Evangheliile Gnostice	400
Cursul de Miracole (textul)	550	Evanghelia lui Luca	699
		Evanghelia lui Toma	660

Aggadah	645	Granth Sahib-Adi (Sieşi)	505
Apocrife	400	Sutra inimii	780

Învăţăturile Zen Bodhidharma	795	Învăţăturile lui Huang-	960
Bhagavad-Gita	910	Kabbala	605
Cartea lui Kells	570	Biblia Regelui Iacob (din greceşte)	475
Cartea lui Mormon	405		
Norul necunoaşterii	705	Coranul	700
Manuscrisele de la Marea Moartă	260	Biblia Lamsa (din Aramaică)	495
Dhammapada	840		
Sutra Diamantului	700	Psalmii – Biblia Lamsa	650
Biblia Lamsa (fără Vechiul Testament şi Apocalipsa, dar incluzând Geneza, Psalmii şi Pildele)	880	Pildele – Biblia Lamsa	350
		Ramayana	810
		Rubaiatele lui Omar Khayyam	590
		Rig Veda	705
Învăţăturile lui Lao Tsu	610	Talmudul	595
Sutra Lotusului	780	Cartea tibetană a morţilor	575
Midrath	665	Tora	550
Mishneh	665	Trinitatea (conceptul)	945
Noul Testament (versiunea		Upanişadele	970
Regelui Iacob după eliminarea		Vedanta	595
Apocalipsei)	790	Vedele	970
Noul Testament (versiunea		Vijnane Bhairava	635
Regelui Iacob din greceşte)	640		
Crezul de la Niceea	895	Yoga Sutra, Patanjali	740
		Zoharul	905

Cele enumerate mai sus sunt adevăruri integre calibrate aflate la dispoziţia umanităţii, unele de mai bine de mii de ani de istorie evolutivă. Pe oricare dintre ele am alege-o, este suficientă, în şi prin sine, pentru o viaţă întreagă de studiu şi efort spiritual. Aşa cum aspiranţii au descoperit deja, una este să ai cunoştinţe despre adevăr şi cu totul altceva să îl şi înţelegi, sau, încă şi mai important, să devii acel adevăr. Progresul spiritual este, în acelaşi timp, şi simplu dar şi complex, subtil dar şi cataclismic, inspirat dar şi intimidator.

Pentru depăşirea limitărilor eului este nevoie de intenţia de a realiza acest lucru, de integritatea scopului şi de hotărâre (în plus, de graţie: asistenţa unui învăţător şi o karma pozitivă). Călătoria are deseori un început aparent greoi sau debutează ca urmare a curiozităţii. Apoi se acumulează interesul şi, ulterior, implicarea, urmate de angajament şi de descoperirea unor recompense la care nici nu se visa.

Pentru a facilita aceste eforturi, manuscrisele şi marii clasici spirituali oferă informaţiile cele mai importante. Angajamentul pentru atingerea ţelurilor progresului spiritual, în sine şi în exterior, are un efect transformator asupra fiziologiei creierului şi atrage energiile spirituale care modifică alinierea şi forţa câmpurilor de energic atractoare concordante. Aceasta pune într-un alt context realitatea subiectivă şi optimizează realizarea.

Din nivelurile de calibrare devine evident faptul că marii învăţaţi ai culturii ariene timpurii a Indiei antice reprezintă prima manifestare de seamă înregistrată vreodată a conştiinţei spirituale înalte pusă la dispoziţia oamenilor. Aceleaşi adevăruri au apărut, mai târziu, în culturi şi epoci diferite, complet separate unele de altele dar, cu toate acestea, realizarea naturii adevărului cel mai înalt era, în esenţă, identică, în fiecare caz în parte, cu anumite variaţii de expresie ce reflectau diferenţele culturale şi lingvistice. Astfel, adevărul ca atare nu este exclusiv, ci universal, altfel nu ar mai fi adevăr. Prin urmare, pretenţiile spirituale sau religioase de exclusivitate indică intervenţia şi greşelile egourilor adepţilor de mai târziu ai primilor înţelepţi.

Prin definiţie, adevărul nu are o limitare sau o calificare anume şi nu este discriminator. Având în

vedere că toată lumea are un nivel de conştiinţă calibrabil încă de la naştere, circumstanţele acelui eveniment ar presupune faptul că ele nu sunt accidentale, ci rezultă din modelele evoluţiei spirituale, aşa cum se manifestă acestea în lumea fizică sub forma culturii, a familiei, a timpului şi a circumstanţelor. (Studiul conştiinţei ne dezvăluie că particularităţile *fiecărei* naşteri în parte sunt absolut şi cu desăvârşire corecte din punct de vedere karmic, precum şi cele mai avantajoase, în ciuda aparenţelor sau a opiniilor personale opuse).

Calibrările marilor învăţători ai lumii sunt în concordanţă cu experienţa şi validarea umană de-a lungul a unei mari perioade de timp, în pofida tuturor schimbărilor culturale majore la care sunt relativ imuni datorită esenţei lor neliniare. Deoarece adevărul există independent de descoperirea lui, la fel ca aurul, redescoperirea lui stârneşte bucurie şi atracţia către o nouă sursă.

Căutătorii spirituali avansaţi valorifică toate sursele de adevăr şi studiază, deseori, combinaţii ale acestora. Astfel, studiul misticilor creştini clarifică adevărurile dezvăluite de Vede, iar textele vedice, la rândul lor, lămuresc apoi învăţăturile budiste care ulterior, clarifică învăţăturile lui Iisus Hristos.

Limitarea practicii religioase tradiţionale constă în aceea că ea se implică deseori în problemele periferice ale timpului, locurilor, personalităţilor şi înclinaţiilor etnice (adică în formă şi conţinut). De o importanţă mai mare este studiul materialului care este intrinsec adevărurilor dezvăluite (adică al domeniului) şi nu circumstanţele evenimentelor, indiferent de interesantul lor caracter anecdotic. Aceste înfloriturі care vin, de

fapt, din exterior, au un efect negativ deoarece sunt înşelătoare, diversioniste şi conduc la absurdităţi precum oameni care ajung să se omoare între ei pentru probleme de genul: dacă cineva ar trebui să poarte barbă sau nu, ori să aibă anumite zile pe săptămână de venerare, zile care nici măcar nu erau desemnate în momentul apariţiei marilor avataruri. În Realitate, care este atemporală, nu există „zile ale săptămânii”.

Fanaticii religioşi care ucid „necredincioşi” pentru lucruri neînsemnate precum purtarea de pălării, a bărbii, urmarea anumitor diete, respectarea zilelor de venerare desemnate, afişează o accentuare negativă neavenită a excentricităţilor culturale. Aşa cum cititorii scripturilor originale pot ei înşişi constata, fiecare zi este o zi dedicată rugăciunii; în fiecare zi este Sabat. În mâinile barbarilor, diferenţele neînsemnate sunt exagerate, transformându-se astfel în simple instrumente de război care „justifică” grave sacrilegii şi violarea principiilor spirituale cele mai elementare. Poate că transmiterea adevărului spiritual se realizează mai bine prin exemplu şi atragere, decât prin promulgarea sa unor oameni incapabili să-i aprecieze valoarea, utilizarea adecvată şi intenţia.

Adevăraţii misionari răspândesc informaţii adevărate şi îi învaţă pe ceilalţi prin intermediul exemplului. Cei care nu sunt corect motivaţi devin surse de opresiune, ceea ce duce la revoltă (de exemplu, Răscoala boxerilor).

Ardoarea misionarilor atinge apogeul sub forma teocraţiei şi a întemeierii religiilor de stat, care utilizează forţa şi reglementări guvernamentale punitive. Istoria Europei reflectă folosirea religiei în numele monarhiilor şi luptele pentru putere care implică

exploatarea lipsită de integritate a autorităţii bisericeşti. Conflictul religios a dus la războaie religioase, care, în mod tradiţional, au fost cele mai grave dintre toate tipurile de războaie purtate de-a lungul secolelor şi aproape în toate regiunile globului, aşa cum o demonstrează şi evenimentele din zilele noastre din Orientul Mijlociu. Spiritualitatea uneşte, pe când, din nefericire, aspectul negativ al religiei desparte. Deformările severe ale adevărurilor religioase fac ca, în practică, acestea să devină exact opusul.

Scripturi contestabile şi observaţii asupra Bibliei Crestine	
Vechiul Testament	190
Cartea Revelaţiei	70

Conceperea Bibliei a fost rezultatul unui lung proces, care s-a desfăşurat pe parcursul mai multor secole. În primele câteva secole î.Hr. existau peste o sută de manuscrise aparţinând unor autori numeroşi, fiecare dând de înţeles că ar fi descrieri şi interpretări valide ale învăţăturilor lui Iisus Hristos. Acestea au dat naştere una dileme care a fost amplu discutată de învăţaţi şi pentru lămurirea căreia aceştia au depus mari eforturi. Ca rezultat, a apărut o succesiune de colecţii de scrieri ce a suferit revizuiri periodice Multe manuscrise au fost date la o parte, ca în cazul Cărţii lui Enoh. Mai târziu, unele, precum *Scrierile apocrife,* au fost incluse de anumite grupuri, dar nu şi de altele.

De o valoare practică evidentă este aplicarea calibrărilor nivelurilor de conştiinţă în special asupra diferenţelor dintre nivelurile de calibrare ale unui avatar, sfânt sau înţelept şi presupusele lor scrieri sau cărţile sfinte canonice. Dacă există o discrepanţă vădită între

învăţaţi şi învăţăturile disponibile înseamnă că este vorba de o greşeală, ceea ce înseamnă că s-a pierdut mult prin traducere, transmitere sau ca urmare a

interpretărilor eronate. Aceasta se poate observa cel mai bine în cazul diferenţelor existente între versiunile Bibliei Regelui Iacob şi Bibliei Lamsa referitoare la citarea spuselor lui Hristos pe cruce este o diferenţă enormă între cuvintele lui Hristos: „Tată, de ce m-ai părăsit?" (redate de Regele Iacob) şi „Tată, Tu nu m-ai părăsit. Am fost cruţat de aceasta". (traducerea Lamsa). În urma reflecţiilor asupra acestei probleme, neconcordanţa primului citat este indicată de faptul că un Maestru încarnat, deplin Iluminat, care este unit cu Unimea („oneness") Divinităţii este puţin probabil să se fi simţit părăsit de însăşi sursa acelei Realizări interioare.

Date foarte interesante şi informaţii importante sunt oferite în prezentarea deosebit de clară din primele pagini ale Introducerii Bibliei Lamsa, o traducere a manuscriselor originale ale Peshitta aramaice, care au fost duse la Constantinopol şi care stau la baza scripturii Bisericii Ortodoxe Răsăritene. În Introducerea Bibliei Lamsa se realizează o comparaţie cu versiunea Regelui Iacob, care provine de la greci (şi este calibrată la un nivel mai scăzut).

Dacă toate Cărţile calibrate la un nivel mai scăzut decât nivelul adevărului credibil – de 200 - sunt înlăturate fie din versiunea Regelui Iacob, fie din versiunea Lamsa ale Bibliei, atunci nivelul total de calibrare creşte foarte mult. Acest lucru este şi mai evident dacă sunt înlăturate Vechiul Testament, cu excepţia Genezei, a Psalmilor şi a Pildelor, şi Cartea

Revelaţiei din Noul Testament.

Va fi necesară o analiză istorică amănunţită pentru „a explica de ce” au fost incluse, în mod neglijent, scrieri eronate în scriptura canonică, dar explicaţia evidentă este că nivelul global al conştiinţei culturilor din timpurile biblice se situa între 90 şi 100, iar marii învăţători erau morţi demult şi nu mai puteau să dirijeze mersul lucrurilor. De asemenea, nu existau mijloace pentru accesarea cu precizie a nivelurilor adevărului sau pentru determinarea calificării experţilor.

Pentru a recapitula, Vechiul Testament se află la un nivel de 190, cu excepţia Genezei (660), a Psalmilor (650) şi a Pildelor (350). Biblia Lamsa (din aramaică) este calibrată cu 20 de puncte peste versiunea Regelui Iacob (provenită de la greci). Înţelegerea surselor erorilor din Vechiul Testament necesită o profundă cunoaştere a culturii ebraice antice şi a istoriei acesteia, care implică recăderea în idolatrie, divizarea regatelor tribale, conflicte în cadrul preoţimii şi includerea legendelor şi miturilor locale, în special a descrierii antropomorfice a lui Dumnezeu, acesta nutrind sentimente omeneşti egotice de gelozie, mânie, favorizare, răzbunare, mândrie etc. (de exemplu proiecţiile lui Freud din inconştient).

Răzbunarea, mânia şi alte caracteristici emoţionale negative umane reprezintă limitări liniare care nu sunt în concordanţă cu paritatea neliniară a Divinităţii. Acestea sunt mai mult descrieri ale altor spaţii, non-celeste.

Chiar dacă Cărţile Vechiului Testament (cu excepţia Psalmilor, a Pildelor şi a Genezei) sunt calibrate mai jos de 200, multe versete luate individual sunt calibrate la un nivel mai înalt:

Calibrarea versetelor Vechiului Testament
60% calibrează peste nivelul 200
50% calibrează peste nivelul 300
50% calibrează de asemenea peste nivelul 400 30% calibrează la nivelul 500 sau peste acesta 20% calibrează la nivelul 600 sau peste acesta
10% calibrează la nivelul 700 sau peste acesta
2% calibrează la nivelul 800
10 versete calibrează la nivelul 1.000

O analiză mai detaliată ar constitui un proiect interesant, dar este mai presus de parametrii şi limita de spaţiu ale acestui capitol în Noul Testament, Cartea Revelaţiei (cal 70) lui Ioan (cal 70) este foarte discordantă. Originile sale (aşa cum au fost descrise anterior) provin din lumile astrale inferioare, în care au fost ademeniţi mulţi vizionari de-a lungul timpului. Descrierile sunt acelea ale unui anumit nivel astral inferior (cal 70) şi, deci, nu ale unui nivel al adevărului efectiv, care, astfel, ar fi fost calibrat la 200 Adepţii Cărţii Revelaţiei cad deseori într-un prozelitism general de teamă faţă de venirea „sfârşitului lumii" şi formează grupuri retrase, în vederea supravieţuirii, îşi construiesc buncăre şi fac provizii de hrană. Din păcate, din cauza reputaţiei lor anterioare sau a persuasivităţii, astfel de conducători influenţează adepţii vulnerabili. În cazuri extreme, această teamă a dus la sinucideri în grup sau la sisteme iluzorii paranoice. Este important de ştiut că astfel de viziuni, care îşi au originea în spaţiile astrale inferioare sunt recurente şi sunt descrise similar în cadrul diferitelor generaţii, dar şi în prezent, vorbindu-se despre cutremure, inundaţii, prăbuşirea Californiei în ocean şi hoarde de prădători. Toate acestea nu-şi au

originea în spaţiile paradisiace, care sunt calibrate la un nivel înalt, ci într-o anumită zonă din astralul inferior (cal 70). Toţi vizitatorii acelui spaţiu aflaţi în stări astrale ale conştiinţei relatează că au experimentat viaţa de acolo ca pe o pseudo realitate. (Autorul cunoaşte foarte bine un astfel de „învăţător”. Pentru acesta, căderea în starea de transă astrală era dezastruoasă şi îi scădea nivelul de conştiinţă de la înalt, la jos. (vedeţi mai departe în acest capitol))

La cel mai înalt nivel de înţelegere este evident că nu poate exista nici o confruntare între adevăr şi neadevăr, întrucât falsitatea este absenţa adevărului, şi nu opusul lui. Ceea ce este greşit poate umbri adevărul printr-o persuasiune insistentă, deoarece mintea umană este incapabilă, din naştere, să deosebească adevărul de fals şi este uşor programabilă atunci când, în continuare, este afectată de teamă,

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că cea mai bună versiune a Bibliei este traducerea Lamsa, excluzând Cartea Revelaţiei din Noul Testament şi Vechiul Testament, cu excepţia Genezei, a Psalmilor şi a Pildelor. Efectul de ansamblu este acela al ridicării nivelului de calibrare a adevărului Bibliei de la 475 la 880, fapt care o aşează la nivelul atribuit de marii mistici ai istoriei.

Este important să recunoaştem că Iisus Hristos nu a scris Noul Testament, ci că acesta a fost scris de adepţi ai lui, care, pe cale orală, de-a lungul a multe generaţii, au repetat ceea ce au crezut ei că Hristos a spus sau a lăsat să se înţeleagă. Aşa cum orice învăţător spiritual ştie din experienţă, poate exista o diferenţă mare între ceea ce s-a spus cu adevărat şi ceea ce cred că au auzit ascultătorii. Când se ia în considerare procesul istoric

derulat de-a lungul secolelor prin care au fost, în final, asamblate Cărţile Bibliei, este cu adevărat impresionant faptul că aceasta este calibrată la un nivel atât de înalt. Acest lucru duce la convingerea că învăţaţii care au realizat versiunea ei finală aveau acces la inspiraţia Divină.

Texte biblice puse sub semnul întrebării: observaţii asupra Coranului

Impactul social al interpretărilor greşite ale Coranului a fost descris în capitolul precedent, în partea care vorbeşte despre Islam. Ca şi Vechiul Testament, Coranul include şi el erori care au grave consecinţe asupra omenirii. Lăsând la o parte referinţele la „sabie" aşa cum s-a discutat anterior, există multe versete care sunt în dezacord cu ideea de „Allah Milostivul". Aceste versete se referă în mod repetat la „supunerea infidelilor" şi condamnă măcelărirea necredincioşilor. Coranul este calibrat, per total, la 700.

Calibrarea versetelor Coranului

30% sunt calibrate mai jos de 200 25% sunt calibrate mai jos de 150 14% sunt calibrate mai jos de 100

Dacă sunt înlăturare versetele calibrate mai jos de 200. Coranul va calibra la 940. În măsura în care „crimele religioase" sunt calibrate la 30, contaminarea prin falsitate pare să fie cel mai mare duşman al spiritualităţii autentice pure (calibrat ca fiind „adevărat").

Mitologia religioasă

Pentru a înţelege limitările scripturilor, trebuie să examinam rolul mitologiei religioase, comună tuturor culturilor timpurii Există mitologii vestite greceşti, romane şi germanice, precum şi acelea ale vikingilor, indienilor americani şi ale tuturor celorlalte grupuri culturale şi etnice primitive. În cadrul acestora, zeii antropomorfi au caracteristici şi imperfecţiuni umane. „Zeii" mai sunt învinovăţiţi şi pentru catastrofe naturale precum incendiile, erupţiile vulcanice, inundaţiile şi bolile prin care vreun zeu mânios „pedepsea" oamenii din regiunea respectivă.

Toate acestea au dus la răspândirea pe scară largă a actelor de sacrificiu pentru a potoli zeii supăraţi şi având caracteristici umane, aşa cum se poate observa în istoria aztecilor, incaşilor, cananeanilor, mesopotamienilor şi semiţilor. Când, prin învăţăturile marilor avataruri, au fost dezvăluite revelaţii succesive ale unei realităţi spirituale mult mai înalte, în multe cazuri mitologia a persistat sub forma sistemelor de credinţă şi a fost inclusă sau însăilată în învăţăturile mai recente. Deşi mitologia este de interes istoric, ea este clar lipsită de adevărurile mai înalte care sunt, în prezent, disponibile omenirii. Din considerente etnice şi emoţionale, aceste mituri şi legende antice au încă adepţi, dar sunt totodată greşite şi inducătoare în eroare, fapt dezvăluit de calibrările lor joase. Sunt, în acelaşi timp, distrageri înşelătoare pentru căutătorii adevărului spiritual. Identificările etnice şi culturale ale miturilor şi legendelor religioase au dus, de asemenea, la separatism şi conflicte culturale, inclusiv la persecuţii şi genociduri.

Pe scurt, este important să facem diferenţa între mitologia religioasă şi realitatea spirituală verificabilă; precizarea aceasta are o importanţă vădită. Legendele şi fabulele istorice religioase pot fi clasificate drept comori culturale, dar nu trebuie confundate cu Adevărul înalt, ce poate fi verificat şi care este independent de toate culturile (calibrat ca fiind „adevărat”).

Erori religioase şi false învăţături

Partea întunecată a erorilor religioase este demonstrată de istorie, de-a lungul secolelor, de genociduri, omucideri, războaie culturale, torturi, execuţii, procese la care au fost supuse vrăjitoarele, arderi pe rug, inchiziţie, terorism islamic actual şi Jihad (Războiul „Sfânt”), toate fiind justificate prin considerente religioase. În creştinism ea este reprezentată de decăderea majoră a nivelului adevărului din timpul Sinodului de la Niceea, în Islam de decăderea acestuia prin wahhabism şi în Vechiul Testament de descrierile Divinităţii, care sunt mai degrabă proiecţii antropomorfe ale egoului uman ca şi caracteristici ale Divinităţii descrise (gelozie, mânie etc.).

Aceste abateri serioase de la adevărul spiritual sunt grave în ceea ce priveşte consecinţele lor şi reprezintă intruziunea a două mari surse clasice de erori spirituale: „Lucifericul” (mândrie, putere, control, deformare a adevărului) şi „Satanicul” (tortură, suferinţă, crime, pasiuni sexuale). Invazia Luciferică a adevărului deschide istoric porţile către Satanic. La început, este vorba despre falsa justificare prin deformarea retorică şi inteligentă a realităţii, considerată ca fiind un fel de Cal Troian care, odată ajuns în interiorul porţilor, eliberează setea de sânge a sălbăticiei (calibrat cu fiind adevărat).

Aceste deformări se bazează pe ignoranţa şi naivitatea ce caracterizează nivelurile mai joase de calibrare ale conştiinţei Aceste energii negative au fost descrise, de-a lungul istoriei, ca reprezentând „răul”, în condiţiile în care acest termen se referă la *intenţie* (adică la răutate, ură şi uzurparea puterii legitime în scopuri malefice şi slăvire de sine). Aceste descrieri caracterizează nivelurile conştiinţei care sunt calibrate sub 200 şi, astfel, se dezvăluie ca fiind matricea în care îşi au originea toate suferinţele lumii.

Nivelurile de calibrare sunt şi în perfectă concordanţă cu principiile destinului spiritual, cu responsabilitatea (karma) şi soarta sufletului după moartea fizică. O eroare spirituală comună este reprezentată de considerarea lui Dumnezeu ca fiind autorul suferinţei umane, care este, de fapt, impactul colectiv negativ asupra eului însuşi. Această greşeală uşor de înţeles duce deseori la ateism, care refuză să creadă într-un Dumnezeu ca sursă a răului. Este o greşeală uşor de depăşit prin simpla observare a faptului că suferinţa este o consecinţă a ignoranţei eului (falsitate) şi înţelegerea greşită a adevăratei naturi a Divinităţii. Conform altor terminologii, suferinţa este consecinţa liniarităţii. Divinitatea este neliniară şi percepută ca Energie Universală, esenţa subiectivă a conştiinţei însăşi şi Sursa primordială a existenţei.

Din lămuririle prezentate anterior devine evident de ce, de-a lungul istoriei, misticii sunt situaţi mai sus decât religiile însele. Acest lucru se întâmplă pentru că ei transcend domeniul liniar în care se află sursa greşelilor religioase.

Învăţătorii spirituali

Mai jos este o listă a peste 100 de învăţători spirituali, foarte cunoscuţi şi respectaţi, din cadrul mai multor şcoli. Toţi sunt calibraţi mai sus de 460 (Perfecţiune), iar lucrările lor au trecut testul timpului. Desigur, lista nu este completă şi i-am fi inclus şi pe alţii dacă spaţiul ne-ar fi permis.

Abhinavagupta	655	Holmes, Ernest	485
Acharya	480	Hopkins, Emma Curtis	485

Allen, James	505	Huang, Chungliang Al	485
Sf. Augustin	550	Huxley, Aldous	485
Aurobindo, Sri	605	Ioan Paul al II-lea (Papa)	570
Balsekar, Ramesh	760	Sf. Ioan al Crucii	605
Bartaleffy, Ludwig van	485	Karmapa	630
Besant, Annie	530	Kasyapa	695
Black Elk, Wallace	499	Khantsa, Jamyung	495
Bodhidharma	795	Kline, Jean	510
Bohm, Jakob	500	Krishna, Gopi	545
Bucke, Richard M.	505	Lawrence, Brother	575
Buddhananda, Swami	485	Leadbeater, C. W.	485
Butterworth, Eric	495	Linpa, Kusum	475
Calvin, John	580	Luther, Martin	580
Chandra, Ram	540	Madhva Charya, Sri	520
Confucius	590	Magdeburg, Mechthild von	640
Dalai Lama (Tenzin Gyatso)	570	Maharaj, Nisargadatta	720
de Chardin, Teilhard	500	Maharshi, Ramana	720
Dilgo Khantsa Rinpoche	575	Maizumi, Hakuyu Taizan	505
Dionysos Aeropagitul	490	Merton, Thomas	515
Dogen	740	Rabinul Moses de Leon din Granada	720
Druckchen Rinpoche	495		
Dzogchen Rinpoche	510	Mukeijee, Radhakamai	475
Eckhardt, Meister	705	Muktananda	655
Erasmus	500	Munroe, Robert	485
Filfmore, Charles	515	Nanak	495
Fillmore, Myrtle	505	Naranjo, Claudio	465
Fox, Emmett	470	Nityananda, Bhagaven	500
Gadenshartsa	470	Origene	515
Gandhi, Mahatma	760	Otto, Rudolph	485
Gangaji	475	Padmasambhava	595
Goldsmith, Joel	480	Pak Chung-Bih, Sotaesan	510
Gupta, Mahendranath	505	Palmo, Tanzin	510
Gyalpo, Lamchen Rinpoche	460	Paramahansa, Yogananda	540
Hali, G. Manley	485	Patanjali	715

Sf. Patrick	590	Shankara (Sankara Charya)	710
Phuntsok, Khampo	510	Smith, Joseph	510
Padre Pio	585	Socrate	540
Papa Ioan Paul	570	Steiner, Rudolf	475
Plotin	730	Suzuki, Master Roshi	565
Po, Huang	960	Swedenborg, Emanuel	480
Poonjai-Ji	520	Tauler, Johann	640
Powell, Robert	525	Maica Tereza	710
Prabhavananda, Swami	550	Sf Tereza de Avila	715
Prejnehpad, Swami	505	Tillich Paul	480
Pulku, Gantey Rinpoche	499	Tzu, Chuang	595
Rabindranath, Tagore	475		
Ramaknshna	620	Tzu, Lao	610
Raindas, Swami	570	Underhill, Evelyn	460
Ramanuja Charya, Sri	530	Vivekananda	610
Rumi	550	Watts, Alan	485
Sai Baba, Shirdi (nu Sathya)	485	Frăţia Albă	560f
Sannella, Lee	505	White Plum Asanga	505
Satchidananda, Swami	605	Yuktasweh, Sri	535

Poate fi făcută o comparaţie interesantă între interpreţii textelor Vedice antice, care demonstrează puritatea spirituală directă a non-dualităţii. Adi Sankara Charya, un înţelept al non-dualităţii din secolul al X-lea, este calibrat la 710, Sri Ramanuja Charya, un înţelept al „non-dualismului calificat” din secolul al X-lea, este calibrat la 530 şi Sri Madhva Charya din secolul al XII-lea, al „devotamentului dualist”, este calibrat la 520. Huang Po, un învăţat al non-dualităţii avansate „fără minte”, este calibrat la 960.

Realitatea Divinităţii înlocuieşte descrierile, identificările sau nominalizările care implică exclusivitatea. Krishna a spus: „Prin orice nume şi orice mijloace aş fi venerat, toţi cei care îmi suni devotaţi sau mă cheamă sunt tot ai mei şi dragi mie”.

Psalmul 91 susţine acelaşi lucru, şi anume faptul că toţi cei care îl venerează pe Dumnezeu vor primi dragostea şi protecţia Lui. Toate religiile adevărate reafirmă că mântuirea este consecinţa supunerii şi recunoaşterii lui Dumnezeu prin credinţă, venerare, fapte bune, rugăciuni şi mărturisire.

Realitatea Divinităţii Infinite este indivizibilă, deoarece este neliniară. Experienţa şi Realizarea în fapt a Iluminării depăşesc orice descriere. Deoarece eul se dizolvă în Prezenţa ca Totalitate, mintea alunecă pe nesimţite în nemişcare şi tăcere; astfel, nu mai este posibilă nici o nominalizare (Hawkins 1995, 2001, 2003). Acestea au fost şi învăţăturile lui Buddha şi ale tuturor înţelepţilor iluminaţi de-a lungul timpului.

Cele „10.000 de căi către Dumnezeu" sunt operaţionale doar unidirecţional, deoarece sunt, toate, expresii ale aceleiaşi intenţii: aceea de a abandona eul dualist şi iluziile sale Realităţii ultime neliniare, indiferent cum s-ar numi aceasta.

Chiar dacă scrierile învăţaţilor sunt aproape întotdeauna calibrate la acelaşi nivel al conştiinţei ca şi acela al autorului lor, ocazional mai apar şi excepţii. Plotin este calibrat la 730, iar scrierile sale la 503. Huang Po este calibrat la 960, iar scrierile sale la 850 şi Meister Eckhart este calibrat la 705, iar scrierile sale la 600. Stările de conştiinţă foarte avansate sunt greu de comunicat prin liniaritatea propoziţiilor, astfel încât să fie şi inteligibile pentru cititor. Excepţiile anterioare erau inadvertenţe şi neintenţionate (afirmaţie calibrată ca „adevărată").

Învăţăceii cer frecvent o listă a învăţătorilor integri, ale căror lucrări să fi fost verificate pe o Scară a Conştiinţei, Lista de mai sus asigură o serie largă de căi

pentru facilitarea eforturilor spirituale şi a evoluţiei.

Librăriile spirituale prezintă o varietate copleşitoare de cărţi, dintre care unele sunt mai ales ficţiuni spirituale, indiferent de reputaţia autorilor lor.
Aproximativ 50% din materialul din unele biblioteci şi librării spirituale se află sub nivelul de calibrare de 200. Majoritatea celor aflate sub nivelul de 200 este în primul rând ficţiune, deşi 7% este de-a dreptul elucubraţie. Pe de altă parte, cei mai serioşi 40 de scriitori contemporani din domeniul spiritualităţii sunt, toţi, calibraţi în jur de 400 şi de aceea se concentrează pe educaţia spirituală.

Chiar dacă literatura „New Age" este populară şi atrăgătoare, ea este şi domeniul în care apar cele mai multe greşeli şi induceri în eroare. Ea abundă în transmisii prin channeling ce provin din surse non-integre, profeţii despre pământ, OZN-uri, vizitatori extratereştri, „ghizi" din viitor şi afirmaţii legate de spaţii speciale, unice şi invazii stranii din alte galaxii etc. Ficţiunea spirituală este doar aceasta şi nu mai mult decât aceasta. Entuziaştii naivi urmează îndrumători care îi sfătuiesc să meargă în deşert, de unde vor fi preluaţi de OZN-uri etc. Chiar dacă stilul exprimării este pseudo-spiritual, dulceag şi ispititor, cărţile care sunt calibrate sub 200 pot duce, şi chiar duc, la greşeli grave dacă sunt luate în serios.

Atât prin înţelegerea subiectivă, cât şi prin aplicarea ştiinţei adevărului utilizând verificări calibrabile, se pot trage cu siguranţă anumite concluzii şi finalităţi. În acest moment al evoluţiei conştiinţei, sunt disponibile – pentru confirmările experimentale şi de diagnosticare – atributele identificabile şi demonstrabile, precum şi caracteristicile definitorii ale Adevărului însuşi, care

transcend timpul, locul, persoana care le difuzează sau limitările gândirii dualiste. Ele pot fi exprimate după cum urmează:

Identificarea şi caracteristicile Adevărului spiritual, ale învăţătorilor integri şi ale învăţăturilor

1. **Universalitate**: Adevărul este adevărat în orice moment şi în orice loc, indiferent de cultură, personalităţi sau circumstanţe.

2. **Non-eliminare**: Adevărul este atotcuprinzător, nu conţine secrete, non-sectar.

3. **Disponibilitate**: Este deschis către orice, este non-exclusiv. Nu există secrete ce trebuie dezvăluite sau ascunse, vândute, nici formule magice sau „mistere”.

4. **Integritatea scopului**: Nu există nimic de câştigat sau de pierdut.

5. **Non-sectar**: Adevărul nu reprezintă expunerea limitării.

6. **Independent de opinie**: Adevărul este neliniar şi nu face subiectul limitărilor intelectului sau ale formei.

7. **Lipsit de poziţionalitate**: Adevărul nu este „anti” nimic. Falsitatea şi ignoranţa nu sunt duşmanii lui, ci reprezintă doar absenţa lui.

8. **Nu există exigenţe sau solicitări**: Nu sunt necesare: calitatea de membru, taxe, regulamente, jurăminte, reguli sau condiţii.

9. **Nu este controlator**: Puritatea spirituală nu este interesată de viaţa personală a aspiranţilor, nici de haine, stil de îmbrăcăminte, modă, viaţă sexuală, economie, modele familiale, stil de viaţă sau obiceiuri alimentare.

10. **Nu există forţă de intimidare**: Nu există spălare a creierului, adorare a conducătorilor, ritualuri

de instruire, îndoctrinări sau intruziuni în viaţa privată.

11. **Nu există lucruri obligatorii**: Nu există regulamente, legi, edicte, contracte sau obligaţii.
12. **Libertate**: Participanţii sunt liberi să plece şi să vină în lipsa oricărui fel de persuasiune, constrângere, intimidare sau consecinţe. Nu există ierarhie: există, în schimb, îndeplinirea de bunăvoie a necesităţilor practice şi a îndatoririlor.
13. **Caracterul comun**: Recunoaşterea este o consecinţă a ceea ce a devenit cineva, mai degrabă decât un rezultat al titlurilor decernate, adjectivelor şi însemnelor.
14. **Inspir aţionale**: Adevărul ocoleşte şi evită fascinaţia, seducţia şi teatralul.
15. **Nematerialiste**: Adevărul este lipsit de nevoia lumească de îmbogăţire, prestigiu, fast sau edificii.
16. **Autoîmplinire**: Adevărul este deja întreg şi complet şi nu are nevoie de prozelitism sau de câştigarea de adepţi, discipoli sau de „membri semnatari”.
17. **Detaşare**: Nu există implicare în problemele lumii.
18. **Blânde**: Adevărul este identificabil de-a lungul unui gradient progresiv. Nu are „opus” şi, prin urmare, nu are „duşmani” care să îl pedepsească sau care să i se opună.
19. **Nu sunt intenţionate**: Adevărul nu intervine şi nici nu are o agendă pentru a propune, a aplica sau a promulga ceva.
20. **Non-dualitate**: Totul este dezvăluit în virtutea înclinaţiei intrinseci (karmice) din domeniul în care potenţialitatea se manifestă ca actualitate, mai degrabă decât ca şi „cauză” şi efect.

21. **Linişte şi pace**: Nu există „probleme” sau subiectivitate. Nu există dorinţa de a-i schimba pe ceilalţi sau de a se impune în societate. Efectul energiilor mai înalte este înnăscut şi nu este dependent de propagare sau efort. Dumnezeu nu are nevoie de ajutor, mai mult decât are nevoie gravitaţia de ajutorul unui măr care să cadă dintr-un copac.
22. **Egalitate**: Aceasta este exprimată prin reverenţă faţă de întreaga viaţă, în toate expresiile sale şi, în general, evită ceea ce este dăunător mai degrabă decât să i se opună.
23. **Atemporalitate**: Viaţa este înţeleasă ca fiind eternă, iar tot ce este de natură fizică este înţeles ca fiind temporar. Viaţa nu face obiectul morţii.
24. **Mai presus de orice dovadă**: Ceea poate fi „dovedit” este liniar, limitat şi un produs al intelectualizării şi al gândirii. Realitatea nu necesită încuviinţare. Realitatea nu este o achiziţie, ci o înţelegere pur spontană şi subiectivă în care poziţionările eului dual suni abandonate.
25. **Mistice**: Originea adevărului este o strălucire spontană, radiaţie şi iluminare, ce reprezintă Revelaţia care înlocuieşte iluzia unui sine individual separat, eul şi gândirea acestuia.
26. **Inefabile**: De nedefinit. Subiectivitatea radicală este experienţială. Este o condiţie care o înlocuieşte pe prima. Astfel, în cadrul acestui eveniment, contextul înlocuieşte conţinutul – lipsit de temporalitate şi situat în afara timpului. Realitatea nu există în timp, nu este constituită din el, nu este superioară lui sau în afara lui şi nu are nici o legătură cu tot ceea ce se numeşte născocire a gândirii. De aceea, este superioară tuturor substantivelor, adjectivelor sau verbelor, tranzitive sau

intranzitive.

27. **Simple**: Se poate observa frumuseţea şi perfecţiunea intrinsecă a tot ceea ce se află mai presus decât înfăţişarea şi forma.

28. **Afirmative**: Adevărul este superior opiniei şi demonstrabilului. Confirmarea are loc, pur şi simplu, prin cunoaşterea sa subiectivă; el este, totuşi, identificabil prin tehnicile de calibrare a conştiinţei.

29. **Neoperative**: Adevărul nu „face" ceva şi nu „cauzează" ceva. El ***este*** totul.

30. **Invitatoare**: În contrast cu promoţionalul sau persuasivul.

31. **Non-predictive**: Deoarece realitatea este neliniară, nu poale fi localizată sau codificată prin restrângerea formei, ca, de pildă, mesaje secrete, coduri, numere şi inscripţii, ori ascunsă în rune, pietre, dimensiunile piramidei, ADN sau în perii din nările unei cămile. Adevărul nu are secrete. Realitatea lui Dumnezeu este omniprezentă şi superioară codificărilor sau exclusivităţii. Codurile sunt dovezi ale imaginaţiei omului, nu ale capriciilor Divinităţii.

32. **Nu sunt sentimentale**: Emoţiile sunt bazate pe percepţii. Compasiunea rezultă din discernerea adevărului.

33. **Nu sunt autoritare**: Nu există reguli sau ordine ce trebuie urmate.

34. **Nu sunt egotiste**: învăţătorii sunt respectaţi, dar ei resping adorarea propriei persoane sau ideea de a fi speciali.

35. **Educaţionale**: Oferă informaţii în diferite formate şi asigură disponibilitatea lor.

36. **Independente**: Nici mercantile, nici materialiste.

37. **De-sine-stătătoare**: Sunt complete fără a fi dependente de autorităţile exterioare sau istorice.

38. **Naturale**: Lipsite de stări modificate de conştiinţă induse, sau de manipulări ale energiei prin mijloace artificiale (adică fără bizuire pe formă).

39. Învăţători respinşi pentru turpitudine (ticăloşie) morală, deschidere către onestitate.

Divinitate şi Avataruri

Alte denominări ale Realităţii spirituale	
Îngerii	500+

Divinitatea ca Dumnezeu Transcendent	
Dumnezeu	calibrează la „infinit”
Dumnezeu Tatăl	calibrează la „infinit”
Creatorul	calibrează la „infinit”
Atotputernicul	calibrează la „infinit”
Creatorul cerului şi al pământului	calibrează la „infinit”
Stăpânul Universului	calibrează la „infinit”
Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute	calibrează la „infinit”
Omnipotent, Omniscient şi Omniprezent	calibrează la „infinit”
Sursa Supremă a întregii Vieţi şi Existenţe	calibrează la „infinit”
Duhul Sfânt	calibrează la „infinit”
Allah	calibrează la „infinit”
AN (Dravidian -Hinduism timpuriu)	calibrează la „infinit”
Shiva	calibrează la „infinit”
Krishna	calibrează la „infinit”
Brahma	calibrează la „infinit”
Vishnu	calibrează la „infinit”
Durga	calibrează la „infinit”
Isvara	calibrează la „infinit”
Rama	calibrează la „infinit”
Dumnezeul lui Moise şi Abraham	calibrează la „infinit”

Divinitatea ca Dumnezeu Imanent

Christos	calibrează la „infinit”
Conştiinţa Christică	calibrează la „infinit”
Christos ca Dumnezeu încarnat	calibrează la „infinit”
Purusha	calibrează la „infinit”
Şinele	calibrează la „infinit”
Atman	calibrează la „infinit”

Arhanghelii	50,000
Natura Buddhică (ca Totalitate)	1000+
Natura Buddhică (ca Vid)	980
Marele Spirit al indienilor americani	850+
Deitate	720
Yahweh (Yewah)	460
Jehova	205
Termenul „Dumnezeu” ca şi concept intelectual	460

Dacă nu cumva umanitatea, inclusiv geniile sale spirituale şi sfinţii s-au înşelat cumplit pe tot parcursul istoriei, rezultatele calibrării realităţii Divinităţii sunt ceea ce pur şi simplu se aşteaptă a fi un rezultat al „bunului simţ”, al inteligenţei înnăscute şi al intuiţiei. Calibrările confirmă simultan valoarea pragmatică a sistemului de calibrare a conştiinţei în evaluarea nivelurilor de adevăr. „Dumnezeu”, ca şi concept, este calibrat la numai 460, exact aşa cum era de aşteptat, deoarece este un produs al gândirii.

Dumnezeu este Realitatea Supremă, aşa cum o confirmă studiul conştiinţei, care validează şi existenţa Omniprezenţei lui Dumnezeu ca fiind atât transcendentă, cât şi imanentă (cu greu ar putea fi altfel); Iisus, de exemplu, a spus: „împărăţia lui Dumnezeu se află în tine”.

Termenii „imanent” şi „transcendent” sunt, mai degrabă, rezultatele gândirii dualiste şi în mod clar nu denotă două realităţi diferite. În lumea occidentală, totuşi, Dumnezeu este perceput ca fiind „undeva sus”,

într-un tărâm îndepărtat în timp şi spaţiu şi jucând zaruri cu Creaţia. Dumnezeu se presupune că stă retras până la sosirea vremii cumplitei confruntări din Ziua Judecăţii de Apoi. Între timp, El „stă acolo, sus”, unde este bombardat cu cereri, sfaturi, solicitări, rugăminţi stăruitoare, dar şi cu epitete.

Calibrarea nivelurilor îngerilor şi arhanghelilor indică faptul că energiile Realităţii sunt analoage unui fel de transformator cu reducţie al stratificării dintre om şi Dumnezeu. Spaţiile celeste sau tărâmurile cereşti sunt identificabile şi sunt cunoscute de oameni. De-a lungul istoriei, s-au înregistrat contacte reuşite efectuate de către persoane înzestrate cu darul karmic de a realiza legături conştiente cu învăţători din spaţiul celest. Din păcate, unii indivizi şi-au folosit harul pentru a contacta spaţii inferioare şi au auzit o forţă care Îl imita pe Dumnezeu, aşa cum se întâmplă în stările psihotice. Termenii „Iehova” şi „Yahweh” calibrează la un nivel mai scăzut din cauza conotaţiilor şi originilor mitologice, aşa cum s-a explicat în secţiunea despre legende şi mitologii.

Iisus Hristos	1,00	Ioan Botezătorul	930
Buddha	1,00	Moise	910
Krishna	1,00	Abraham	850
Zoroastru	1,00	Sf. Pavel (Saul din Tars)	745
Cei 12 Apostoli Creştini Numele lui Dumnezeu ca „Om”	980	Muhammad (pe când dicta Coranul)	975-700
		Muhammad (după 38 de ani)	130

Avataruri şi mari învăţători spirituali

Lista nu este completă, ci îi include pe cei mai cunoscuţi. Termenul de „avatar” provine din sanscrită şi

înseamnă „încarnare după trecerea în lumea de dincolo prin descinderea Divinităţii” Rezultatul în cadrul rasei umane este o fiinţă iluminată, care, datorită cunoştinţelor ce i se dezvăluie, întruchipează puterea acelui nivel al adevărului şi câmpul său concordant de conştiinţă şi îl transmite omenirii, prin aceasta sprijinind şi catalizând evoluţia conştiinţei.

Venerarea şi respectul sunt răspunsuri adecvate, deoarece ele confirmă valoarea harului înnăscut al umanităţii ca urmare a unei energii atât de înălţătoare. Interpretarea şi înţelegerea adevărurilor dezvăluite de aceşti mari învăţători se încadrează într-un spectru ce reflectă nu numai nivelul de adevăr al învăţăturilor originale, ci şi nivelul de conştiinţă al expresiei şi înţelegerii sale culturale.

Alte referiri la Divinitate	
Zeii greci	90
Zeii germanici	90
Zeii scandinavi	90
Zeii războiului	90
Zeii păgâni ai Romei	100

Prin analiză istorică, evoluţia conştiinţei umane de-a lungul unor mari perioade de timp a fost amplu documentată şi dovedeşte experienţa şi înţelepciunea colectivă. Astfel, ar fi de aşteptat ca erorile spirituale şi religioase să fie o consecinţă firească, deoarece acestea ar fi produsul secundar al nivelurilor progresive ale dezvoltării conştiinţei.

Realitatea spirituală este atotputernică şi omniscientă. Realitatea sa nu are nici un opus; nu există un opus al adevărului, ci doar absenţa acestuia. Drept urmare, în Realitate nu există război între Realitate şi ceea ce nu are o realitate. Aşa cum sunt înţelese, raiul

şi iadul sunt două dimensiuni, *paradigme,* spaţii etc. complet diferite, adică nu poate exista un război între balene şi păsări, aşa cum nu poate exista nici un război între Divinitate şi absenţa sa; ele reprezintă niveluri total diferite de conceptualizare.

Catastrofa spirituală a lui Muhammad a fost deja notată, iar consecinţele sale asupra civilizaţiei continuă şi în prezent. De asemenea, nu în mod neaşteptat, nivelul de conştiinţă al păgânismului este reflectat în inventarea zeilor lui istorici din cadrul diferitelor culturi.

Semnificaţia termenului „El" cu referire la Dumnezeu este generică şi nu un indicativ al genului. Infinitul este, în mod evident, mai presus de gen şi, drept urmare, termenul „El" este analog, din punct de vedere lingvistic, cu termenul de „om" pentru omenire. Termenul „uman" include aceeaşi desemnare generică, exact aşa cum termenul „femeie" deja îl include pe cel de bărbat *(joc de cuvinte: man – woman /femeie – bărbat),* adică ea este expresia feminină a omenirii şi din uterul ei *(womb* în engl.) este născut omul *(man* în engl.).

Genul substantivelor nu este la fel de răspândit în limba engleză cum este în alte limbi, ca, de exemplu, germana, în care toate pronumele şi substantivele sunt feminine, masculine sau neutre („die"/feminin, „der" masculin şi „das"/neutru). Chiar şi desemnările Yin şi Yang indică poziţionări şi puncte arbitrare de observaţie. Astfel, poziţionările întunecă realitatea, care se află deasupra amândorura.

Reverenţa în faţa lui Dumnezeu este reflectată de pronumele „Tău", „Tu" şi „Tine"; de exemplu: „Tu eşti mântuirea mea; în Tine mă încred pentru că a Ta este împărăţia Cerurilor"; şi „Facă-se Voia Ta".

Experienţe spirituale			
Natura Buddhică	1000+	Ramadan	495
Conştiinţa Christică	1000+	Ceremonia saunei	560
Supremul	1000+	Ceremonia de curăţire	520
Experienţe în apropierea morţii	520+	Crăciunul: pace pe pământ şi bunăvoinţa oamenilor	675
Satori	585	Sunetul goarnelor budiste	320
Iluminarea	600+	din Tibet	
Comuniunea creştină	700	Nirbija Samadhi	800
Pastele evreiesc	495	„Amazing Grace” (imnul creştin)	5/5
Festivalul Durga Puja	480		
Hanuka	515		

Următoarele concepte spirituale calibrează ca adevărate:

1. Energia Chi („Shakti”) energizează sistemele de acupunctura
2. Energia (spirituală) Kundalini activează chakrele, produce energia pură eterică a creierului şi schimbă fiziologia creierului (vezi diagrama, Capitolul 7)
3. Interferenţa negativă cu fluxul de energie din acupunctura precede bolile fizice
4. Corpul eteric
5. Reîncarnarea
6. Karma
7. Cele treizeci şi trei de minuni ale lui Iisus
8. Modul miraculos în care Iisus a hrănit mii de oameni
9. Miracolele apostolilor creştini
10. Vorbirea în limbi
11. Flacăra Penticostală
12. Ioan Botezătorul a fost ucis pentru că a dezvăluit adevărul
13. Iisus a fost ucis pentru că a dezvăluit adevărul
14. Aşteptarea timp de trei zile până la

înmormântarea sau incinerarea trupului după moartea fizică

15. Nivelul conştiinţei este deja stabilit în momentul naşterii

16. Momentul exact al „morţii” trupeşti este stabilit karmic încă de la naştere

Corelările cu ***gunas*** (energiile dominante de bază ale vieţii din cultura sanscrită)

Tamas / rezistenţă scăzută, energii inerte sub nivelul de calibrare de 200

Rajas / energia acţiunii constructive, nivel: 200400

Rajas înalte / niveluri de calibrare între 400-499

Satva (pace şi linişte) este calibrată la 500-599

Moksha ca Iluminare este calibrată la 600 şi mai mult

Lista include o mare varietate de experienţe şi practici subiective relatate. Valoarea lor este confirmată de un număr mare de oameni. Astfel, ele sunt acceptate de anumite culturi ca fiind adevăruri, dar altora le sunt străine.

Karma

Termenul „karma” este atât specific, cât şi generic şi se referă la continuitatea evolutivă şi experienţială a sufletului, cu care concordă toate religiile, precum şi adevărul spiritual. Destinul sufletului reprezintă punctul central al tuturor religiilor. Cunoaşterea continuităţii sale era un fapt notoriu în Egiptul antic şi în culturile preistorice, în care riturile legate de moarte reprezentau un aspect esenţial al culturii. Trebuie făcută diferenţa faţă de reîncarnare, ce reprezintă doar o opţiune din numeroasele cursuri posibile ale evoluţiei care pot avea

loc în planuri diferite ale existenţei spirituale. Destinul este determinat de nivelul conştiinţei şi de alegerile posibile ca urmare a situării la acest nivel, la care se adaugă factori necunoscuţi precum graţia divină, izbăvirea, mila divină şi protectorii prin credinţă şi venerare. Karma ateismului, ca ură de Dumnezeu sau denunţarea Divinităţii însăşi sunt, toate, calibrate la niveluri diferite, între 40 şi 70, indicând astfel un destin spiritual cumplit, calibrat la cel mai jos nivel astral al Iadului (calibrat ca fiind adevărat). În schimb, ateismul ca şi poziţie intelectuală/filozofică este calibrat la 165-190, care este nivelul mândriei (intelectuale).

La modul general, karma este reprezentată de tot ceea ce se moşteneşte la naştere, moment în care toată lumea are deja un nivel calibrabil al conştiinţei. Circumstanţele sunt optime pentru evoluţia sufletului unui individ şi includ mulţi factori specifici, expresie a mecanicii liniare a predilecţiilor karmice pre-existente. Acestea includ părinţii, zona geografică, constituţia fizică, IQ-ul, sexul, starea de sănătate, trăsăturile genetice, religia etc. Faptul că factorii colectivi sunt optimi nu are legătură doar cu o „karmă bună”, ci şi cu posibilitatea de a anula o „karmă rea”. (Calibrează ca fiind adevărat.)

Alte fenomene şi sisteme de credinţă	
Fantomele sunt reale	fals
Fenomenul „bântuirii”	fals
Profeţiile despre sfârşitul lumii	fals
Profeţiile Sf. Apostol Matei despre sfârşitul lumii	fals
Ne putem experimenta propria moarte fizică	fals
Profeţiile legate de Pământ, ADN, Sfinx, calendarul mayaş Piramide etc.	fals
Reîncarnarea în specii inferioare	fals

Ficţiuni spirituale populare	175
Maria Magdalena şi Iisus au fost căsătoriţi	fals
Descendenţii lui Iisus au devenit regii Franţei	fals
„Cina cea de Taină” a lui Da Vinci conţine un cod secret	fals
Cavalerii Templieri deţineau secrete despre Iisus şi Maria Magdalena	fals
Codul ascuns al Bibliei	fals

Experienţe comparative	
Răpiri de extraterestri	70
Ankh (simbolul)	160
Magia neagră	20
Sectele	120
Blestemarea (folosirea numelui lui Dumnezeu în deşert)	45
Condamnarea altor oameni la iad	15
Adorarea diavolului	25
Jocuri de divinaţie	175
Istoria Inchiziţiei	35
Ocultismul	135-185
Satanismul	45
Ghicirea în cărţi de Tarot	190
Voodoo	45

Cele mai multe dintre aceste practici sunt evitate de cei care au fie şi o minimă intuiţie spirituală şi sunt conştienţi de existenţa conştiinţei. Sfatul de a le evita este subliniat chiar în „Cele zece porunci”, de exemplu să nu iei numele Domnului în deşert sau să nu depui mărturie mincinoasă împotriva semenului tău. Este îndeobşte recunoscut că aceste practici au consecinţe karmice negative – în creştinism, de exemplu, influenţează soarta sufletului după moartea fizică.

Multe dintre aceste practici spirituale negative des întâlnite atrag naivii spirituali prin unicitatea lor şi prin faptul că fascinează şi induc o senzaţie de „bine” – de exemplu, şedinţele de comunicare cu spiritele sau şedinţele de etalări ale cărţilor de Tarot, prevestirea

viitorului, primirea de sfaturi prin „channeling” din partea unui „maestru” de pe „lumea cealaltă” sau căderea în ocult prin diferite forme de magie, întruniri sau ritualuri.

Paranormalul

Fenomenele paranormale sunt confundate cu supranaturalul şi îi atrag pe curioşi. Scripturile tradiţionale, precum şi înţelepţii şi învăţaţii foarte evoluaţi ne avertizează să nu „mergem acolo”, pentru că tărâmurile astrale nu sunt spirituale şi reprezintă spaţii şi dimensiuni diferite, pentru care mintea umană nu este prevăzută cu discernământul protector necesar. Astfel, invocarea spiritelor şi a entităţilor din lumea cealaltă este periculoasă. Practicile oculte au o parte întunecată considerabilă şi nevăzută, în ciuda popularităţii de care se bucură diversele exerciţii Tantrice, „magia albă”, incantaţiile, cărţile de Tarot, maeştrii care se manifestă prin „channeling”, şedinţele de comunicare cu spiritele etc.

Stările modificate de conştiinţă şi fenomenele paranormale sunt relativ complicate şi reprezintă domenii neobişnuite de studiu. Ele sunt întunecate încă şi mai mult de fascinaţia ideii de special şi sunt o noutate atrăgătoare pentru curiozitatea impresionabilă. Fără o ştiinţă a calibrării nivelurilor de adevăr, cercetătorii de odinioară ar fi fost şi ei seduşi şi păcăliţi de apariţia unor fenomene stranii precum spiritismul suprasaturat de bătăi în masă, sunetele din corn, apariţiile ectoplasmatice ale prezicătorilor, şedinţele cu mediumuri în transă, contactarea morţilor şi a „maeştrilor din lumea cealaltă”, ghicitorii în cărţi, aruncarea pietrelor, citirea viitorului în frunze de ceai,

prezicerile etc.

Toate cele enumerate mai sus erau practici bine dezvoltate în vechea Mesopotamie, iar oamenii din Antichitate consultau oracole, vizionari, şamani şi o mare diversitate de practicanţi ai magiei şi ai secretelor din alte lumi, rituri şi ritualuri mistice, plus o mare varietate de senzitivi, persoane care primesc informaţii prin „channeling”, mediumuri care intră în stare de transă, şamani bărbaţi şi femei având legături speciale cu diverse feluri de spirite.

Diversele ritualuri se împleteau cu stările hipnotice induse prin incantaţii repetate şi mişcări ale corpului sau dansuri rituale, plus stări fiziologice modificate induse prin exerciţii repetate de respiraţie, contorsiuni ale corpului, posturi şi diverse practici sexuale (sexul „Tantric”, de exemplu). Pe lângă aceste practici care induceau un sentiment de „bine”, se mai recurgea şi la diete ciudate, ierburi ezoterice, substanţe psihedelice şi ciuperci halucinogene. Mai târziu au apărut drogurile sintetice: Ecstasy, LSD, Psilocibin, alcaloizi psihomimetici şi chiar tranchilizante veterinare, plus o varietate de amfetamine şi stimulenţi psihici, precum şi agenţi psihofarmaceutici.

Pe lângă stările de conştiinţă artificial induse menţionate mai sus, existau şi cercetări ştiinţifice proiectate în aceeaşi direcţie, prin biofeedback şi dispozitive de instruire prin unde alfa, menite să inducă tipare de unde cerebrale modificate. Cercetători din cadrul Universităţii Duke care se ocupă cu studiul frecvenţelor EEG în diferite părţi ale creierului au studiat persoane ce utilizau meditaţia în diverse practici (meditaţie transcendentală, călugări Zen etc.), pentru a investiga parapsihologia, vindecătorii psihici, vederea la

distanţa, modificările tensiunii superficiale a apei şi psihokinezia. Institutul Monroe a studiat şi a predat tehnicile proiecţiei astrale în afara corpului şi stările modificate de conştiinţă induse prin manipularea undelor acustice. La aceste investigaţii s-a adăugat dispozitivul „oglinda creierului” *(brain mirror* în textul orig.), care, în stările modificate, se luminează în funcţie de cea mai activă zonă a creierului.

Interesul faţă de stările modificate a fost şi o consecinţă a manifestărilor lor spontane de-a lungul istoriei. Psihiatria a studiat şi a descris stările disociative şi de fugă disociativă, clasificarea tulburărilor de personalitate multiplă, precum şi ideile delirante, stările halucinatorii şi cele din starea de somn, alături de fenomenele de hipnoză, inclusiv efectele sugestiei, controlul minţii şi tehnicile de spălare a creierului. Pe lângă acestea, psihologia şi psihanaliza au investigat visurile şi diversele regiuni ale inconştientului, inclusiv influenţa arhetipurilor jungiene.

Deşi ştiinţa a abordat multe dintre problemele şi fenomenele de mai sus, continuă, totuşi, să-i lipsească recunoaşterea nu numai a nivelurilor diferite de calibrare a conştiinţei, ci şi posibilitatea existenţei altor dimensiuni ale existenţei, precum alte dimensiuni spirituale sau diverse tărâmuri astrale.

Stările modificate de conştiinţă, cum ar fi stările onirice, visurile sau stările de fugă apar spontan şi anumite familii manifestă chiar o predispoziţie genetică spre acestea (de exemplu, mediumuri mamă-fiică). Mintea umană este, în primul rând, experienţială, şi, ca urmare, presupune experienţa ca fiind „reală”, fapt obişnuit în starea de visare.

Stările de transă/fugă pot apărea şi în cazul

persoanelor normale, ele putând dura minute bune, ore sau chiar zile, aşa cum se întâmplă în tulburările amnezice. În cazul transei autoinduse, fie ea şi de scurtă durată, poate apărea experienţa subiectivă a unor intervale mult mari de timp – în câteva minute, viziunile altor dimensiuni pot include ore, sau chiar zile de evenimente aparente. Stările vizionare sunt obişnuite şi în cazul anumitor personalităţi, fiind frecvent asociate cu tulburările epileptice din lobul temporal. Ele pot apărea, totuşi, şi la indivizi cu o fiziologie normală a creierului.

Aşa cum se poate uşor presupune, „realitatea" tuturor stărilor şi condiţiilor anterioare nu a fost încă desluşită. Acestea reprezintă de multe ori o provocare chiar şi pentru cei mai experimentaţi clinicieni/cercetători. O lungă perioadă de timp, autorul a activat ca şi consultant atât pentru grupuri de meditaţie, cât şi pentru grupuri clerice, pentru dioceze episcopale şi catolice, pentru un templu Zen, pentru comunităţile rezidenţiale ale diferitelor ordine religioase, ca şi pentru grupuri şi instituţii de vindecare spirituală. Uneori, diagnosticul diferenţial era greu de stabilit: de exemplu, „Samadhi", catatonia etc.

Răpirile de către extraterestri sunt un alt fenomen singular. Nivelul calibrat al experienţei (nu al persoanei) se situează întotdeauna în jurul valorii de 70, la fel ca şi viziunile experienţiale apocaliptice (de exemplu Ioan, autorul Cărţii Revelaţiei). Aceste experienţe ale câmpurilor astrale ale conştiinţei au fost similare de -a lungul secolelor şi apar în mod repetat cu aceleaşi scenarii negative. Experienţele par foarte reale pentru subiecţii care, astfel, sunt foarte convingători în relatările lor despre viziunile revelate. Deseori apare câte un cult care pune bazele vreunei tabere de

supravieţuire izolate. Viziunile care îl caracterizează sunt provocatoare de teamă, iar adepţii în stare de transă tind să formeze o identitate de grup. Pe termen lung, prejudiciile pot fi foarte importante deoarece mitul se propagă prin teamă, sugestie şi virusul meme-urilor (de exemplu, „sfârşitul lumii” este iminent etc.).

Problemele şi adevărata natură ale acestor diverse combinaţii şi stări au fost mai puţin cunoscute şi din această cauză au produs o serie uimitoare de explicaţii şi postulări, ca şi încercări de explicaţii ştiinţifice. În prezent, abordarea clinică a studiului calibrării conştiinţei deschide o nouă cale de elucidare a naturii reale a acestor fenomene. Calibrările măcar clarifică nivelurile de adevăr şi ale conştiinţei implicate. Studiul este complicat de faptul că ideile delirante, iluziile, visurile, viziunile, amneziile, stările de transă şi stările de fugă sunt experimentate astral în mod subiectiv, dar, totuşi, nereal „obiectiv”, de aceea ele neputând fi confirmate ca o realitate efectivă. Profeţiile apar şi dispar ca epifenomene ale potenţialităţii conştiinţei însăşi, ceea ce constituie substratul comun ce oferă constanta absolută din care va izvorî o încă şi mai mare clarificare.

Dacă aplicăm studiul conştiinţei la fenomenul comunicării prin „channeling” cu „învăţători” din „lumea cealaltă”, primul obiect al investigaţiei este chiar autenticitatea celor ce realizează aceste lucruri. Sunt indicii care arată că 15% dintre clarvăzători, 10% dintre mediumuri, 20% dintre cei ce realizează comunicări astrale şi 25% dintre mediumurile care realizează comunicări în stare de transă sunt legitimi şi autentici. Dintre „maeştrii” sau entităţile din „cealaltă lume” care se manifestă în cadrul comunicărilor astrale, 50% sunt

calibraţi *sub* 200 şi doar 5% sunt calibraţi peste nivelul de 450. De aceea, se poate aplica regula *caveat emptor* („excluderea garanţiei”). Neajunsul, aşa cum se întâmplă şi în lumea obişnuita este riscul de a urma un învăţător a cărui motivaţie este controlul. Acest lucru poate fi suspectat atunci când adepţilor li se dau directive legate de viaţa personală, în loc să fie îndrumaţi să caute
răspunsurile în ei înşişi, prin urmarea travaliului spiritual interior.

Unii „învăţători” din lumea cealaltă au idei delirante mesianice de grandoare, contrazise de nivelul lor de calibrare a conştiinţei. În domeniul psihiatriei clinice, acestea sunt considerate „stări de exaltare”, în care pacientul are revelaţia subită că el ar fi chiar Iisus Hristos. La un moment dat, prin 1950, înainte ca medicamentele antipsihotice să devină disponibile, puteau exista simultan chiar doi sau trei pacienţi care se credeau „Iisus Hristos”, în acelaşi spital. Pacientul considera experienţele ca fiind „reale”. (Aveam, de asemenea, şi regine, şi Napoleoni.)

O experienţă spirituală autentică transformatoare este confirmată de influenţele ei foarte pozitive şi, deseori, foarte profunde asupra vieţii unei persoane, fapt confirmat de cei care au trăit experienţe ale adevărului spiritual când se aflau la limita dintre viaţă şi moarte. Beneficii calibrabile asemănătoare pot fi observate şi în urma procesului de convertire autentică, de multe ori în contextul „atingerii pragului de jos”. Astfel de persoane sunt cu adevărat „renăscute”, în sens real, aşa cum o dovedesc uneori spectaculoasele creşteri ale nivelurilor lor de conştiinţă. Acest lucru a fost dovedit de participanţii la prelegerile spirituale,

unde s-au înregistrat salturi de chiar şi până la 150 de puncte.

Diferenţierea stărilor spirituale autentice de stările mintale patologice a fost descrisă anterior (Hawkins, *I: Reality and Subjectivity* - „Sinele – Realitate şi subiectivitate” - pag. 104). Acestea sunt, după cum urmează:

Starea spirituală autentică	Starea patologică sau non-spirituală
Samadhi	Catatonică

Extaz religios	Manie (hiper-religiozitate bipolară)
Luminare	Grandomanie
Iluminare	Idei delirante religioase
Pietate	Scrupulozitate (obsesiv-compulsivitate)
Inspiraţie	Imaginaţie
Viziuni	Halucinaţii
Învăţător spiritual autentic	Fals guru, impostor, artist spiritual prefăcut
Devoţiune	Fanatism, hiper-religiozitate
Angajare	Obsedat, lobotomizat de sectă, victimizare
Noaptea adâncă a sufletului	Depresie patologică
Detaşare	Retragere, indiferenţă
Non-ataşament, acceptare	Pasivitate
Starea transcendentă	Mutism
Încredere	Naivitate
Stare avansată	Psihoză, egomanie
Beatitudine	Euforie
Umilinţă	Stimă de sine scăzută
împărtăşire spirituală	Prozelitism
Angajament	Religiozitate
Inspirat	Mesianic
Şoc divin	Tulburare schizofrenică
Extaz spiritual	Stare maniacală, extaz mediat de droguri
Lider spiritual veritabil	Politician spiritual, lider de sectă
Liber	Psihopat
Învăţătură	Controlator

Sectele

Sectele ademenesc credulii prin faptul că par speciale şi prin promisiuni false. Membrii au un statut de „persoane iniţiate” şi un „limbaj” special. Conducătorul grupului este carismatic, seducător şi măguleşte iniţiatul, care este flatat de atenţia ce i se acordă.

Conducătorul este foarte „special” şi este tratat cu adulaţie, fapt care se va transforma rapid în controlul membrilor, incluzând chiar controlul banilor lor, al vieţii lor sexuale, precum şi al stilului de viaţă, dietă, îmbrăcăminte etc. Membrii trebuie să se supună şi să rupă relaţiile cu familia sau chiar cu partenerii de viaţă şi, deseori, cu asociaţiile sau grupurile din care fac parte.

Grupul formează deseori o enclavă geografică restrânsă şi dezvoltă o paranoia de grup, precum şi un „lustru al cultului” (cal 120), ca în cazul unei stări hipnotice (efectul izolării şi al spălării creierului). Odată ce a fost detectat, lustrul este uşor de recunoscut („aspectul cultului programat”, aşa cum a fost el descris de către un observator). Raţionalizările capătă un stil plat şi automat, iar conţinutul lor este ca o „directivă de partid”, repetată papagaliceşte fiindcă a fost programată. Cultele îşi propun atragerea de celebrităţi, pe care le exploatează ca pe nişte exponate.

Influenţa conducătorilor sectei este atât de puternică, încât grupuri mari de indivizi vor ajunge să ucidă de bunăvoie nu numai alte persoane, dar chiar şi pe ei înşişi (de exemplu, Heaven’s Gate, Jim Jones, teroriştii islamici, kamikaze, membrii sectei Aum Shinrikyo care au realizat atacuri cu gaz sarin în metrou, bolşevicii, partidul nazist, al-Qaeda, talibanii, susţinătorii supremaţiei rasei albe, Ku Klux Klanul, liberaţionişti etc.).

Alte caracteristici ale cultelor sunt prozelitismul şi insistenţa de a urma linia comună a sistemului de credinţe al unui grup pseudo-religios, prin care individualitatea este dispreţuită şi chiar ameninţată. Conducătorii sunt foarte orientaţi către putere, iar

controlul şi egoismul paranoic sunt teme dominante.

Uneori, un conducător spiritual este calibrat ca integru la începutul carierei sale, pentru ca ulterior să cadă victimă seducţiei prestigiului, banilor, sexului sau al venerării adepţilor. După aceea, grupul spiritual iniţial degenerează într-un cult, sau o tehnică spirituală devine, de fapt, o marcă înregistrată, urmând a fi comercializată şi introdusă pe piaţă de agenţi de publicitate angajaţi. În acest caz, tehnica este calibrată mai sus de 200, dar organizaţia însăşi este calibrată mai jos de 200 şi devine, în principal, o organizaţie de marketing care face negoţ cu conceptul original sau cu tehnica exclusivă. Tehnica este, astfel, predată numai în schimbul unui anume cost, iar „instructorilor” le este interzis să dezvăluie învăţăturile secrete (care sunt, în general, câteva fraze simple sau propoziţii cu aplicaţii generale în „ameliorarea sănătăţii”, „atragerea bogăţiei”, „îmbunătăţirea vieţii amoroase”, „a deveni mai popular”, „atingerea potenţialului maxim pentru a înregistra succes”, „atragerea unei perechi” etc.). Unele dintre tehnicile promovate pot fi găsite în orice prăjiturică cu răvaş, de exemplu: „Un zâmbet îţi poate schimba viaţa pentru totdeauna” (cal 350) sau „Succesul trage la omul bun” (cal 360).

Adevărata valoare a unor astfel de ateliere nu este magia unui concept central sau a unei tehnici, ci practica disciplinată a aplicării acestuia cu regularitate în viaţa de zi cu zi, în loc de a-l înlătura rapid în virtutea convingerii: „cunosc deja aceste lucruri”. Importanţa atelierelor de instruire stă în învăţarea valorii pe care o au aplicarea constantă şi punerea propriu-zisă în practică a unui instrument preţios, ca şi concentrarea

statornică – „credinţa”, de exemplu, în manualul *A Course în Miracles* („Un curs în miracole”).

O altă expresie a cultelor este cultificarea grupurilor dizidente din cadrul religiilor tradiţionale, de exemplu „fundamentalismul” extremei drepte, mai proeminent şi mai vizibil în Islam, creştinism şi variaţiile etnice ale religiilor din întreaga lume.

Aum (mantra)	210	Împreunarea mâinilor pentru rugăciune	540
Botezul	500		
Baia în Gange	540	Rugăciunea lui Jabez	310
Confirmarea	500	Rugăciunea Sfântului Francisc de Assisi	580
Acte devoţionale	540		
Arderea devoţională a tămâiei	540	Acte de bunătate aleatorii	350
		Recitarea Rozariului	515
Mătăniile	540	Shanti Shanti Shanti	650
Regula de aur	405	Abandonarea voinţei (în interior) în faţa lui	850
Cânturi Gregoriene	595		
Hajj (pelerinajul la Mecca)	390	Abandonarea lumii pentru Dumnezeu	535
Japa	515		
Rugăciunea lui Iisus	525	Roţile de rugăciune	540
Kirtan (psalmodiere yoghină)	250	Cele 12 trepte ale Alcoolicilor Anonimi	540
Îngenuncherea pentru rugăciune	540		
		Meditaţia Transcendentală	295
Riturile de înmormântare	500	Vizualizarea (vindecare)	485
Rugăciunea Domnului	650	Zidul Plângerii	540
Om (pronunţat OOM – silabă repetată în yoga)	740	Parcurgerea Labirintului din Catedrala din Chartres	503
Om Mane Padme Hum	700	Gândurile tind să se manifeste	505
Om Namaha Shivaya	630		

Practici spirituale

Toate acestea denotă devoţiunea, fiind, astfel, comune tuturor religiilor autentice. Prin intenţie, omul sfinţeşte în mod simbolic şi îşi asumă o obligaţie atât faţă de sine, cât şi faţă de ceilalţi, precum şi faţă de locurile de venerare. Datorită intenţiei, toate tipurile de binecuvântare şi de rugăciune sunt calibrate la 500, iar efectul lor colectiv poate să aibă un impact incomensurabil asupra nivelului global al conştiinţei umane colective. Acest fapt este sugerat de observaţia că ultimele două salturi majore ale nivelului global al conştiinţei umane au avut loc, succesiv, după Convergenţa Armonică de la sfârşitul anilor 1980, când nivelul conştiinţei colective a crescut de la 190 la 205, şi apoi, din nou, în timpul Concordanţei Armonice din noiembrie 2003, când a crescut de la 205 până la 207, cât este şi în prezent (2005 n.ed.). În ambele ocazii, oameni din întreaga lume se rugau simultan. Momentul tranziţiei de la 205 la 207 a avut loc, cu totul întâmplător, la sfârşitul unei prelegeri din San Francisco

(care a fost filmată), când un grup de patru sute de oameni angajaţi pe calea spirituală se rugau simultan şi pronunţau sunetul „Om”, după care a urmat meditaţia pe fondul incantaţiei sutrei Lotusului în sanscrită. Aceasta s-a petrecut între orele 5:15 şi 5:25 PM ora Californiei. În faţa audienţei, la ora 5:15 PM nivelul conştiinţei umanităţii a fost calibrat la 205. A fost, apoi, recalibrat la 5:30 PM, după rugăciune, iar nivelul crescuse la nivelul actual de 207.

Alte învăţături, şcoli şi tradiţii spirituale

Nivelurile de calibrare nu indică faptul că un nivel este „mai bun” decât altul, ci doar că sunt diferite, analog alegerii croselor la jocul de golf, care depinde dacă cineva va „lovi”, „va lovi scurt” sau „va lovi cu putere”. Astfel, eficacitatea este rezultatul intenţiei şi nu doar o tehnică în sine.

Mulţi învăţăcei spirituali au explorat o serie de astfel de experienţe, relatând ulterior beneficii practice şi experimentale. Aplicarea principiilor spirituale asupra multor dileme umane este recunoscută pe scară largă ca fiind eficace, chiar şi atunci când nu există o motivaţie conştientă iniţială, ca, de exemplu, în cazul alcoolicului fără nici o speranţă, care, după ce a fost obligat de judecător să meargă la întrunirile Alcoolicilor Anonimi, îşi revine în mod miraculos şi devine un model de inspiraţie pentru ceilalţi prin practicarea principiul spiritual al „transmiterii mesajului şi altora”, adică împărtăşindu-şi experienţa mai degrabă decât făcând prozelitism.

Integritatea spirituală se manifestă ca speranţă, credinţă, caritate şi prin inspirarea celorlalţi prin intermediul exemplului. Organizaţiile spirituale integre care permit accesul liber se dezvoltă prin atragere, mai mult decât prin promovare şi sunt lipsite de dogme. Bazarea pe puterea câmpului este dovedită de experienţa grupului că oamenii „înţeleg prin osmoză”, şi nu prin intelectualizare.

Cheile lui Enoh	265	Rozacrucienii	405
Fotografia Kirlian	160	„Moşire a sufletului”	240
Cavalerii Templieri	400	Superstiţia	200
Kung Fu	410	Telepatia	250
Metafizica	460	Teosofia	365
Numerologia	210	Biserica Universalistă	320
Qi Gong	240	Frăţia Albă	560

Renaşterea	250	Magia albă	203
Reiki	340	Wu Den	275
Rolfing	205		

Concluzii

Confirmarea realităţii spirituale prin intermediul tehnicilor de calibrare a conştiinţei are o valoare mare în dezvoltarea cunoştinţelor umane prin faptul că reprezintă o capacitate de a explora domenii care înainte nu erau accesibile, cu atât mai puţin verificabile, din cauza limitărilor intelectului. În timp ce conştiinţa spirituală avansată şi realitatea sunt „un loc comun” pentru mistic, ele par încă străine unor largi populaţii şi subgrupuri pentru care spiritualitatea este mai puţin familiară decât religiile tradiţionale sau domeniile seculare ale proceselor de gândire şi ale logicii lui Newton.

Cap. 18 – Rezumat şi concluzie

În vremurile antice, sursa de bază a adevărului mai înalt o reprezentau revelaţiile marilor mistici, sfinţi şi avataruri, esenţa spirituală a religiei fiind, astfel, respectată şi venerată. Adepţii religiilor consacrate au procedat astfel din credinţă şi evlavie faţă de revelaţiile Divinităţii. Ulterior, totuşi, această cunoaştere a fost apropriată şi a devenit, în principal, proprietatea clerului, care a instaurat dictatul ortodoxiei doctrinei ecleziastice.

În cele din urmă, adevărurile mai înalte, care sunt neliniare şi calibrează de la 540 la l.000, au început să fie înconjurate de o aură de mister şi de autoritate care a atras, ulterior, o mare avere ce a permis construirea măreţelor temple, realizarea arhitecturii magnifice a marilor catedrale gotice, moschei, precum şi a splendidei Alhambra din Spania.

Reverenţa a devenit codificată şi structurată în expresiile sale, care, de atunci, au fost impuse cu autoritate, ca şi cerinţe. Astfel au apărut constrângerile, teama, dar şi separatismele şi militantismul. Din aceste particularităţi s-a născut puterea politică – cu ispitele ei rivale de control secular asupra oamenilor, teritoriului şi bogăţiilor, la care se adăugau achiziţionarea de ranguri şi titluri impresionante.

A început să fie exploatată credinţa adepţilor şi grandoarea a hrănit eul în locul venerării lui Dumnezeu. Religia a fost coruptă de infatuarea eului ca urmare a religiozităţii fanatice, ceea ce a dus la milenii întregi de războaie neîncetate şi care continuă neabătut până în zilele noastre. În virtutea acestor denaturări, cărţile sfinte ale Fiilor lui Abraham au devenit justificarea

însăşi a conflictelor, războaielor şi genocidurilor . În ciuda abuzurilor şi a însuşirii ilegale a religiei organizate de către uzurpatorii fiecărei credinţe, adevărurile esenţiale au fost păstrate şi sunt încă disponibile în spatele confuziei şi a împingerii lor în fundal de către pompă şi ceremonii. Astfel, doctrina a devenit instrumentul asupririi şi al fricii, mai curând decât al eliberării prin adevăr. Libertatea nu era nici o valoare, nici o alternativă practică, acolo unde consecinţele pretinselor erezii erau cu adevărat grave. În consecinţă, ortodoxia era singurul mod de viaţă sigur, iar graniţele acestei siguranţe erau consolidate de teama de excomunicare şi de consecinţele ameninţătoare ale păcatului, impuse prompt de teroarea instaurată de Inchiziţie şi de persecutarea misticilor.

Cu toate acestea, în Orientul îndepărtat adevărul spiritual nu a căzut pradă lăcomiei egoului de putere seculară şi nici religia nu a dobândit o imagine întunecată, aşa cum s-a întâmplat în societăţile din Orientul Mijlociu şi din Occident. Învăţăturile taoismului, budismului, hinduismului antic din marile yogas (căile către Dumnezeu) au adus un climat mai calm, pentru care genocidurile şi persecuţiile erau străine. Deşi, uneori, erau impuse prin vreo doctrină modelată de anumiţi conducători, învăţăturile însele erau non-violente şi non-materialiste, fiind astfel protejate prin propria lor puritate.

În timp ce religiile occidentale pretindeau şi depindeau de supunerea în faţa autorităţii ecleziastice, religiile orientale îndemnau la căutarea în interior a adevărului, mai mult decât în afară. Fapt important, în cadrul unei dezvoltări paralele, marii filozofi ai Greciei antice au descoperit că intelectul în sine ar putea fi

drumul căutat spre adevăr. Socrate, de exemplu, se dedicase adevărului cu atâta sinceritate încât a preferat să se supună ordinului de a bea cucută şi să accepte moartea, decât să încalce principiile adevărului. În situaţia aceea ar fi putut alege să se salveze prin supunerea faţă de autorităţi, numai că asta ar fi însemnat încălcarea propriilor sale învăţături. De aceea, dând dovadă de integritate, Socrate a ales să urmeze dictonul „Să-ţi fii fidel ţie însuţi”.

Filozofii antici au stabilit, apoi, căile către adevăr prin metafizică, teologie, epistemologie, ontologie şi ştiinţele intelectului bazate pe dialectica raţiunii şi a logicii, mai mult decât pe credinţa oarbă. Dialogurile lui Platon, Aristotel şi Socrate au creat, prin puterea intenţiei lor curate, fundamentul şi inspiraţia pentru dezvoltarea intelectuală viitoare a lumii occidentale, care a înflorit mai departe ca descoperire ştiinţifică prin roadele ulterioare ale astronomiei, fizicii, chimiei, matematicii avansate şi chiar până în zilele noastre, când şi-au făcut apariţia ştiinţa calculatoarelor, mecanica cuantică, dinamica neliniară şi teoria M.

Descoperirile lui Newton, Kepler, Haley, Copernic, Galilei şi ale generaţiilor următoare de oameni de ştiinţă au transformat lumea, au uluit şi, în acelaşi timp, au adus omenirii beneficii cu genialitatea lor extraordinară. Este de înţeles că, atunci, omenirea a slăvit intelectul, raţiunea şi ştiinţa ca o speranţă pentru viaţa pe pământ şi, prin aceasta, a dat credinţa religioasă la o parte. Drept urmare, religia a devenit compartimentată şi a continuat să existe având un rol mult mai limitat, de etică personală şi ca un sistem de credinţă aplicat vieţii după moartea pământească. Credinţa şi religiozitatea nu au fost negate, dar au fost

ţinute în suspensie şi separate de lumea „reală”, practică, de fiecare zi, a supravieţuirii şi a afacerilor.

Această diviziune a orientării a părut să funcţioneze timp de multe secole, perioadă în care nivelul calibrabil al conştiinţei omenirii era mai mic de 200. Dar cum nivelul global predominant al conştiinţei omenirii depăşea 190, nivel la care se afla de veacuri – peste linia critică de 205 ajungând apoi la nivelul la care se află şi în prezent, de 207, ambianţa generală a societăţii a trecut printr-o schimbare de expresie majoră, întâi mai subtilă, mai apoi foarte vizibilă. Societatea colectivă a devenit, acum, mult mai puţin tolerantă faţă de non- integritate, lăcomie egoistă şi concentrare exclusivă pe câştig. A ajuns, treptat, să fie mai umanitară, mai păsătoare şi să aprecieze mai mult valorile spirituale. Şi- a făcut apariţia o preocupare crescândă pentru corectitudine, echilibru, protejarea celor vulnerabili şi aprecierea calităţii mediului, precum şi pentru demnitatea şi drepturile oamenilor. În locul aderării la doctrina ortodoxă, noua chemare se adresează mai degrabă libertăţii şi egalităţii, aşa cum fuseseră acestea deja definite şi specificate în Constituţia Statelor Unite (calibrată la nivelul impresionant de 710).

Paradoxal, noul avânt şi noul accent pus pe valorile spirituale au fost preluate de egoul susţinătorilor aflaţi în căutare de putere, adică exact ceea ce făcuse şi biserica în trecut. Aceştia au încercat să uzurpe adevărurile fundamentale, pentru a stabili o nouă formă de asuprire şi de control asupra altora. Instrumentul folosit a fost distorsionarea cunoaşterii valide, în retorică; aceasta a reprezentat partea întunecată a democraţiei, prin mecanismul discursului liber

preconizat de Socrate încă din 350 Î.Hr.

În timp ce ştiinţa, logica şi integritatea intelectuală sunt, toate, calibrate de la mijlocul până la cel mai înalt nivel al palierului 400, retorica în contradictoriu este consecinţa erorilor de judecată intrinsece nivelurilor de calibrare de la 135 la 190. Aceste distorsiuni ale adevărului sunt mascate sub forma idealismului umanist, însă ele reprezintă mai degrabă simpla reapariţie a narcisismului în haine noi. Motivul îl constituie totalitarismul secular prin controlul legiferat al celorlalţi şi substituirea poziţionalităţilor romanticizate care seduc gândirea egoului şi plac imaturităţii. Expresiile acestor câmpuri de energie sau încălcări ale adevărului sunt dezvăluite de semnele de diagnostic patognomonii ale apariţiei urii, care îi este străină atât adevărului intelectual, cât şi celui spiritual.

Câmpurile de energie calibrate mai jos de 200 sunt văzute ca fiind reacţionare, deoarece sunt contrare ca direcţie faţă de progresia globală a conştiinţei lumii însăşi, aflată în prezent la nivelul de 207 – mai puţin America, ce este calibrată la 421. Modul în care se va rezolva acest conflict va influenţa caracterul societăţii până când elementele sale de bază vor fi identificate şi rezolvate.

Implicaţiile unui studiu al nivelurilor calibrate ale conştiinţei ale multor aspecte din evoluţia omenirii, în expresiile sale, dezvăluie informaţii importante şi pragmatic utile. În timp ce credinţa oarbă a fost – şi încă mai este – calea principală către adevăr pentru marea majoritate a omenirii, în timpuri mai recente „omul modern” a renegat-o şi a compartimentat-o. După era credinţei, intelectul redeşteptat din Grecia antică şi era raţiunii au triumfat din nou şi au evoluat ca

ştiinţă modernă, care, în schimb, a devenit noul depozitar al credinţei. Datorită calibrării la un nivel înalt a ştiinţei, la mijlocul nivelului de 400, fructele sale au fost o comoară pentru omul modem, care, drept urmare, a fost eliberat de cauzele majore ale suferinţei.

Omul modem se confruntă acum cu dilema: pe care cale trebuie să o ia pentru a ajunge la adevărul real, în afară de ştiinţă şi tehnologie. Credinţa oarbă pare a fi în regresie şi, reîntorcându-se la religia tradiţională, redeşteaptă vechile temeri faţă de opresiunea teocratică, păcat şi vină. Ca alternativă, psihologia şi educaţia, cândva erudite, au fost acum contaminate de poziţionările politice excesive şi înecate în sofistica postulărilor relativiste contradictorii, care sunt calibrate sub 200. Chiar dacă sunt popularizate, considerate fiind un presupus progres, ele reprezintă, de fapt, un regres.

Ştiinţa rămâne relativ nepătată, dar operaţională şi a fost limitată în special la paradigma newtoniană. Astfel, adevăraţii căutători ai adevărului au redescoperit învăţăturile pure care au stat la baza societăţilor paşnice ale Orientului antic – căile non-dualiste către adevăruri ale budismului, taoismului şi hinduismului – aşa cum au fost ele transmise de marii învăţători şi de *rishis,* marilor yoghini. Aceasta a dus la renaşterea interesului pentru misticism şi ţelul său, realizarea Sinelui. În timp ce culturile occidentale s-au concentrat în mod tradiţional pe transcenderea divinităţii, Orientul s-a concentrat pe descoperirea divinităţii imanente ca sursă a Existenţei însăşi. Redescoperirea unei noi paradigme a realităţii care transcende limitările intelectului sau credinţa oarbă a devenit, treptat, mai atrăgătoare. Pe lângă acestea, calea interioară era accesibilă tuturor,

bine documentată şi neînregimentată.

Esenţa tuturor învăţăturilor antice a fost transcenderea limitărilor egoului şi a sistemelor sale de credinţe care stau la baza iluziilor, ce sunt distorsionări ale adevărului ca urmare a structurii dualiste a eului. Astfel, Iluminarea a devenit punctul central al investigaţiilor şi efortului, aşa cum o demonstrează interesul mare din prezent faţă de mişcarea pentru perfecţionarea de sine, precum şi faţă de Creativele Culturale, care evită colectiv violenţa, disputa şi controversa. Ele caută, în schimb, adevărul prin transformare interioară şi împlinire în vederea realizării Unităţii cu tot ce este viu.

Calea cea mai directă către Iluminare este transcenderea limitărilor egoului/minţii, prin consacrarea faţă de adevărul verificat. Acest proces este potrivit pentru omenirea modernă şi lipsit de conflicte cu ştiinţa sau cu religia. În momentul în care omenirea, din frustrare sau deziluzie, a trecut de la credinţa în nevăzut, la credinţa în lumea liniară a ştiinţei, a apărut o nouă speranţă, întărită de beneficiile foarte tangibile şi foarte vizibile ale încrederii şi credinţei în lumea liniară, exterioară, a percepţiei eului. Numai că, atunci, acelaşi proces ar însemna să acorde prioritate şi putere conţinutului conştiinţei, mai degrabă decât puterii nevăzute a conştiinţei însăşi, prin conţinutul căreia ar putea fi realizat şi recunoscut adevărul. Puterea se afla în Lumină şi nu în detaliile a ceea ce era luminat. Liniarul este, de asemenea, şi limitare, fiind astfel predispus la eroare în virtutea defectului intrinsec de a identifica în mod greşit, percepţia cu realitatea.

Transcenderea liniarului către neliniar reprezintă modul misticului – calea non-dualităţii – de a realiza lumina interioară a conştiinţei însăşi, Sinele Adevărat şi Nemuritor. Toată lumea se încrede în simţul interior al realităţii sau în capacitatea de a „cunoaşte”, care stau la baza tuturor trăirilor şi a mărturiilor indiferent de context. Conţinutul minţii gândeşte, dar numai câmpul neliniar „cunoaşte”; cum altfel ar fi posibilă cunoaşterea a ceea ce este gândit?

Deoarece toată lumea trăieşte, de fapt, experienţa fiecărui moment, Sursa capacităţii de a cunoaşte sau de a experimenta se află la îndemâna noastră şi este pură în sine. Toată lumea îşi da seama că trăieşte într-o continuă „experienţă”, indiferent de conţinutul schimbător al acesteia.

Rolul cel mai timpuriu al evoluţiei conştiinţei a fost supravieţuirea de bază. După aceea, au apărut senzaţia şi achiziţionarea, relaţionarea şi emoţiile. Apoi au apărut interesul pentru învăţare, cunoaştere, evoluţie şi extinderea domeniilor cunoaşterii, incluzând cunoaşterea de sine, motivaţia şi psihologia, iar, ulterior, curiozitatea faţă de ceea ce ştim şi de ceea ce este intrinsec şi sursă a vieţii. Şi mai târziu s-a ivit întrebarea în legătură cu existenţa ca viaţă sau corolarul său, viaţa versus existenţă, ceea ce a dus la cunoaşterea Divinităţii/Creatorului/lui Dumnezeu ca transcendent (conceptual), sau al Divinităţii ca fiind experienţială şi Imanentă. Transcendenţa este religie, iar experienţialul este spiritual. Calea mistică transcende credinţa şi confirmă Realitatea sa fundamentală. Ea elimină orice dubiu, deoarece Cel ce cunoaşte şi Ceea ce este cunoscut se întrepătrund ca Sine.

Oricine este deja un mistic şi este atras din naştere spre Iluminare, indiferent dacă este conştient de acest lucru sau nu. Aceasta este o prelungire a calităţilor de a învăţa şi de a manifesta curiozitate, care, pentru minte, sunt înnăscute. Astfel, calea către „non-dualitatea devoţională" este deschisă oricui şi nu are alte cerinţe în afară de aptitudinea de a fi corect faţă de sine şi de dorinţa de a se alinia cu adevărul verificabil şi de a-l urmări până la Sursa sa. Calea cea mai firească şi mai directă către Iluminare a fost discutată în cărţile *The Eye of the I* („Ochiul Sinelui"), *I: Reality and Subjectivity* („Eul: Realitate şi subiectivitate") şi va fi descrisă mai detaliat în cărţile care vor urma: *Transcending The Levels of Consciousness: The Stairway to God* („Transcenderea nivelurilor de conştiinţă: calea directă către Dumnezeu") şi *Devotional Nonduality* („Non-dualitate devoţională") (titluri ce au fost schimbate de autor la publicarea cărţilor respectiv în *Transcending the Levels of Consciousness: A Stairway to Enlightenment* şi *Discovery of the Presence of God - Devotional Nonduality,* prima tipărită deja în limba română în 2007, sub titlul *Transcenderea nivelurilor conştiinţei – Scara spre Iluminare,* cea de-a doua urmând să apară în 2009- n.ed.)

Gloria în Excelsis Deo!

Anexa A – Calibrarea nivelurilor de adevăr ale capitolelor

Notă explicativă

După cum era de aşteptat, secţiunile I şi III, dedicate adevărului spiritual, calibrează la cele mai înalte niveluri. Secţiunea II, care se ocupă de

chestiunile lumeşti şi sociale mai problematice, reflectă iluziile şi erorile lumii din perspectiva non-liniarităţii impersonale, reprezentată de nivelul calibrat 600 şi cele de deasupra acestuia. În ciuda acestei secţiuni dedicate dualităţii problemelor lumeşti, cartea per ansamblu se situează la nivelul 935, valoare comparabilă cu cea atinsă de volumele precedente (Putere versus Forţă: 850, Ochiul Sinelui: 980 şi Şinele, Realitate şi Subiectivitate: 999.8)

Secţiunea I	**Ce este adevărul?**	
Capitolul 1	Perspectivă istorică	900
Capitolul 2	Ştiinţa adevărului	935
Capitolul 3	Adevărul ca enigmă: provocarea şi lupta	855
Capitolul 4	Evoluţia conştiinţei	860
Capitolul 5	Structura esenţială a adevărului	900
Capitolul 6	Manifestare versus cauzalitate – creaţie versus evoluţie	965
Capitolul 7	Fiziologia adevărului	750
Capitolul 8	Fapt real versus ficţiune: realitate şi iluzie	760
Secţiunea II	**Aplicaţii practice**	
Capitolul 9	Structura socială şi adevărul funcţional	640
Capitolul 10	America	620
Capitolul 11	Neajunsurile societăţii	635
Capitolul 12	Chestiuni problematice	640
Secţiunea	**Adevărul şi lumea**	
Capitolul 13	Adevărul: calea spre libertate	935
Capitolul 14	Ţări şi politici	645
Capitolul 15	Adevăr şi război	725
Secţiunea	**Conştiinţa superioară şi adevărul**	

Capitolul 16	Religie şi adevăr	935
Capitolul 17	Adevărul spiritual	980
Capitolul 18	Sumar şi concluzie	940
Cartea *Adevăr versus Falsitate* în întregul său		935

Anexa B – Harta scalei conştiinţei

Perceperea lui Dumnezeu	Perceperea de sine	Nivel	Etalon	Emoţie	Proces
Sine	Este (a fi)	Iluminare	700 1000	Inefabil	Conştiinţă pură
Atotfiinţă	Desăvârşit	Pace	600	Extaz	Iluminare
Unul	Complet	Bucurie	540	Serenitate	Transfigurare
Iubitor	Blând	Iubire	500	Reverenţă	Revelare
înţelept	Semnificativ	Raţiune	400	Înţelegere	Abstracţie
Milostiv	Armonios	Acceptare	350	Iertare	Transcendere
Inspirator	Plin de speranţă	Bunăvoinţă	310	Optimism	Intenţie
Împuternicitor	Satisfăcător	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
îngăduitor	Făcător	Curaj	200	Afirmare	împuternicire
▲ **NIVELURI DE ADEVĂR NIVELURI DE FALSITATE ▼**					
Indiferent	Exigent	Mândrie	175	Ironie	Infatuare
Răzbunător	Antagonic	Mânie	150	Ură	Agresiune
T ăgăduitor	Dezamăgitor	Dorinţă	125	Dorinţă mistuitoare	Înrobire
Pedepsitor	Înspăimântător	Frică	100	Anxietate	Retragere
Nepăsător	T ragic	Suferinţă	75	Regret	Descurajare
Condamnator	Lipsit de speranţă	Apatie, ură	50	Disperare	Abdicare
Vindicativ	Malefic	Vină	30	Vinovăţie	Distrugere
Dispreţuitor	Urător	Ruşine	20	Umilire	Eliminare

Anexa C – Cum calibrăm nivelurile conştiinţei

Informaţii generale

Câmpul energetic al conştiinţei posedă o dimensiune infinită. Anumite niveluri ale acestuia se corelează cu conştiinţa umană, iar acestea au fost calibrate de la „1 „ la „1.000” (vezi şi Anexa B: Harta scalei conştiinţei). Aceste câmpuri energetice reflectă şi domină conştiinţa umană.

Tot ceea ce există în univers radiază o anumită frecvenţă sau câmp energetic, care se păstrează pentru totdeauna în câmpul conştiinţei. Astfel, fiecare persoană sau fiinţă care a trăit vreodată, precum şi orice lucru legat de ea (incluzând orice împrejurare, gând, acţiune, sentiment ori atitudine) este înregistrat pentru vecie şi poate fi regăsit şi accesat în orice moment din prezent sau viitor.

Tehnica

Răspunsul kinesiologic (testarea musculară) constă într-un răspuns simplu, prin „da” sau „nu”, la anumiţi stimuli. În medicina hol istă cel care efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia. De regulă, subiectul testării ţine cu cealaltă mână deasupra plexului solar o anumită substanţă, ce urmează a fi testată. Cel care efectuează testarea îi spune subiectului „rezistă” şi, dacă substanţa testată este benefică pentru subiect, braţul acestuia va rămâne puternic. Dacă, dimpotrivă, aceasta nu este benefică sau are un efect advers, muşchiul nu va putea rezista aceleiaşi presiuni şi braţul subiectului va slăbi. Răspunsul obţinut astfel e foarte

rapid şi succint.

Testul a fost efectuat de mii de practicieni de pretutindeni, iar fiabilitatea şi eficienţa sa au fost studiate şi documentate. (Vezi Referinţele). ***Este important de notat faptul că, pentru obţinerea unor răspunsuri corecte, atât persoana care efectuează testarea, cât şi subiectul acesteia trebuie să calibreze peste nivelul 200.***

Cu cât nivelul de conştiinţă al echipei de testare e mai ridicat, cu atât mai corecte vor fi rezultatele. Optim ar fi ca ambii participanţi să calibreze în marjele superioare ale nivelului 400, ceea ce reprezintă claritatea, conştienţa contextului, precizia definiţiei şi integritate, onestitate şi conştienţă. Cea mai bună atitudine e cea a detaşării clinice, ce presupune să punem întrebările prefaţându-le cu declaraţia următoare: „în numele binelui suprem (respectiva chestiune) calibrează ca adevărată.

Peste 100, peste 200, etc. Contextualizarea afirmaţiei „în numele binelui suprem" sporeşte acurateţea deoarece transcende motivaţiile şi interesele personale egoiste.

Pentru mulţi ani, testul a fost considerat a fi un răspuns local al sistemului imunitar sau de acupunctura al corpului. Cu toate acestea, cercetările ulterioare au scos la iveală faptul că răspunsul nu era deloc unul local al corpului, ci un răspuns general al conştiinţei, manifestat în faţa unei substanţe sau a unei declaraţii. Ceea ce este adevărat, benefic şi aduce prinos vieţii generează un răspuns pozitiv ce provine din câmpul impersonal al conştiinţei care este prezent în orice fiinţă. Acest răspuns pozitiv este indicat de creşterea

tonusului muscular al corpului. În general, cel mai des folosit este muşchiul deltoid, deoarece este considerat a fi cel mai bun muşchi indicator; cu toate acestea, oricare alt muşchi al corpului poate fi utilizat în acelaşi scop. (De exemplu muşchiul gambei, folosit adesea în acest scop de practicienii ştiinţei chiropractice.)

Înainte de a pune o întrebare (în forma unei declaraţii), este necesar să solicitaţi permisiunea, afirmând de exemplu: „Am permisiunea de a întreba ceea ce intenţionez” (Da/Nu). Respectiv, rostiţi următoarea frază:, Această calibrare serveşte binelui suprem”. Dacă o declaraţie este falsă, respectiv dacă o substanţă este nocivă, tonusul muscular slăbeşte atunci când subiectului i se cere să reziste. Acest lucru indică faptul că stimulul este negativ, neadevărat, împotriva vieţii – respectiv că răspunsul este „nu”. Răspunsul este foarte prompt, presupunând o durată extrem de scurtă. Corpul îşi va reveni apoi imediat, întorcându-se la tensiune musculară normală.

Pentru efectuarea testării kinesiologice, procedura reclamă prezenţa a două persoane: cel care efectuează testarea, respectiv subiectul acesteia. Este de preferat ca testarea să aibă loc într-un mediu liniştit, lipsit de zgomot sau muzică de fundal. Subiectul testării îşi ţine ochii închişi. *Cel care efectuează testarea. trebuie să formuleze „întrebarea” într-o formă declarativă.* Acestei întrebări declarative i se poate răspunde prin „da” sau „nu”, prin intermediul testării kinesiologice. De exemplu, este *incorect* să întrebaţi: „Este oare acesta un cal sănătos?”. Forma corectă a aceleiaşi întrebări este următoarea: „Acest cal este sănătos”, respectiv corolarul acesteia „Acest cal este bolnav”.

După formularea acestei declaraţii, persoana care

efectuează testarea apasă cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, exercitând o presiune moderată asupra acesteia şi spunându-i în acelaşi timp „rezistă”. Braţul subiectului va putea rămâne ferm şi puternic, fapt care indică un răspuns prin „da”, respectiv poate slăbi, lucru ce corespunde unui răspuns prin „nu”. Răspunsul este foarte scurt şi imediat.

Calibrarea nivelurilor specifice

Punctul critic dintre pozitiv şi negativ, dintre adevărat şi fals, sau dintre ceea ce este constructiv, respectiv destructiv se găseşte la nivelul calibrat 200 (vezi harta scalei conştiinţei). Tot ceea ce se găseşte deasupra valorii 200 este adevărat şi determină creşterea tonusului muscular al subiectului; tot ceea ce se găseşte sub această valoare este fals şi determină scăderea tonusului muscular al aceluiaşi subiect.

Se poate testa absolut orice afirmaţie, eveniment istoric sau persoană (indiferent dacă din prezent sau trecut). Întrebările nu trebuie nici măcar verbalizate.

Calibrarea numerică:

Exemplu: „Ramana Marharshi calibrează peste nivelul 700?”. (Da/Nu)

Sau, „Hitler calibrează peste nivelul 200?”(Da/Nu). La 20 de ani? (Da/Nu) La 30? (Da/Nu) La 40? (Da/Nu) în momentul morţii? (Da/Nu)

Aplicaţii

Testarea kinesiologică nu poate fi folosită pentru a prezice viitorul, în rest nu există nicio limită în calea întrebărilor dumneavoastră. Conştiinţa nu are limite

nici în timp, nici în spaţiu dar, cu toate acestea, permisiunea poate fi refuzată. Orice eveniment istoric, fie el prezent sau trecut, poate fi testat. Răspunsurile sunt impersonale şi nu depind nici de sistemul de credinţă al subiectului, nici de cel al persoanei care face testarea. De exemplu, protoplasma manifestă o reacţie de aversiune la stimulii nocivi şi carnea ce sângerează. Acestea constituie calităţi ale materialelor testate şi sunt impersonale. De fapt, conştiinţa nu cunoaşte decât adevărul, deoarece numai acesta are o existenţă reală. Ea nu răspunde la falsitate, deoarece falsitatea nu are o existenţă propriu-zisă în realitate. Totodată, ea nu va răspunde corect nici întrebărilor egoiste sau non- integre, de genul celor care vizează investirea banilor în anumite acţiuni.

Prin urmare, răspunsul kinesiologic este doar o prezenţă. Aşa cum se întâmplă şi în cazul electricităţii, spunem că lumina este aprinsă. Atunci când spunem că este stinsă, ne referim de fapt la absenţa electricităţii. În realitate, nu există nimic de genul „nimicului”. Aceasta este o afirmaţie deopotrivă subtilă şi crucială pentru înţelegerea naturii conştiinţei. Conştiinţa este capabilă să recunoască doar Adevărul. Ea pur şi simplu eşuează să răspundă la falsitate. În mod similar, o oglindă reflectă o imagine numai dacă există un obiect de reflectat. Dacă nu există nici un obiect în faţa oglinzii, nu există nici vreo imagine reflectată în aceasta.

Pentru a calibra un nivel

Nivelurile calibrate se raportează la o scală de referinţă specifică. Pentru a ajunge la aceleaşi valori ca în harta scalei conştiinţei redată în Anexa B, întrebările

trebuie corelate cu aceasta, după cum urmează: „Pe o scală a conştiinţei umane de la 1 la 1.000, în care 600 indică iluminarea, acest obiect/acţiune/substanţă calibrează peste...(un număr)”. Sau: „Pe o scală a conştiinţei unde 200 constituie nivelul Adevărului, iar 500 nivelul Iubirii, această afirmaţie calibrează peste ... (indicaţi un anumit număr)”.

Informaţii generale

Oamenii doresc în general să deosebească adevărul de falsitate. Prin urmare, afirmaţia trebuie făcută cât mai precis. Evitaţi folosirea termenilor generali precum „este oare aceasta o slujbă bună?”. „Bună” în ce sens? Al salarizării? Condiţiilor de muncă? Posibilităţilor de promovare? Corectitudinea şefului?

Expertiza

Familiaritatea cu testarea generează o expertiză progresivă, întrebările adecvate încep să se ivească tot mai des şi pot deveni aproape incredibil de corecte. Dacă acelaşi subiect al testării lucrează împreună cu o aceeaşi persoană ce efectuează testarea pentru o anumită perioadă de timp, cel puţin una dintre aceste două părţi va dezvolta o calitate de o uimitoare acurateţe, care constă în principal în capacitatea de a indica cu precizie întrebările adecvate chiar şi atunci când subiectul nu are nici o idee despre acestea. De exemplu, persoana care efectuează testarea a pierdut un obiect şi începe să spună: „l-am lăsat în biroul meu” (Răspuns: nu) „l-am lăsat în maşină” (Răspuns: nu). Apoi, pe neaşteptate, subiectul testării aproape că „vizualizează” obiectul şi spune: „întreabă: l-am agăţat pe uşa de la baie?”. Atunci cel care efectuează testarea

spune: „obiectul este agăţat pe uşa de la baie”. (Răspuns: da). În cazul de faţă, subiectul testării nu avea nici o idee despre faptul că persoana care efectua testarea se oprise să alimenteze maşina şi-şi uitase geaca pe uşa toaletei benzinăriei.

Se poate obţine astfel orice informaţie, despre absolut orice lucru din prezent sau trecut. Printr-o verificare încrucişată, acurateţea poate fi confirmată cu uşurinţă. E normal să fii sceptic la început. Totodată, oricine îşi însuşeşte această tehnică, are la dispoziţie în mod instantaneu un număr mai mare de informaţii decât pot stoca toate computerele şi bibliotecile din întreaga lume. Prin urmare, posibilităţile acestei metode sunt în mod evident nelimitate şi uimitoare.

Limite

Din motive încă necunoscute, aproximativ zece la sută din totalul populaţiei lumii nu poate folosi tehnica testării kinesiologice – probabil din cauza unui dezechilibru al energiei *chi.* Testul este corect numai dacă atât subiecţii testării, cât şi intenţia întrebării calibrează peste nivelul 200, fiind prin urmare integre. Uneori, de asemenea din motive nedescoperite încă, se întâmplă ca persoanele căsătorite să nu se poată testa una pe celalaltă, trebuind astfel să apeleze la o a treia persoană.

Un subiect potrivit pentru testare este o persoană al cărei braţ se întăreşte atunci când are în minte un obiect sau o persoană iubită, respectiv slăbeşte dacă se gândeşte la ceva negativ (frică, ură, vinovăţie, etc).

Ocazional, se întâmplă ca şi un subiect potrivit pentru testare să dea răspunsuri paradoxale. Acest lucru poate fi rezolvat de obicei recurgând la tehnica de

„palpare a glandei timus”, descoperită de doctorul John Diamond. (Cu pumnul strâns, apăsaţi de trei ori deasupra sternului, zâmbiţi şi spuneţi „ha-ha-ha” la fiecare palpare, imaginându-vă mental o persoană sau un obiect iubit.) Astfel, dezechilibrul temporar va fi îndepărtat. Acesta poate fi ocazionat de faptul că aţi fost înconjurat recent de oameni negativi, aţi ascultat muzică death-metal sau aţi privit programe de televiziune violente etc. Energia muzicii negative are un efect dăunător asupra sistemului energetic al corpului pentru încă o jumătate de oră după ascultarea muzicii respective. De asemenea, o alta sursă obişnuită de energie negativă o reprezintă reclamele de televiziune.

Explicaţie

Testul kinesiologic este independent de opiniile şi credinţele personale, fiind un răspuns impersonal al câmpului conştiinţei care, precum protoplasma, este impersonal în toate răspunsurile sale. Acest lucru poate fi demonstrat prin observarea faptului că răspunsurile la testare sunt aceleaşi indiferent dacă sunt sau nu verbalizate. Astfel, subiectul testării nu este influenţat de întrebare, deoarece nici măcar nu ştie care este aceasta. Pentru a demonstra acest lucru, faceţi următorul exerciţiu:

Cel care efectuează testarea se gândeşte la o imagine necunoscută subiectului şi spune: imaginea pe care o am în minte este pozitivă (sau adevărată, sau calibrează peste nivelul 200, etc). Dacă imaginea la care se gândeşte cel care efectuează testarea este pozitivă (Lincoln, Iisus, Maica Tereza, etc) tonusul muscular al braţului subiectului se va întări. Dacă

dimpotrivă, cel care face testarea are în minte o imagine negativă sau o afirmaţie falsă, braţul subiectului va slăbi instantaneu. Dat fiind că subiectul nu ştie la ce anume se gândeşte cel ce face testarea, rezultatele nu sunt influenţate de credinţele şi opiniile personale.

Tehnica kinesiologică corectă

La fel precum interesul principal al lui Galileo Galilei viza astronomia şi nu fabricarea telescoapelor, Institutul pentru Cercetări Spirituale Avansate este dedicat cercetării conştiinţei şi nu în mod specific

kinesiologiei. Filmul video *Putere versus Forţă* demonstrează tehnica fundamentala a testării kinesiologice. Informaţii mai detaliate cu privire la ştiinţa kinesiologiei pot fi găsite pe internet. De exemplu, puteţi căuta pe motoarele de căutare după cuvântul kinesiologie. Există foarte multe referinţe, ca de exemplu link-ul Colegiului de Kinesiologie Aplicată (www.Icak.com) precum şi alte instituţii educaţionale.

Anexa D – Despre Autor

Note biografice şi autobiografice

Dr. DAVID R. HAWKINS este un renumit învăţător spiritual, autor şi conferenţiar în domeniul stărilor spirituale avansate, cercetării conştiinţei şi Realizării Prezenţei lui Dumnezeu în forma Sinelui.

Lucrările şi înregistrările conferinţelor sale au fost larg recunoscute drept unice, prin faptul că o stare foarte avansată a conştiinţei a survenit în cazul unei persoane cu pregătire ştiinţifică şi clinică, aptă să relateze şi să explice ulterior aceste fenomene neobişnuite într-o manieră clară şi comprehensibilă.

Tranziţia de la starea normală a eului/minţii spre eliminarea acestora prin intermediul Prezenţei e descrisă în trilogia *Putere versus Forţă* (apărută în 1995), volum ce a atras laudele Maicii Tereza, *Ochiul Sinelui* (2001) şi *Şinele: Realitate şi subiectivitate* (2003), care au fost traduse şi în limba română şi sunt cotate cu 5 stele de recenziile de pe www.amazon.com.

Trilogia a fost precedată de o cercetare asupra Naturii Conştiinţei, publicată sub forma unei lucrări de doctorat cu titlul: *Analiza cantitativă şi calitativă şi calibrarea nivelurilor conştiinţei umane,* ce reunea domeniile aparent separate ale ştiinţei şi spiritualităţii. Ea a fost realizată graţie descoperirii majore a unei tehnici care, pentru prima dată în istoria umană, permitea discernerea adevărului de falsitate.

Importanţa acestei lucrări de început a fost recunoscută prin recenziile favorabile şi laudative din *Brain/Mind Bulletin* precum şi de prezentările ulterioare la Conferinţa Internaţională Asupra Ştiinţei şi Conştiinţei. De atunci, numeroase prezentări au fost

oferite multor organizaţii, conferinţe spirituale, grupuri religioase şi monastice, inclusiv Forumului Oxford. În orientul îndepărtat, doctorul Hawkins e recunoscut drept învăţător al Căii Iluminării (Tae Ryoung Sun Kak Tosa).

Consecvent observaţiei sale conform căreia multe adevăruri spirituale au fost greşit înţelese de-a lungul timpului din cauza explicaţiilor insuficiente, doctorul Hawkins prezintă lunar seminarii în care oferă explicaţii detaliate ce sunt mult prea extinse pentru a putea fi redate în formatul limitativ al unei cărţi. Înregistrările acestora sunt disponibile însă la cerere, împreună cu secţiunea de întrebări şi răspunsuri menită unei clarificări suplimentare (www.veritaspub.com).

Ţelul general al muncii sale de-o viaţă vizează recontextualizarea experienţei umane în termenii evoluţiei conştiinţei şi integrarea unei înţelegeri a minţii şi spiritului în forma unor expresii ale Divinităţii înnăscute ce stă la baza vieţii şi a Existenţei. Această dedicaţie este semnificată de afirmaţia „Gloria în excelsis Deo!” ce deschide şi încheie toate cărţile sale.

Sumar biografic

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 şi e membru pe viaţă al Asociaţiei Psihiatrice Americane, precum şi a numeroase alte organizaţii profesionale. Apariţiile sale televizate includ *The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show* şi *The Today Show,* documentare ştiinţifice şi multe altele.

Este autorul a numeroase articole ştiinţifice şi

spirituale, cărţi, casete şi serii de conferinţe. Alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling, este coautor al cărţii *„ Orthomolecular Psychiatry – Psihiatria Ortomoleculară* Activitatea sa terapeutică, didactică şi de cercetare este menţionată în *Who s Who în America* şi *Who 's Who în the World.* Pentru câţiva ani, a fost consultant al diocezelor Episcopale şi Catolice, ordinelor monastice şi Mănăstirii Zen.

Doctorul David R. Hawkins a ţinut numeroase conferinţe şi prelegeri, inclusiv la Westminster Abbey, la Universităţile Argentina, Notre Dame, Michigan, Fordham şi Harvard. A ţinut conferinţa anuală Landsberg la Facultatea de Medicină din San Francisco, Universitatea din California. De asemenea, este consultant a numeroase guverne pe domeniul diplomaţiei internaţionale, implicându-se activ în rezolvarea unor conflicte îndelungate ce constituie ameninţări majore la adresa păcii mondiale.

În recunoaşterea contribuţiei pe care a adus-o umanităţii, Doctorul Hawkins a fost înnnobilat, devenind Cavaler al Ordinului Suveran al Ospitalierilor Sf. loan din Ierusalim (fondat în anul 1070). Ceremonia a fost oficiată de către Prinţul de coroană Valdemar al Danemarcei, la Seminarul Teologic din San Anselmo, în luna octombrie 1995.

Notă autobiografică

Dacă adevărurile redate în această carte au fost derivate ştiinţific şi organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile dealtfel, ele au fost, în primul rând, experimentate personal. O succesiune de stări intense ale conştiinţei, începute la o vârstă tânără, la început au inspirat şi apoi au direcţionat procesul înţelegerii

subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărţi.

La vârsta de trei ani a survenit pe neaşteptate o conştientizare completă a existenţei, o înţelegere non-verbală – dar completă – a semnificaţiei că „Sunt” - urmată imediat de revelaţia înfricoşată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conştienţa fiinţării înseşi. În acel moment, sinele propriu s-a născut şi în conştiinţa mea subiectivă şi-a făcut intrarea dualitatea între „Este” şi „Nu este”.

De-a lungul copilăriei şi adolescenţei, paradoxul existenţei şi întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoţit constant. Uneori, sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată iniţial în faţa non-existenţei, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram „băiatul cu ziarele” în Wisconsin, „beneficiind” de o rută de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună şi viscol la mare distanţă de casă, în condiţiile unei temperaturi de -20 grade. Bicicleta a alunecat pe gheaţă, iar viscolul mi-a împrăştiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă şi gheaţă. Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi extenuare, hainele mele erau îngheţate bocnă. Pentru a mă feri din faţa vântului, am spart în crusta de gheaţă un adăpost din zăpadă, unde m-am ascuns. Curând tremuratul s-a oprit şi i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină şi de o prezenţă a unei iubiri infinite, fără început şi sfârşit, şi care, în acelaşi timp, nu era diferită de propria mea

esenţă. Pe măsură ce conştienţa mea se amesteca cu această stare iluminată şi atotprezentă, am început să uit de prezenţa propriului meu corp fizic, ca şi de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniştise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut că singurul lucru real era o Prezenţă infinită, dincolo de timp şi de posibilitatea de a o descrie.

După o perioadă nedefinită şi aproape sustrasă timpului, am fost readus la cunoştinţă de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit faţa înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp şi în tot ce însemna acel lucru, dar pentru că îl iubeam mult pe tatăl meu şi vedeam că suferă, Spiritul meu a ales totuşi să o facă. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în faţa morţii mele deşi, în acelaşi timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experienţa mea subiectivă, neexistând niciun context în care să o pot descrie. Nu auzisem niciodată de experienţe spirituale, altele decât cele din vieţile sfinţilor. Dar, după această experienţă, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învăţătura religiilor tradiţionale pierzându-şi semnificaţia şi, paradoxal, am devenit agnostic. În comparaţie cu Lumina Divinităţii pe care o simţisem eu scăldând întreaga existenţă, divinitatea religiei tradiţionale părea palidă. În acest fel, spiritualitatea a înlocuit religia.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori aproape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca şi cum moartea îşi pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de

complexitatea minţii şi dorind să studiez psihiatria, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însuşit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au mers bine, ca şi cariera mea, eu începând să cunosc succesul.

Totuşi, calea mea nu s-a rezumat la progresele din viaţa profesională. Am căzut pradă unei boli progresive şi fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 30 de ani, maladia avansase la o stare extremă, eu fiind în tot acest timp conştient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferinţă şi disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „Şi dacă, totuşi, Dumezeu există?" Aşa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum". M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconştienţă şi când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forţă, încât eram paralizat de veneraţie.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezenţă Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât mă ocupa cu totul. Această Prezenţă a înlocuit ceea ce fusesem „eu"; corpul meu şi acţiunile sale erau controlate numai de Voinţa Infinită a Prezenţei. Lumea era iluminată de claritatea unei Unităţi Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumuseţea şi perfecţiunea lor infinită.

Această linişte a continuat să dureze. Nu mai

aveam o voinţă a mea, proprie, iar corpul fizic îşi vedea de treabă sub controlul voinţei deopotrivă infinit de puternică, dar şi extrem de tandră a Prezenţei. În această stare, nu exista vreo nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (şi dealtfel nici posibilă), nicio conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Efectiv eram inapt de a funcţiona în lume. Odată cu toate temerile şi anxietatea, dispăruse şi orice motivaţie obişnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul şi banii deveniseră golite de semnificaţie. Prietenii mă presau să fiu pragmatic şi să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivaţie obişnuită pentru a face acest lucru.

Totuşi, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalităţii, am înţeles că originea emoţiilor se găsea în credinţa oamenilor că ei *erau* respectiva personalitate. Şi astfel, practica mea s-a reînnodat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuţi şi alţi angajaţi, 2000 de pacienţi trataţi, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienţi noi în fiecare an. În plus, am fost invitat la numeroase emisiuni de radio şi televiziune, pe care le-am enumerat mai sus. În 1973, am rezumat munca mea în cartea *„ Orthomolecular Psychiatry – Psihiatria Ortomoleculară”.* Această lucrare, venită cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Starea generală a sistemului meu nervos s-a

îmbunătăţit încet şi apoi a survenit un alt fenomen – am simţit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin şira spinării şi ajungea în creier, unde creea o senzaţie intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viaţă se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezenţa, şi nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „sinele" meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu" mai mare şi mai profund decât propriul meu sine şi propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate şi de alţii; astfel, am început să cercetez învăţăturile spirituale, inclusiv pe cele ale lui Buddha şi ale înţelepţilor iluminaţi, pe cele ale lui Huang Po, dar şi pe acelea aparţinând învăţătorilor mai recenţi, ca de exemplu Ramana Maharshi şi Nisaigadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înţeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă acelaşi extaz spiritual pe care-l raportau sfinţii creştini şi Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos şi extraordinar de frumos. Toate fiinţele deveniseră Radiante şi exprimau Radianţa în tăcere şi splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar devenise pur şi simplu inconştientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieţilor erau trăite ca şi cum le-ar fi trăit nişte adormiţi, care nu se treziseră încă la conştienţa care reprezenta, de fapt, adevărata lor natură. Toţi cei din jurul meu

arătau de parcă ar fi fost adormiţi, dar erau incredibil de frumoşi – eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineaţa şi o oră înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcţiona normal. Revenea o experienţă similară aceleia pe care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce în lume. Incredibila frumuseţe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecţiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urâţenie, eu vedeam doar frumuseţe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepţie. Toate graniţele dintre aici şi acolo, atunci şi acum, eu şi tu, dispăruseră.

Am petrecut mulţi ani în linişte interioară şi, în tot acest timp, puterea Prezenţei creştea. Nu mai aveam o voinţă personală. Sinele personal devenise un instrument al Prezenţei Infinite, acţionând după voinţa acesteia. Oamenii simţeau o pace extraordinară în aura acestei Prezenţe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David, am înţeles că, de fapt, ei îşi primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, regăseam acelaşi sine strălucind în ochii săi.

Dincolo de înţelegerea obişnuită, se petrecea miraculosul. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră — vederea mi se normalizase spontan, nemaiavând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de-o viaţă.

Ocazional, simţeam o energie extraordinar de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe

neaşteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. Odată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roţile maşinii răsturnate se mai învârteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii maşinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraş ciudat, energia a început să curgă spre blocul din faţa mea. Ajuns curând în faţa unei scene de bătaie de stradă, am constatat că „beligeranţii" au dat înapoi şi au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit. Schimbări profunde ale percepţiei au survenit pe neaşteptate şi în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman's, Prezenţa s-a intensificat pe neaşteptate până ce orice lucru şi persoană care părea separată în percepţia obişnuită s-a contopit într-o universalitate şi unitate atemporală. În Tăcerea absolută şi lipsită de orice mişcare, am înţeles că nu există „evenimente" sau „lucruri" şi că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul şi viitorul sunt numai artefacte ale percepţiei, cum este dealtfel şi iluzia unui „eu" separat, obiect al naşterii şi morţii. Pe măsură ce sinele limitat şi fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzaţie de confort, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută şi de izbăvire de toate suferinţele. Pentru că numai iluzia individualităţii este originea oricărei suferinţe. Atunci când înţelegem că universul este unul, complet şi una cu tot ceea ce este, etern şi fără sfârşit, nicio suferinţă nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienţi din toate ţările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiţi de speranţă. Înfăşuraţi în

cearceafuri albe, pe patul suferinţei lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul şi speranţa vindecării din psihoze şi tulburări mentale incurabile. Mulţi erau muţi de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparenţa zdrobită, bolnavă şi nevolnică, am văzut clar esenţa radiantă a iubirii şi frumuseţii, probabil că atât de ascunsă de suferinţă şi de imaginea obişnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămaşă de forţă. Avea o dereglare neurologică severă şi nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbătându-se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată şi, prin urmare, fusese consultată de nenumăraţi medici de-a lungul anilor – unii dintre ei fiind specialişti celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil şi profesia medicală renunţase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranţă.

Am privit-o şi am întrebat non-verbal: „Doamne, ce vrei să fac cu ea?” Am înţeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi şi eu m-am conectat cu această esenţă iubitoare. În aceeaşi secundă, ea s-a vindecat prin cunoaşterea propriei sale realităţi; ce s-a întâmplat cu mintea şi corpul ei nemaiavând vreo importanţă nici măcar pentru ea.

În esenţă, acelaşi lucru s-a petrecut în cazul a nenumăraţi pacienţi. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alţii nu, dar însănătoşirea clinică n-a mai avut importanţă pentru aceşti pacienţi. Agonia lor interioară luase sfârşit; deoarece se simţeau iubiţi şi împăcaţi

interior, chinul lor se sfârşise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost recontextualizată de Compasiunea Prezenţei, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcendea lumea şi aparenţele acesteia. Pacea interioară a Sinelui ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp şi identitate.

Am înţeles că orice chin şi suferinţă provine exclusiv de la *eu şi* nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minţilor pacienţilor mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muţenie şi nu vorbise de mulţi ani), şi i-am spus prin intermediul minţii: „îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ţi-a fost cauzat în realitate numai de propriul tău *eu*", el a sărit brusc şi a început să vorbească, şocând infirmiera care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleşească. Veneau tot mai mulţi bolnavi şi aşteptam să se elibereze paturi, deşi spitalul cu care lucram construise o anexă specială pentru pacienţii mei. Am simţit o frustrare enormă în faţa imensei suferinţe umane şi a imposibilităţii mele de a mă ocupa de mai mulţi pacienţi în acelaşi timp. Am simţit că trebuie să existe o cale de a aborda mai direct cauzele maladiilor obişnuite, eternul izvor al tristeţii şi suferinţei umane.

Atunci am început să-mi îndrept atenţia spre kinesiologie, fiind uluit de potenţialul ei. Era „culoarul" dintre două universuri – lumea fizică şi lumea minţii şi a spiritului, o interfaţă între dimensiuni. Într- o lume plină de „adormiţi" ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în faţă atât un instrument de recuperare, cât şi unul care,

mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanţă, gând sau concept la care mă puteam gândi şi am cerut studenţilor şi asistenţilor mei să facă acelaşi lucru. Apoi am observat un lucru esenţial. În timp ce toţi subiecţii slăbeau când erau supuşi unor stimuli negativi – spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele şi îndulcitorii artificiali – studenţii disciplinelor spirituale, ce-şi crescuseră nivelul conştiinţei, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obişnuiţi. Părea că în conştiinţa lor survenise o schimbare importantă şi decisivă – atunci când au înţeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectaţi numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea
fi descris drept creşterea abilităţii omului de a rezista în faţa vicisitudinilor existenţei, inclusiv boala.

Sinele avea vădit capacitatea de a schimba lucrurile din lume prin simplul fapt de a le cunoaşte în lăuntrul lor; Iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul non-iubirii. Întreaga schemă a civilizaţiei putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înţelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil şi irefutabil. Părea că marea tragedie a vieţii umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit şi indus în eroare atât de uşor, discordia şi conflictul fiind consecinţele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge

adevărul de falsitate. Dar în acest punct se găsea şi un răspuns la această dilemă fundamentală, o modalitate de a recontextualiza natura conştiinţei însăşi şi de a face explicabile acele lucruri care altfel puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viaţa new-yorkeză, apartamentul din oraş şi casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie sa mă perfecţionez ca instrument. Mi-am părăsit aşadar munca şi tot ce implica ea şi am început să duc o viaţă modestă, într-un oraş mic, unde am petrecut următorii şapte ani în meditaţie şi studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu şi mereu – independent de voinţa mea şi fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înţeles că trebuia să învăţ să trăiesc în această Prezenţă Divină şi – în acelaşi timp – să funcţionez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare şi scris, era necesar să încetez orice practică spirituală şi să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele şi să mă uit la televizor, pentru a înţelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice şi care era nivelul dialogului social.

Experienţele excepţionale şi subiective ale adevărului domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conştiinţa colectivă – nu pot fi înţelese de către majoritatea oamenilor (cu excepţia căutătorilor spirituali), şi sunt, prin urmare, reduse la o semnificaţie limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru

că, în sine, a fi normal şi obişnuit constituie o expresie a divinităţii. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieţii de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjuraţi de atenţie şi amabilitate faţă de ceilalţi. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu şi lucrurile obişnuite nu sunt deloc noţiuni incompatibile.

Şi astfel, după o lungă şi circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă – aceea de a încerca să aduc Prezenţa măcar cu puţin mai aproape de înţelegerea şi atingerea semenilor mei.

* * *

Prezenţa e tăcută şi transmite o stare de pace, care constituie spaţiul în care şi prin care totul există şi primeşte experienţa. Este infinit de tandră şi totuşi dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniştit de extaz inexplicabil. Deoarece experienţa timpului încetează, nu mai există aprehensiune ori regret, nici suferinţă, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârşită şi mereu prezentă. Neexistând început şi sfârşit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorinţă, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect şi complet.

Atunci când timpul se opreşte, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepţiei. Deoarece Prezenţa este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se linişteşte, gândul *„eu sunt”* dispare şi el la rândul său, iar Conştienta Pură străluceşte întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost şi vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile şi universurile, dincolo de timp şi prin urmare, fără

început ori sfârşit.

Oamenii se miră: „Oare cum pot unii să atingă această stare a conştienţei”, dar puţini urmează etapele necesare, poate tocmai pentru că sunt atât de simple. La început, dorinţa mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înţeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acţiona cu o calitate constantă a iertării şi tandreţii, fără excepţie. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există – inclusiv pentru propriul său sine şi pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ţine dorinţele în suspensie şi de a abandona voinţa personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simţire, dorinţă sau acţiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniştită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume şi paragrafe, apoi asupra ideilor şi conceptelor. Pe măsură ce renunţăm la dorinţa de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăşi energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menţinerii acestei fixităţi şi constante a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditaţie), a continuat şi în timp ce-mi vedeam de activităţile obişnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obişnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puţin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăseşte pământul. La început, ea are nevoie de o putere

enormă, apoi – pe măsură ce părăseşte câmpul gravitaţional al Pământului – de tot mai puţină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spaţiu sub propria sa inerţie.

Dintr-o dată, pe neaşteptate s-a petrecut o schimbare în conştienţă, Prezenţa fiind acolo, inconfundabilă, neîndoielnică şi atot-cuprinzătoare. Au existat câteva momente (puţine) de nelinişte şi teamă, atunci când sinele a murit, apoi absolutul Prezenţei a inspirat o strălucire de veneraţie. Această accedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienţei obişnuite. Acest şoc profund este amortizat de iubirea ce însoţeşte Prezenţa. Fără sprijinul şi protecţia acelei iubiri, am fi anihilaţi.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agăţat de propria-i existenţă, temându-se că va fi nimicit. În loc să se întâmple aşa ceva, în momentul morţii *eului,* locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut şi evident, în expresia perfectă a propriei sale esenţe. Odată cu non-localizarea a survenit şi conştienţa faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul şi acelaşi lucru. Această unitate este absolut completă – dincolo de toate identităţile, sexele, dincolo de umanitate însăşi. Aşadar, nu mai trebuie să ne temem de suferinţă şi moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct încolo este lipsit de importanţă. La anumite niveluri ale conştiinţei spirituale, suferinţele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare consideraţii sunt irelevante. Corpul îşi va urma drumul său determinat şi se va întoarce apoi acolo de

unde a venit. E o chestiune lipsită de importanţă, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un *„eZ”* decât ca un *„eu”,* ca un terţ sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca şi cum acesta ar fi un „eu” individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conştienţei în lumea formei şi a dualităţii). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă şi să lăsăm Prezenţa să facă această ajustare socială. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil so ascundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât şi pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate faţă de acest domeniu, sau pentru cei foarte bolnavi şi aflaţi în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni nişte magneţi şi o sursă de bucurie. În mod obişnuit, în acest punct există o dorinţă de a împărtăşi această stare cu ceilalţi şi de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază această condiţie nu este cu totul stabil, există, de asemenea, şi momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau – aparent fără un motiv justificat – încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonaţi de Prezenţă. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil şi depăşirea acestor încercări cere o voinţă puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depăşit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferinţă de a cădea din starea de

graţie. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită şi ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăşi dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opoziţiile şi chemările lor conflictuale. Numai că una e să renunţăm la lanţurile de fier ale eului, şi cu totul altceva să abandonăm lanţurile de aur ale bucuriei şi extazului. Acest lucru, perceput ca o renunţare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) – anume teroarea ultimă a singurătăţii absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistenţă era formidabilă şi m- am retras din faţa ei în mod repetat când se apropia. A devenit apoi vizibil scopul agoniilor şi al nopţilor negre ale sufletului – ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferinţă îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Şi, atunci când oscilarea între infern şi paradis devine de nesuportat, dorinţa pentru existenţa însăşi trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de dualitatea Totalitate/vid, respectiv existenţă/ non-existenţă. Această culminare a lucrării interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conştienţi că iluzia existenţei pe care o transcedem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilităţii face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluţia singurei dualităţi rămase – cea a existenţei şi non-existenţei – însăşi identitatea se dizolvă în Divinitatea Universală, nemaiexistând nici o conştiinţă individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut de Dumnezeu.

David R. Hawkins

CUPRINS

Declaraţia Autorului.....2
Avertisment: Notă către cititor.....5
Cuvânt înainte.....8
Prefaţă.....12
Mulţumiri.....18
Introducere.....20
SECŢIUNEA ÎNTÂI – CE ESTE ADEVĂRUL?.....27
Cap. 1 – Perspectiva istorică.....27
Cap. 2 – Ştiinţa adevărului.....37
Rezumatul Principiilor Esenţiale ale Ştiinţei Conştiinţei.....40
Cap. 3 – Adevărul ca enigmă: Provocarea şi lupta 44
Cap. 4 – Evoluţia conştiinţei.....55
Cap. 5 – Structura esenţială a adevărului.....73
Cap. 6 - Manifestare versus cauzalitate: creaţie versus evoluţie.....84
Cap. 7 – Fiziologia adevărului.....94
Deasupra nivelului 200 al Conştiinţei.....96
Cap. 8 – Fapt real versus ficţiune: Realitate şi Iluzie . 109
SECŢIUNEA A DOUA – APLICAŢII PRACTICE.....119
Cap. 9 – Structura Socială şi Adevărul Funcţional 119
Distribuţia Nivelurilor de Conştiinţă aleUmanităţii 126
Procesul de autentificare (Cal. 600).....145
Politica şi alegerile din 2004.....158
Comentatorii de ştiri şi spectrul politic.....164
Cap. 10 – America.....194
Introducere.....194
Nivelurile Adevărului şi Instituţiile Sociale.....196

Un sondaj asupra Americii: Ţara.....210
Puterea Americii.....217
Economia Statelor Unite.....218
De ce are succes America.....219
Schimbări culturale.....225
Cap. 11 – Neajunsurile Societăţii.....241
Introducere.....241
Tulburări de personalitate.....249
Natura criminalităţii.....251
Adevăr şi supravieţuire.....266
Cap. 12 – Aspecte problematice.....267
Sofistică.....272
Vinovăţia: Filozofia, Psihologia şi Politica Paranoiei, Urii şi Războiului.....278
Gustarea Pălărierului Nebun.....281
Amoralitatea ca Moralitate a Non-Moralităţii ....281 Libertatea discursului.....299
Narcisismul Social (Cal. 180).....303
SECŢIUNEA A TREIA – ADEVĂRUL ŞI LUMEA.....305
Cap. 13 – Adevărul: Calea spre Libertate.....305
Libertatea ca produs al minţii.....307
Libertate versus Infantilism.....315
Visul despre „Libertate” al Id-ului.....318
Libertatea şi creierul.....323
Libertate versus Sofism.....325
Realitatea Libertăţii şi a Fericirii.....326
Calea spre libertate şi fericire.....327
Concluzie.....338
Cap. 14 – Ţări şi politici.....340
Naivitatea periculoasă a Americii.....349
Dezvoltarea unei Ştiinţe a Diplomaţiei şi Relaţiilor Internaţionale.....355
Soluţii practice.....360

Comentarii.....364
Cap. 15 – Adevăr şi Război.....368
Introducere.....368
Premisa primară.....369
Calibrările diagnostice.....370
Narcisismul mesianic malign.....376
O contextualizare a războiului din Irak.....389
Sindromul „Urăşte liderul”.....393
Evoluţiile audierilor după 9/11 395
Persistenta problemă a serviciilor de informaţii din Statele Unite (cal. 190).....410
Recomandări.....414
Spiritualitate şi război.....418
Finalizare.....422
SECŢIUNEA A PATRA – CONŞTIINŢA SUPERIOARĂ ŞI ADEVĂRUL..... 423
Cap. 16 – Religie şi adevăr.....423
Introducere.....423
Istorie.....423
Partea întunecată a religiei.....425
Spaţii cereşti.....426
Taoismul.....449
Credinţa Baha’i.....450
Băştinaşii americani.....451
Religia şi America tradiţională.....453
Ateismul.....456
Voinţa (nivelul 850).....458
Cap. 17 – Adevărul spiritual.....467
Introducere.....467
Texte biblice puse sub semnul întrebării: observaţii asupra Coranului.....478
Mitologia religioasă.....478
Erori religioase şi false învăţături.....479

Învăţătorii spirituali.....481
Avataruri şi mari învăţători spirituali.....492
Karma.....496
Paranormalul.....499
Sectele.....505
Practici spirituale.....508
Alte învăţături, şcoli şi tradiţiispirituale.....509
Concluzii.....511
Cap. 18 – Rezumat şi concluzie.....512
Anexa A – Calibrarea nivelurilor deadevărale capitolelor .....521 *Anexa B* – Harta scalei conştiinţei 523
Anexa C – Cum calibrăm nivelurile conştiinţei.....524
Anexa D – Despre Autor.....533